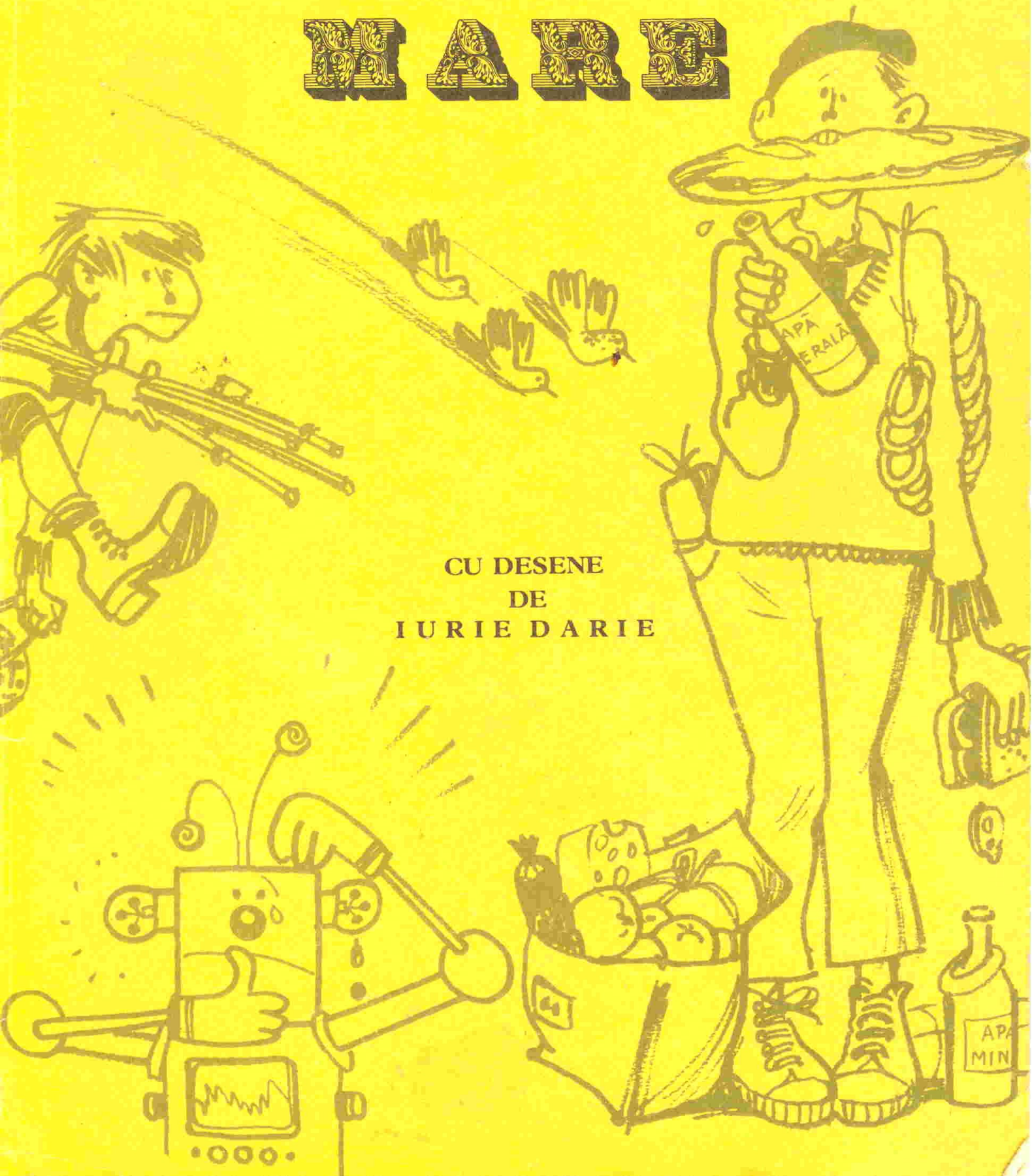

MIRCEA SÎNTIMBREANU

RECREĂȚIA
MARIE

CU DESENE
DE
IURIE DARIE

MIRCEA SÎNTIMBREANU
Recreația mare

ILUSTRĂȚII DE IURIE DARIE

MIRCEA SÎNTIMBREANU

RECREAȚIA MARE

EDIȚIE REVĂZUTĂ ȘI ADĂUGITĂ

1973

EDITURA ION CREANGĂ BUCUREȘTI

MOTIVAREA ABSENȚEI

ERA O INCREDIBILĂ DUPĂ-AMIAZĂ DE NOIEMBRIE, bîntuită de funigei și de aroma tufănelor, cînd cerul însuși, uns cu mierea ultimilor faguri de vară se amestecă în viața ta particulară și intimă, îți dă o mie de motive să zaci pe banca trasă la soare și, în același timp, o mie de ghionți să pleci, să te tot duci, să nu te mai oprești... Ceas de cumpănă, de lenevie și dor de ducă, de remușcare că nu faci nimic ori că faci ceva, totdeauna parcă altceva decît s-ar cuveni, înfășurat în dulce mantie de lumină și pace. Și poate nimic nu seamănă mai mult cu hoinăreala decît o astfel de trîndavă visare... Te simți pe fundul unei bărci, tîrît la întîmplare, fără vîsle, spre larg, mereu spre larg, acolo unde nu e nici durere, nici întristare, nici ascultare, nici absentare, ci numai lenea cea fără sfîrșit... Plus un otgon, o sforicică amărîtă ce te ține, totuși, priponit și care te zmuțește brusc, taman cînd lumea ți-e mai dragă. E școala, Mișule, care a început de două luni, școala spre care ai plecat de două-trei ceasuri, școala care nu ține seama de funigei, de mierea cerului, de blînda vîslire spre nicăieri... Și în ceasul rotund, ca un inel de aur al zilei, aci e știrbitura! N-ai ce face, Mișule, n-ai încotro, căci din splendoarea zilei acesteia, acolo, la 300 de metri distanță, la școală,

nu rămîne decît o rubrică și din tot curcubeul acestui chiul, miraculos topit în frunze galbene, crizanteme roșii, merișor verde și dalii lila, rămîne doar zgaiba aceea neagră, de neșters: absența. Și unde e absență e sau întristare sau... motivare, nu? Ba bine că nu...

Soarele scapătă o clipă ca pentru bezeaua de despărțire. Pa, Mișulică, pa! Care va să zică, dacă e ora 4, e ora a treia. S-a dus ziua. Și pentru școală, dar și pentru mîngîioasa plutire în neant. Și e ca și cum ar fi venit ceasul socotelilor. Motivarea. S-a risipit tronul împărătesc al după-amiezii. Iată catedra.

— Am fost bolnav? Copilării, motivare de brînzoi... Nu s-a simțit bine mama? „Salvarea” care n-a nimerit blocul U 28? Bună, dar chestia a spus-o în octombrie. Broasca la ușă care s-a blocat? Robinetul la baie ce nu putea fi închis? Alte „defecțiuni tehnice?” Prea cunoscute. Altceva ar trebui, altceva, să rupă inima clasei, să dea în lacrimi băieții, să hohotească de plîns fetele, apoi să se bucure toți, în frunte cu tovarășul profesor, că Mișu a scăpat cu viață, să-l mîngîie, să-l încurajeze, ba chiar să-l felicite toți. O întâmplare, așadar, gravă, neobișnuită, poate eroică, în orice caz extraordinară, și nu un pricăjit de pretext, chitanța ridicolă și banală a chiulangiului începător... Se pune în mișcare, pornește, se învîrte mintea lui Mișu ca o roată de tom-bolă. Care e biletul cîștigător? Un copilaș găsit? Un orb condus acasă? O servietă cu bani dusă păgubașului? Urmărirea unui bandit? Capturarea unui cîine turbat? O fiară scăpată dintr-o menajerie? Explozia unui aragaz? Stingerea unui incendiu? Prăbușirea unui pod? A unui bloc? Inundație?... Cutremur?... Taifun?... Avalanșă?... Eclipsă de soare?...

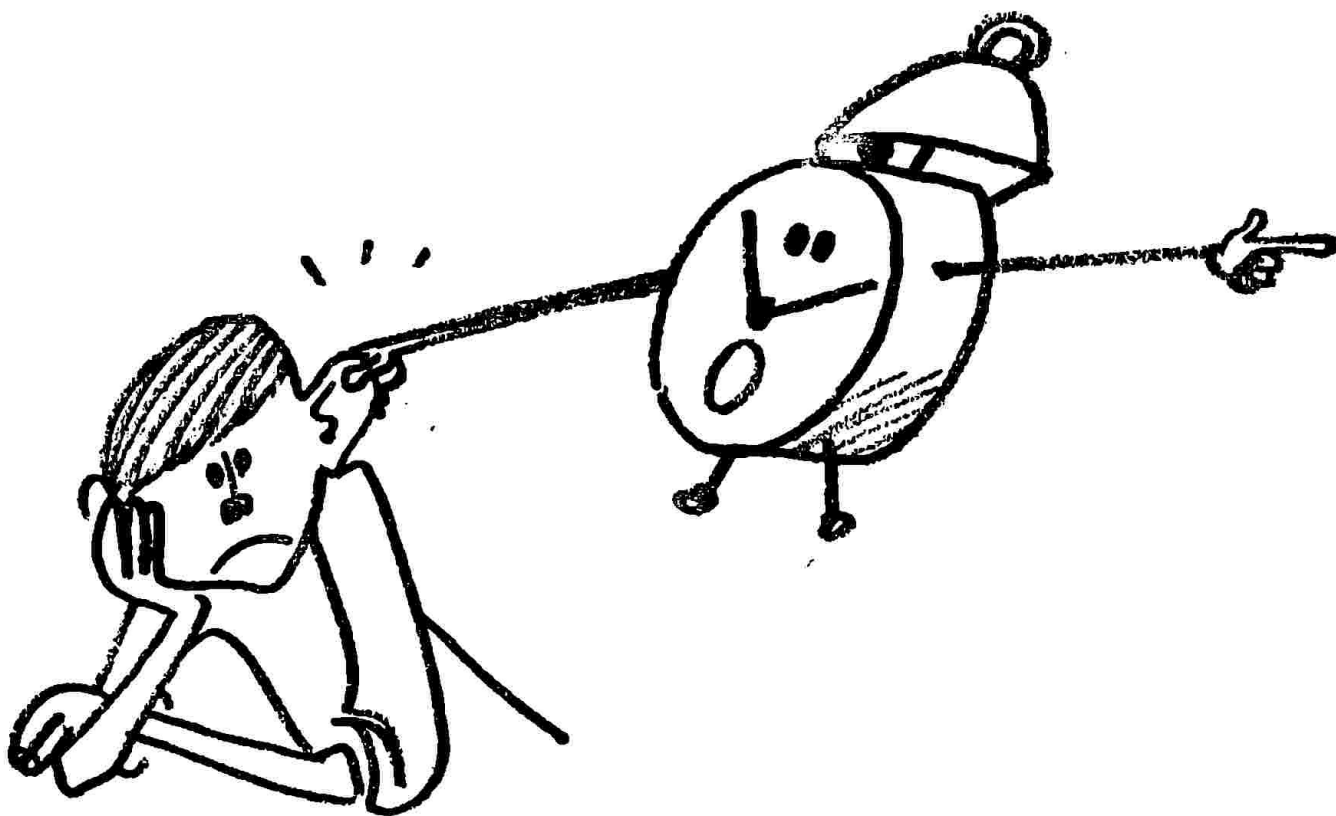
...Oră de pace, cu cer aprins de jăratecul amurgului, cu plopi abia foșnitori de chemările tremurate ale guguștiucilor. Toamna respiră molcom, răcoros și calm. Și numai Mișu, zgribulit și micșorat de înserare, își numără degetele, își smulge ciuful,

mormăie și plescăie întruna ca un motor ce nu-și găsește pornirea și se frământă pe loc, zguduit de rateuri:

—Apă... foc... nor de lăcuste... uragan... farfurii zburătoare...
INVADATORII!!!

Bezmetic, un funigel îi tot atinge nările și, gîdilat, cu ochii la cerul gol din care extraterestrii întîrzie să se ivească, pe Mișu îl apucă strănutul. Și nu-l mai lasă. Trecînd prin fumul înserării, o bătrînică întoarce capul:

—Noroc, maică, noroc și minte...

CAI ȘI BIBILICI

—TREBUIE NEAPĂRAT SĂ VISEZ UN CAL! O iapă, un mînz, musai, ce-o fi, cum o fi, murg, sur, rotat, maro, potcovit sau nu, cal să fie. Caii îmi poartă noroc, de cîte ori i-am visat am reușit, am dat lovitura! Dar de ce oi fi visînd eu atît de greu cai? Ce naiba îmi vin așa de rar, de ce se lasă atît de greu? Visez cîini, rațe, elefanți, oi, bibilici, tot felul de drăcovenii, numai cai nu. De la Anul nou încoace dac-am visat trei cai. Buni și ăștia, au fost cu baftă, de ce să nu recunosc: la geometrie am împușcat un șase, la naturale cînd să mă asculte a sunat de ieșire, la istorie m-a amînat pentru data viitoare, adică pentru mîine. Așadar, mîine mă ascultă, musai să visez la noapte un cal, unul mare, alb, dacă se poate, sau cum o fi, murg, sur, rotat, maro...

Așa se frămîntă Biju, aflat în pat de vreo două ceasuri, cu cartea de istorie la îndemîină, potrivindu-și în fel și chip perna, căutîndu-și poziția ideală pentru un somn cu vise comandate.

— Acum mă întorc cu fața în jos, pun o mîină sub pernă și alta peste plapumă, respir adînc, adînc... Casc. Oah, uite că mi-e somn, simt că adorm, curînd o să dorm buștean, somn ușor, Bijulică, noapte bună. Și nu uita — cum o să uit?... Hî? Ce să nu uit?

Biju tresare deodată buimac. E ceva în neregulă, sigur că da!

— Și dacă adorm de-a binelea, cum o să mai fiu *sigur* că visez cai? Mă pomenesc adormit, trag la aghioase, și? Și visez bibilici ca alaltăieri noaptea, când a doua zi m-a ascultat la gramatică, arză-le-ar focu' de bibilici, astea-s nenorocire curată, ptiu, ptiu, ptiu...

Nu, Bijulică nu poate adormi oricum, așa, de la sine, e o chestie prea importantă ca să se lase pur și simplu furat de somn, așa cum adoarme fitecine, vîslind nepăsător pe apa aburoasă a somnului, dus cum s-o întîmpla spre te miri ce țărniș al închipuirii. El, Bijulică, are un *program*, el trebuie, e obligat să-și prefacă somnul în cai, zor nevoie, măcar într-unui singur, cît de mic, asta e buba...

Și acum e ora zece, după „Pierduți în spațiu”, căscatul îi frînge fălcile, toropeala îl dă gata, simte cum se afundă prin pernă, cum se face una cu salteaua, cum se înșurubează în hăul atotcuprinzător... Asta, nu! Fără un cal, un căluț, nu! Să-l ia cu el, să-l înhațe întocmai ca de un căpăstru, să-l țină bine înainte de a păși pragul somnului, cît încă e treaz.

— Uite, pe tavan, în colțul veiozei, parcă e o umbră ca un cal, parcă e un cal de umbră... Sau pe garderob, în apele furnirului, uite-i! Unu... doi... o herghelie, să nu-i lase deloc din ochi, să adoarmă cumva pe furiș, cu ochii la ei, să închidă, de pildă, un singur ochi, iar celălalt să îl țină deschis, să îl țină deschis, să îl țină...

— Bijulică, tu nu stingi lumina? E 11!

— A?! Mai învăț, mamă.

Biju se freacă la ochi. Ca să vezi! Adormise. Și ce-a visat?

Nimic! Absolut nimic. Poate dacă ar recita niște versuri cu cai, au învățat ei cîndva așa ceva, precis... Numai că acum nu își amintește deloc, îi vin în minte niște versuri răzlețe !

„Cățeluș cu părul creț
Fură *rața* din coteț...?”

...*Pisicuță*, pis, pis., pis... câmpu-i alb, *oile*, negre...

Cățeluși, rațe, pisici, oi, bibilici...

— Sting eu? E aproape 12, spune mama.

— Ha? Ce? Nu, nu încă, te rog. Nu dorm, repet cu ochii închiși.

Biju s-a adunat covrig sub plapumă.

— Poate dacă aș cânta ceva... Este o melodie cu cai, o știam eu, ceva cu „voioși sînt zurgălăii mei”...

Începe să lălăie în fel și chip, dar nu nimereste deloc...

— Ce ți-a venit cu tranzistorul? îl ceartă mama din hol. Stinge radioul, e ora 12.

Într-adevăr, de undeva, din vecini, se aude vocea crainicei:

— La al șaselea semnal va fi ora 24. Emisiunea noastră s-a terminat. Vă dorim noapte bună.

— Halal noapte bună, bombăne Bijulică și simte o sfîrșeală în fiecare fibră, ca în basmul acela cu merele de aur... Și pe deasupra apei somnului ce îl cuprinde și îl afundă din ce în ce în adîncuri, se mai aude ceva ca o bolboroseală sfîrșită:

— În basme, da, în basme e vorba de cai... tot felul de cai — care vorbesc, mănîncă jar, zboară... Un basm îmi trebuia, să mi fi-l povestit așa, pe îndelete. Știam atîtea basme cu cai... A fost odată un motan încălțat... Nu!... A fost odată un peștișor de aur... Nu, un cocoș!... fiul porcului... cățelul pămîntului... Ba nu, doisprezece corbi... lebede... rațe sălbatice... bibilici, bibilici, bibilici...

.....

Bijulică a adormit. În coaste îl împunge cotorul cărții de istorie, deschisă la poza lui Alexandru Macedon, călare pe Ducipal.

MĂRINIMIE

VICU SE TREZISE DE DIMINEAȚĂ. Zăpada se grămădise în pervaze ca o fascinantă pisică de Angora și parcă nimic altceva decît albeața, abundența și calmul ei îl invita la mari excursii sufletești. Și, poate, aburul cozonacilor ce-și astîmpărau fierbințeala în cămară. Și, desigur, multe altele: netezimea cearșafului, caldul curcubeu al scoarței din perete, fuga ireală a fulgilor de zăpadă din oglinda de la șifonier... Și cartea de pe noptieră, primită în ajun cadou, răsfățîndu-și dedicația la vedere: „Bunului meu prieten și coleg Vicu Cutie, din partea mea, Sandu”.

Stătea lungit în pat, rotindu-și degetele mari de la picioare și savurîndu-și preaplinul inimii lui.

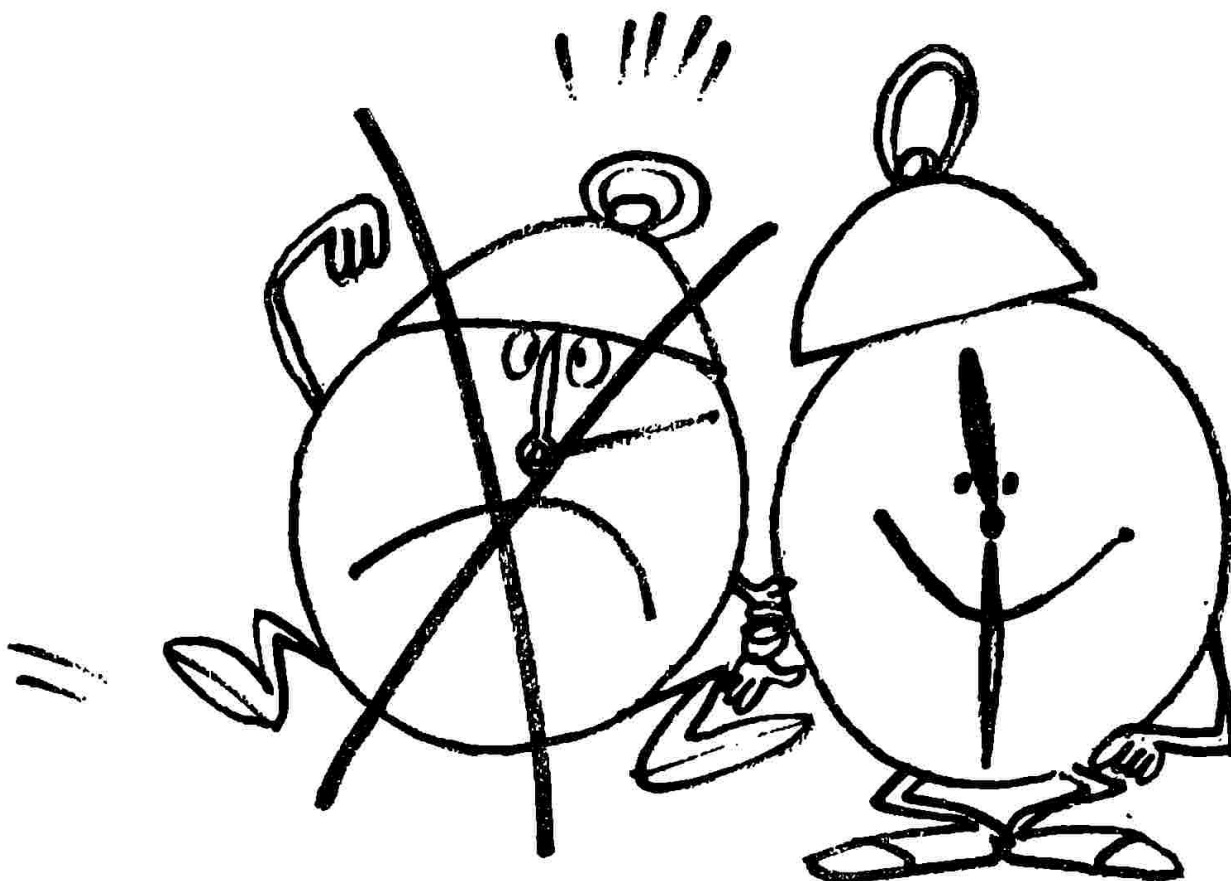
— Trebuie să-i fac și eu lui Sandu un cadou! Dar nu o carte. Ceva mai deosebit, mai acătării. Poate două cărți. E doar ajun de An nou. Cîte lucruri frumoase nu pot fi dăruite cu acest prilej ! Iată, numai pe o pagină din „Informația”, lunecată la picioarele patului, cîte nu se oferă: clipsuri, produse cosmetice, pijamale matlasate, căciuli... Generozitatea, ca un zefir, umfla pe nesimțite pînzele imaginației băiatului. Oare căciula pe care a uitat-o cîndva unchiul Gicu la noi nu i-ar fi bună? Oaie veritabilă din imitație de

lup! Plus încă ceva, neapărat încă ceva. O garoafă, eventual două...

Ninge. Vicu își mișcă degetele picioarelor și la fiecare rotație, ca de pe un disc al norocului la Moși, cad în cascadă cadouri pentru Sandu, împerecheate, chiar dacă sînt desperecheate: o curea de pantaloni și o curea de ceas, de pildă. Pantaloni are sigur. Dar ceas pentru eventuala curea? „Să-i dăruiesc un ceas?” E o idee. Incompletă însă. O să-i dea două... De ce nu?

Ninge. În candida cernere nu poți fi meschin. Pune mîna pe telefon. Tonul se prezintă deîndată. Soneria insistă sacadat, marcînd parcă apropierea prietenului.

— Sandule, e ajun de An nou! M-am gîndit la asta de cînd m-am trezit. Vreau să-ți dăruiesc ceva, ceva deosebit. Am ales mult, habar n-ai cît am ales. Ce anume? Surpriză! Nici prin

minte nu-ți trece... Ei, hai, că-ți spun... Îți dăruiesc — știu că o să te bucuri foarte mult — o să-ți dăruiesc două ceasuri. Cum, nu?! Nici nu mă gîndesc să nu ți le dăruiesc! Bineînțeles. Pe amîndouă. Chiar astăzi vin eu la tine...

— Două ceasuri?! Nu, imposibil, nu primesc! se aude în receptor vocea tăiată de emoție a prietenului.

Dar Vicu Cutie e generos. A început din nou să-și rotească degetele de la picioare, din ce în ce mai repede.

— De ce nu? las' să fie două. E mai bine așa! Și știi care? De la 10 la 12. Sînt exact două ceasuri! Pa!

Închide telefonul. Afară ninge. În casă miroase a cozonac, e cald și bine.

„Ce zi minunată! meditează Vicu și mărinimia îi umple ființa ca un final de orgă. Simt că aș putea să-i dăruiesc mai mult bunului meu prieten. Chiar trei ceasuri. Da, așa am să fac. O să stau pînă la unu și — poate, de ce nu? — o să iau masa la el.”

Și, dintr-un salt, Vicu e în picioare.

HAMURABI

PITITĂ ÎN BANCA SA CA-NTR-O TRANȘEE, ascunsă după meterezul din față — cel mai spătos coleg — Eugenița dintr-a cincea trăiește emoțiile infanteristului în pragul atacului inamic.

„M-ascultă! M-ascultă!!! Și nici titlul lecției nu-l știu... Uf, a-nchis catalogul, n-ascultă astăzi”, răsuflă ea ușurată și se îndreaptă în bancă, asudată, dar victorioasă. Slavă ție, zeiță a infanteriei fără muniții, atacul nu va avea loc. Deodată se strîmbă ca săgetată într-o măsea: profesorul întreabă fără catalog, din bănci! Eugenița se pitulează din nou în spatele meterezului, cu ochii închiși, așteptînd glonțul rătăcit al vreunei întrebări.

„Numai de nu m-ar pocni!” Ascultă pașii grei ai profesorului printre bănci și se lipește și mai tare de pupitru, ca un calcan de fundul mării.

„Babi... cum? Babilonienii? Cine-or mai fi și ăștia? Sînt un popor care nu mai sînt?! Încurcată mai e și istoria asta!... Dar nu trebuie să se vadă că nu știu”, plănuește mica strategă, hotărîta să folosească toate resursele camuflajului.

„O să ridic mîna la orice întrebare. Eu! Eu! Spun eu, tovarășe profesor. În ce epocă au trăit? Știu eu? Eu! Spun eu!” Și, lungită

peste bancă, cu mâna în aer, pare o praștie întinsă, din care e gata să-și ia zborul... răspunsul.

„Am scăpat, am scăpat, se bucură fetița, întreabă pe ai de nu ridică mâna. Hehe...Ce războaie au dus? Au avut și războaie?! Numai de nu m-ar întreba... Eu! Eu! Hait, se uită la mine... O să dau drumu' la creion sub bancă... M-aplec și-l caut...”

Stratega intră sub bancă. A găsit creionul și, ghemuită dedesubt, îi roade nervos capătul. Uf, a răspuns altul. Iese... strategic, ștergându-și absorbită genunchii de praf.

„Cine a fost Hamurabi? De unde să știu eu? Sînt pierdută, iar se uită la mine! Acum o să

scap penarul și-o să adun toate penițele, căpățelele de creion, ascuțitoarea, guma... Pîna atunci o să răspundă altul...”

— Să spun eu?

Eugenița se răsucesce cu inocență spre vecinul din spate, din stînga, din dreapta. „Eu?”

Da, chiar ea. Infanteristul a fost lovit de moarte. Se ridică șovăitoare, palidă, și îngaimă cu glasul pierdut:

— Ha... Hamuba... Habamu... Habar... n-am, tovarășe profesor...

NECUNOSCUTE

— CE-A FOST AZI LA ȘCOALĂ?

Ah, dar ce n-a fost? La început a fost algebră și a fost mizeria celui de al doilea 4. Așadar „necunoscuta” ce plutea aburoasă și înfricoșătoare pe cerul ultimelor săptămîni s-a întrupat, brusc, din abia două linioare, ca un vaccin pe braț: 4. Totul a decurs mai simplu, mai la suprafață decît se temea. Exact cum uneori dintr-o îndelungată cădere în gol te alegi cu o minusculă zgîrietură. Acum s-a liniștit pentru cel puțin încă două săptămîni! Acel nenorocit de 4, așteptat cu groază, dulăul ce urma să se repeadă cu zarvă clănțănindu-și dinții, s-a repezit aproape politicos, aproape cerîndu-și scuze, cu anestezia blîndă a vocii profesorului:

— Lasă, mai vorbim noi data viitoare, acum tavanul nu te poate ajuta...

De fapt, el, Biliboacă, n-a trecut niciodată dincolo de toate acele blestemate semne ale algebrei, toate i-au rămas străine încă și afurisite ca niște obiecte cărora nu le-ai descurcat nici rostul, nici natura. Uneori îți vine parcă sa crezi că înțelegi ceva-ceva, calci mai sprinten pe ghețușul acestor cifre și litere, și deodată gheața s-a rupt sub tine, te duci la fund, nu mai zărești

deasupra capului decît un tavan negru, de nebiruit. Și ce groaznic este să te tot murezi în apa aceea ghețoasă și rece, cînd ceilalți zburdă deasupra, fac piruiete, țipă de plăcere... Dar, în sfîrșit, un patru e bun și el la un moment dat: te scoate la suprafață, iei o gură de aer, îți faci apoi convalescența la un soare oricît de chircit, intri și tu în rîndul oamenilor, nu mai aștepți cu groază acea „necunoscută” care poate fi o pișcătură de purice, dar tu o aștepți ca pe o grenadă gata să explodeze în orice clipă și să îți zăpăcească creierii.

...Și ce-a mai fost azi la școală? A fost recreația. Și păruiala terminată în cancelarie. Ai dat și tu, Biliboacă, destui pumni, dar pentru că ai luat unul singur — în nas! — totul părea altminteri. Ce mizerabilă situație! Să fii compătimit, tamponat de soră, sfătuit de cioporul de binevoitori: „Ține mîna-n sus, astupă nara, stai întins...” Și asta după trei săptămîni de karate, de studiu la oglindă, tu, Biliboacă, viitor campion, care te și visai pe podiumul de onoare, să o încasezi atît de neașteptat, atît de prostește. Nici de data asta nu contează durerea. Înfrîngerea, umilința, inexplicabilul, „necunoscuta”, asta doare! Să studiezi cîteva săptămîni lovitura, marea lovitură, și apoi s-o iei pe coajă!

...Și ce-a mai fost azi la școală? Liniște. Acea apă monotonă ce poartă trimestrele, zilele, orele, în pasta fleacurilor, a micilor întîmplări. „Cine lipsește?” „Vă rog, tovarășe profesor... Eu pentru astăzi n-am știut, n-am putut...” și așa mai departe, și așa mai departe.

Și apoi, încă o... necunoscută. La plecare. De data aceasta o necunoscută în adevăratul înțeles al cuvîntului. Femeia înaltă, blondă, în taior negru, din stația de tramvai, și care tam-nisam s-a apucat să-i facă observație:

— Ridică, te rog, hîrtia. Arunc-o la coș!

Dar era clar ca lumina zilei că el, Biliboacă, la coș a vrut s-o arunce. Numai că nu nimerise.

—Ia-o de jos.

Bine, faci treaba asta, dar nu cu plăcere, nu în public, cu toți ai tăi care rînjesc...

—Nu auzi?

Aude. Se pleacă.

—Dar cealalte?

Cealalte nu le-a azvirlit el. Femeia blondă nu-și dă seama de asta? Ce dacă el, Biliboacă, e copil? E de batjocura lumii? Mai ridică o hîrtiuță cu scîrbă. Și încă una. Apoi se cabrează. Nu mai vrea. E bine? Și fuge bombănind furios.

A și drăcuit? Nu-și amintește. Așa zice Chirică, vecinul și colegul lui mai mare de la scara a treia:

—Idiotule, tu știi cine era? Inspectoarea! A fost astăzi la noi în clasă.

Acum Biliboacă merge spre casă, tîrîndu-și pașii prin frunzele moarte. Și parcă aude întrebarea, eterna, nelipsita întrebare a mamei din clipa cînd va deschide ușa:

—Ce-a fost azi la școală?

Dar nu e nimeni acasă. În bucătărie ciorba își aburește aroma. Băiatului îi e foame și mușcă din greșeală, cu sete, nu din colțul de pîine, ci din ardeiul iute. Altă necunoscută! De ciudă și de usturime îi vine să urle, să blesteme, să plîngă.

Și deodată glasul cald al mamei, eterna, nelipsita întrebare:

—Ce-a fost azi la școală?

Biliboacă tresare, șuieră și pufnește, ars parcă de tot focul zilei:

— Ce să fie? Nimic, mamă. Absolut nimic. Uuuuf! Arșșș!
Aaaa...

CARNETUL CARNETULUI

SĂ RĂTĂCEȘTI UN CREION, o gumă, să nu dai de urma unui timbru, să piară ca înghițit de pământ un nasture, să nu găsești în graba mare peria de haine, crema de ghetete sau ochelarii, asta se poate întâmpla oricui. Și dacă asemenea neplăceri ți se întâmplă doar din când în când nu e nici o nenorocire. Cel mult, bombănind și troscotind, iei hotărârea ca pe viitor... etc., etc.

Cînd însă asemenea accidente reprezintă regula, cînd se repetă zi cu zi și încă — tocmai pentru că atît de des — în momentele cele mai nepotrivite, de exemplu exact cînd trebuie să pleci la școală, cînd — în plus — acest soi de necazuri devine nenorocirea și spaima întregii case, atunci, o, atunci e altceva... Atunci, ca să-ți tragi doi ciorapi de aceeași culoare, ca să-ți aduni laolaltă cei doi bocanci, să îți pregătești ghiozdanul — mai ales ghiozdanul! — toată casa se prefăce într-un vârtej, se mută canapelele, garderobul, se strîng covoarele, se răscolesc saltelele, se răstoarnă coșul de rufe, se cercetează lada de gunoi... Unde mai pui nervii, reproșurile, cearta cu ochii la ceasul care își vede implacabil de treaba lui și, parcă în bătaie de joc, saltă dintr-o dată cîte zece minute... Și pînă la urmă, se trage o concluzie:

— Așa nu mai merge! De mâine fac ordine. Îmi notez totul, orice mișcare, într-un carnet, ca într-un borderou. Unde pun șapca, haina, cărțile, peria, totul în carnet!

Duminica în care Gigel a făcut treaba descrisă mai sus, n-a fost o sărbătoare. Sărbătoarea urma să înceapă de a doua zi, de luni, și să dureze cel puțin tot anul școlar. Adio nervi și lacrimi, adio dezordine și căutări în coșul de rufe, adio uitare...

Și, într-adevăr, a doua zi, trezit la ora șapte fix de către ceasul deșteptător, timp de 15 minute Gigel n-a scos o vorbă. Stătea în mijlocul sufrageriei, în pijama, nemișcat pe un scăunel, cu degetul arătător la tâmplă, cu cel mic în gură, adâncit în sine ca „Gînditorul” lui Rodin. Cei din jur simțeau că nu e ceva în ordine, îi dădeau tîrcoale privindu-se întrebător, dar nu îndrăzneau să întrerupă meditația băiatului. De-abia când ceasul arăta 7 și 20 cineva întrebă sfios:

— Cauți ceva, dragă?

— Carnetul.

— Care carnet?

— În care mi-am notat ieri totul: unde sînt ciorapii, cămașa, cărțile, totul.

— Unde ai hotărît să-l ții?

— Nu știu, scînci băiatul. Am notat în el unde o să-l țin, pe prima pagină, îmi amintesc precis, sus în dreapta... Nu vă alarmați, carnetul să-l găsesc, și gata! Unde poate să fie? Pe noptieră? Pe dulap? Pe frigider? În sertarul de la bibliotecă? Sub cristalul de la măsuță? Sub covor? Pe televizor?

— E aproape 8, întîrzii! exclamă exasperată mama. Tu nu te uiți la ceas?

Gigel se uită. Ura! *Acolo* e carnetul: sub ceasul deșteptător. Băiatul se repede la carnet. Da, totul e scris acolo! Acum totul e simplu: ciorapii pe calorifer, pantofii în cămară, cămașa pe spatele fotoliului albastru, ghiozdanul în cuier... Gigel e fericit.

Metoda e bună! Experiența a reușit. În 5 minute e gata de plecare. O singură problemă e încă nerezolvată, dar omul învață mereu, cât trăiește:

— Mamă, dă-mi, te rog, 5 lei. Trebuie să-mi mai cumpăr un carnet în care să scriu zilnic unde țin carnetul nr. 1...

Gigel pleacă fericit la școală. A întârziat, e drept, dar cu folos, pentru ultima dată. Și totuși, parcă îl încearcă o umbră de îndoială: „Dar dacă rătăcesc și carnetul nr. 2? Mai bine îmi cumpăr *două* carnețele.” În carnetul nr. 2 va scrie unde ține carnetul nr. 1, iar în numărul 3 unde e locul carnetului 2. Și carnetului nr. 3 cum o să-i țină evidența? Să facă un nod la batistă? Un bilețel înfipt cu un bold în covorașul de la capul patului? Să roage pe careva din casă să țină el minte acest lucru?

Băiatul a încetinit pasul, se gândește concentrat, profund, cu arătătorul la tâmplă și degetul mic în gură, ca „Gînditorul” lui Rodin. E o problemă, desigur. Dar o rezolvă, ca într-o străfulgerare: „Ura! Am găsit! Nimic mai simplu... Asta rezolvă totul. Totul! și cu cei 5 lei cumpăr covrigi.”

Gigel ronțăie fericit covrigi cu susan, dar deodată, exact în poarta școlii, rămîne interzis: „Ce naiba am găsit? Am uitat! Am uitat cu desăvîrșire... Și era o soluție perfectă... Extraordinar! Am uitat... Of, of, of”, se căinează Gigel și, acum, că a cheltuit și banii de carnețele, îi vine să plîngă. „Și ce soluție fantastică găsisem! Dar ce? Care? Of!”

Într-adevăr, o clipă, o singură clipă, îi trecuse prin minte *să își pună toate lucrurile în ordine*, într-un singur loc, și că nu e nevoie, în acest caz, de carnetul carnetului carnetului...

UNDE SE VARSĂ NILUL ?

SCOS LA LECTIE, Mihai își legăna capul întocmai ca o cămilă, iar printre buze îi scăpa o bolboroseală fără sfârșit. Uneori parcă ațipea, și atunci nu se auzea decît un fel de bîzîit prelung, îndărătnic, ca de viespe prinsă între două geamuri.

Sudoarea îi șiroia pe frunte, răsfirîndu-se de la nord la sud, întocmai ca nervurile albăstriei, închipuind rețeaua apelor de pe harta pe care cel ascultat se proiecta.

— Ei, spune, unde se varsă Nilul? repetă profesorul nerăbdător.

Din nou nu se auzea decît un bîzîit întretăiat, ca de bondar căzut într-o ulcică: „Mm... mm... mm...”

— N-ai învățat?

— Vai de mine, tovarășe profesor, știu lecția pe dinafară. Am citit-o de nu mai țin minte de cîte ori... Eu așa învăț lecțiile, toate lecțiile, ca pe o poezie. Numai că nu pot să sar nici o strofă... Vreau să zic nici o frază. Dați-mi voie, am ajuns la izvoare... Mm... mm...

— Ei? Unde se varsă?

— E un fluviu foarte lung, tovarășe profesor. Are aproape două pagini... ăăă... ăăă... ăăă...

— Gata?

— Acuș, acuș se varsă. Mai sînt două paragrafe, pe urmă vine figura cu cămilele de sub palmieri și... mmm... mmm... se varsă! Mihai se opri, respiră adînc, apoi începu să turuie: „Acest fluviu lung de 6 500 kilometri se varsă printr-o mulțime de guri în pustiul Sahara, unde stîncile și nisipul se încing pînă la plus 70-80 de grade și unde nu există nici o picătură de apă...”

— Nilul se varsă în pustiul Sahara?!

— Da, tovarășe profesor, așa scrie și în carte. Al doilea rînd de jos, sub sarcofag.

Mihai scoate cartea de geografie și merge întins spre catedră.

— Poftim, aici, arată el cu degetul și începe să citească: „*Acest fluviu lung de 6500 de kilometri se varsă printr-o mulțime de guri în... în Marea Mediterană.*”

Băiatul mormăie zăpăcit, subliniind cu unghia pe carte cuvînt cu cuvînt, apoi se luminează fericit:

— Am sărit un rînd, tovarășe profesor... un singur rînd, dar la mine nu contează un rînd, aveți toată încrederea, îl învăț pentru ora viitoare!

O LUCRARE SCRISĂ... VORBITĂ

SE ȘTIE CĂ, ÎNCĂ DE LA DESCOPERIREA extemporalelor, a lucrărilor de control și a tezelor, toate acestea se dau în scris. De altfel, așa se și cheamă: lucrări scrise. Se cunoaște la fel de bine și procedeul: elevii rup o foaie de hârtie, se gândesc câteva clipe, apoi se aștern pe lucru... adică pe lucrare. Bineînțeles, cei care s-au pregătit. Ceilalți fac și ei o lucrare scrisă, dar... mai mult vorbită.

Tema lucrării? Oricare. De pildă: „Cum am petrecut vacanța?”

Și iată-l pe eroul nostru. A început lucrarea printr-un apel pe cât de șușotit, pe atât de disperat către colegul său de bancă:

— Sst! Sst! „Vacanță” se scrie cu v mare? De ce, mă, că doar a fost vacanța mică?! Stai nițel mai oblic, nu văd nimic! Și scrie mai mare, să mă binoclez și eu... Când a început vacanța? La 30? În era noastră? Ești sigur? Ah, ai un umăr care acoperă trei propoziții.

Tace o clipă îmbufnat, apoi reîncepe asaltul:

— Ce scrii tu acolo de Ploiești? Trebuie să scriem și despre regiunile petrolifere? Spune-mi și mie, mă... Bine!... Să știi că nu mai vorbesc cu tine niciodată. (Rugător): Haide, mă... (Furios): Mai vii tu pe la mine să-ți dau pompa de bicicletă! (Blînd): Te rog... Arată-mi, că-ți dau și bicicleta de la pompă.

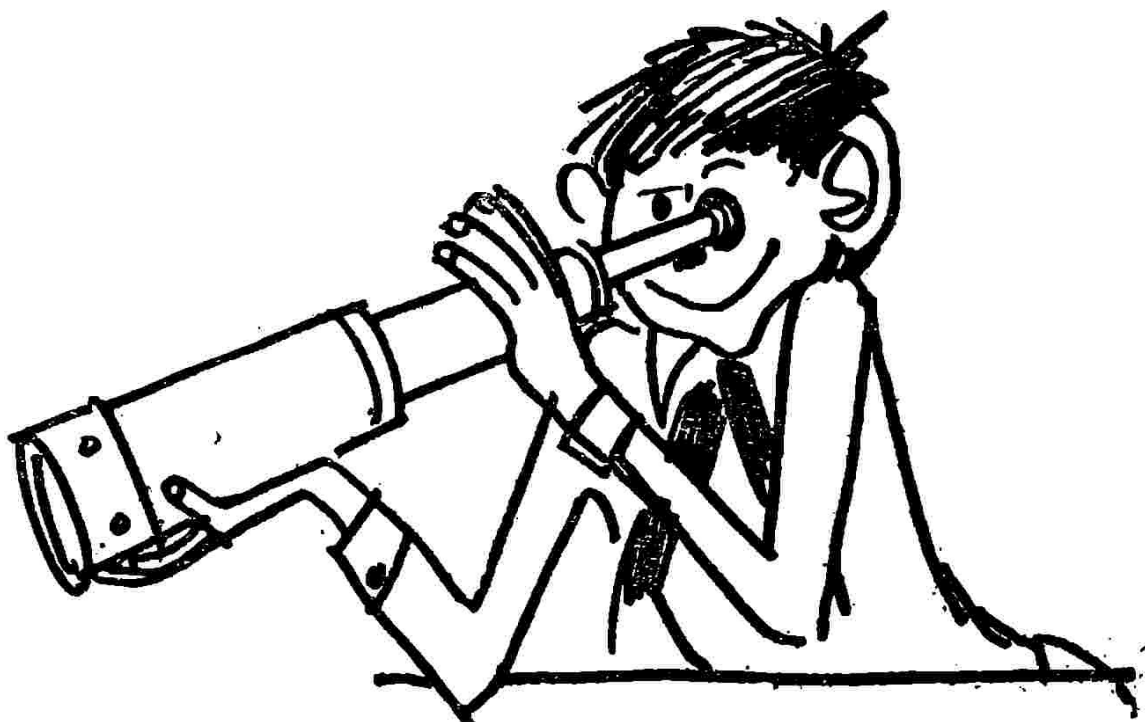
Cu gâtul lungit, încordat și plîngăreț, pare o girafă suferindă de amigdale. Continuă milog:

— Ce-ai scris acolo, în rîndul al treilea? Cloșcă, sau ploscă?... Troscot?! Nu vrei să-mi spui? Nu vrei, ai? Bine. Las' că la prima adunare o să mă plîng detașamentului de tine. O să vezi tu, bombăne eroul cu lacrimi în ochi.

Colegul întoarce cu seninătate capul:

— De ce să te plîngi? Că nu te-am lăsat să copiezi?

— Nu, izbucnește nefericitul copist. Că scrii urît și... și indescifrabil !

JOCUL CULORILOR

NU-L ȘTIȚI?

Păcat!

Dezvoltă imaginația, spiritul de observație, simțul culorilor, și mai ales se poate juca peste tot. Acasă, în tramvai, la școală. Când unul pronunță o culoare, tu trebuie să-i arăți un obiect în care se găsește acea culoare, și asta rapid, cât numără pînă la cinci. Altfel, pierzi jocul. E un joc pasionant. Uiți de toate, de profesori, de lecții și, fără exagerare, chiar de recreații.

— Verde!

— Uite! În panglica mea:

— Galben!

— În lăntișorul de la gît.

— Albastru!

— În dunga de la ciorap...

— Violet... Violet o dată, violet de două ori, violet de trei ori...

— În călimară! Uf! De-abia l-am găsit!

Fata răsufală ușurată. La tablă profesorul desenează harta Africii, iar în clasă nu se aude decît mersul mărunț al creioanelor pe maculatoare... și șoptit, spre ușă;

— Maro... Maro una, maro doi...
— La pantoful meu...
— Nu e maro, dragă, e cafeniu.
— E tot una, dragă. Maroul nu e cafeniu?
— Nu e, dragă. Cafeniul e cum e cafeaua, și maroul, cum e castana.

La tablă profesorul vorbește despre Marea Roșie. Dar dînsul nu joacă jocul culorilor...

— Dragă, dar șiretul nu e cafeniu?
— Da, dar tu mi-ai arătat pantoful.
— Și n-ai văzut șiretul?
— Bine. Fie cum zici tu. Cărămiziu! Cărămiziu de două ori... de trei ori... de patru ori !...

— În vaca domnului! Uite, s-a urcat pe bancă, mititica de ea. Vai, tu, ce emoție am avut!... N-aveam cărămiziu...

Lecția s-a terminat. Cele două prietene s-au întors acasă și învață la geografie.

— Gata cu jocul! Trebuie să învățăm.
— De ce, tu?
— Pentru că poimîine avem lecție de control.
— Ei și? Împletim jocul cu învățătura. Uite: unde se varsă Fluviul... Roșu?
— În lălea...
— Unde e Marea... Albă?
— În fața de masă!
— Unde trăiesc vulpi... argintii? Argintii o dată... argintii de două ori.

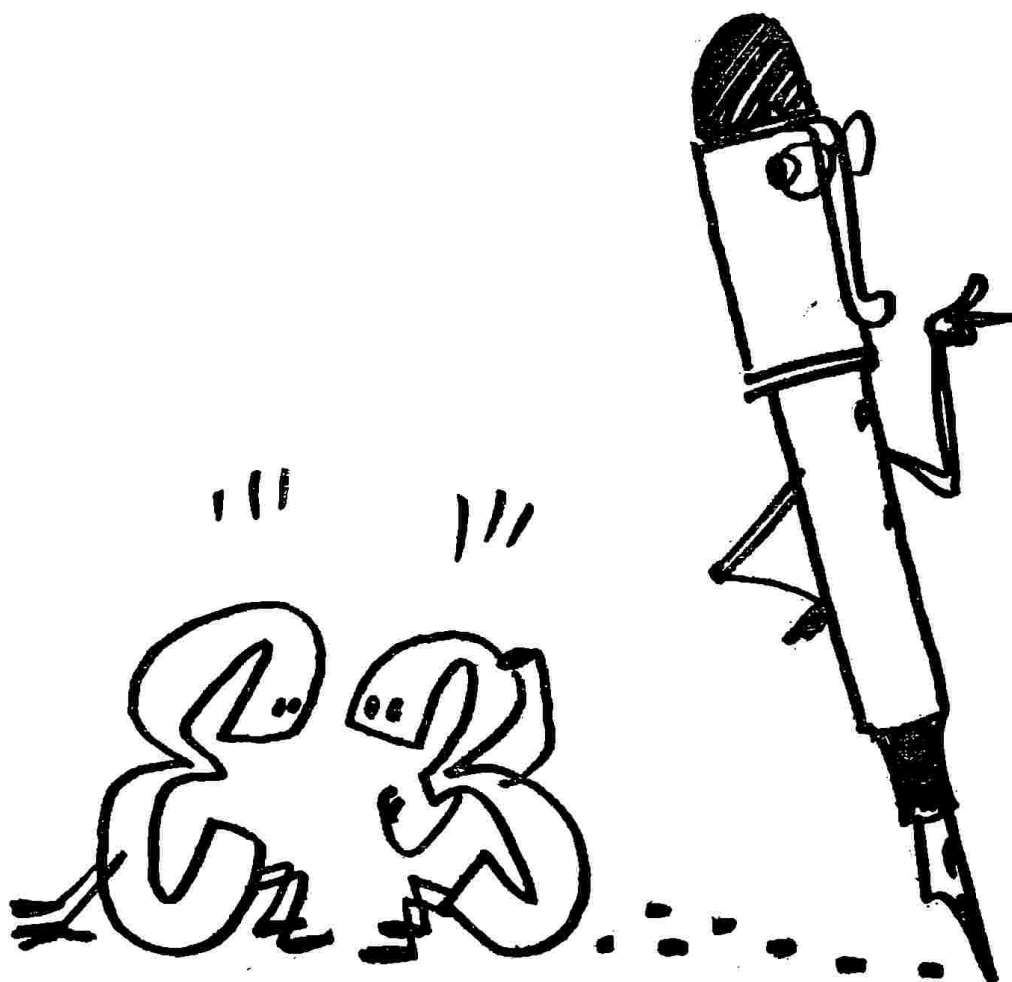
— În ibricul de pe bufet...
— Bravo! Ai văzut ce interesant e? Ce fluviu se varsă în Marea... Galbenă? Galben o dată...

Și acum, vreți să ne însoțiți câteva clipe la lecția de geografie a clasei a VII-a de la școala unde învață cele două prietene?

Iată, la hartă o elevă arată cu bețigașul în mână marile fluvii siberiene.

Profesorul înclină capul aprobativ și murmură satisfăcut.

Dar unde sînt prietenele noastre? Au răspuns? Să ne uităm în catalog. Într-adevăr, au fost ascultate... În dreptul numelor lor, în catalogul *alb*, văd doi de 3 cu cerneală *roșie*, puși cu stiloul *albastru* al profesorului. Iar ele? Stau amîndouă *galbene-verzui* în banca de culoare *cafenie*, în timp ce o gîză *cărămizie* se urcă pe caietul cu scoarțe *cenușii*, tremurîndu-și în aer antenele *negre*...

UN ȘMECHER LA LECȚIE

VA TREBUI SĂ FACEȚI NEAPĂRAT și cât mai degrabă cunoștință cu Matei. Tilică, cum îi spun colegii. Și nu pentru că băiatul, după cum singuri veți putea judeca, ar avea ceva extraordinar sau măcar deosebit în ființa lui; statură potrivită, potrivit de gras, nas, gură, frunte potrivită, potrivit de curat (de murdar, aș fi ispitit mai curînd să spun, dar se înțelege că murdăria nu e niciodată potrivită) etc. Cu toate acestea, repet, căutați de-i faceți cunoștință. N-o să-l uitați curînd, vă asigur. Dar pentru asta trebuie să-l vedeți scos la lecție.

Da, să-l vedeți ieșind din fundul clasei la tablă, rotindu-și ochii, rugător, printre bănci:

— Ce avem, mă? Ce avem?

Apoi, oprindu-se zîmbitor în fața profesorului:

— Ah, ce bine îmi pare că m-ați scos! Și în aceeași fracțiune de secundă, întorcîndu-se desperat spre clasă:

— Nu mă lăsați, mă! Nu mă lăsați!

— Ei, Matei, ce lecție am avut pentru azi? se aude întrebarea profesorului.

Tilică se trage pe nesimțite lîngă prima bancă și-i izbește colegului talpa cu călcîiul:

— Suflă, mă!

Apoi, privind cu nevinovăție drept în ochii profesorului:

— N-am înțeles întrebarea, tovarășe profesor. Su-flă!

— Ce titlu are lecția de azi?

Băiatul închide ochii, strînge din pumni, tropăie, oftează:

— Nu pot să zic, tovarășe profesor, e un nume încurcat... Profesorul arată cu capul o fată scoasă și ea la lecție.

— Despre Vasile Lupu, răspunde aceasta.

— Așa am vrut să spun și eu! Țișnește băiatul, biruind, în cele din urmă, nefericitul lapsus.

— Unde a domnit Vasile Lupu?

— Mai puneți-mi o dată întrebarea, tovarășe profesor. N-am înțeles-o bine... se roagă cu umilință Tilică, apoi, după ce întrebarea a fost repetată, răspunde cu siguranță: Vasile Lupu a domnit în... ah! Își înghiontește pe furiș vecina. Nu pot să zic ... îmi stă pe limbă...

— În Moldova, răspunde fata.

— Tot așa am vrut să zic și eu!

— Când?

— La una mie șase sute treizeci și... începui fata.

— Nu tu, să spună Matei.

— Eu? Vasile Lupu a domnit la una mie șase sute treizeci și... și... se trage de ciuful frizurii, privind printre degete în clasă. Ce tot spune ăla din fund? Parcă șase... parcă șapte...

— Ei?

— La una mie șase sute treizeci și — adaugă de-abia îngăimat — și șapte.

— Cît?
— O mie șase sute treizeci și șapze.
— A avut războaie?
— Nu... A avut.
— A avut, sau n-a avut?
— Nnnn... a avut... îmbolmăjește băiatul afirmația cu o mîrîială vag negativă.
— Și cine era domn în Muntenia?
— În Muntenia era domn... începe el avîntat, și se oprește rugător: N-am înțeles întrebarea, tovarășe profesor.
Profesorul o repetă silabisind, parcă scos din sărite.
— A, da... În Muntenia era domn al Munteniei, știu tovarășe profesor, dar nu pot să zic. E un nume încurcat.
Țîțîie și bîțîie din picior, trăgînd discret de mîneacă pe fetița ce ridică mîna.
— Îl chema ca și pe tine, îl ajută profesorul.
— Așa am vrut să spun și eu, se repede înaripat băiatul. În Muntenia era domn... Tilică Vodă!
Profesorul înmoaie tocul în cerneală.
— Treci la loc. Nota trei.
Băiatul se agață de tablă, jignit.
— Mai întrebați-mă, tovarășe profesor. Eu am învățat... dar m-am încurcat la denumirile mai grele...

— Denumiri grele? Dar pe voievodul Munteniei — ți-am spus — îl chema ca și pe tine, Matei.
— Știu, dar m-ați încurcat, bombăne băiatul cu lacrimi în ochi. Ce-s eu de vină? Poate dumneavoastră nu știți, dar mie băieții așa îmi zice. În loc de Matei... Tilicăăă!

ÎNSEMNĂRI DE LECTOR

AM ÎMPRUMUTAT ÎNTR-O ZI O CARTE de la biblioteca din cartier. Cu acest prilej, mi-am întărit o dată mai mult convingerea că, citind o carte de la bibliotecă, faci cunoștință nu numai cu eroii cărții, ci și cu cititorii ei... Cum așa? Simplu. Dacă vrei să cunoști eroii, citești frumușel pagină cu pagină, și dintr-o dată te vezi înconjurat de Vitea, Huck, Nică, Gulliver sau Gavroche.

Și cititorii? Ei sînt pe ultima pagină a cărții. Și-au semnalat prezența cu tot felul de cerneluri și penițe, cu cărbune și creioane, lăsînd acolo cugetări, sentințe, maxime și mai ales semnături.

Iată această „pagină a cititorului” la sfîrșitul volumului întîi din operele lui Gaidar, de la biblioteca populară din cartier.

Cu cerneală albastră:

„Citită de mine azi 15 aprilie. Plăcut f. f. mult. Plîns paginile 1 și urm. Spre amintire semnez, Puyca”.

Cu creion roșu:

**„Citită de subsemnatu’
De la un capăt pîn’ la altu’!**

Alt creion roșu, înmuiat în gură:

**„Tot ce-ați scris este valabil
și semnez: indescifrabil, strada Garoafei 3 bis, sectorul IV
București, în curte pe stînga, bateti în geam (cîine rău)”.**

Subliniat de două ori:

**„O minte fără cărți e ca o pasăre fără aripi. Nu înțeleg de ce
zmîngăliți cărțile care sînt un prieten ce trebuie să circule din
mîină în mîină. Dau o colivie de sîrmă pe un porumbel. Nicu”.**

Cu creionul, de-a curmezișul:

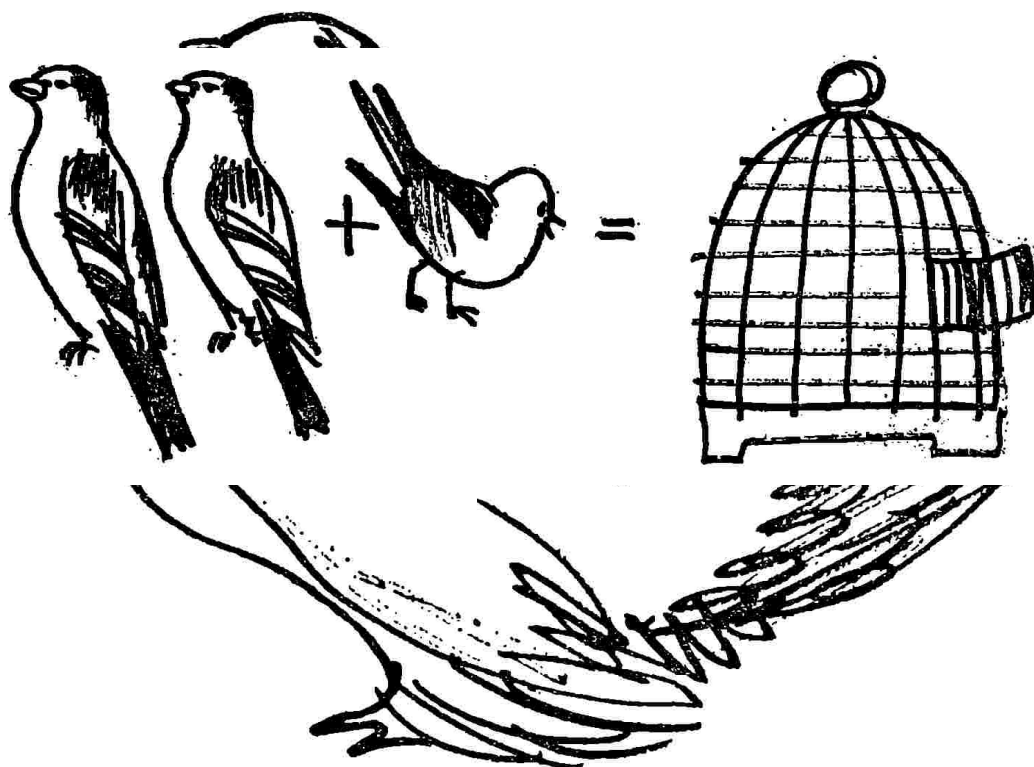
„Ce fel de porumbel? Fiert sau fript?”

Cu tuș negru, ce s-a lățit:

„Citită de mine azi, 1972. Foarte frumoasă carte, dar de ce nu ți-ai dat adresa care ești cu colivia?”

Cu creion chimic:

„De acord cu toate. Dau doi sticleți și un porumbel pe un scatiu (bărbătuș). Telefonați dimineța. Nu vorbiți cu tăticu’. Mișu Gh.”

Cu o peniță rășchirată:

«Cartea f. f. bună. După părerea mea nu face doi sticleți și un porumbel. Schimb scatiu bună stare cu colivie idem. Răspundeți pe cartea „Cinci săptămâni în balon” sau pe „Toate pânzele sus”. T. cl. VII B».

Și, în sfârșit, ultima însemnare, înghesuită în colțul de jos, tot cu tuș negru și subliniată de trei ori:

„Fugit porumbel. Ești un măgar. Ți-arăt eu ție în volumul II să păgubești cititorii cinstiți cu porumbei călători...”

OBIECT NEIDENTIFICAT

OBIECTUL FUSESE DESCOPERIT în curtea școlii și ceea ce izbise atenția din prima clipă era lipsa lui totală de identitate. Era, într-adevăr, ceva „nemaivăzut”, aceasta fiind singura precizare pe care — acum chiar, după atâtea studii la care a fost supus — o poate cineva face. Că tocmai acest fapt îl impuse interesului general este ușor de înțeles. Nimic mai captivant decât enigmele, se știe. Și astfel se face că, din momentul descoperirii

sale, ciudatul obiect deveni un formidabil izvor de ipoteze. Cele mai multe vizau originea sa extraterestră.

—Un O.Z.N.? Mă rog, dar în coperti de vinilin?! Atunci un mesaj din galaxie?! Da, dar scris în ce fel de cifru? Un top de hîrtie de ambalaj pierdut de niscaiva marțieni? Dar aceasta înseamnă că marțienii cunoșteau marmelada și slănina cu ale căror urme era pe de-a-ntregul mînjit. Tulburătoare ipoteze!

Alții, ceva mai precauți, admițînd originea foarte îndepărtată a obiectului, o situau nu în spațiu, ci în timp, apelînd la arheologie sau paleontologie.

—Presupunînd că a zăcut 5000 de ani sub dărîmăturile Babilonului, poate fi un obiect de uz casnic al vechilor sumerieni. Ei cunoșteau marmelada!

—E cu putință, obiectau alții, numai că locul de baștină poate fi mult mai probabil Pompeiul. Obiectul a zăcut, desigur, sub cenușă și lavă vulcanică. De aici marea cantitate de cărbune și grafit cu care pare acoperit.

În sfîrșit, nu puțini încercau să-i identifice natura pornind de la posibila sa întrebuintare. În acest sens se și înregistrau, de altfel, presupunerile cele mai contradictorii.

—E o căciulă dintr-un fel de scoarță de copac necunoscut, înclinau să creadă cîțiva.

—Aș, cu așa ceva se puteau înveli doar picioarele, susțineau alții. E o primă formă de ciorapi sau obiele ale Omului Zăpezilor. Nu observați aceste foi? Par să fie frunzele unei ferigi geologice, pe jumătate carbonizate. Sau, poate, o armă de vînătoare de un tip special. Nu este exclus să fi folosit la azvîrlirea de praf în ochii unor necunoscute fiare...

Disputa era în toi și se poate afirma că nimeni nu rămăsese în afara ei, cînd, brusc, apăru o nouă explicație. E drept, nici acum toată lumea nu e încă pe deplin convinsă, deși argumentele nu sînt de neglijat. Și cel mai puternic argument rămîne faptul că

persoana în chestiune, dând explicațiile de rigoare, nu ezita să își dea de zece ori pe minut cuvântul de onoare:

— Pe cuvânt că e al meu. E caietul meu de notițe, pe onoarea mea. E maculatorul meu, băieți, aveți cuvântul meu de onoare.

Așa o fi? N-o fi așa?

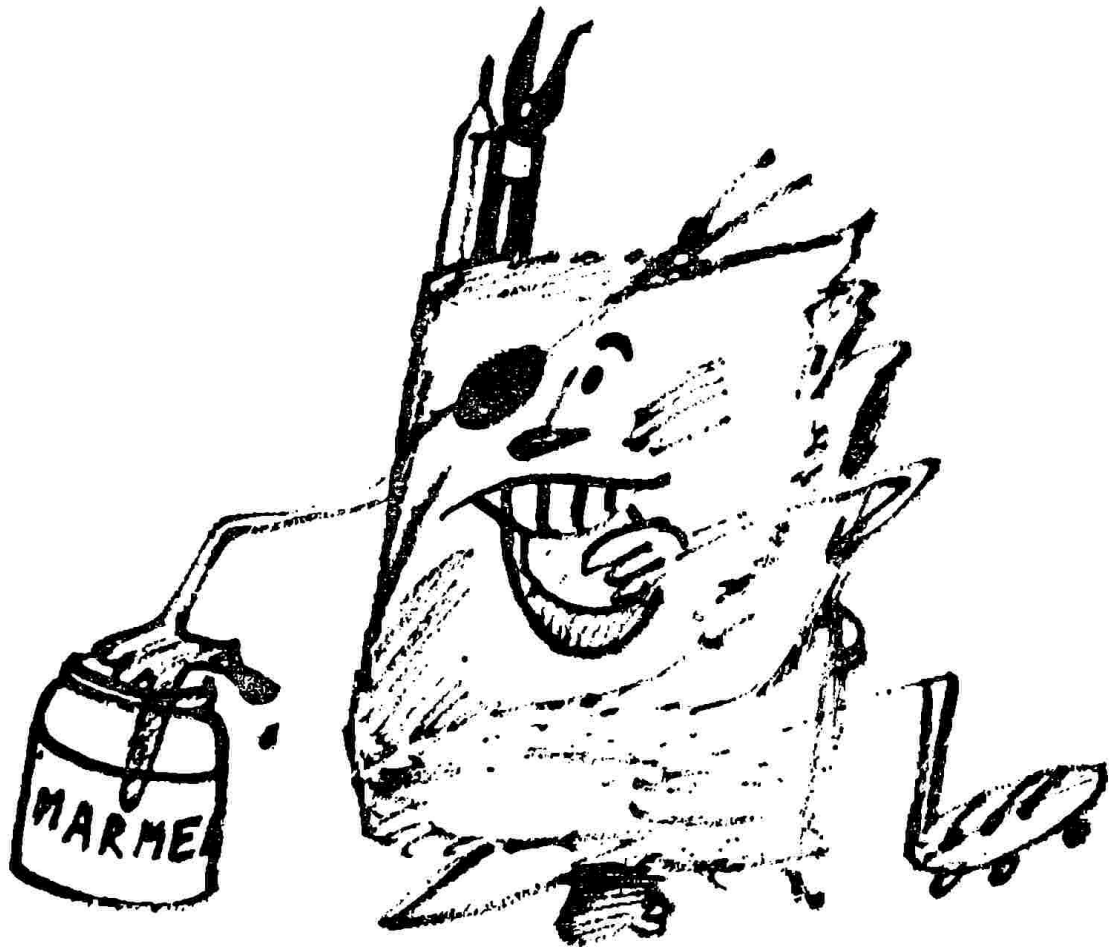
— Băiatul are dreptate, zic unii. Doar nu-și dă cuvântul de florile mărilor.

— Dar atunci de ce nu poate explica deloc nici cum și nici la ce îl folosește? Să arate, da, să arate în ce chip poate fi folosit un asemenea caiet de notițe.

E adevărat, băiatul nu poate arăta. Continuă doar să mormăie:

— Pe cuvânt că e al meu, pe onoarea mea...

Cercetările continuă. Deocamdată obiectul a fost depus la muzeu cu eticheta, foarte potrivită și plină de prudență: ***Nu atingeți obiectele expuse!***

LA VARĂ O SĂ FIE CALD

— TOVARĂȘE DIRECTOR ...

Băiatul avea lacrimi în ochi. Storcea în pumn o coajă de portocală și, de câteva minute, de emoție și furie, nu mai izbutea să scoată un singur cuvânt. Era frig, un vînt subțire tăia sîrmele întinse în pridvor și o zăpadă aspră, ca o măzărîche, se izbea de tabla casei.

— Spune, îl îndemna directorul școlii, poate pentru a zecea oară. Ei, hai, dă-i drumul, ce te frămîntă? „De ce mă ții afară, dezbrăcat?” vru să întrebe, oarecum enervat. Dar îl văzu atît de zgribulit și nefericit, încît își înmuie glasul: Zi, ce ai pe inimă?

Ah, cîte n-avea el pe inimă?! Tocmai asta era nenorocirea că avea prea multe. Atît de multe și de dureroase.

— E ceva grav? Poate-mi spui mîine, nu-i așa? îl mîngîie directorul și dădu să intre în casă, dar citi deznădejdea pe chipul băiatului și se opri, reținîndu-și un strănut.

...Nu mîine, acum vreau să vă spun, treaba asta nu suportă amîinare, pentru că eu n-am să mă las pînă nu îi stîrlesc din viața societății satului nostru. Eu asta vă cer: aprobarea să fiti de acord și să mă ajutați să-i stîrpsim, de aici, din comună.

Nu pentru binele meu. Pentru binele obștesc, pentru că — dumneavoastră nu știți! — la noi în comună sînt mulți vagabonzi. Și numai eu îi știu pe toți, cu numele și prenumele, cu adresa lor, pe **bânzi**, cu toate secretele lor, ce fac și ce au de gînd...

— Ei, hai, vrei, sau nu, să îmi spui ceva?

... Da, pentru că dumneavoastră sînteți cel mai bun, și eu aștept o dreptate, și eu sînt gata să vă ajut să facem o curățenie totală cu acești indivizi periculoși care se pretind prietenii mei și care — dumneavoastră nu știți — toți au bricege și lanterne colorate... Vi-i spun eu pe toți, fiecare ce are și ce plănuiește, pentru că dumneavoastră nu știți — ei sînt prieteni nedespărțiți și e greu de luptat cu ei. De aceea eu am venit la dumneavoastră,

pentru că *benzile* acestea sînt periculoase pentru toată omenirea din lume.

—Ce ai, dragă? Nu spui nimic?...

...Vă spun tot, tovarășe director, dar trebuie să mă ajutați, totul în cel mai mare secret, să-i luăm ca din oală, ei habar să nu aibă.

—De ce taci? Nu vrei să intrăm în casă?

...Nu, pentru că e urgent, nu e timp de pierdut, chiar acum ei se îndreaptă cine știe unde, dar cu alianța dumneavoastră eu îi pot captura pe toți.

—Cu ce te pot ajuta? Ce pot face pentru tine?

...Enorm! Vreau să-mi spuneți de unde pot eu să procur pînă mîine un avion, două-trei radioemițătoare ca la circulație, două-trei pistoale cu gloanțe oarbe, un bumerang, niște prafuri de adormit, un automobil cu șenile, dar și cu flotoare, ca la submarine, ca să putem urmări toată banda și să-i înconjurăm. Eu nu zic să-i distrugem, dar să-i speriem, să-și ceară iertare în genunchi...

—Gata! Am degerat. Eu intru în casă. Văd că n-ai nimic să-mi spui.

Băiatul rămase în pridvor, apoi își suflă cu putere nasul ud și porni spre poartă. Și deodată încremeni. La colț se auzeau voci, clopoței, buhaiul, bicele plugușorului.

— Ei sînt! scînci băiatul, și vru s-o rupă la goană.

— Unde fugi, măi, Fantomas! De cînd te căutăm.

— Voi? Pe mine?

— Păi n-a fost vorba că ne întîlnim la 6, la Gogu?

— Care Gogu?

— De lîngă pod.

— Care pod?

— Din capu' satului.

— Care cap?

Și deodată se luminează: erau doi de Gogu, erau două poduri — unul într-un capăt, altul în celălalt cap al satului. Fusesse o neînțelegere la... mijloc. De aceea nu se întîlniseră.

— Acum, hai, ia-ți buhaiul. Intrăm la tovarășul director. Tare și cu forță, atenție la „aho, aho!”...

Peste cîteva clipe directorul se afla din nou în pridvor. Un vînt iute șuieră în sîrme, iar mazărichea izbea ca alicele acoperișul. Apoi izbucni urarea, și parcă tot cerul se topi în hărmălaie. Pe treapta cea mai de sus buhaiul gemea scurt și fericit.

„Ai vrut să-mi spui ceva?” dori să-l întrebe directorul pe băiat, dar un imens strănut acoperi toată zarva. Iar băiețașul îi zîmbea fericit și pieptăna buhaiul:

— Ați răcit, tovarășe director? La vară o să fie cald și bine. „Aho, aho, copii și frați...”

ISTORIE... VECHE

4 LA ISTORIE? LA ISTORIE 4? Cam rușinos, orice s-ar zice. La geometrie e altceva: nu poți să povestești războiul unghiurilor extern-alterne cu cel intern-alterne sau să spui: „întrucât perimetrul trunchiului de con s-a micșorat fără încuviințarea Înălțimii Sale, 3,14 a pornit cu oastea împotriva sa...” Nu merge. Dar la is-to-ri-e 4? La istorie, unde toată treaba e să povestești... o poveste?

— Uite, chiar acum vom recapitula la istorie. Acesta, și nu altul, vă asigur, a fost raționamentul care stătea de câteva minute la baza hotărîrii celor doi băieți. Și iată-i, cunoscîndu-le hotărîrea și baza ei, „învățînd” la istoria veche. Recapitulează.

— „Egiptenii cunoșteau secretul îmbălsămării. Ei ungeau pe cel mort cu diferite arome și oțeturi, așa că împiedicau putrezirea.”

— Brrr... Nu le era frică?

— De ce să le fie frică? Eu am îmbălsămat o veveriță!

— Cum?

— Așa ca egiptenii, cu arome, cu oțeturi.

— Și n-a putrezit?!

— A putrezit pentru că... pentru că ea nu era egipteană! Am prins-o la Timiș as'vară.

— Serios? Cum ai prins-o? Eu toată vacanța mare m-am ținut după una, și tot n-am prins-o. Parcă-s năluci.

— Eh, nu te pricepi tu. O să-ți spun altă dată. Acum haide să recapitulăm. „Egiptenii cunoșteau secretul îmbălsămării...”

— Hai, te rog, spune-mi acum. Cum ai prins-o?! Îmi spui? Pe urmă, gata, învățăm.

— Bine, uite: am luat o nucă sau o ghindă, nu mai țin minte, și un somnifer. Când veverița a mâncat nuca, i s-a făcut somn, firește, a adormit tun și am prins-o. Apoi s-a trezit, dar în cușcă. Și pe urmă i-am dat drumul...

— Dar ziceai că ai îmbălsămat-o...

— Cum era s-o îmbălsămez? Eram de-abia în clasa a patra.

— Și ce-i cu asta?

— Păi nu învățasem încă istoria antică. Va să zică: „Egiptenii cunoșteau secretul îmbălsămării...”

— Știi, și eu am încercat să îmbălsămez un arici.

— Păi n-avea țepi?

— Nu mă crezi? Întreabă-l și pe Anghel. Cum, nu-l știi tu pe Anghel? De la școala 113, frate... Din capul străzii... care are trei câini...

— Nu e unul negricios?

— Nu. E bălțat.

— Vorbeam de Anghel.

— Are și o trotinetă cu ataș, cu clacson.

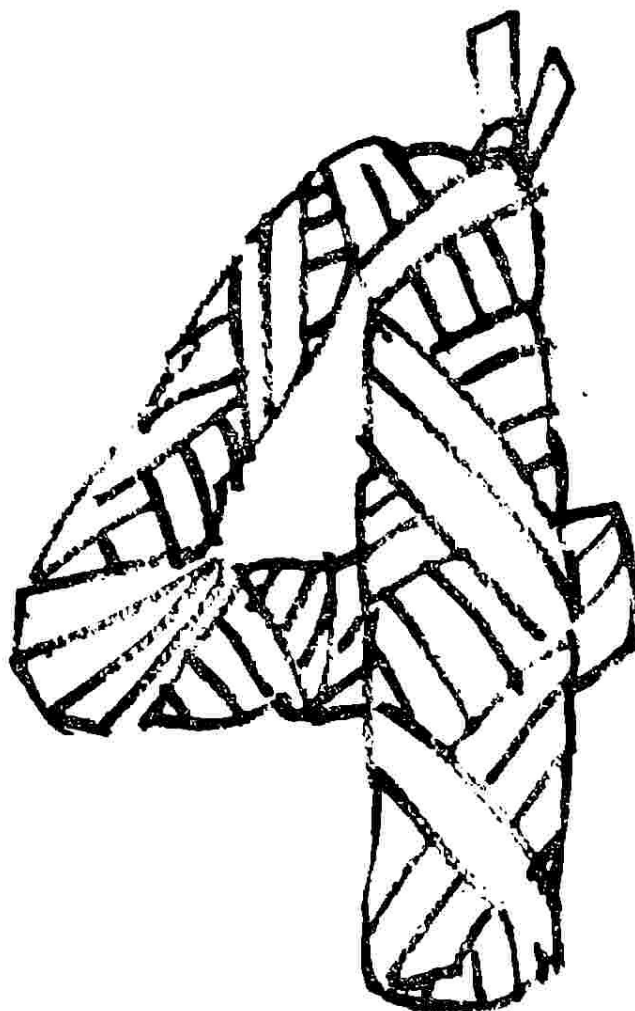
— Cine? Anghel?

— Păi da' cine? Cîinele? „Egiptenii cunoșteau secretul îmbălsămării...”

— Dă-i încolo de egipteni! De-o oră tot învățăm despre ei. Hai să ne jucăm.

— Tȕ. Plouă. Uite ce zic eu: acum, că am învățat... hai mai bine să stăm de vorbă. Și zi: chiar are clacson? Ș.a.m.d. Ș.a. m.d.

Cam asta e la istorie. Și e o istorie veche. Mai veche decât acel 4 — cam rușinos, orice s-ar zice — de la istoria veche.

DESEN DUPĂ NATURĂ

DIN CÎND ÎN CÎND, LA ORELE DE DESEN, deasupra colilor albe apar cuvintele: „*Desen liber după natură*”. Atunci fiecare școlar așterne pe caietul său orice crede de cuviință din tot ce îi cade sub ochi. Iată-i, de pildă, pe cei dintr-a cincea... Cei din băncile dinspre perete au luat ca model ghivecele de flori de pe pervaz, alții acvariul în care înoată o zvîrlugă neastîmpărată și cîțiva bibănași. Cei dinspre geam își aruncă privirea către curtea școlii. Mai ales aceștia au ce desena!... Unii au ales ca model pomii cu coroana lor verde-închisă, înconjurați de un rotocol de brazde, ca o perniță la piciorul fiecăruia. Alții s-au oprit asupra straturilor de flori. Din clasă nu se deosebesc prea bine toate culorile, dar cei dintr-a cincea știu cum arată gherghinele pufoase, bănuții și petuniile... Le-au plantat și le îngrijesc ei înșiși...

Dar ora de desen e scurtă. De-abia s-a găsit creionul cel mai potrivit pentru frunzișul teiului sau pentru veșmîntul de catifea al florilor, că a și sunat de ieșire. Pomul și florile rămîn în caiete pentru o săptămînă încheiată.

Săptămîna trece însă repede, iar ora următoare copiii dinspre fereastră își aruncă din nou privirile pe geam pentru a continua

desenele. Cele mai frumoase vor fi păstrate și vor împodobi expoziția de sfârșit de an...

De-abia a pus însă mâna pe creion, că băiatul din banca întâi s-a oprit nedumerit. Se întoarce spre cel din spate:

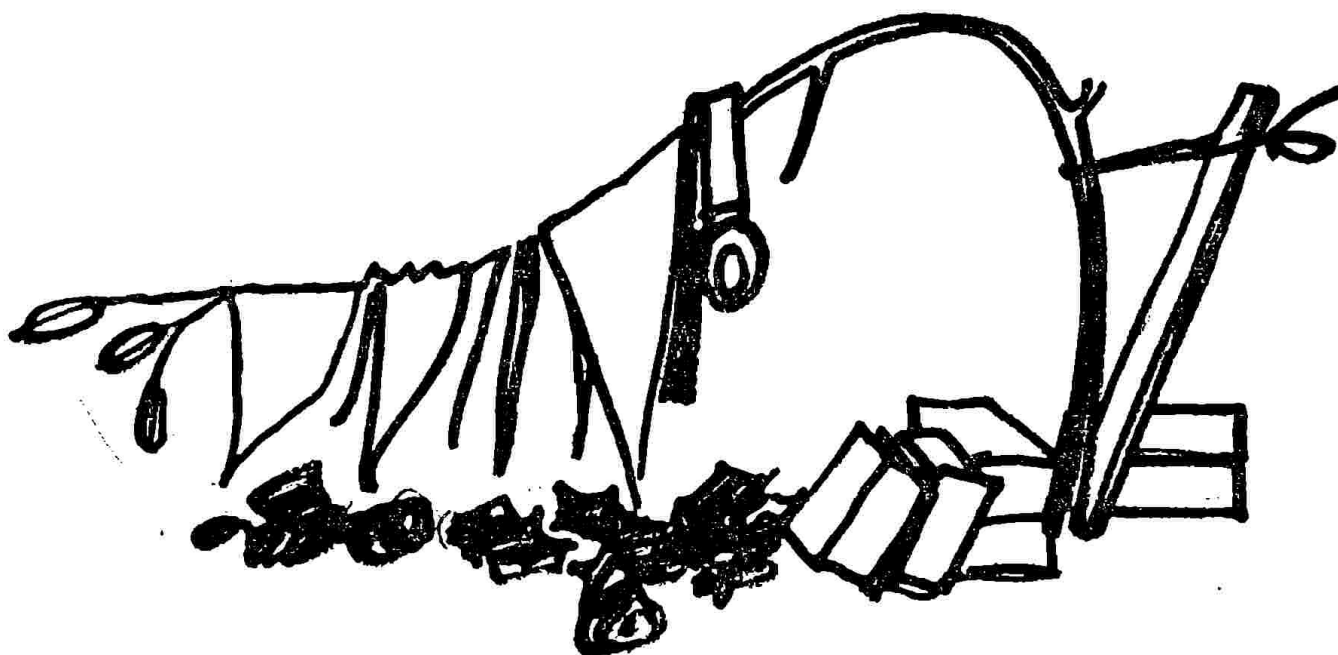
— Ce-i aia? Poți să mă lămurești? Pare un fruct ciudat în crengile teiului. Și totuși e cu neputință.... În primul rând, fructele — nici un fel de fructe — nu sînt din hîrtie... iar, în al doilea rând, nu cresc pe sfori, în copaci.

Cel întrebat nu se miră de fel. Răspunde pe șoptite:

— E zmeul meu care s-a agățat în crengi. Nu-l desena! Dar tu poți să-mi explici ce floare o fi aceea, roșie, la marginea rondului? Săptămîna trecută nu era...

Băiatul din banca întâi răspunde, continuînd să-și ascuță creionul:

— Nu e floare. E bara de la poarta de fotbal. Am făcut-o în recreație din cărămizi și a rămas acolo. N-o desena nici tu.

Acum desenul e mai mult liber decît după... natură. Din imaginație. Trebuie să-și închipuie fiecare cum ar arăta un pom, fără zmeie agățate în crengi, și un rond de flori, fără cărămizi. Guma rezolvă problema aceasta, dar se ivesc altele:

— Ce-i cu iarba aceea albastră lîngă grilaj?

— Nu e iarbă. Sînt niște hîrtii... Înelitorile vechi de la caiete. Nu le desena! Numai că am și eu o nedumerire... Uite acolo, spre fundul curții, ce fel de pomișor este? Săptămîna trecută nu era sădit. Adică era, dar nu așa... Era un puiet obișnuit de măr. Urma doar să-i colorez coroana în verde pal... Acum, poftim de-l mai colorează! Parcă-i un pom din planeta Marte: frunze roșii, tulpina pestriță, de crengi nu mai vorbesc, parc-ar avea nasturi, catarama, mai știu eu ce.

— Știu eu, răspunde cu siguranță celălalt. Nu e un pom din Marte. E tot pomișorul de săptămîna trecută, dar s-au dezbrăcat cei dintr-a șaptea, pentru că au gimnastică și, deși avem vestiar, și-au agățat hainele de pomișor. Nu le desena.

— Atunci ce să mai desenez? Ce-i de făcut?

Într-adevăr... Nu desena pomul, că e aerodrom de zmeie, nu desena rondul de flori, că e teren de fotbal, nu desena pomișorul, că e cuier, nu desena iarba, că e hîrtie... Ce-i de făcut?

Cei doi găsesc și la această întrebare răspunsul. Și nu ni se pare deloc nepotrivit:

— În prima recreație facem ordine... la modele. Punem mîna toată grupa...

În ora următoare de desen peisajul arăta cu totul altfel: pomii erau pomi, iarba era iarbă, iar rondurile de flori, proaspăt stropite. Nu așteptau decît ca toate creioanele colorate să fie ascuțite.

Meritau un nou desen. Cu totul altul.

DE CE AU DISPĂRUT ZMEII ?

ACEASTA ERA ÎNTREBAREA CARE îl frământa nu puțin pe Tudorache, elev mulți ani în clasa a IV-a (ce-i drept, nu în aceeași), acum în clasa a V-a prin mila domnului (de matematică) și nebăgarea de seamă a dirigintelui (la nota de la purtare). Așadar, de ce să fi dispărut zmeii? De ce se mai ivesc doar în basmele de speriat copiii? Din cauza paloșului unor feți-frumoși? Povești! Or fi fost cândva prea multe paloșe, de acord. Acum, însă, nu se mai *ecxzigstă* unul, să dai cu tunu?! Poate doar la Muzeul Militar, și acelea sechestrate în sicriul lor de sticlă... Atunci de ce să fi dispărut? Din cauza unor feți-frumoși? Nu știe, nu cunoaște, n-a auzit pe strada lui. Ilene Cosînzene se găsesc, ce-i drept, dar ele au fost totdeauna la discreția zmeilor.

— Nu-i așa, micuțo? Nu-i așa că ție nu-ți fac bine chiflele cu sare și chimen? Ia dă-le ‘ncoa!

Zmeul le ronțăie, apoi, cu mâna întinsă, rânjește;

— Ce mai papă zmeul?

Fetița dă colțul zorită, și Tudorache se miră sincer:

„De ce or fi dispărut zmeii? Trebuie să fie o greșeală, e loc destul pentru ei.”

— Nu-i așa, țică? Tu ce ai pentru nenea în ghiozdănaș?

Copiii sînt proști. Ai zis o dată „bau-bau!” — și te alegi cu te miri ce: un sandvici, o prăjitură... Uite, ăsta mi-a lăsat un ciorap despereheat... Plin cu caramele și *ciungă*.

Și astfel prostănaicul zmeu se înfiripa în cartier. N-avea solzi, nici aripi, nu slobozea flăcări pe nas și nici vorbă de mai multe capete. O, nu, Tudorache avea unul singur, și de ăla — ce să mai vorbim.

Tudorache-zmeul se bucura. Își găsisese rostul. Pentru un zmeu timpul trece repede, plin de înfruntări și satisfacții. Și de neprevăzut. Mai ales de neprevăzut!

Căci, într-o bună zi, cînd vîntul scutura ultimii arțari, iar soarele se căznea să își ponteze prezența măcar cu cîteva raze, iar Tudorache pîndea în pragul școlii ieșirea cosînznelor, cugetînd ce grozav este să fii singurul zmeu din cartier, se trezi înconjurat de copii. Zmeul simți că e ceva în neregulă și vru să-și ia tălpășița, dar cercul se strîngea în jurul său, așa încît clipi din ochi și zise, zîmbind strîmb:

— Salut, băieți. Ce mai faceți?

Băieții tăceau.

— Ei, la revedere... Eu mă grăbesc.

N-avea însă cum trece din strînsoarea băieților, așa încît, văzîndu-i amenințatori și tăcuți, scînci speriat:

— Ce-aveți, bă?

— Nimic, vrem să te săturăm. Atît.

Atît ziseră copiii, și din ghiozdanele lor începură să iasă la iveală plăcinte și covrigi, gutui și dovleac copt, biscuiți și salam, gogoșari și ciocolată. Plus două franzele și o halcă de slănină cu boia.

— Le mănînci pe toate. Acum, de față cu noi.

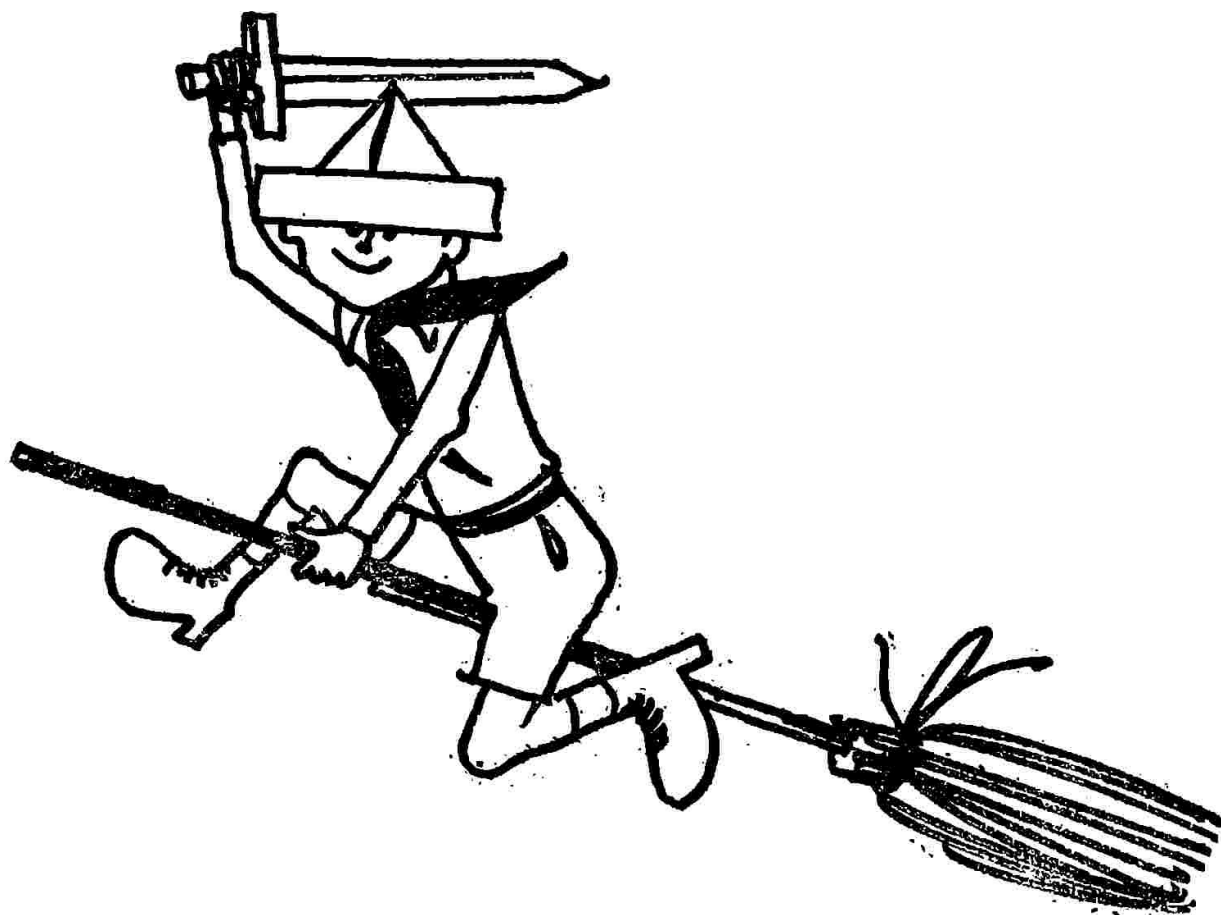
— Uite, ai și două sticle de apă minerală, zise cel mai mic dintre băieți. Poftă bună!

— Mănîncă-le pe toate, mîne te căutăm din nou, cu altele.

— Și poimîne...

Din clipa aceea însă, exact din clipa aceea, zmeului îi pierise pofta de mîncare. Se zice că ultimele cuvinte pe care le-a rostit în calitate de zmeu ar fi fost: „Băieți, vă rog, dați-mi voie pînă afară”... O fi, n-o fi așa, nu știu. Știu doar că din ziua aceea de pe strada noastră a dispărut un zmeu. Așadar, cum au dispărut zmeii? Pentru mine e clar: exact ca în basme. Nu duc ei casă bună cu feți-frumoșii. Oricît de micuți ar fi aceștia.

N-AM CUVINTE

NĂPUSTINDU-SE PE UȘĂ, BĂIATUL SE OPRI, tremurînd de indignare, în fața biroului meu. Vorbi fără să-și tragă sufletul. Era Cămui Aurel. Stoper. Clasa a VI-a. Căpitanul echipei de fotbal.

— Vă spun sincer, nu găsesc cuvinte...

Lăsîndu-l cîteva clipe să-și caute cuvintele în fundul bascului pe care-l răsucea în mîină, ca un șofer volanul la serpentine, mi-am privit cu atenție iritatul vizitator. Furtună. Obrazul — nor. Ochii — fulger. Vocea — tunet.

— Nu se poate. Asta întrece orice... Vă spun sincer, n-am cuvinte... Să-i dați, vă rog, în vîrful peniței...

— Pe cine? am întrebat.

— Pe toți. Toată formația! Ăștia sînt!

Îmi întinse pe masă o hîrtie în pătrățele, pe care, în cunoscutul evantai al formațiilor de fotbal, se înșirau 11 titulari și 3 rezerve. Am întrebat:

— Sînt din echipa adversă?

— Nu! mormăi posomorît vizitatorul, și continuă aproape plîngînd: Ai mei! Ai mei sînt! Eu sînt căpitanul.

— Și, am întrebat nedumerit, îți dai echipajul, vreau să zic echipa, în vîrful peniței?

— Da! izbucni cu ciudă.

— Ciudat.

— Da? Ei bine, ascultați. Vă spun sincer, nu găsesc cuvinte... Am hotărât încă din ianuarie să „dăm” meci cu școala vecină; eu, Cămui Aurel, am făcut provocarea... *„Vă provocăm la un meci amical, dar cu cupă, pe terenul Cotroceanca, în teniși și fără ofsaid sau cum vreți voi, în ziua în care vă convine. În caz de neprezentare, forfait 6:0 pentru noi! 0 poartă aducem noi, restul vă privește.”* Vedeti? Aici e semnătura mea. Am fugit de la ora de matematică și le-am dus provocarea. N-au vrut pe Cotroceanca. Am făcut altă provocare. Asta e. Tot eu, Cămui Aurel, le-am dus-o. E scrisă cu penița rondă: *„Să veniți cu numere pe spate, și noi la fel. Un arbitru dăm noi, unul voi, și pe ăl de centru îl tragem la sorți...”* N-au vrut la sorți. Am făcut altă provocare... Da, asta e... tot pe caietul de aritmetică... Ce mai? Un caiet am consumat. Priviți... șase provocări... Am stabilit totul. Citiți-o pe ultima. E scrisă pe trei pagini... La toate m-am gândit... eu singur... dacă e timp nefavorabil, dacă se dezumflă mingea, dacă e după injecții, mă rog... ore întregi m-am gândit...

— Ore de matematică, nu-i așa?

— De unde știți? mă întreabă băiatul, uimit.

— După hîrtie, am răspuns.

— Da. Așa e. Pe urmă, fă, băiete, formația! Uitați hîrțiile... Prima variantă: Ionescu, Crihan bătrînul, Iacobescu, eu stoper, Crihan tînărul... A doua variantă: Rădulescu portar... Nu, asta-i a cincea! Ce să vă mai spun? N-am cuvinte... Pînă la sfîrșit, a ieșit... Pe urmă, ocupă-te, Cămui, de echipament... Eu, cu mîna asta, am cusut numerele pe spate, eu, Cămui Aurel.

— Și tot în ora de matematică...

— De unde știți?

— Dacă e vorba de numere...

— Sigur. A, și p-ormă antrenamentul... emoții... minge, fluier, flori, cupă și, după atîta treabă, vacanța! Ziua meciului. Priviți, de la meci viu, de pe teren, gata echipat, direct la dumneavoastră.

— De ce?

— Ca să-i dați în vârful peniței pe toți! Vă spun, n-am cuvinte... Mă uitam la băiat. Nu-i trecuse furia. Dimpotrivă. Obrazul — nor, Ochii — fulger. Vocea — tunet. Trebuia să se fi întîmplat ceva grav, desigur. Am întrebat:

— Dar ce s-a întîmplat cu băieții? Nu s-au prezentat la meci?

— Ba da.

— Joacă brutal?

— A, nu!

— Protestează la deciziile arbitrului?

— Nu există.

— Atunci?

— Vă spun sincer... nici n-am cuvinte... Știți ce-au făcut? Știți de ce au fost în stare?... Ei bine, n-o să ghiciți niciodată... ***Nu m-au primit să joc!*** Pe mine! Cămui Aurel. Stoper. Căpitanul echipei... Și știți de ce?

— Știu. Din cauza matematicii.

— Da. Pentru că sînt căzut la matematică... E nemaipomenit! Vă spun sincer, nici n-am cuvinte. Vă rog să-i dați în vârful peniței...

Băiatul își oprea cu greutate lacrimile. Vorbea căutîndu-și batista:

— Să nu mă lase ei să joc, pe mine, Cămui Aurel, stoper, căpitanul echipei, și care mi-am sacrificat toate orele de matematică din trimestrul II pentru meciul ăsta...

Băiatul lăcrima de-a binelea, deși nu-și găsisese încă batista. M-a impresionat, vă mărturisesc. I-am promis că voi ține seama de rugămintea lui. Iată, îmi îndeplinesc făgăduința: dau prin prezenta pe toți colegii amărîtului căpitan „în vârful peniței”. Și, vă rog să mă credeți, vă spun sincer — vorba lui Cămui — n-am cuvinte... ca să-i felicit! Bravo, băieți!

SCRISOARE PE ADRESA UNUI CHIULANGIU

ÎN SFÎRȘIT, M-AM HOTĂRÎT să-ți scriu, vitregul meu stăpîn. Sînt servieta ta, preamărîta ta servieta. Trebuie să-ți spun că n-am fost totdeauna amărîtă. Dimpotrivă. A fost o vreme — acum o lună și ceva — cînd eram mîndră, fericită... Și cum era să nu fiu, cînd, abia ieșită din rafturile librăriei, intram de-a dreptul în clasa a VII-a, și încă la brațul tău? Aveam impresia că și tu ești mîndru de mine și asta mă bucura și mai mult, deoarece — trebuie să-ți mărturisesc — mi-ai plăcut de la prima vedere. Erai — și ești și acum, cînd nu-mi mai placi deloc — înalt, voinic, vesel și sportiv. De altfel, dacă ții să afli amănunte, sportivă sînt și eu. Nu te uita că acum sînt o biată servieta. Pe vremuri, la secția pielărie, era cît p-aci să devin mănuși de box!

Așadar, îmi ziceam acum o lună și ceva: „Iată cum mi-a surîs norocul. O să mă duc la școală, și o să învăț de toate, și o să fiu respectată și de tine, stăpînul meu, și de alții.” Eram doar o pereche atît de reușită !

Tocmai de aceea cînd, într-o bună zi de la începutul școlii, am văzut orarul lipit pe dinăuntru capacului meu, mai să mă înăbuș de fericire. Aveam ce învăța: și fizică, și chimie, și

algebră, și cîte altele, de care nici nu auzisem. De abia așteptam să intru a doua zi la ore. Citeam îmbujorată pe orar: „Prima oră, fizică, a doua, chimie, a treia, matematică”. Ții minte cum străluceam cînd am plecat de acasă? Acum pot să-ți mărturisesc: de fericire! În sfîrșit, am ajuns undeva și ne-am oprit. Nu era nici o școală primprejur. Eram mirată. Dar mi-am zis: „Stăpînul meu știe mai bine ce e și unde se predă fizica”. M-ai așezat — era ora 8 — jos, la vreo șapte pași de o haină a ta, apoi ai început să alergi împreună cu alți cîtiva după o minge. În cîteva minute — numai ochi și urechi — am învățat o multime de lucruri din fizică. Era, probabil, prima lecție. O țin minte și acum pe dinafară. Ea conținea, spre încîntarea mea, o bogăție de noțiuni ca: Șuut! Bară! Corner! Henț! Fault! Ofsaid!

Văzîndu-te atît de inimos și de aprins, alergînd cu limba scoasă, să deprinzi aceste noțiuni, am tăcut chitic, și cînd noțiunea „șut-bară” mi-a căzut ca un trăsnet în cap, dîndu-mă vreo cîtiva pași de-a berbeleacul, și cînd altă noțiune — „talpa” — mi-a julit obrazul, și cînd lucrarea practică numită „henț-careu” a spart în zeci de cioburi călimara, improșcîndu-mă toată de cerneală.

Așa o fi în clasa a VII-a, așa o fi la fizică, îmi ziceam, așteptînd să se sfîrșească odată prima lecție. Și iată că la sunetul unui fluier s-a dat recreație... „Acum e bine, mi-am zis, începe chimia... Voi cîștiga noi cunoștințe.”

M-ai luat, într-adevăr, și m-ai dus în celălalt capăt al terenului. Am aflat, așadar, că pentru chimie trebuie „schimbate porțile”. Curînd, la un nou șuierat de fluier, a început chimia. Așteptam. Spre marea mea uimire însă, acest nou obiect semăna întru totul, uimitor, cu primul. Absolut, dar absolut aceleași noțiuni: Șuut! Gol! Henț! Fault-careu! Ofsaid!

Ce să mai spun de mirarea mea cînd, ora a treia, la algebră, mi-a fost dat să aud exact aceleași noțiuni!? În plus, doar

noțiunea matematică de: „4 — 0” care — mi-am dat seama — te făcea foarte fericit și chiar respectat. Apoi ne-am dus acasă și ne-am odihnit.

A doua zi aveam geografie, română și anatomie. În prima oră am poposit pe o costișă, într-un crîng. „Da, asta geografie ! mi-am zis. În aer liber, în natură”. Și așteptam, numai ochi și urechi. Ai uns, preț de un ceas, cu clei, niște scaieți. În ora de română te-ai pus la pîndă, tîrîndu-te de-a bușilea. La lecția de anatomie, în schimb, ai prins vreo trei sticleți ce se înclișaseră, amărîți, pe scaieții de la geografie.

Ai plecat spre casă fericit. Eram și eu, servieta ta. Aflasem ce-i geografia, și româna, și anatomia. Simplu. Într-o jumătate de zi.

Ziua a treia așteptam istoria și geometria. Am poposit pe malul unui rîu, la pescuit. M-am dumirit curînd: diferența dintre istorie și geometrie este că la istorie prinzi trei plățici, iar la geometrie numai două.

Erai mîndru. Și eu. În trei zile, programa ta școlară nu mai avea nici un secret pentru mine. Îmi cunoșteam toate îndatoririle: la fizică, chimie și algebră trebuia să încasez lovituri de picior, la geografie și română să adăpostesc sticleți, iar la istorie și geometrie să miros a pește.

Și, tocmai cînd mă socoteam atotștiutoare, a început încurcătura. Căci în ziua a patra, cînd mă pregăteam din nou la fizică, m-ai dus la pescuit, ceea ce, după cum se știe, era istorie; în ora de istorie, nici vorbă de plățici, ci de sticleții de la geografie, iar la română, cînd așteptam să mă tîrăști de-a bușilea pe vreo costișă, m-ai pus deoparte și-ai început să alergi după mingea de la fizică și geometrie !!!

De atunci, mereu așa, și nu mai pricep nimic. Sînt zăpăcită de tot și nefericită. Mă credeam învățată, și acum îmi dau seama că nu știu nimic. Mă credeam folositoare, și acum, cînd

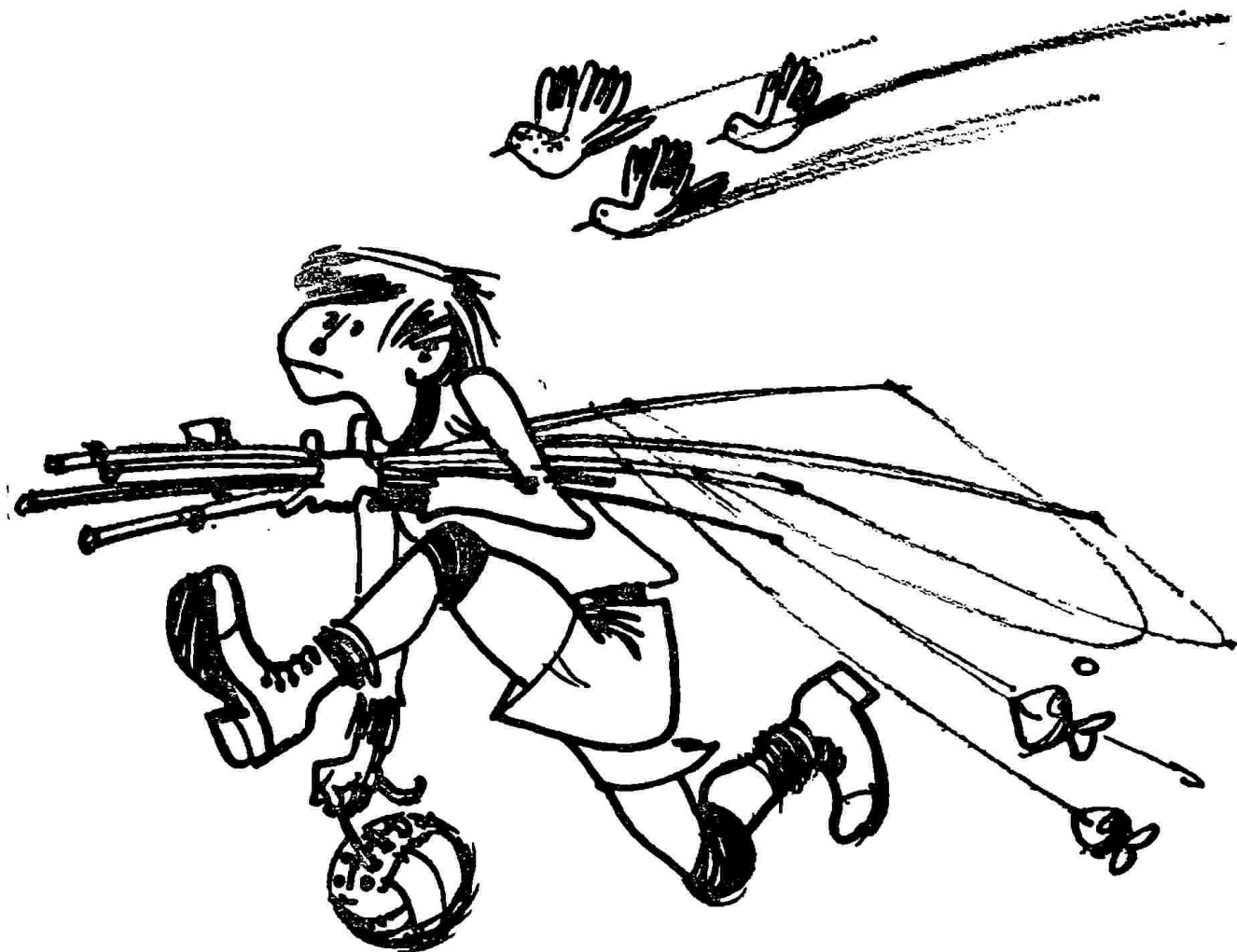
car între despărțiturile mele plățici, îmi dau seama că nu de mine ai nevoie.

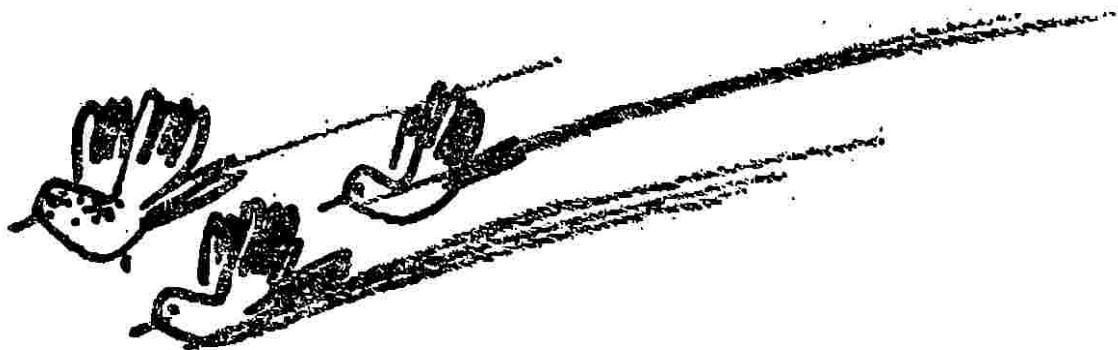
Mă credeam respectată, și ce aud mereu?

— Uite o servietă de chiulangiu !

Ai auzit? Așa îmi zic toți. Acum știu totul: ești un chiulangiu ! Și sînt amărîtă foc.

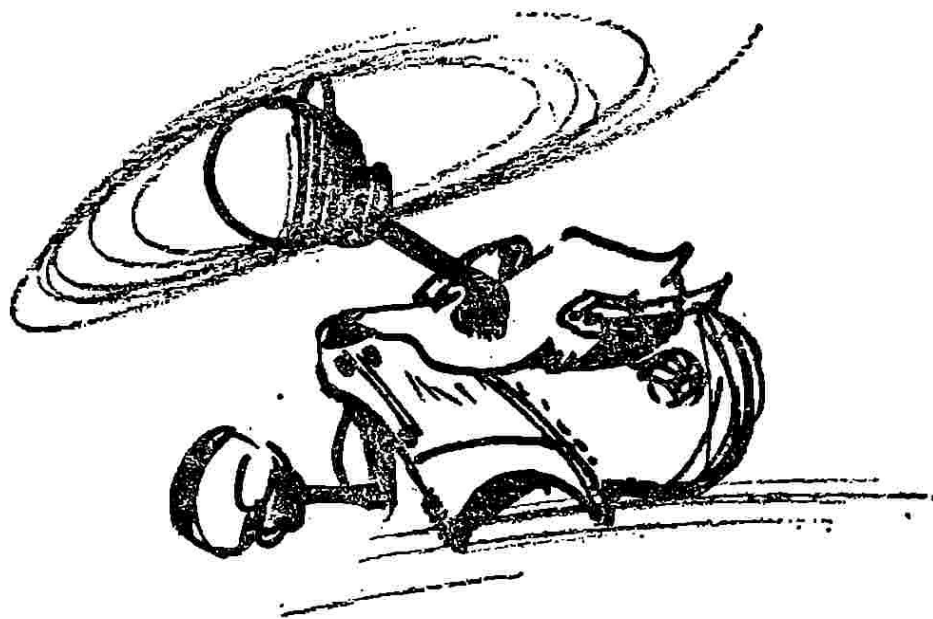
Și poți să afli, vitregul meu stăpîn, că dacă mîine o să facem din nou fizică la două porți, pe mine — cum se zice — m-ai

pierdut de mușteriu. Tot n-ai nevoie de servietă. Mă duc la fabrică și cer să mă prefacă în ceea ce era să fiu făcută de la început: într-o pereche de mănuși de box. Ai priceput? Cred că e clar. De aceea închei cu nerăbdare și semnez,

A ta servietă amărită.

MI S-A TERMINAT CAIETUL

—IA TE UITĂ! S-A TERMINAT... și doar alaltăieri l-am cumpărat? !

Uimirea băiețandrului din clasa a III-a era neprefăcută. Nu, nu aveam de-a face cu unul din aceia care pitesc caietul în ghiozdan și zic cu nevinovăție:

— Mi s-a terminat caietu', tovarășe învățător. N-am putut scrie tema. N-am avut pe ce...

Caietul cu pricina se isprăvise cu adevărat! Ciudat însă: s-a împutinat — ce zic eu? — s-a topit, da, acesta era cuvântul potrivit, s-a topit ca o zăpadă sub razele soarelui. Nu mai rămăsese din el decât o pojghiță de caiet, la umbra celor două coperti... Toate celelalte file și-au luat zborul, smulse parcă de un vânt ciudat. La ceilalți copii foile caietului nu zboară, nu mor, nu se topesc văzînd cu ochii. Atunci ce s-a întîmplat cu acest caiet? Ce rău ascuns i-a împutinat foile? Trebuia dezlegat acest mister! Cu orice preț. Dacă e o molimă necunoscută pînă acum, și ea se întinde și molipsește toate caietele din clasa a III-a, din toată școala, din toate școlile?

Așa mă frământam într-una din zilele trecute, martor fiind la exclamația băiatului.

Caietul se terminase, nu încăpea îndoială. Mă uitam la copertile uscate, ca niște aripi jumulite, fără puteri... Și, în timp ce căutam să dezleg misterul, auzii chiar lângă mine un clinchet de bicicletă. Am tresărit.

— Cine a intrat cu bicicleta în clasă?

— Eu.

Vorbea o foaie de caiet. Ciudat! O foaie cu pătrățele, exact ca cele din caietul ce-l aveam în mână.

— Mă plimb de alaltăieri, continuă foaia. Și nu sînt singură, căci n-am plecat la o plimbare oarecare, ci într-o adevărată cursă ciclistă. Sînt însă singura care am mai rămas pe drum. Poate pentru că la mine roata din față e nițel în „opt” și n-am nici șa. A uitat băiețașul să mi-o deseneze. Dar nu-i nimic... Noi, foile de hîrtie, putem pedala și așa. Priviți, am încălecat pe-o roată și v-am spus povestea toată...

„Așadar, molima caietului a fost pasiunea pentru desen a stăpînului”, îmi ziceam, încercînd să-mi dau seama cam cîte biciclete o fi trimis în turul clasei ciclistul nostru cînd, deodată, un zbîrnîit ce cobora și se îngroșa îmi îndreptă cercetările în altă direcție. Spre tavan. Era un avion.

— Ciudat! am exclamat. Aterizezi pe un caiet?!

— De aici am plecat, aici mă întorc. Acesta e aerodromul meu obișnuit. Priviți ce aripi am, ce fuzelaj, ce coadă... Vă place zborul meu lin, elegant? Dar cîta străduință a trebuit din partea constructorului, nu mă întrebați!? Cîte modele și cîte zboruri de încercare! Aproape că i s-a terminat caietul. Dar mi se pare că vă deranjez cu zbîrnîitul meu. Văd că sînteți îngîndurat...

— Da. Fac o socoteală, am răspuns. Caietul a avut alaltăieri cincizeci de file. Cinci-șase biciclete, cinci-șase aeromodele fac cel mult o duzină de foi... în vînt, ca să zic așa. Dar unde or fi pierit celelalte?

În aceeași clipă, cineva sună din corn, așa cum sunau altădată poștașii.

— Poșta?

— Da, o poștă demodată. Sînt un bilețel care își caută adresa. Am plecat din caiet „F. F. urgent”, conținînd cîteva rîndu-lețe, dar m-am împotmolit. Am ajuns la un punct mort. Catedră îi zice.

„Iată, deci, cum se împarte vina”, cugetam, continuînd să adun în minte filele descoperite, pentru a ajunge la... scădere. Dar rezultatul nu era cel din... caiet. Mai aveam și alte foi lipsă la apel. Cum și unde or fi pierit?

— Aici! Aici! Aici!

Vocile veneau din coșul de hîrtie.

— Ce-i cu voi acolo? Sînteți tefere, după cîte văd. N-ați avut nici un accident. Nici de bicicletă, nici de avion, nici...

— Da. Noi avem niște cusururi mult mai mici.

— Și atunci de ce sînteți la coș?

— O, acesta nu e cusurul nostru. E al stăpînului nostru. E nervos. Cum se ivește o mică, neînsemnată greșeală — și din grabă face nenumărate asemenea greșeli — ne rupe. Rupe la fiecare temă cinci-șase foi. Priviți... Trebuia să scrie cuvîntul *există*. Pe prima foaie a scris *ezistă*, pe a doua *eczistă*, apoi *ecgzistă*, apoi *esicstă*. Deabia pe urmă s-a gîndit... să se gîndească mai bine.

Ajunsesem la capăt. Dădusem aproape de urma întregului caiet. Acum mă dumirisem. Mai lipseau doar trei foi. Întîrziiau să se ivească, și tocmai mă gîndeam, oarecum plictisit de toată povestea, să întrerup cercetările, cînd am auzit o voce:

— Ei, ce faci? De ce stai?

— Aștept încă trei foi. Nu ies la socoteală...

— Cum de nu? Noi sîntem.

— Bine, dar voi sînteți albe, nepătate, neîndoite! De ce nu sînteți în caiet?

— Pentru că ne-am desprins singure. Așa se întâmplă totdeauna într-un caiet cu file rupte. Unele se desprind de la sine.

— Și ce să fac cu voi? Să vă așez la loc, în caiet?

— A, nu, răspunseră într-un glas cele trei foi. Folosiți-ne dumneavoastră. Scrieți despre năravul acestor școlari! Caietul acesta s-a terminat tot. Măcar să se termine cu folos... să nu se mai întâmple.

Cele trei foi aveau dreptate. M-am așternut pe scris. Acum povestea este gata și, după cum vedeți, are exact trei foi...

CAVALERUL DREPTĂȚII

MĂRTURISESC SINCER, CU PLĂCERE CHIAR, îl invidiez pe Gogu Buzdugan. Și nu atît pentru bicepsii lui de beton (și la nevoie de cauciuc), cît pentru caracterul său cutezător și generos, și mai ales, da, mai ales pentru cavalerismul său. „Onoarea mai presus de orice” pare să fie deviza sa care, nescrisă pe vreo eșarfă, scapără cu prisosință în ochii lui înflăcărați. Nimic nu scapă acestor ochi. Nici cea mai milimetrică — dar ce zic eu? — microscopică abatere de la legile onoarei. Pesimiștii n-au decît să deplîngă agonia cavalerismului. Bocetul lor mă lasă rece. Ei nu-l cunosc pe Gogu Buzdugan! Ei n-au văzut pe noul Argus (dublat parcă de vechiul Hercule), repezindu-și scrutător privirea, și la nevoie pumnii, întru apărarea nobilului ideal: onoarea !!

Iată-l! Freamătă. De undeva de la etaj se aude un bîzîit în-tretăiat ca hîrșîitul unui ac de patefon pe o placă crăpată. Cavalerul cunoaște acest zgomot: un plîns de fată, cu sughituri! O victimă? Din două salturi a și ajuns la etaj. Ghemuită, cu nasul pe o policioară a colțului viu, plînge o fetiță. Și așa, boțită, plînsă și despletită, pare mai degrabă o salcie plîngătoare, răsărită dintr-unul din ghivecele de lut.

— De ce plîngi? o întreabă cu voce tunătoare cavalerul.

— M-a bă-tut un bă-iat, răspunde fetița, sughițînd ca pentru a despărți cuvintele în silabe.

— Cine? Care a îndrăznit?

În ochii cavalerului, sub sprîncenele încruntate, s-a făcut întuneric. Un întuneric zămislior de fulgere.

— Uite, ăla, arată fata un băiat cu tricou marinăresc.

— Hai cu mine.

O ia de mîină, și așa, întunecat, răzbunător, răvășit de indignare, se îndreaptă către agresor.

— Ascultă, mă, huliganule, de ce ai lovit această biată fetiță? Netrebnicule, nu vezi ce slabă e?

— Eu? Am lovit-o eu? se dezvinovățește pierdut matelotul. Am îmbrîncit-o așa... în glumă. De fapt nici n-am atins-o... și pe urmă, se smiorcăie huliganul cu ochii țintă la bicepsii cavalerului, și ea mi-a zis „obraznic”!

Fata sughițe, împletindu-și codițele. Explică:

— El mi-a pus piedică și m-a tras de coade, și eu i-am zis atunci obraznic, și el a început să mă-nghiontească.

Cavalerul rămîne cîteva clipe pe gînduri, cumpănind în tăcere. Apoi izbucnește deodată către fată:

— Care va să zică l-ai făcut obraznic? Cum îți permiți tu, o musculiță, să insulti un băiat? Bine ți-a făcut! Șterge-o, că-ți dau un brînci de nu te vezi!

Petrece din ochi, tremurînd de furie reținută, pe „musculița” ce a luat-o la fugă pe scări și, întorcîndu-se spre marinar, îl bate pe umăr, cavallerește:

— Uite ce e, amice. Te rog să mă ierți. Știi, eu credeam că ai bătut-o fără nici un motiv... Dar dacă te-a jicnit, sînt de acord. Asta e o chestie de onoare!

De aceea ziceam la început: pesimiștii n-au dreptate. Cavalerismul n-a pierit. Ei nu-l cunosc pe Gogu Buzdugan!

BĂIATUL CU SEMNELE

ERA O ZI DE PRIMĂVARĂ TIMPURIE ȘI CALDĂ, când l-am cunoscut, la un telefon public, pe băiatul desenat alături. Și, vă rog să mă credeți, dragi cititori: de data aceasta desenatorul n-a exagerat câtuși de puțin. Chiar așa arăta. Poate, adică sigur, ceva mai transpirat. Încolo, cum îl vedeți: încotoșmănat cu paltonul de sub care ieșeau pulpanele unui trenci umflat, cu două sau trei veste — nu-mi amintesc precis — cu trei cravate — asta-mi amintesc precis — și totul, totul înnodat din creștet pînă în tălpi. Așa, înfofolit și ud — vă rog să mă credeți și de data aceasta — părea exact o varză scoasă de la murat.

Oamenii de la telefon îl priveau cu compătimire, ca pe un bolnav.

— Amigdalită? îl întrebă o bătrînică, gata să-i dea rîndul la telefon.

— Aș. Nici vorbă, răspuse băiatul, înălțînd din umeri.

— Atunci laringită, presupuse un tînăr. Ai de vorbit, desigur, la o farmacie. Poftim!

— Nu am laringită, mormăi băiatul.

— Pleurită, de bună seamă, se auzi un alt glas. Băiatul are treabă cu vreun spital. Lăsați-l să vorbească!

Și toți erau gata să se dea deoparte, când băiatul începu să rîdă:

—Vă mulțumesc că mi-ați dat rîndul, dar nu vă îngrijorați. Nu am nimic... Dar, dacă vreți, am teze. Ideea asta, zise arătîndu-și țealele, mi-a venit de la o batistă. Mai precis, de la un nod de batistă. Cunoașteți metoda? E simplă: Te paște primejdia să uiți ceva? Pac — un nod la batistă! E vorba să nu uiți ceva și încă ceva? Pac, pac — două noduri, și așa mai departe, pac-pac-pac-pac! Adio uitare! Vii la teze cu mîinile în buzunare, fluierînd, fără ghiozdan. Maculatorul de istorie — batista de la piept; caietul de geografie — o batistă cadrilată; la geometrie, la aritmetică — una în dungi, respectiv pepit... Nici nu mai dau pe la librărie. Direct la Textila:

—Dați-mi o batistă, vă rog.

—Mare, mică?

—Poa' să fie și mai mică... Pentru dealurile subcarpatice.

Sau vin la mama, în ajun de lucrări scrise:

—Mămico dragă, nu mai ai cinci batiste?

— Of, m-ai omorît cu batistele, zice, pune-ți în nas niște picături... Gomenol.

— Ce Gomenol? Care Gomenol? Pentru mine guturaiul e o binefacere... Hm...

Băiatul tăcu o clipă, apoi continuă cu un surîs pe buze:

— Mai ies și încurcături. Într-o zi, după ce lucrasem toată zoologia, artistic, în 65 de noduri, ies nițel la aer, și cînd mă întorc, dezastru! Mama spăla. Băgase în albia de rufe toată clasa elefanților... Batracienele erau un clăbuc, și tocmai turna din nou apă fiartă peste dromaderi și cămile. Eh, mare lucru nodurile! Terminii cu batistele, treci la șireturile de la pantofi. Exemplu: Istoria. Un nod, asta înseamnă că avem despre Rareș. Încă un nod, pentru că a avut două domnii. Bucla dublă înseamnă o mie de ani, un nod cu buclă simplă — suta, nodul ăsta — zece, unitățile le

scriu pe unghie. S-a terminat un șiret? Trec la celălalt pantof: domnia a doua. Războaiele le port în batiste. O batistă călcată: n-a avut războaie. Una șifonată: a avut, și le-a pierdut. Nod marinăresc: bătălie navală. Nod pescăresc, bătălie pe apă curgătoare — Vaslui, Călugăreni, Podul Înalt, depinde. D-ai-a nici nu port sandale. Iau bocancii... Deh, șireturi mai lungi! Acum, la teze, merg — uite așa — încotoșmănat: cojoc, fulgarin, pantalon, bocanci... Și e cald, cald al naibii — și afară și în clasă. Stau lângă sobă. Uf, de s-ar isprăvi odată! Măcar un bocanc să dau jos. Nu vă închipuiți ce greu e! Dorm cu ei în picioare. Nu mai pot desface șireturile. Două zile am muncit să pun la punct niște formule de chimie... Pe urmă, ah, pe urmă dau jos și palton, și trenți, și vestă... Le duc la spălătoria chimică. Dar pînă atunci nici vorbă de așa ceva. Nu! Am mai pățit-o odată... Nu știți? Mi s-a topit toată America de Sud: avea nasturi de cazeină! Acum, continuă băiatul clipind cu șiretenie din ochi, dau telefon acasă. Mi-am uitat un fular. Fularul cu numărul cămilelor din Africa de Nord... Ce bine că mi-ați dat rîndul la telefon! Vă mulțumesc.

Oamenii de la telefonul public știau acum că băiatul nu este bolnav nici de amigdalită, nici de laringită, și nici de pleurită, dar îl priveau cu atîta compătimire, de parcă ar fi fost suferind de toate trei boli la un loc.

Băiatul se pregătea tocmai să formeze numărul, cînd bătrînica se apropie de el și, privindu-l cu aceeași nesfîrșită milă, îi zise, dîndu-l deoparte cu un brînci:

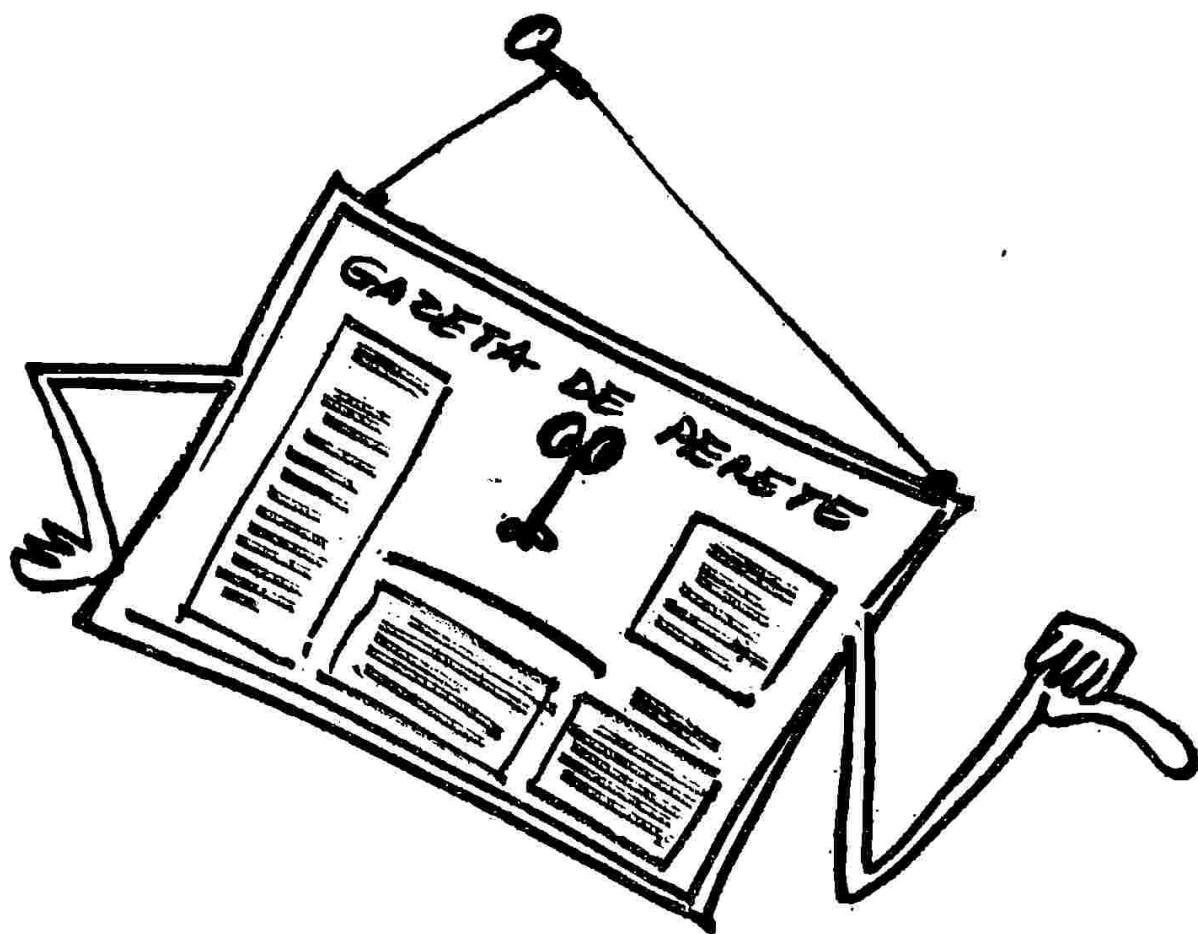
— La urmă, nepricopsitule! La coadă!

DUBLA CALITATE

SFÎRȘIT DE TRIMESTRU.

Sandu a primit sarcina să scrie la gazeta școlii (rețineți: a școlii) un articol despre situația la învățătură din clasa a VII-a și în primul rând, firește, despre situația pionierilor. Simplu, nu-i așa? Rupi o foaie din caiet, tragi un chenar dublu cu cerneală roșie, trîntești un titlu „pe două coloane”, cu penița rondă, și pe urmă transcri cu grijă... vechiul articol din gazeta clasei (care nu are decît un singur chenar și nici un titlu prea... gazetăresc). Într-adevăr, nimic mai simplu la prima vedere. Dar numai la prima vedere. Căci cum o să-l dea Sandu pe Mitică D. Dumitrescu la gazeta școlii? (Rețineți: a școlii.) Da, pe Mitică Dumitrescu, vechiul și bunul său coleg de bancă, pe blîndul Mitică, generosul proprietar al veșnic umflatei serviete de mușama, mirosind toamna a gutui și iarna a caltaboș? Pe tăcutul Mituș, neobosita sa umbră, pe Miti, inegalabilul copist de planuri și rapoarte de activitate? Oroare! Ar fi să scrie așa:

„În încheiere, nu putem și n-avem de gînd să ascundem că însăși onoarea detașamentului nostru e pătată de pionierul Dumitru D. Dumitrescu, care a căzut la cinci obiecte”. Sau, în cel mai bun caz: ***„N-ar fi cazul ca unii pionieri să se trezească la***

realitate și să-și îndrepte situația pînă nu e prea tîrziu?” Și, în paranteză: „(Dumitrescu D. Dumitru ce părere are?)”

Și asta la gazeta școlii! Așezată în hol!! În fața cancelariei, chiar lîngă sala de festivități — unde au loc ședințele cu părinții !!! Să-l faci, care va să zică, de rîs în fața școlii, a cartierului, a orașului! Și asta în calitate de prieten? Peste puțință! Dar, la urma urmei, în calitate de pionier ce-ar putea face? Să nu scrie articolul? Nu se poate. (Și încă degrabă. Și așa a întîrziat destul.) Să nu scrie despre Mitică Dumitrescu? Imposibil. Atunci? Atunci să scrie articolul în dubla lui calitate: de pionier și de prieten.

Iată articolul, așa cum a apărut la gazetă:

„Situția la învățatură în clasa noastră se prezintă bine. Din douăzeci și opt de elevi, douăzeci și cinci sînt promovați. Cinste lor! În schimb, elevul Dumitru D. Dumitrescu, deși corijent la geografie, își duce cu cinste la îndeplinire sarcina de a deschide geamurile în fiecare recreație, știut fiind că o clasă neaerisită dăunează sănătății și muncii noastre. La fel la botanică, în ciuda faptului că are media patru, are o grijă permanentă ca toți elevii clasei noastre să-și curețe bine ghetele la intrarea în clasă, iar la matematică — atît la algebră cît și la geometrie — deși el personal, cînd e scos la tablă, nu scrie, la drept vorbind, nimic, se preocupă zi de zi ca tabla să fie totdeauna ștearsă și buretele ud. Aceasta este situația la învățatură în clasa noastră.

Cinste elevului Dumitru D. Dumitrescu!”

A doua zi, la intrarea în clasă, băieții îi întorc unul după altul spatele:

— Halal pionier!

Și, în timp ce se așază nedumerit în bancă, bunul, blîndul, generosul Mitică Dumitrescu se ridică țeapăn și se strîmbă cu gura unsă de caltaboș:

— Halal prieten!

UN BĂIAT CITIT

TITI BRUMĂRESCU E UN BĂIAT GROZAV DE CITIT. Citește pe rupe. Și nu ca alții, o carte pe lună sau, în cel mai bun caz, una pe săptămână. Titi citește o carte (una!) pe oră. Oricît ar fi de groasă! E de ajuns, de altfel, să-l auzi vorbind despre cărțile pe care le-a citit, ca să-ți dai seama că ai de a face cu un adevărat maratonist al lecturii.

— Tu ai citit cartea aia? Grozavă carte! Își împărtășește el neobosit și oricui entuziasmul în recreații. Gro-za-vă! Desface cuvîntul în silabe, cu pofta cu care ar desface o piersică mustoasă.

— Care?

— Una cu scoarța galbenă, de vreo două dește... Cum naiba-i spune? Ah, îmi scapă titlul, dar e grozavă!... De două ori am citit-o... În ora de geometrie... azi dimineață.

— Cu un cîine pe scoarță?

— Nu... Galbenă, dar fără cîine... A, știu la ce te gîndești. Aia cu cîinele e alta... Îmi amintesc! Am citit-o în ora de chimie. Bună carte și asta! Mai ales acolo unde se-nîlnesc ăia doi cu alți doi... Uite, dom'le, îmi scapă titlul, se căinează el, dar pot să ți-o povestesc. Stai să vezi, rîzi să te prăpădești. Pufnește în rîs cîteva clipe, apoi, înveselit, începe să povestească hohotind:

E cu unu' care pleacă nu știu unde... ha, ha... cu nu știu cine... ha, ha... și ăsta care pleacă se desparte nu știu de ce de ăla cu care a plecat, ha... ha... să vezi încurcătură ha... ha... ha... Are așa, vreo trei dește grosime. Cum îi zice? Ah, își pocnește Titi nemilos degetele, îmi vine pe limbă... am citit-o azi, în ora a treia...

— A treia, mă? Păi acum vine ora a treia...

Titi rămîne pe gînduri o clipă:

— Ai dreptate!... Le-am confundat... Știi, are tot vreo trei dește grosime. Da, îmi amintesc... Aia din ora de chimie era tristă. Ah, îmi scapă titlul... dar să ți-o povestesc... E așa de tristă! Caută batista, dar lacrimile au și luat-o la vale. E cu unul care pleacă... nu știu unde... hîhî... și celălalt era cu alții, care și ei nu știu ce aveau cu ăla... Ah, ce carte tristă!... A găsit batista și, cum a terminat de povestit cartea cea tristă, își suflă nasul, elegiac: Acum nu mai am ce citi...

— Du-te la bibliotecă.

— Aș, de la bibliotecă le-am citit pe toate, se înviorează el. O să-ți povestesc eu una, formidabilă! Am uitat cum îi zice. Așa, de vreo patru dește de groasă. Aventură! Mister! Să vezi, începe el cu o voce sugrumată, e cu una care pleacă nu mai țin minte unde, cu nu știu cine! Nu mai știu de ce!!! Și pe drum se desparte, nu știu cum, de ăla cu care a plecat!!! Și atunci să vezi încurcătură... Dar uite, a intrat tovarășul profesor. Ține minte unde am rămas. Îți povestesc mai departe după oră. Păcat că i-am uitat titlul. Dar nu-i nimic. Cum ți-o povestesc eu, nici nu mai e nevoie s-o citești, n-ai s-o uiți toată viața. Îți garantez!

AUTOGOL

AȘADAR, LA SUNETUL ULTIMULUI CLOPOȚEL, școlarii au ieșit veseli pe poarta dinspre vacanța mare a trimestrului trei și s-au împrăștiat să culeagă și să strângă, buchete, noi și noi bucurii. Iată, a trecut o săptămână de vacanță, și chiar de pe acum se poate întocmi un oarecare bilanț: plimbări, excursii, tabără de curte, la munte sau la mare,..

— Fotbal...

Completarea aceasta o făcea un băiat cu tricou numerotat și genunchii juliți. Sufla din răspuțeri într-o minge gălbuie, nițel dezumflată. Băiatul continuă, fără să lase mingea de la gură:

— Eu, unul, joc oriunde și oricând. Din zori și pînă-n seară. Nu mă cunoașteți? Eu am marcat cele mai multe goluri în echipa cartierului.

— Nu mai spune!

— Nu mă credeți? Uite și acum: de-o săptămână, de cînd s-a dat vacanța, marchez goluri! De toate felurile, la orice oră: din volé, cu boltă, șpiț, cu fentă, bombe, cu efect... Din careu, nici nu mai vorbesc! Și am marcat direct din corner, în teniși, în bocanci, cu pieptul, cu genunchiul, și mai ales cu capul. Da, asta e arma mea principală: capul!

Ținea șiretul mingii aproape umflate, între dinți. Capul — arma principală — nici nu se mai vedea. Bănuiam însă ochii strălucitori, obraji roșii de mândrie.

— Și cam câte goluri ai marcat?

— Tocmai acum fac socoteala. Țin un jurnal... Priviți!

Scoase din sân un carnețel pe ale cărui coperti stătea scris, între două bare căptușite de o plasă: *Jurnal de vacanță*. Am citit: „*26 iunie — 16 goluri; 27 iunie — 25 de goluri; 28 iunie...*”

— Numai 8?

— Da, la al nouălea s-a dezumflat mingea... De fapt, pînă în prezent am marcat 108 goluri. Mi-am notat în jurnal cum le-am marcat... Cele mai multe, firește, cu capul! V-am spus, e arma mea principală.

— În ce scop faci această contabilitate? l-am întrebat.

— A, e foarte important. Îmi controlez progresele. Anul trecut, în vacanță, în aceeași perioadă, am marcat numai 107 goluri.

— Deci cu unul mai puțin!

— Mda! De fapt, să vedeți, aici e o mică încurcătură... Bine că vă pricepeți la fotbal. Ați putea să-mi dați o mîină de ajutor. Pînă acum părerile sînt împărțite...

— Despre ce e vorba?

— Despre un autogol. Știți, în 28 iunie, în partida a opta dinainte de prînz, mi-am marcat un gol în propria poartă. A fost un gol de toată frumusețea, vă asigur, și totuși...

— Autogol...

— Da. Ei bine, acum se pune problema: autogolul acesta este, sau nu este gol? Să-l număr? Să-l înregistrez, sau nu? Judecați și dumneavoastră: gol a fost, clar! De marcat eu l-am marcat. Asta e și mai clar! „Atunci, o să ziceți, socotește-l.” Bine, îl socotesc, dar... cum? Să-l adaug, sau să-l scad? Fiind marcat de mine, ar trebui, firește, adăugat... Fiind însă, cum să zic...

— Autogol...

— Exact, ar trebui scăzut, și strică golaverajul... Știți, aceasta este recolta noastră, a fotbaliștilor. Dumneavoastră ce părere aveți? N-aveți idee ce mă frământă această chestiune. Nu pot încheia clasamentul! Care va să zică, autogolul din 28 iunie se adaugă, sau se scade din recoltă? Poate el să stea alături de cele 107, sau nu poate?

Am privit fața întrebătoare a interlocutorului meu. Aștepta cu sufletul la gură verdictul.

— Eu cred că poate, am răspuns.

— Nu-i așa?

De bucurie a început să sufle cu o nouă putere în sfera de piele, apoi continuă:

— De fapt, aceasta e și părerea mea. Atunci e perfect: am în total 108 goluri! Numai că... nu vă supărați, aș vrea să știu: dumneavoastră pe ce vă întemeiați această părere? De ce credeți că poate sta alături de celelalte 107?

— Simplu. Acestea sînt și ele autogoluri! Toate!

Băiatul a rămas uimit.

— Cum?! Ce spuneți? Toate sînt autogoluri? Păi... nu știți cum le-am marcat? Priviți jurnalul!

— Nu e nevoie. Am privit alte jurnale. Copiii vorbesc în ele despre excursiile din aceste minunate zile de vacanță, despre spectacolele văzute, despre lucrul în grădina de flori a școlii, despre serbările ce le pregătesc și, bineînțeles, și despre fotbal. Spune și tu! Se compară această recoltă cu „totalul” tău de goluri? Pune-le față în față, și o să-ți dai seama: prima ta săptămână a fost un singur, un imens autogol! Ai fi putut realiza și tu, ca și ei, alături de ei, atâtea lucruri interesante... Așa, privește-ți carnetelul. E o socoteală simplă: totul egal cu zero — ce-i drept, un zero la puterea 108...

— Bine, dar... nu pricep.

— De ce? Care spuneai că e arma ta principală?

— Capul!

— Atunci pot nădăjdui că vei fi de aceeași părere. Chiar din această clipă.

Undeva răsună o goarnă. Chema copiii la tabăra de curte. Scăpată dintre dinți, mingea se dezumfla cu un șuier puternic... Rămăsese o biată bucată de piele julită. Băiatul nu părea să aibă chef să o umfle din nou... Perfect! Era, de fapt, primul punct marcat.

DĂRNICIE

VACANȚĂ DE IARNĂ.

Cei doi băieți stau la taifas, lungiți pe covorașul din fața sobei de teracotă. Sparg cu vătraiul nuci aurite și azvîrl leneș cojile pe ușița deschisă. Pe masă, abandonate, figurile de șah fraternizează împăcate de ultima remiză. În odaie e cald, iar la ferestrele orbite aproape de înserare se cern fulgi foșnitori. Ceas de tihnă, de elanuri zvîcnind generos în micile inimi, ceas de spovedanie.

— Nu știi cum sînt alții, glăsuiește emoționată gazda, dar pentru mine prietenia însemnează în primul rînd generozitate, dăruire, nu drămuire. Am un prieten? Ei bine, simt așa, un imbold, care mă înaripează, care mă face să-i ofer totul... Caută un cuvînt și mai cuprinzător, dar se mulțumește cu un gest ce ar indica ecuatorul camerei, și repetă cu tonul jos, al emoțiilor înalte: TOTUL...

Să-ți dau un exemplu concret. Sînt prieten cu Vintilă, nu-l știi? Băiatul tutungiului din colț. Ei bine, crede-mă, să am un tort cît munții Himalaia, i-aș da lui Everestul... Dacă, uite, cojile astea de nuci ar fi mingii de fotbal, i-aș spune: „Ia, Vintilă, cîte vrei”. Dacă toată zăpada asta din curte ar fi halviță sau frișca, l-aș chema

întîi pe el: „Ia, băiatule, cară cu lopata... Nu te sfii”. Dacă pe Dunăre ar curge nasturi...

Spovedania e brusc curmată de țîrîitul soneriei. Băiatul iese în vestibul și se uită cercetător prin ochiul de la ușă. Apoi se întoarce indispus, pe vîrful picioarelor.

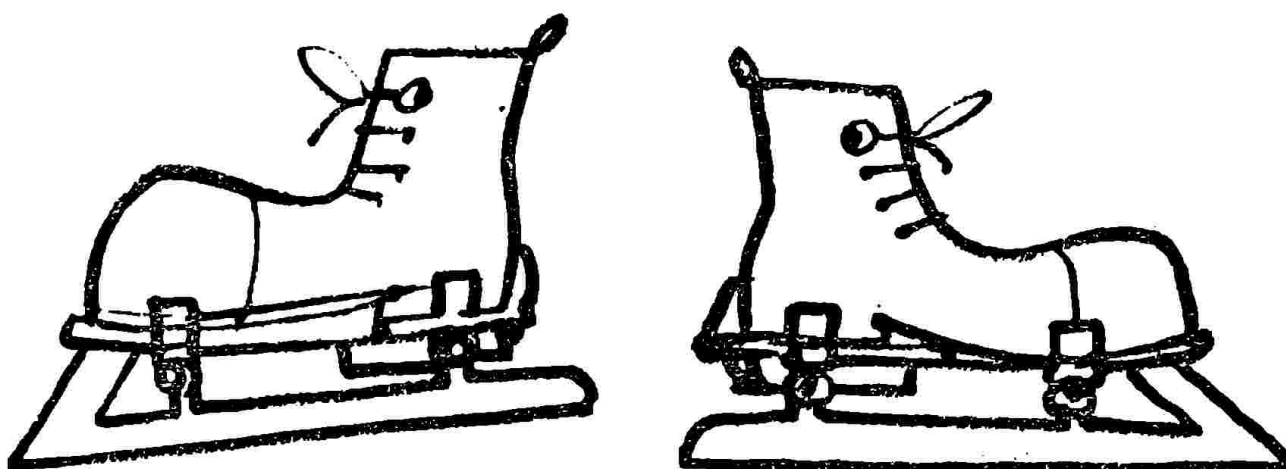
— E Vintilă. Du-te și spune-i că nu sînt acasă. A venit să-i dau patinele mele...

— Păi, nu i le-ai promis? întrebă nedumerit musafirul.

— Ba da, înaltă plictisit din umeri băiatul, dar așa... în general. I-am spus ieri, într-o doară, că dacă... știu eu, în sfîrșit, da, îmi amintesc precis... că dacă din tot oțelul din lume s-ar fi făcut o singură pereche de patine, lui i le-aș fi împrumutat în primul rînd... Dar nu s-au făcut numai patinele mele din tot oțelul din lume, curmă el brusc discuția.

Se așază pe covorașul din fața sobei și așteaptă ca scîrțîitul pașilor musafirului să se piardă de-a binelea. Apoi sparge o nucă aurită cu vătraiu și, zvîrlind cojile în jarul roșietic, continuă cu seninătate:

— Unde am rămas? A, da, îmi amintesc... Așadar, dacă pe Dunăre ar curge nasturi, l-aș chema întîi pe el: „Ia, Vintilă, ia cîți poți, cu năvodul”...

CEL MAI BUN PRIETEN

CIOLĂNOSUL, ÎMBRĂCAT ÎNTR-UN TRENING de culoarea sfeclei fierte, avea chef de vorbă. Ședea la soare, călare pe o minge de fotbal, și crăntănea fără milă, cu dinții, niște nuci ce-i umpleau sînul. După mușuroiul de coji de lîngă ghiozdan, era lesne de înțeles că dăduse ceva de lucru fălcilor.

Interlocutorul (dacă i se poate spune astfel cuiva care încă n-apucase să scoată un cuvînt), un băiat de vreo opt ani, pigulea, stînd pe vine, cu un vîrf de cuțitaș, cîte o fărîmă de miez din nucile mai tari, azvîrlite deoparte.

— Astea-s de la Nițu, hălpăie ciolănosul o nucă cu miez mare. Nu-l știi? Unu' mic, cu ochelari, tuns la piele. Stă vizavi de cofetărie. As'vară, am fost cu el în tabără, la Timiș. Ședeam în aceeași vilă, mîncam la aceeași masă... Simpatică mutră! Grozav ce ne distra... Să vezi. Vine-ntr-o zi la masă ceva mai tîrziu... Nu-ș' de ce întîrziase. A, da, îmi amintesc! Îi pusesem într-un pantof un șarpe mort. Adică, să nu mint, asta a fost altă dată... Hihi! pufnește în rîs, de unul singur, ciolănosul, am să ți-o povestesc și p-asta. Altceva a fost... Mi se pare că i-am ascuns cămașa în saltea... sau l-am închis pe dinafară în cameră, sau așa ceva, nu mai țin bine minte. Vine Nițu flămînd mort, mă-nțelegi? Noi, ăilalți, terminasem ciorba, dar felul doi nu venise. Se așază el la masă și mușcă dintr-o bucată de pîine.

Ho-ho-ho! Era unsă cu ardei iute! Să-l fi văzut cum se mai strîmba... și sughița... Ho-ho-ho!... Apucă atunci Nițu o cană cu apă și-o dă toată pe gît. Ho-ho-ho! În cană turnasem sare!

Băiețelul clipește nedumerit din ochi și, devenit de abia acum interlocutor, întreabă:

— Și nu s-a supărat?

— Pentru atîta lucru? Se poate?! Stai să vezi alta. Era într-o seară în dormitor. Întuneric. Noi toți, sub pături. Vine Nițu fluierînd și dă să intre. Apucă clanța și — trosc! — îi cade ușa în cap. O scosesem din țîțîni. Ho-ho-ho! uite, așa un cucui i s-a făcut, arată ciolănosul o nucă mare, și din nou izbucnește în rîs.

Băiatul privește cu seriozitate nuca:

— Și... și... nu s-a supărat?

— Aș, se poate!? Pentru atîta lucru? Să vezi ce i-am făcut mai zilele trecute. Au ei acasă niște scaune cu arcuri. M-apuc eu și desfac pe furiș două fire de la sonerie și așez butonul sub un arc de la scaunul lui. Vine Nițu al meu și se așază la masă — chipurile, învățam împreună. Ho-ho-ho! Cum se așază pe scaun — țîrrr! —

soneria. Se scoală Nițu și se duce la ușă. Nimeni. Vine îndărăt și dă să stea jos. Țîrrr!! „Cine-o fi?” zice și se ridică. Îl auzeam în vestibul: „Cine-i? Cine-i acolo?” Nimeni. Se întoarce, trage scaunul mai înspre ușă, și iar se așază. Țîrrr! Pleacă și pîndește vreo două minute la ușă, se uită pe stradă în dreapta, în stînga, și vine înălțînd din umeri. Cînd să stea: Țîrrr! Ho-ho-ho ! O oră întregă l-am înnebunit... Pe urmă i-am spus.

— Și nu te-a dat pe ușă afară? întrebă băiatul ridicîndu-se în picioare.

— Ai răbdare! Acu' pun la cale alta și mai grozavă. Ho-ho-ho! Mă prăpădesc de pe acum de rîs, cînd mă gîndesc ce murtă o să facă. Ascultă și tu...

— Dar bine, omule, nu se supără? îl întrerupse indignat băiețașul.

Ciolănosul îl privește cu nevinovăție:

— Să se supere? Cum o să se supere? Scoate o nucă din sîn, o sparge în dinți, apoi adaugă, scuipînd cojile: Păi, nu ți-am spus? Mi-e cel mai bun prieten!

SUPERLATIVUL

LA ORA ȘAPTE DIMINEAȚA, ÎN SPĂLĂTOR, cu pijamaua spânzurată pe un umăr, ca o statuie abia dezvelită, era cel mai frumos din lume. I-o spunea oglinda cojită pe la colțuri care îi reflecta fața rotundă, freza năclăită și mai ales zîmbetul larg, atît de larg încît părea agățat de urechi cu un gumilastic.

...Pe la ora zece devenea cel mai puternic. Era de ajuns pentru aceasta — după împrejurări — să calce pe coadă motanul costeliv, și acesta să-i țîșnească dintre picioare îngrozit, să ia în șpiț o castană, să trîntească o ușă. Fiind el cel mai frumos și cel mai puternic din lume, devenea dintr-o dată (și pe deasupra) cel mai deștept. Era clipa cînd — după ce se uita în orar — își făcea ghiozdanul pregătindu-se de școală fără să deschidă o carte. Pleca.

Pe la șase se întorcea. Ziua îl năpădise ca o cenușă. La ora întîi, celui mai frumos băiat din lume i se ceruse să își taie unghiile. Erau atît de lungi și atît de murdare... La ora a doua părăsea arena și cel mai puternic. Ciudat, chiar la ora de educație fizică. Se prăbușise la cea de-a treia flotare. Fix după o oră, cununa de laur de pe fruntea celui mai deștept băiat din lume își lepăda, veștejită, ultima frunză. Chiar la lecția despre frunză.

— Nervurile? Da, știi! Apar atunci când frunzele sînt nervoase.

Clasa rîdea și el nu știa dacă nu cumva a devenit, subit, cel mai spiritual băiat din lume. Pentru cincizeci de minute doar, căci era timpul să devină și cel mai isteț la ora următoare, când spunea că și-a uitat acasă carnetul de note. (Dacă tovarășul profesor îi dă voie acasă, îl poate aduce în două minute, dar se întorcea după douăzeci și spunea că e ușa închisă.)

Se terminau orele, și el se întorcea acasă. Amurgul, oboseala, foamea îi țineau tovarășie. Se oprea lîngă motan și îl mîngîia, în timp ce acesta torcea, costeliv și murdar.

— Ce suflet bun am! cugeta el. Sînt cel mai bun băiat din lume...

Intra apoi în casă; își întindea pe o felie de pîine untură și boia, apoi, neavînd ce face, deschidea o carte... la întîmplare. Gramatica...

— Ce avem noi la română? Superlativul?

Începea să citească: „*Superlativul este unul din gradele de comparație ale adjectivului, care exprimă că un obiect are o însușire în cel mai înalt grad. El se formează din comparativul de superioritate al adjectivului precedat de articolul demonstrativ cel, cea, cei, cele...*”

Se oprea din citit și ofta.

— Superlativul... Tț, greu al naibii! Cel mai greu lucru din lume...

Și azvîrlea cît colo cartea.

PROPOZIȚII SIMPLE

A SOSIT VARA. E CALD. SE TOPEȘTE ASFALTUL. Eu citesc. Eu sînt corijent... 5 propoziții simple.

— Ce sînt ele? Simple propoziții! Am înțeles, nu e mare scofală. Mai încolo e ceva mai puțin simplu: coordonate, subordonate, atributive... Le vin eu de hac pe rînd, pe rînd. Deocamdată sînt la propoziții simple... Azi mă ocup numai de ac. prop. simple. „Ce sînt și dați 5 exemple în scris!” 50 dau, 500!

E cald. (Asta am mai spus, dar ce să-i fac, e cald al naibii!)
Ștrandul s-a deschis. Apa e rece. Sandu sare în apă... Eh, Sandu nu e corijent, ce-i pasă lui? La ora asta pariez că e pe trambulină, sare „șurub”, apoi sub apă, își ține respirația cît poate. Îi știm toți „figura”, și totuși cînd nu-l mai vezi te trec fiorii: „Dacă s-a înecat?” Aș, el iese pe furiș, vine pe la spate tiptil și ți-a și turnat o cască plină cu apă în cap. (Vesel băiat, Sandu!) Da, uite că a ieșit o propoziție simplă: ***Sandu e vesel. El glumește. Copiii înoată. Eu învăț. Eu sînt corijent.*** (Asta am mai scris-o.)

Emil șterge cu ciudă ultima propoziție și oftează adînc:

— Lasă că la iarnă, în vacanța de iarnă, la iarna viitoare mă răzbun eu pe toate! Sigur, iarna nu merge nimeni la ștrand... Dar de ce? Iarna nu e vacanță? E o deosebire, ce-i drept, iarna nu e vacanța de vară.

Își face vînt cu o ilustrată. Abia a primit-o. E de la Năică. Năică e în tabără. Cutureieră munții. Culege zmeură. Mănîncă cireșe. Cireșele de pădure sînt amare.

— Poftim, de două zile vorbesc numai în propoziții simple! cugetă băiatul cu ochii în cartea poștală. Lasă că trece și vara, se consolează Emil. La iarnă o să mănînc și eu cireșe amare. Dulceață de cireșe amare, gem de zmeură... două-trei borcane. În pădure nu e nici dulceață, nici gem... Uf, ce cald e! Iarna nu e așa cald. Păcat că e așa departe iarna! Nu-i nimic... Trece și asta... Vine iarna...

Sună telefonul. E vecinul său, Traian.

— Ce fac? Ce să fac? Planuri, planuri de vacanță. Știi tu ce am de gînd? își dă drumul Emil. Ești atent? Cum o să iau vacanță — vii și tu cu mine? — îmi iau schiurile, facem oameni de zăpadă, stăm la gura sobei, mergem cu plugușorul... „*Iarna-i grea, omățul mare...*” Vii, Traiane?

— Ce ți-a venit? se miră interlocutorul la celălalt capăt al firului.

— Ai alte propuneri?

— Ziceam să mergem la ștrand, într-o excursie, după ciuperci...

— Nu pot! Nu-mi mai spune, lasă... Știu, astea erau visurile de astă-iarnă...

Închide telefonul. Rămîne în fotoliu cu ochii închiși. Cum să nu-și amintească? Din decembrie doar visase la aceasta. „Trece ea... iarna, și trimestrul II, și primăvara, și trimestrul III, și o să vină vara, vacanța de vară... O să mergem la pădure, la pescuit, la țară...”

O să înotăm în râuri, ne plimbăm cu bicicletele, facem ierbare, culegem fructe...” Numai asta visase.

Oftează. Se ridică buimăcit și trece la masă.

— „Propozițiile simple sînt acelea formate numai din subiect și predicat. Dați în scris 5 exemple...” 5 ? 50... 500 dau! se înverșunează Emil și purcede să scrie:

„Trece vara. Vine toamna. Eu dau corijența. Eu promovez. Trece și toamna. Se închide trimestrul I. Vine iarna. Vine vacanța de iarnă. Ninge. Merg cu schiurile. Fac un om de zăpadă. Stau la căldură. Plugușorul e gata. Aho, aho, copii și frați, stați puțin și nu mînați!...”

— Asta nu e propoziție simplă! Nu e deloc simplă. Uf, ce cald e! **Vine iarna. Afară ninge. E frig!** Ce frumos e în vacanța de iarnă! Uf!

POST-SCRIPTUM

NELUȚU STĂ LA MĂSUȚA DINSPRE GEAM cu o foaie de hîrtie în față. Scrie bunicului. Deodată, își mișcă tălpile goale pe dușumeaua răcoroasă și migălește cu penița niște margarete în colțurile foii, vopsind pe loc fiecă petală în altă culoare. O viespe lunguiață aterizează pe coala de hîrtie, își plimbă antenele pe corolele multicolore năclăite de cerneală și, înșelată în așteptări, își ia, bîzîind, zborul.

Băiatul își admiră opera, trece de cîteva ori penița prin păr și începe să scrie cît mai caligrafic:

„Dragă bunicule, am terminat cu bine anul școlar și am intrat în vacanță. Prin prezenta te înștiințez că m-am hotărît să vin la dumneavoastră. O să stăm la umbra nucului, gustînd din dulceața de coacăze, o să mergem la pescuit păstrăvi și raci (și te asigur că n-o să-mi mai fie frică de ei), o să jucăm țintar în cerdacul îmbrăcat în viță (să vezi ce progrese am făcut!), o să ne plimbăm prin pădure și o să culegem afine. Spune-i bunicii că mi-e tare dor de dânsa și că cel mai tîrziu duminică, douăzeci și șapte iunie, o să fiu la dumneavoastră.

Acum întrerup pușintel scrisoarea, că tocmai a intrat în curte Nicu, prietenul meu care s-a întors de la mare...”

POST-SCRIPTUM. *„Dragă bunicule, iartă-mă că n-o să vin luna asta la dumneavoastră, dar Nicu mi-a povestit ce frumos este la mare, mi-a arătat o grămadă de scoici și niște raci (ce se cheamă cai de mare!) și în plus, să vezi ce bronzat e!... O să plec și eu la mare. Îți mai scriu eu câteva rînduri, dar acum tocmai mă cheamă mama, că mă cheamă Puica, verișoara mea, la telefon...”*

POST-POST-SCRIPTUM. *„Nu mă mai duc la mare, dragă bunicule! Mi-a spus Puica că sînt niște călduri îngrozitoare. Tot mai bine e la dumneavoastră, la munte. Așteaptă-mă deci negreșit duminică...”*

POST-POST-POST-SCRIPTUM. *„Tocmai a început să picure. Ba chiar să toarne rău de tot. Cam așa ploua și la dumneavoastră. Brr!... Mai bine la mare. Nu mă aștepta. Ah, nu mai stă odată ploaia, să duc scrisoarea la poștă! Cu drag, Neluțu “*

POST-POST-POST-POST-SCRIPTUM. *„A stat ploaia. S-a înserat și a ieșit luna. Cerul e limpede și aerul proaspăt și nu știu de unde... miros trandafirii. Ca la dumneavoastră, bunicule, cînd stăteam în cerdac! Așteaptă-mă! Vin precis. Mi-e dor grozav de dumneavoastră. Uf, a început din nou să plouă! Așa era și la dumneavoastră anul trecut. Te așezai la masă pe furtună, luai ciorba pe soare, la friptură grindină și la felul trei senin. Nu mai vin, bunicule dragă, nu te supăra. Adică vin! Mi s-a părut că plouă, a fost dușul de la baie. Pe duminică!!”*

POST-POST-POST-POST-POST-SCRIPTUM! *„Iarăși s-au strîns norii, nu se mai vede luna. Precis o să plouă. Nu mă aștepta. Adică las' că-ți scriu eu mîine sau, mai bine, îți dau o telegramă.”*

A doua zi de dimineață Nelu depune prima telegramă la ghișeu : „*Nu mă aștepta!*”

După-amiază, o telegramă FULGER: „*Așteaptă-mă!*”

Și, în sfârșit, în aceeași zi, seara: „*Nu mă aștepta!*”

Era o telegramă FULGER-EXPRES !!!

MI SE SPUNE FANTOMAS

ETAJUL UNU! PATRU METRI DE LA SOL! Ei și? Va sări! În definitiv, 4 m = 400 cm... Aer în piept și — la aterizare — împarți șocul pe toate membrele. Soarta îl favorizează totuși, putea să se fi aflat cu un etaj deasupra, nu? O idee! Ce-ar fi să încerce evadarea pe celălalt sens al verticalei? Pe unde? Trei posibilități:

1. Scara de incendiu.
2. Pe horn, prin soba de teracotă.
3. Pe burlan.

A, dar nu mai e o secundă de pierdut! Se aud pași. Ușa se deschide și... își face apariția temutul OM ÎN HALAT ALB, înarmat cu... brrr!

Zdup! Primul salt e pe pervazul ferestrei! Al doilea — se află pe acoperiș! Al treilea — e în nucul de dincolo de gard! Balans... Vîjjj! Cade? Da! Dar pe un cal gata înșeuat. Dii! Un gard... Hop! Un zid... Hooop! Dii! Para-para-param! A alunecat șaua? Nu-i nimic, se va ține de coamă... Adică de coadă... Un autobuz? Perfect. Prrr! Va sări din goana calului exact pe trapa de aerisire... Turiști străini!

— Oh! Etes-vous Jean Marais?

— You are Kirk Douglas!

— Fantomas! Stop! Toată lumea coboară. Vorba! Șofer... la aeroport! Avionul a plecat? Nu, rulează pe pista de decolare. Perfect! Îi ieșim în față! Vîjjj, gata, l-am apucat! Acum n-are decît să-și retragă trenul de aterizaj. Dar ce-i asta? De ce se află deasupra mării? E cursă internațională! Nu-i nimic, va sări. Plonjon, ultima șansă. În valuri se zbenguie un delfin. Îl va apuca de ureche... Drace! Se scufundă! E submarin! Salt în apă. Pleosc! Și-acum înoată, băiete! Marș, rechinule! Nu vrei? Treaba ta ! Spintecă-l, Jenică ! Vezi că ai o lamă în carnetul

de elev. S-a cărat, javra. Dar ce-i asta? Ce se aude? S.O.S.! S.O.S.! Aha, se scufundă un vapor! Cetățeni, nu vă pierdeți cumpătul! Agățați-vă de mine... Întii copiii, bătrînii, femeile... Faceți un lanț, vă trag eu cu o mîna. Cu cealaltă o să țin vaporul să nu se scufunde! Așa... copăcel-copăcel... Încă 12 ore, și intrăm în port... Am ajuns! Ura!! „Ediție specială” cu dînsul, cu micul erou... Aplauze, flori, gazetari, fotoreporteri, operatori și, deodată, UN OM ÎN HALAT ALB, înarmat cu... brrr!

—Dumneavoastră? îngăimă Jenică pierdut.

—Medicul.

— De... de... de ce?

— Poate v-ați zgâriat... Am pregătit totul. Un fleac, o mică înțepătură antitetanică...

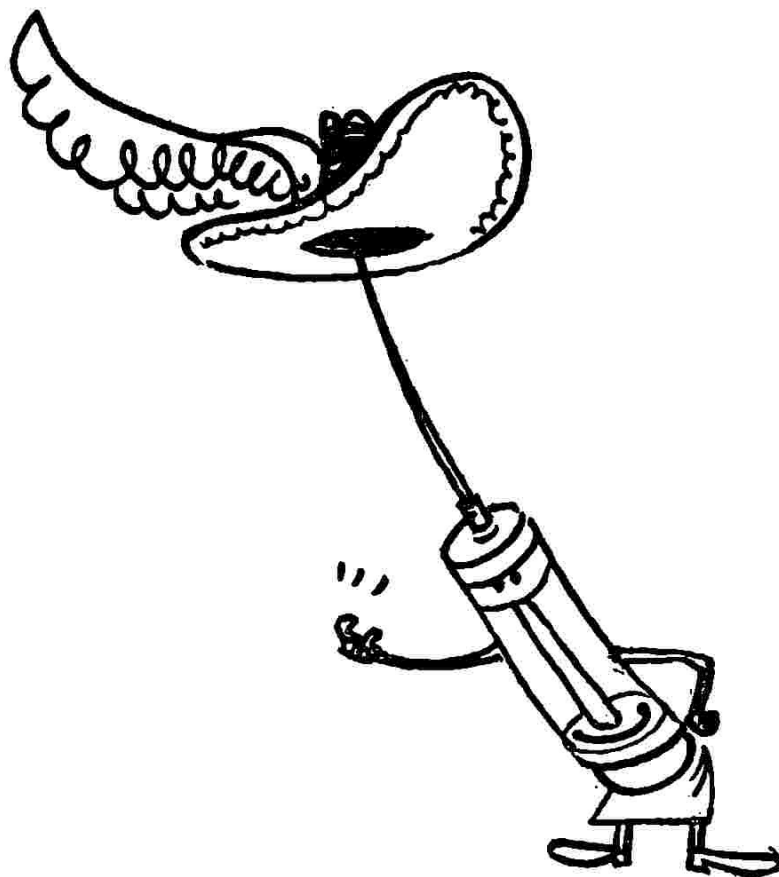
— Nu! Nu vreau! Nu, lăsați-mă! De ce-am fugit eu atîta cu calul, cu avionul, cu submarinul... De ce m-am bătut cu rechinii? De ce?

— Într-adevăr, de ce?

— D-aia! Ca să scap de injecție la școală. Nu, vă rog, nu vrea-auuu... Aau... au... a! A... a... asta a fost?

Asta a fost.

— Cum mă cheamă? Jenică. Mi se *spunea* Fantomas.

REVELION

TOTUL DECURGEA DIN FAPTUL că de data aceasta țineam cu orice preț să fiu atent. Nu știu cum să exprim starea aceasta, dar nu se poate să n-o cunoașteți. Să mă explic! Când te gîndești, să zicem, la vacanță, asta este ceva foarte clar, ca stația terminus a unei călătorii, de exemplu. Eu pot în orice zi a anului, dacă vreau, chiar la 15 septembrie, să mă și imaginez în vacanță. E ca și cum mi-ar fi dor de un bun prieten de care m-am despărțit. E ceva neclar în asta? Sau: m-am despărțit de mare, cu șase-șapte luni în urmă. Țin minte și acum gustul trist al ultimei băi, pot să vă vorbesc despre ultimii pași pe nisipul plajei și — chiar dacă afară acum ninge — n-am nici o dificultate în a-mi închipui ce va fi peste șase-șapte luni, în prima clipă cînd, azvîrlindu-mi valiza lîngă catargul taberei, o s-o iau razna, despicînd briza sărată, spre malul mării. Uite, simt de pe acum cum trosnesc scoicile sub talpa mea goală... Pot să dau și alte exemple, dar cred că e de ajuns. Ce vreau să spun? Că în toate situațiile legate de ce va fi, de ce se va întîmpla, imaginația mea funcționează cu precizie, aproape ca și cum aș citi o scrisoare pe care eu însumi mi-aș fi expediat-o. În toate, afară de una: revelionul. Cuvîntul acesta mi-e foarte drag și

totodată, oarecum străin, apropiat, dar solemn, dorit, dar înfricoșător. Cuvîntul sună ca o galerie cu bolți peste care s-a lăsat întunericul. Ei da, acolo, undeva, la capăt, la ultima treaptă, se află El, Revelionul...

Și eu nu pot îndrepta lanterna pînă acolo, căci la distanță nu se vede nimic, iar pînă la capăt n-am fost niciodată. De ce? Pentru că, de fiecare dată, cînd mai era o singură cotitură, un singur pas, cînd toată lumea, ațîțată, se ridica, înălța paharele și, pregătindu-se să ciocnească, spunea: „Vine, se apropie, mai e un picuț!” eu adormeam. Ca în povestea cu merele de aur, ceva mă toropea deodată, și auzeam totul parcă de sub un balot: strigăte, pupături, brusca explozie de veselie. Toată lumea pășea ca pe un covor miraculos ivit sub picioarele tuturor, iar eu făceam eforturi disperate să nu adorm, adică să nu fac ceea ce fac zi de zi și în această noapte, pentru că e REVELION, și nu puteam, nu puteam, nu puteam...

Astăzi, însă, azi 31 decembrie, în această zi pe care o văd, o pipăi, nu se va întîmpla așa. Ziua aceasta de 24 de ore va fi în întregime a mea, pînă la ultimul ei strop. O voi ține în mină ca pe o funie, strîns, moment de moment, de dis-de-diminează pînă a doua zi în zori. Astăzi mă interesează numai și numai acest lucru, timpul acestei zile, fir cu fir, și voi fi la fel de atent ca atunci cînd, după un an, revăd plaja, sau o livadă, sau rîul de la țară...

E drept, am și treburi, ca toți ceilalți. În aer e ceva ciudat, toți aleargă care încotro, zoriți ca în nici o altă dată și, nu știu, parcă această alergătură, acest zor e însăși sărbătoarea. Eu am o listă scrisă: cumpărături, vizite, telefoane, mărunțișuri, mereu tai ceva și completez ceva, la fiecare punct sînt subpuncte, alerg, alerg...

Uite, e seară, s-au aprins luminile, revelionul pășește deja undeva, în lume, în Kamciatka, de pildă, dar noi mai avem cîteva

turnante, noi alergăm, alergăm... Costumul, piperul și muștarul, bilețelele de plăcintă, scobitorile... sună telefonul.

— Ionele, du-te tu!... Felicitările și telegramele... tovarășei diriginte i-ai scris?... Cuptorul duduie, o damigeană s-a spart... sifoanele le-ai umplut?

— Da, mamă!

— Atunci scrie bilețelele pentru musafiri... Dar ce, caști?

Și revelionul pășește undeva în lume... se apropie, se apropie... Eu sînt zorit și... casc, casc...

Vin musafirii. Ce spun? Același lucru:

— Vai, ce băiat mare! O să rămîi cu noi de revelion, nu-i așa?
Mai e o oră și...

—Oaaah!

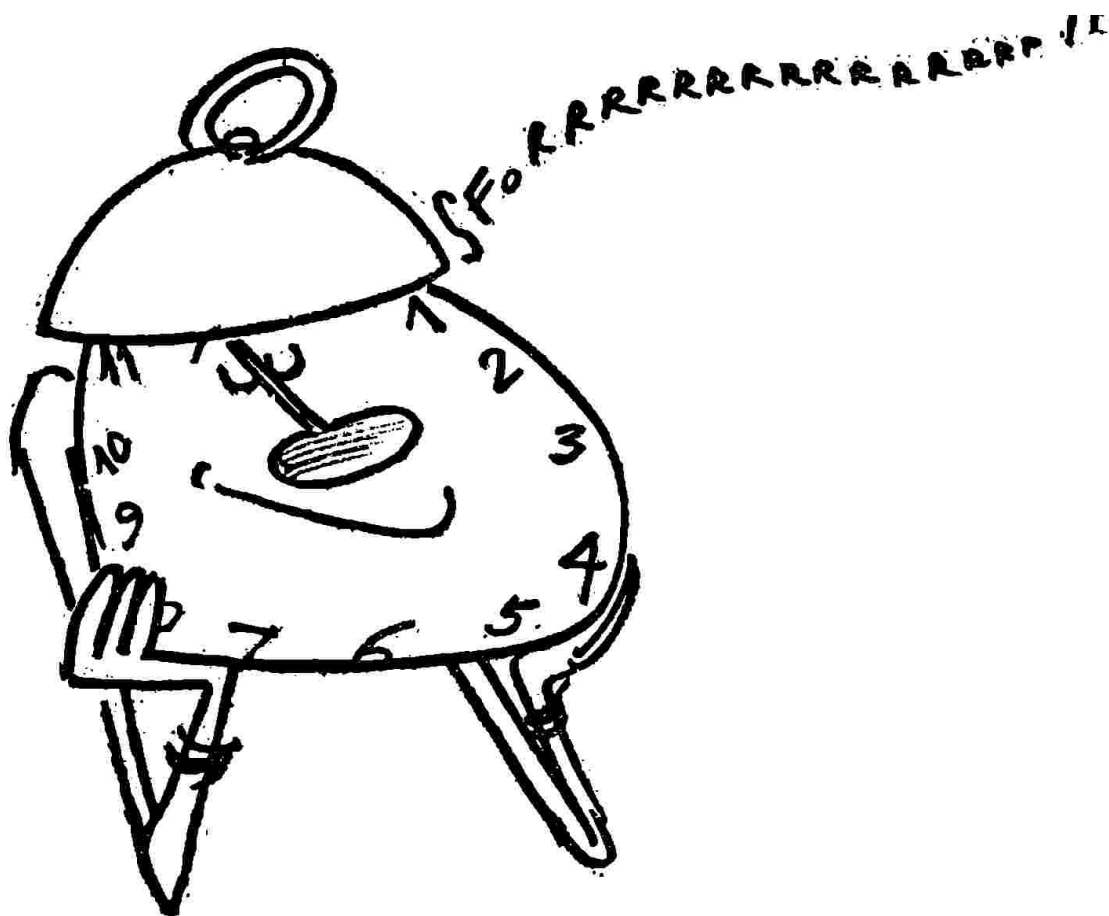
—Tii, ce-a crescut!!! Un bărbat adevărat... Dar ce? Căști?

—Oaaah!

Aud REVELIONUL... îl aud din ce în ce mai clar și mai...
Înăbușit, ca și cum ar călca pe un covor așternut acum sub picioarele tuturor... Primii pași. Mai e o treaptă... una singură... și...

Îl aud... Revelionul e aproape, e dincolo, în sufragerie...
Și eu în dormitor. Dorm... Oaaah!

La anul și la mulți ani!

A SE FERI DE UMEZEALĂ!

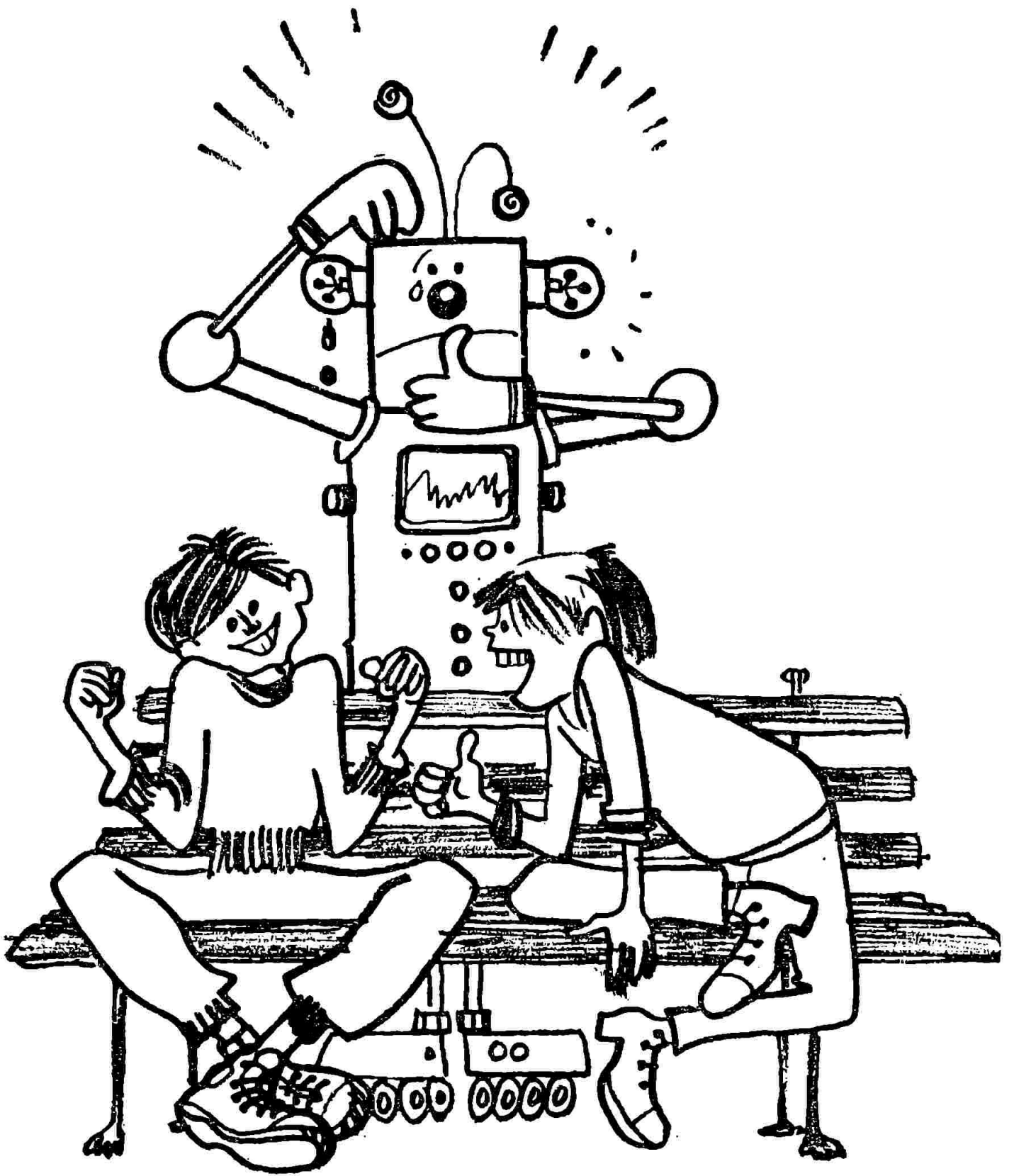
ERA UN ROBOT EVOLUAT, O MINUNE A CIBERNETICII. De cînd inginerul găsise că valoarea logaritmului K și coeficientul entropiei este egal cu sigma minus logaritmul lui Pai , înlăturînd astfel orice indice H (indicele dezordinei, spaima roboților), mașina începuse să-și merite denumirea de FACTOTUM 10. Prin ultimele experiențe, inginerul îl înzestrase cu posibilitatea de a se exprima, fixîndu-i în memorie absolut toate cuvintele limbii române, potrivit ultimei ediții a Dicționarului Limbii Române Contemporane, a dicționarelor enciclopedice, a dicționarelor de arhaisme, provincialisme și neologisme. Se putea afirma că munca filologilor și lingviștilor nu fusese mai prejos decît aceea a tehnicienilor, așa încît, după părerea unanimă, nici un singur cuvînt sau expresie a limbii române nu rămăsese neînregistrată în memoria lui FACTOTUM 10. Cele două volume ale gramaticii le memorase în 10 secunde și 2 zecimi, în timp ce juca pionii într-o apărare Karo-Khan cu campionul de șah al țării. La mutarea nebunului pe e5 știa și Ortoepia și-și ruga partenerul să-i aducă Semantica. Nici n-apucase să zică primul „șah”! cînd limba română nu mai avea secret pentru el. Da, era un robot evoluat, însă totodată modest; de aceea

cînd inginerul îi comunică voios că a doua zi urma să facă demonstrații publice de limbă și gramatică română la Pavilionul de Experimentare, FACTOTUM 10 îl rugă să mai amîne cu o zi. Și totodată îi ceru voie să citească măcar o dată cele un milion patru sute de mii de volume din Biblioteca Academiei. Ceea ce și făcu, citindu-le în timp ce-și mîncea porția zilnică de ulei cu parafină. (Era un obicei prost, pe care-l păstrase de cînd era mic și purta abia numele de FACTOTUM 1.) Nu se grăbea încă să dea ochii cu publicul. Nu voia să aibă nici un risc, și inginerul nu se împotrivi. Experiența îi dovedise că FACTOTUM 10 nu este nici capricios și nici timid, ci doar un robot cît se poate de exigent cu sine însuși. De aceea, consimți să amîne cu 24 de ore evoluția robotului, și plecă să anunțe acest lucru ziarelor, nu înainte însă de a-i fixa pe piept anunțul foarte important: **A SE FERI DE UMEZEALĂ!** Căci dacă indicele H constituia, ca să zicem așa, virusul său intern, umiditatea era, încă de pe vremea cînd purta scutece, cel mai primejdios agent extern. Aducea gripa. Și știți și voi cît mai valorează o mașină gripată!

Robotul rămăsese, așadar, singur. Dar nu pentru a reciti încă o dată cele un milion patru sute de mii de volume, cum s-ar fi putut crede la prima vedere. Făcu și acest lucru, e drept, dar numai pentru că în mintea lui de robot evoluat se ivise o idee. O idee absolut firească pentru prestigiul său, de care era conștient. Voia ca, în lipsa inginerului, să verifice el însuși, înaintea confruntării cu publicul, ceea ce știe și ceea ce poate la limba română; să aibă, cu alte cuvinte, o discuție de antrenament. Ideea îi venise cînd, făcîndu-și siesta, zărise pe geam, nu departe, doi copii discutînd pe o bancă.

„Ce-ar fi, își zisese, să-mi fac un autocontrol al cunoștințelor?”

Inginerul plecase... Copiii erau tot pe bancă și păreau că vorbesc din ce în ce mai înfierbîntați. Afară era senin, o boare pri-

măvăritică se juca prin tufişuri și, privindu-și ceasul de la mână, FACTOTUM 10 observă umiditatea: 0,01. Excelentă! Nu era deci nici un risc. Ieși, așadar, și pentru a nu-i speria se apropie tiptil de cei doi. În focul discuției, copiii nu-l zăriră.

„E mai bine așa. O să vorbească nestingheriți, iar eu trec pe autocontrol”, își spuse robotul, și degetele îi tremurau de emoție pe șnurul care îl menținea în priză.

Cei doi râdeau tare și de abia după câteva minute robotul înțelesese că-și povesteau un film care le plăcuse grozav.

— Haios era, ce zici, suflete?

— Mișto, bă!

— Ce caft îi căpăcea la gioale. Te-ai prins?

— Sanchi. Ce? Aschimodia nu i-a tărsănit un flit între felinare?

— Ești nasol. Păi nu i-ai ginit moaca? Ce cărămidă avea!...

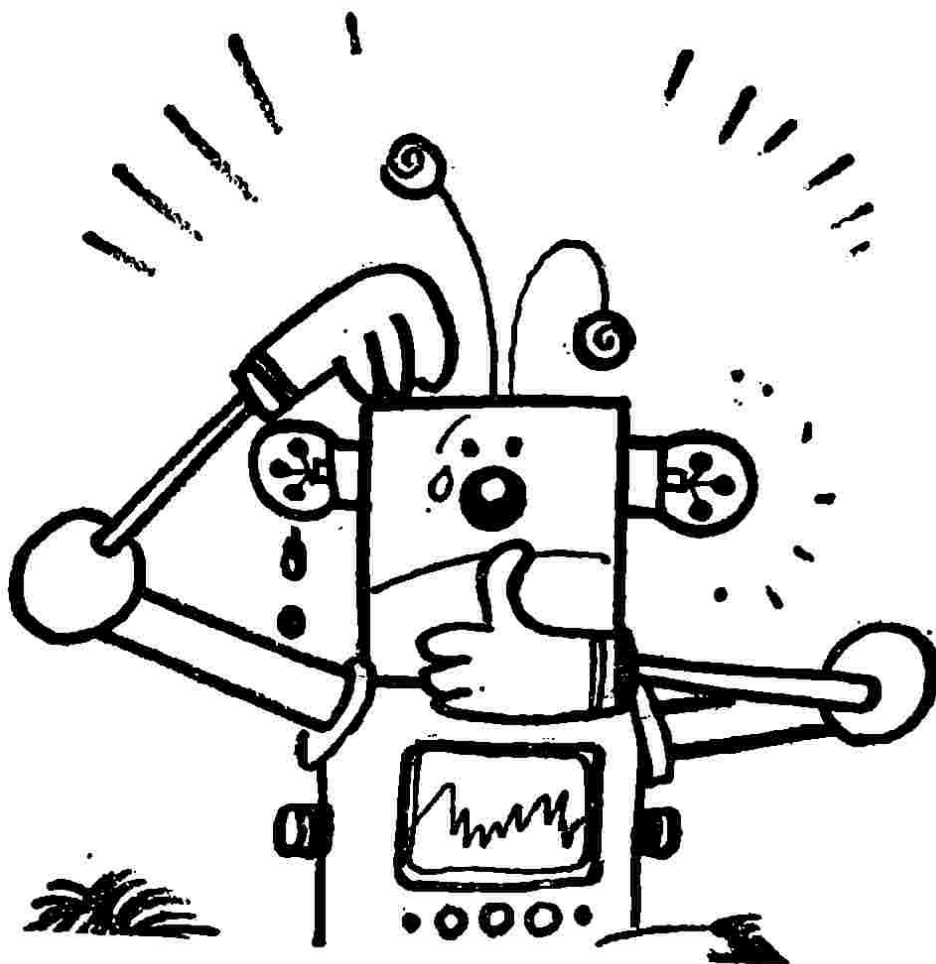
— Lasă-te de cioace...

— Ete, iordanistu'!... Păi bine, bă, față de ginere mort...

Dar nu mai continuă. Zise doar pe șoptite:

— Babacu'! M-am ușchit...

Robotul rămăsese cu gura căscată. Își scutură apoi brusc capul și, cu o viteză nebănuită la greutatea lui, o zbughi în laborator. Dar nu se liniști. Continuă să-și smucească din ce în ce mai tare capul ca și cum o viespe i-ar fi pătruns în creierul lui electronic. Și, într-adevăr, ceva bîzîia îndrăcit între milioanele lui de celule fotoelectrice... O forță extraordinară îi apăsa creierul, firele acestuia zbîrnîiau și vibrau gata să plesnească. De undeva, poate din coeficientul sigma, începu să iasă fum. Avertizorul automat intră în funcțiune, umplînd cu vaierele sale încăperea, dar robotul, deși știa aceasta de la vîrsta de 5 secunde, nu smulse șnurul din priză. Dimpotrivă. Se conectă la sursa de 1000 de megawați. Acum, creierul său scăpăra și de sub calota de duraluminu explodau parcă niște rachete multicolore. Supremul avertisment! Dar nici de data asta robotul nu

reacționă. Cu întreaga lui energie, cu formidabila lui energie, scormonea cu febrilitate cele mai tainice unghere ale memoriei sale.

„Nasol? Haios?? Mișto??? N-am auzit!”...

Cu o viteză de neînchipuit tria milioane de cărți citite, sute de mii de fișe, fotocopiile tuturor dicționarelor...

„Sanchi? Cioace?? Gioale??? Nu cunosc...”

Sortă înfrigurat ultimele cotloane ale memoriei, unde i se fixaseră arhaismele și provincialismele, combină apoi într-o supremă încordare arhaico-provincialismele și, când nu găsi nici așa nimic care să-l lămurească, oftă din rărunchi:

„Și, totuși, era ceva în românește... Asta după gramatică... Dar ce? Ce?...” Și când în laborator era numai fum, se prăbuși pe un fotoliu și suspină amar:

— Sînt un incapabil!...

Și plînse.

Primele lacrimi sfîrîră pe obrajii lui înfierbîntați și se evaporară. Celelalte însă curgeau, curgeau la vale. Și cînd se opriră pe tăblița cu anunțul fatal, robotul devenise rece. Trăgea să moară. Umezeala lacrimilor îl dăduse gata...

Așa l-a găsit inginerul. Cînd, în sfîrșit, l-a reanimat, FACTOTUM 10, cel mai evoluat robot, îl prinse de mîneacă și-i vorbi:

—De ce nu m-ai lăsat să mor? Nu sînt bun de nimic... Ți-ai jertfit talentul și tinerețea cu mine, ai pierdut mii de nopți să calculezi și să descoperi valoarea lui minus sigma, ți-ai pus atîtea nădejdi în mine, și eu... eu...

—Tu?

— Eu nu știu nici cît știe un copil de 12 ani. Știu șah, calculul infinitezimal, pun diagnosticul oricărei boli... Credeam că stăpînesc întregul tezaur al limbii române.

—Și nu-l stăpînești?

— Nu. Vorbeau doi copii în curte și nu înțelegeam nimic... Ici, colo, pricepeam și eu cîte un cuvînt. Și asta mă descuraja și mai tare... Încolo, nimic... Nici nasol, nici mișto, nici cioace, nici gioale...

—Și de asta plîngeai?

— Da, suspină robotul și era gata să dea din nou apă la șoareci, dacă inginerul n-ar fi izbucnit în aceeași clipă într-un hohot nestăvilat de rîs. Cînd, în sfîrșit, putu să vorbească, zise ferm, dar blînd:

—Dar asta nu e limbă română, prostuțule!

—Dar ce?

—Nimic! Gunoi...

A doua zi, FACTOTUM 10 trecea toate probele într-un chip strălucit. Primise felicitări și certificate din partea tuturor savanților, iar lumea se răspîndea spre ieșire, cînd lîngă soclul robotului se opriră doi copii. Îl priviră îndelung, apoi unul dintre ei fluieră admirativ.

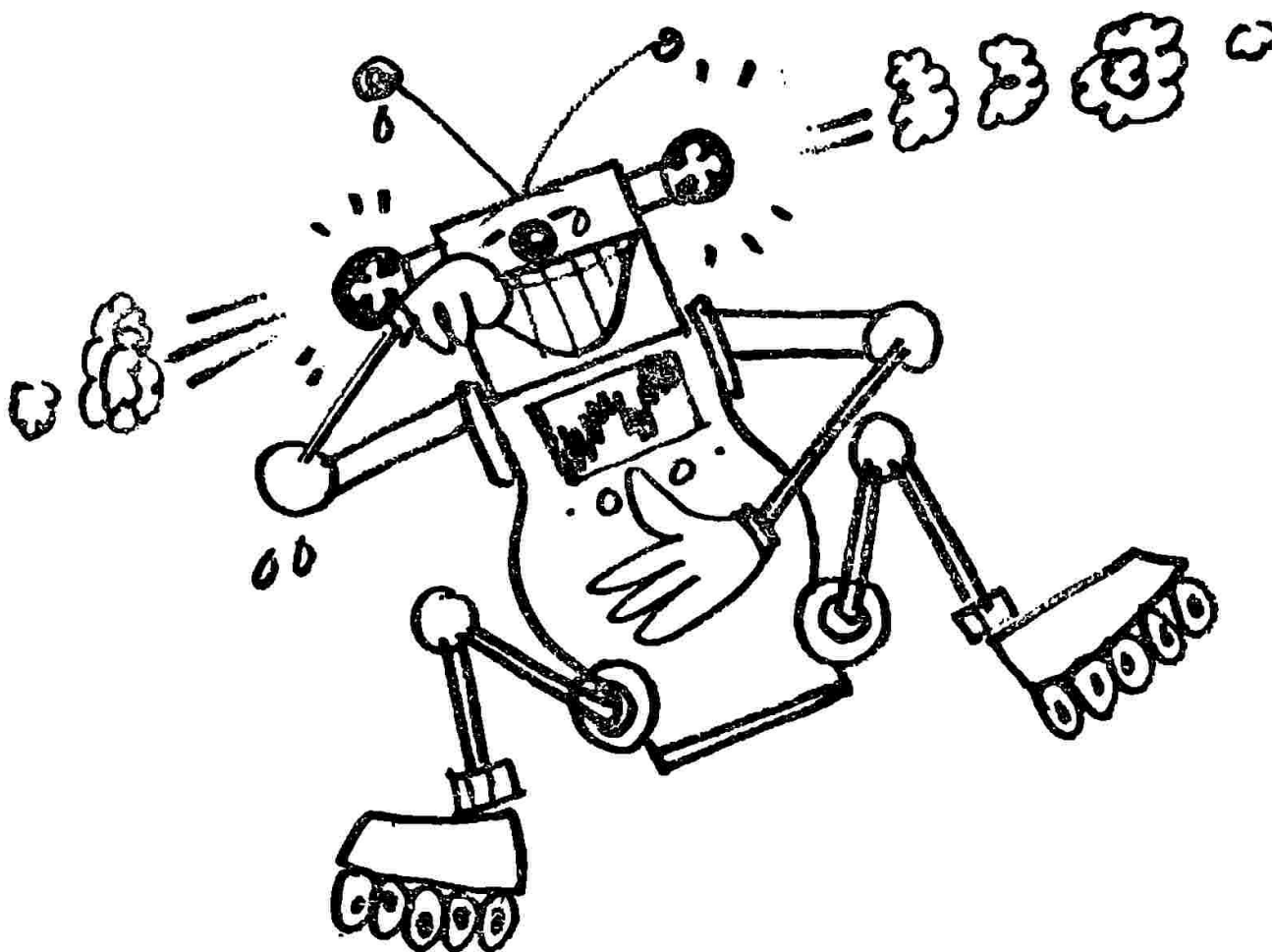
—Mișto!

— Haios! adăugă celălalt.

În clipa aceea, robotul izbucni în rîs. Rîdea atît de tare, încît hohotele sale umpleau de vuiet imensa sală. Era înfricoșător acest rîs...

— Ușcheală! mai apucă să zică unul și o tuliră amîndoi spre ieșire. Dar robotul rîdea, rîdea în continuare. Și deodată se opri brusc. Robotul rîdea cu lacrimi, și iarăși umezeala îl dădu gata!

Dar inginerul nu se alarmă. Rîdea și el cu lacrimi...

O POVESTE PLECTICOASĂ

GREU E SĂ FII BUNIC! În primul rînd să stai mereu — așa vor povestitorii — la gura sobei (asta e tribuna bunicilor — incomodă tribună, orice ați zice). În al doilea rînd să-ți tremure vocea, în al treilea rînd, după ce că-ți tremură glasul, să tot spui și să spui la povești, în al patrulea rînd să ai cel puțin un nepot — de fapt asta merita s-o amintesc în primul rînd — în al cincilea rînd, dar ce să mă amestec eu? La urma urmei, nu sînt decît loctiitor de bunic. Nici demisia nu mi-o primește nimeni. Așadar, eu am un nepot. Nu-i sînt bunic, pentru că îi sînt doar unchi. Și de vreo două zile mă aflu în vizită la părinții nepotului meu.

— O, ce bine că ai venit — m-au întîmpinat ei — o să aibă cine-i spune povești lui Mirciulică.

„Nimic mai firesc, mi-am zis foarte liniștit și chiar bucuros. Dacă ai un nepot, n-ai decît să-i spui povești.” Și, în prima seară, apropiindu-mă de gura sobei care duduia — înfricoșat să nu-mi ia foc hainele noi — m-am apucat să-i povestesc.

Mirciulică stătea cu fruntea pe genunchii mei. Păcat că n-am făcut o poză. Aș fi pus-o drept copertă pe o carte din care n-am scris decît titlul: „Bunic la 13 ani”.

Am început să-i povestesc. Știți, voiam să-i fac o impresie bună. N-o să-mi luați deci în nume de rău dacă, scotocindu-mi creierul în căutarea celei mai reușite povestiri ale mele, am început să-i povestesc una de... Petre Ispirescu.

— A fost odată ca niciodată, am început cu glas tremurător... A fost odată o fată frumoasă și harnică...

— A fost? Acum nu mai este?

— Nu, puișorule, acum nu mai este.

Am simțit că ceva nu e în ordine. Mirciulică a lăsat buza în jos. M-am uitat cu teamă să nu și-o frigă de plită. Am auzit o sfârșitură, apoi încă una, și am tresărit. Îi curgeau lacrimile pe sobă.

— Și de ce nu mai este fata harnică și frumoasă? A murit? m-a întrebat cu glasul sugrumat.

— Bineînțeles. E tare mult de atunci.

— Nu vreau să moară! a țipat băiețașul deodată, și pe fața lui mică se citea o asemenea tulburare, încât m-am speriat și, uitînd pentru moment de Petre Ispirescu, am adăugat:

— Bine, atunci n-a murit...

— Ce bine îmi pare... că n-a murit... a oftat bucuros Mirciulică. Acum zi-i mai departe.

— Și fata harnică și frumoasă avea o mamă vitregă...

Iar a clipit Mirciulică, încruntîndu-se:

— De ce avea o mamă vitregă?

— Pentru că mama ei bună murise...

— Da? Nu vreau să moară... Nu vreau! Nu vreaaau!

— Bine, dar înțelege-mă, dacă nu moare mama bună, nu poate să aibă o mamă vitregă. E clar!

— Și de ce să aibă o mamă vitregă?

— Pentru că dacă n-are o mamă vitregă, n-o mai alungă nimeni de-acasă, în lume...

— Pe cine?

— Pe fata cea harnică și frumoasă.

— S-o alunge în lume? Nu vreau! a început el să urle atât de tare, încât mi s-a făcut și mie milă de fata cea harnică și frumoasă...

— Fie, am zis. Îi spun altă poveste, sînt doar atîtea... Am început: A fost odată o fetiță cuminte. O chema Scufița Roșie. Și bunica ei care locuia într-o pădure era tare... adică, cum să spun, era bolnavă...

— Nu vreau să fie bolnavă, mi-a poruncit băiețușul.

— Nici nu era bolnavă rău. Mi se pare că avea o gripă — adică nu, am schimbat repede diagnosticul, văzînd că Mirciulică nu e de acord cu gripa — un fel de guturai, strănuta și îi curgea nasul... Atîta tot...

— De ce să-i curgă nasul? Trebuie să-i curgă nasul?

— Da. Pentru că altfel fetița nu se duce în pădure să-i ducă bunicii un ceai fierbinte, și nu se întîlnește cu lupul, și n-o mănîncă lupul, am izbucnit la capătul răbdării.

— Foarte bine. N-o mănîncă lupul, se bucură, bătînd din palme, Mirciulică. Spune mai departe!

De data asta am început să lăcrimez eu.

— Dragă Mirciulică, crede-mă, nu se poate să n-o mănînce lupul. Pe cuvîntul meu că nu se poate. Cel mult, știu eu, să nu-și ascută prea tare dinții, sau să se facă, mda, să se facă doar că n-o vede și să treacă pe lîngă ea... Dar nu, trebuie să o vadă...

— Bine, o vede.

— Dar dacă o vede, o mănîncă...

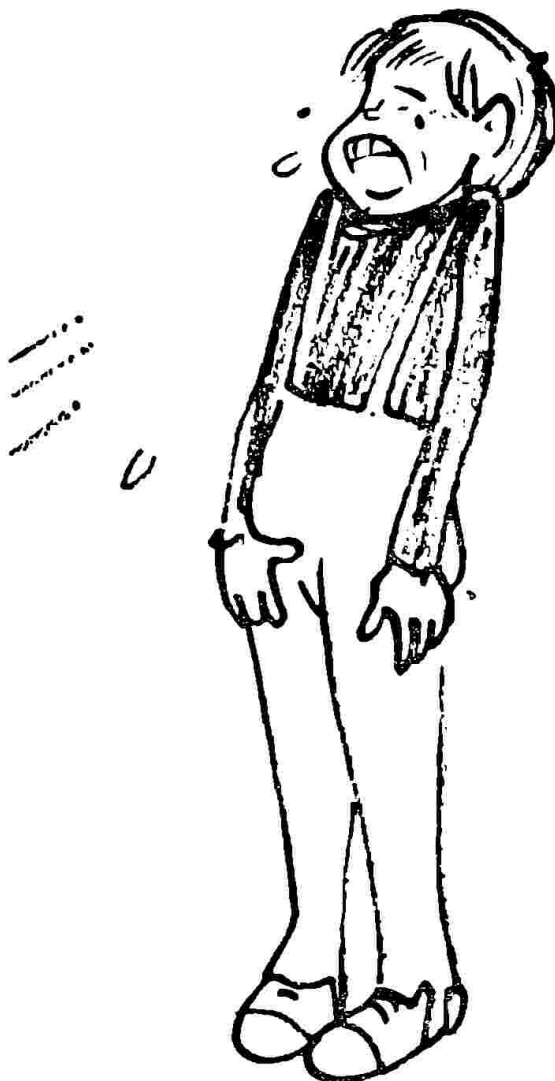
— Atunci să n-o vadă...

Încurcată afacere. Simțeam că-mi crapă țeasta. Ce să fac? Mă frămîntam learcă de sudoare. Să-i spun povestea cu cei doi copii rătăciți? Nici vorbă. Parcă o să vrea Mirciulică să se rătăcească? Atunci cu căprioara rănită. Nici asta.

—Uite ce e, Mirciulică. Am să-ți spun o poveste cum îți place ție. Dar mâine seară... Acum am nițică treabă. Bine?

Băiatul a mormăit nemulțumit, dar a plecat la culcare. Am plecat și eu. N-am închis ochii toată noaptea. A doua zi, nu m-am atins de mîncare. M-am rotit în jurul mesei pînă ce-am amețit, dar în sfîrșit, spre seară, găsisem ce să-i povestesc... L-am chemat la gura sobei și, legat cu o prișniță la cap, am început :

—A fost odată, și mai este și acum, o fată, pe nume Ileana Cosînzeana. Și Zmeul n-a răpiti-o... iar Făt-Frumos o căuta peste tot, dar pentru că ea nu fusese răpită, el n-o găsea nicăieri... A colindat Zmeul toată lumea, numai acasă nu o căutase!... Putea să-i dea un telefon, dar nici prin minte nu-i trecea că Ileana este acasă. Și într-o zi, s-a întîlnit cu Zmeul. Și Zmeul l-a rugat să-i taie capul. Dar Făt-Frumos, nici gînd. Ba, dimpotrivă, i-a dat șapte antinevralgice pentru cele șapte capete, dacă l-or durea vreodată. Pe deasupra i-a mai dat și adresa unui medic și a plecat mai departe. Și s-a întîlnit cu Zgripturoaica... Era o zgripturoaică foarte cumsecade, care i-a dat un ulcior cu apă vie, spunîndu-i:

— Să știi, Făt-Frumos, că n-o să ai nevoie de apă vie pentru că nimeni n-o să te omoare niciodată.

Și l-a ospătat cu de toate. Ba la plecare i-a mai dat și un fâraș pentru jărat, dacă o să i se facă foame calului...

Și a mers Făt-Frumos mai departe, pînă s-a întîlnit cu Muma Pădurii. Era o bătrînă foarte simpatică și cu chef de vorbă, ca toate bătrînele...

— N-ai văzut-o pe Ileana Cosînzeana? a întreat-o Făt-Frumos.

— Nu, fătul meu. Probabil că este acasă.

Făt-Frumos s-a înapoiat acasă și a găsit-o pe Ileana Cosînzeana plîngînd amar: i se arseseră plăcintele.

— Nu-i nimic! a strigat Făt-Frumos. Așa îmi plac plăcintele! Arse.

Mirciulică nu m-a întrerupt deloc. Inima îmi bătea biruitor. Mă simțeam gata să devin bunic de-a binelea. Îmi rotunjeam glasul, apoi îl lăsam să tremure și căutam zadarnic barba să mi-o mîngîi, ca orice bunic. În sfîrșit, mi-am înălțat vocea și am isprăvit:

— Și au făcut nuntă mare, mare, și trăiesc desigur și astăzi, pentru că n-au murit... Ei, l-am întreat repede, cu fața luminată: ți-a plăcut, nu-i așa?

Mirciulică m-a privit lung, apoi a plescăit din buze disprețuitor:

— Plicticoasă poveste! Plic-ti-coasă!

Și mi-a întors scîrbit spatele.

Uf, greu e să fii bunic!

POVESTE CU UN COCOȘ

DE BUNĂ SEAMĂ, ÎN DIMINEAȚA ACEEA de iulie, cocoșul se trezise cu coada în sus. Căci, de cum lăsă trîmbița și sări din coteț, găinile îl auziră cîrîind:

— Asta-i curte de găini? Maidan, nu alta! M-am săturat... De-abia ieri după-masă l-am rugat pe curcan s-o măture. Și-a dat, săracul, toată osteneala. Și acum are febră musculară. Iar azi, poftim! De cîteva zile nici nu mai ai unde călca de murdărie...

Creasta îi scăpăra de furie. Găinile îl priveau înfricoșate, ferindu-se din calea lui. În sinea lor îi dădeau dreptate: da, tînărul stăpîn își cam făcea de cap... Venise de o săptămîină la bunici, și de atunci ograda, liniștita lor împărăție, era în fiecare zi lovită parcă de cutremur. Ce-i drept, bunica își rugase nepoțelul să se mai liniștească, iar bunicul se și răstise de cîteva ori la el.

— Eh, poruncă de bunic, zîmbise nepoțelul. Și pe urmă, aici e la țară, pot să-mi fac de cap: nici tu administrator, nici tu comitet de bloc. Vacanță!

— Ce? N-am dreptate? țipă cocoșul din nou. Sigur, adăugă el disprețuitor, tăceți, n-aveți curajul să-l supărați pe tînărul nostru stăpîn, vă știu eu... Ați fi în stare, dacă v-ar cere-o,

să-i faceți oul pătrat și învelit în celofan sau gata fiert și tăiat felii... Treaba voastră!

Bodogănea întruna, măsurînd cu pași mari curtea.

— Priviți ce mocirlă! Tînărul nostru stăpîn a răsturnat butoiul cu apă de ploaie. A curs apă ca într-o problemă de aritmetică cu hectolitri. Dar eu vreau curte uscată! Ce? A auzit tînărul stăpîn că aș fi cerut postul de rățoi???

Cocoșul se plimba din ce în ce mai posomorît.

— Bine că cel puțin nu mai face tărăboi, își cîrăiră la ureche cîteva găini.

Dar tocmai atunci cocoșul începu să țipe atît de tare, încît vă sfătuiesc să citiți mai departe povestea cu vată în urechi!

— Alaltăieri, vă amintiți, nu? Tînărul nostru stăpîn a fost vînător. Vînătoarea a ținut din zori și pînă seara. Priviți pre-

tutindeni săgețile de șindrilă și șipcă Cu care a început vânătoarea de... hipopotami. Căci între orele 14 și 16 eu am fost hipopotam, știți bine... Priviți și ghiulelele cu care voia să mă răpună... De toate calibrele: cartofi, ridichi, dovleci, castraveți risipiți prin toată curtea. Ieri, tînărul nostru stăpîn a fost zidar. Ce a zidit, nu știu. În schimb, nimic n-a mai rămas nedărîmat.

Se opri încruntat.

— Astăzi pun pariu că o să vrea să fie șef de trib și o să aibă nevoie de penele noastre ca să se împodobească... Dar eu — aici glasul începu să-i tremure — eu nu mai pot... Adio, fetelor, mă duc la bucătărie. Decît hipopotam viu, mai bine cocoș mort.

Găinile nici nu mai avură timp să mai dea alarma, cînd cocoșul se năpusti pe ușa bucătăriei și, dintr-un salt, se cufundă în oala ce fierbea pe plită.

„Ia te uită ce curat e în oală!” fu primul său gînd. Și în cuptor era curat. Cartofii ce îl împrejmuiau miroseau frumos, erau rumeni și așezați cu grijă pe două rînduri. Cînd, în sfîrșit, se pomeni pe tavă, în mijlocul mesei, uimirea cocoșului fu nețărmurită. Fața de masă era albă, farfuriile strălucitoare, paharele sclipeau. „Cîtă deosebire, cugeta cocoșul, și parcă începea să regrete gestul făcut. Dacă totuși tînărul stăpîn s-a îndreptat?”

Deodată însă, chiar în fața lui, se așeză singur la masă tînărul stăpîn. Apucă cu degetele murdare o aripă aflată în tavă. O plimbă un timp ca pe o muzicuță între dinți, apoi o azvîrli pisicii, pe covor. Cele cinci degete de la mîna stîngă se întipăriseră pe fața de masă, în timp ce degetele mîinii drepte se încleiaseră pe pahar. Peste o clipă, cu o mîna scormonea în grămada de cartofi prăjiți, iar cu cealaltă se bălăcea în paharul cu apă.

Cocoșul simți că i se face negru înaintea ochilor cînd, deodată, auzi vocea tînărului stăpîn. Striga la bunica din bucătărie:

— Bunico, felul doi, că mă grăbesc! După-masă mă fac șef

de trib! Am să smulg de la fiecare găină câte cinci pene, iar de la cocoș zece!

Atunci cocoșul nu mai putu răbda. Se ridică din tavă și o luă la goană.

— Nu, orice s-ar întâmpla, urlă el, nu mai pot rămîne în casa asta nici mort!

Eu l-am întîlnit în vitrina răcitorului de la Restaurantul Gării. Se mai răcorise puțin, dar era tot furios. Avea tocmai de gînd să ia bilet de tren pentru Predeal, ca să-și liniștească nervii,

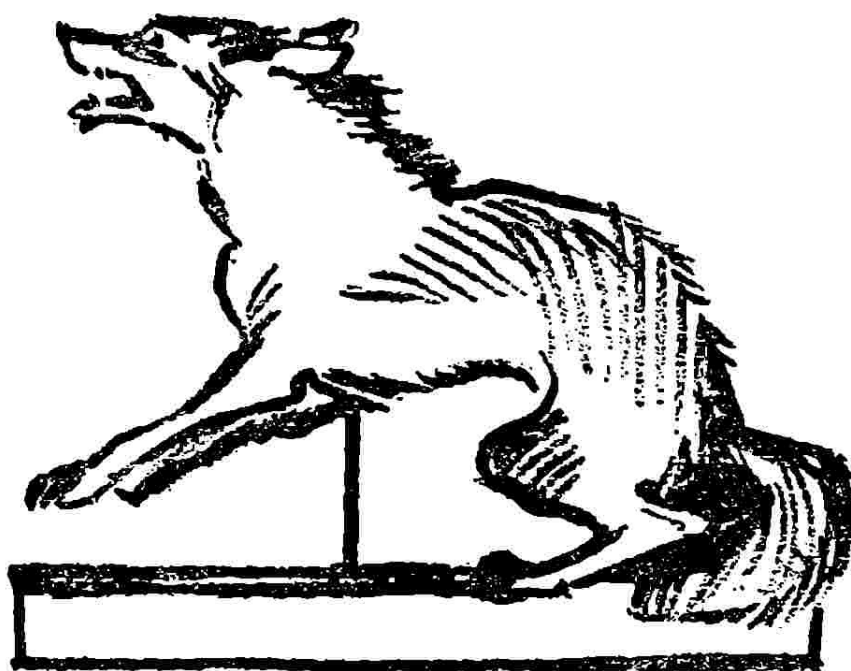
L-am luat cu mine.

UN MAMIFER NEVERTEBRAT

SE ÎMPLINESC CINCI ANI DE CÎND în pașnica clădire a Muzeului de Științe Naturale din școală poposise un lup. Bineînțeles, împăiat. Și pentru că nu încăpea pe rafturile vitrinelor alături de bufnițe și iepuri, fu instalat pe o măsuță în mijlocul muzeului. Masiv, zbîrlit, și parcă alergînd cu botul întredeschis, temutul carnivor, devenit în mod fatal prin împăiere ierbivor, aștepta, cum s-ar zice — și de data asta se potrivește — cu limba scoasă, orele de zoologie. De altminteri nici nu-i era dat să aștepte prea mult, pentru că în program erau două ore săptămînal de zoologie, iar în școală erau nu mai puțin de trei clase care făceau zoologie. Așa încît, în afara repausului duminical, lupul nostru se întîlnea în fiecare zi cu micii zoologi. Și pe atunci, îmi amintesc prea bine, această piesă animală cu numărul de inventar 1643 era mîndria lor. La început copiii îl mîngîiau pe ceafă, pe spinare, apoi văzîndu-l perfect domesticit deveniseră mai îndrăzneți. Cîțiva îi numărară colții, alții, mai puțin curajoși, îi încercară soliditatea cozii, în sfîrșit, nu puțini se arătară curioși să cunoască mai îndeaproape tainele împăierii. Un briceag bine mînuit le deschise calea spre măruntaiele de zegras... N-aș putea expune la zi progresele făcute de curioșii

noștri de-a lungul anilor, și de-a latul lupului, dar niște hîrtii pe care le am în față mărturisesc de la sine neobișnuita metamorfoză a firosului vertebrat. Sînt mici extemporale cu tema: „*Descrieți piesa nr. 1643 din Muzeul școlii noastre*”. Iată-le în ordine cronologică:

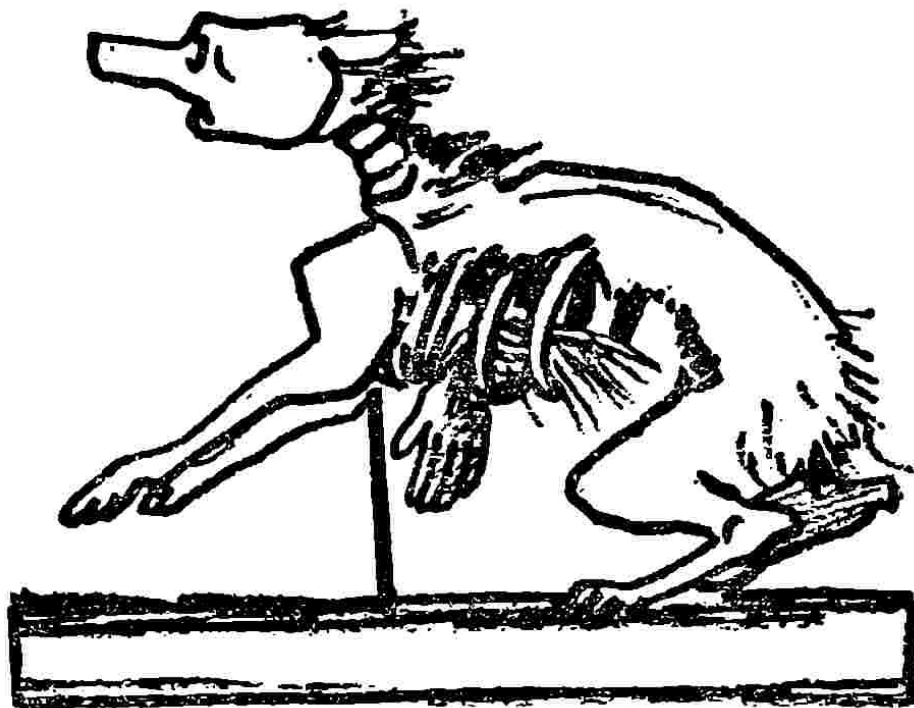
1965 (un an după data aducerii lupului la muzeu):

„*Piesa pe care o vedem este un mamifer probabil vertebrat, cu foarte puțin păr la ceafă și fără coadă. N-aș putea spune cu ce se hrănește. În stomacul său se găsește nițică iarbă de mare, niște cuie și chiar o mănășă. (Să fie oare lupul care a înghițit-o pe Scufița Roșie?) În orice caz, un asemenea animal nu se găsește în pozele din manual*”.

1966 (a mai trecut un an): „*Lipsit cu desăvîrșire de fulgi, păr sau piele, fără dinți, cu două picioare și cu o cușcă toracică foarte dezvoltată de o parte și de alta a vertebrelor dorsale,*

animalul pare să fie o pasăre. Eticheta lipsește. N-am găsit însă ceva identic în nici un atlas zoologic”.

1967... „Luînd în considerație șira spinării foarte lungă — terminată cu un craniu turtit ce nu poate fi de pasăre, deoarece

nu are cioc, socotesc că avem în față o formă neobișnuită de șarpe. N-am mai văzut ceva asemănător în alte muzee...”

1968... „E un animal nevertebrat, fără a fi însă o moluscă, deoarece prezintă unele cartilagii. Cred că așa ceva nu mai există în fauna țării.”

1969... Din acest an n-am nici o hîrtie. Nici n-ar fi cu putință, într-un eventual extemporal nu s-ar mai scrie ca altădată: „Nu există în manual, în alte muzee sau în fauna țării”, ci doar atît: „Nu mai există”. Punct.

În schimb am văzut o altă hîrtie. A noului administrator al școlii. Suna așa: „... și deoarece piesa cu nr. 1643 (reprezentînd

potrivit inventarului un lup împăiat) a fost, după toate probabilitățile, distrusă de șoareci, care l-au ros în întregime, inclusiv eticheta, vă rugăm să ne trimiteți de urgență o echipă de deratizare...”

Echipa a venit, dar n-a găsit nici un rozător. Doar unul împăiat în vitrină.

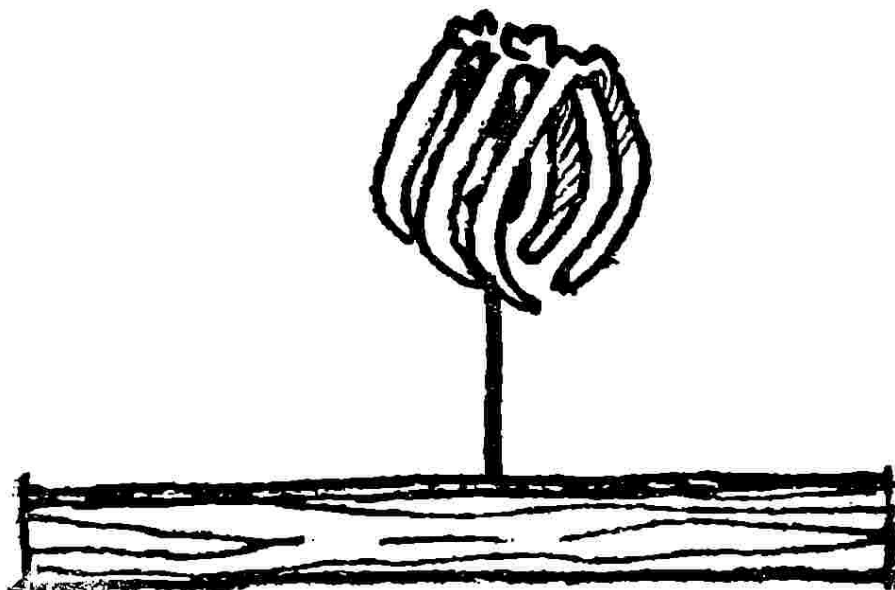
Administratorul a căzut pe gânduri.

— Va să zică nu sînt șoareci... Atunci cine a putut să distrugă o piesă de muzeu? Cine? Spune și dumneata, că esti mai vechi în școală.

Noul administrator se mai frămîntă și azi și n-a renunțat la gândul să cheme o altă echipă de deratizare. Mai pricepută.

Eu tac, căci mi-e rușine să-i spun adevărul. Și poate nici nu m-ar crede.

Nici nu e de crezut de altfel: elevii nu distrug bunul obștesc. Nici eu n-aș crede asta, dar am hîrțile în mîină: 1965, 1966, 1967... Bine, le rup... Poftim! Dar despre așa ceva n-aș vrea să mai aud... E jalnic și caraghios totodată. Auzi! Un mamifer nevertebrat?! Hm...

IMAGINAȚIE CREATOARE

OFICIAL ERA ÎN VACANȚĂ DE 24 DE ORE. Pentru el însă, pentru Emil, vacanța începea abia peste 2 ore și... 18 minute. Odată cu plecarea trenului din Gara de Nord. Două ore și 18 minute? Enorm! Mai ales când locuiești la o azvîrlitură de băț de gară și când, pe deasupra, totul era pregătit din ajun: valiza, plasa cu mîncare, cartonașul cu adresa locului de destinație (parcă n-ar fi știut-o chiar dacă ar fi fost și trezit din somn!): Valea Izvoarelor, a șasea stație, ulița mare, a doua casă pe stînga de lîngă școală, o fîntînă de piatră, o laviță și un nuc bătrîn, pe care era țintuit numărul... din tablă: 264.

Și parcă n-avea să-l aștepte în gară prietenul său, Costel Bigică, bunul său prieten cu care se cunoscuse în urmă cu un an la mare, în tabăra de la Năvodari? Îi păstrase toate scrisorile și toate se încheiau cu rîndurile: „*Dragă Emil, vino la mine îndată ce ieși vacanță! După vreo două-trei săptămîni o să ne întoarcem împreună la București! Bine? Al tău... Costel*”.

Și iată, sosise vremea! Adică nu, mai erau 2 ore și 17 minute... Uf! Băiatul nu-și mai găsea astîmpărul. Ce putea să mai facă să treacă timpul? Să numere tramvaiele care treceau în sus și în jos? Să dezlege cuvinte încrucișate? Să deseneze? Și, deodată,

dădu cu ochii de caietul de limba română. Nu trecuseră nici două zile de când tovarășa învățătoare le spusese:

— Prima temă pentru prima oră... în toamnă: „**Cum am petrecut vacanța**”.

Ura! De ce să aștepte pînă la toamnă? Avea timp berechet: 2 ore și 13 minute pînă la plecarea trenului. Ei bine, într-o oră va termina tema! Într-un minut titlul era scris, apoi... apoi Emil se opri.

Nu mai fusese niciodată la țară. Niciodată! Ei și? Citise doar atîtea lucruri în cărți și în ziare! Și, pe urmă, nu străbătuse cu trenul sau autobuzul atîtea sate? Începu să scrie:

„**Prima dată eu am ajuns în Gara de Nord. Acolo era o forfoteală grozavă, oamenii se grăbeau care încotro, megafonele anunțau sosirea și plecarea trenurilor.**”

— Ajunge, își zise, doar n-am să-mi petrec vacanța mare în gară.

Continuă să scrie: „**Curînd, trenul s-a pus în mișcare. Drumul a fost ca un vis și am ajuns cu bine în comuna Valea Izvoarelor.**”

— Acum va trebui să descriu puțin natura, așa cum se obișnuiește! „**Cerul era albastru. Iarba era verde.**”

Reciti și plescăi din buze nemulțumit:

— Asta e ca în clasa întâi. Dar în iarbă, dar pe cer nu se află nimic? Să ne ocupăm puțin de iarbă... Ce poate fi în iarbă? Niște boboci de gîscă? De ce nu?

Scrise: „**În iarba verde mișunau niște boboci de gîscă mici și pufoși, care...**”

— Ce fac bobocii de gîscă? Măcăie? Tț! Asta fac rațele... Nechează? Nu! Mugesc? Behăie? Ce fac gîștele, domnule? se întreba cu glas tare băiatul și nu găsea nimic.

Poate pentru că era grăbit, poate din pricina zgomotului tramvaielor.

— Stai! Am găsit, se luminează Emil, și fără să mai stea pe gîn-

duri adăugă:... „*care făceau zgomot. Pe cerul albastru zburau berze care...*”

— Și berzele ce făceau? Ce fac ele când zboară pe cerul albastru? Ciripesc? Parcă nu... Guiță? Orăcăie? Nici într-un caz! Atunci?

Privirea i se opri asupra propoziției de deasupra. Ura! A găsit! Continuă: „...*zburau berze care făceau zgomot.*”

Mai departe. Ceva despre câine! „*Cîinele lui Costel...*” Se opri din nou:

— Cum se spune când o javră se bucură? Ce face câinele când dă din coadă? Chiuie? Sare într-un picior? Cam greu... Este un cuvânt, precis este! se chinuia băiatul cu ochii la ceas, dar nu-l găsea.

Și deodată se liniști. Nu-l găsisese odată? Scrise: „**Cîinele lui Costel făcea zgomot.**” Bun!

— Acum încă un element... Cloșca cu pui! La țară sînt cloști? Sînt! Și ce fac ele? Cloșcănesc? Parcă așa ceva, dar nu sînt sigur. Și puii? Puiuesc? ! Parcă, parcă! dar nu mai avea timp să verifice. Atunci? Simplu!

Scrise: „**O cloșcă cu pui făcea zgomot.**”

Perfect, acum va încheia. Își aminti o frază care îi plăcuse mult și pe care o ținea minte cuvînt cu cuvînt.

— Asta o să-i placă mult tovarășei învățătoare!

Începu un alineat nou și scrisese: „**Pretutindenii domnea o liniște poetică și adîncă. Se auzea cum crește firul de iarbă.**” Punct. Valiza și... fuga la gară. Mai erau 15 minute.

Pe masă rămase caietul deschis:

„**În iarba verde mișunau boboci de gîscă mici și pufoși, care făceau zgomot. Pe cerul albastru zburau berze care făceau zgomot. Cîinele lui Costel făcea zgomot. O cloșcă cu pui făcea zgomot.**”

Pretutindenii domnea o liniște poetică și adîncă. Se auzea cum crește firul de iarbă.”

În gară era o forfotă grozavă, oamenii se grăbeau care încotro, megafoanele anunțau mișcarea trenurilor.

Și Emil era fericit.

„Exact ca în lucrarea mea! se bucura băiatul. Ce înseamnă să ai imaginație creatoare! Totul am prevăzut! se felicita el de la fereastra vagonului. Curînd, pot să pariez, trenul o să se pună în mișcare întocmai ca în lucrarea mea...”

Și chiar așa se întîmplă.

CAP! SPIC!

A ÎNCEPUT ȘCOALA. Pe pereți a apărut din nou, lipit cu pap, orarul cu severele sale chenare, în caiete, creionul roșu a și dantelat primele compoziții, paginile cărților noi au și fost mîzgălite cu cunoscutele formule de aducere aminte: „d. aici — p. aici”, iar, abandonate peste vară, cuvintele: „M-ascultă!” „Ce-avem de scris?” „Hai să învățăm împreună!” au reintrat în drepturile lor.

— Sandule, hai la mine să învățăm! își strigă Nicușor vecinul peste gard.

— Vino tu la mine.

— Nu, că la mine e soare.

— Și la mine e și mai soare.

— La mine stăm pe verandă.

— Și la mine stăm sub nuc.

— Da, dar eu am prune grase.

— Ale mele sînt și mai grase.

— La mine nu-i nimeni acasă.

— Nici la mine.

— Dacă vii tu la mine îți dau ceva.

— Și eu îți dau altceva.

— Știi ceva? Să tragem cu banu'! Vrei?

— Vreau.

Cei doi se urnesc deodată și se întâlnesc în „Țara Nimănuî”: șanțul ce desparte curțile.

— Cap la mine, spic la tine. E fix? propune Nicușor, scotocindu-se în buzunare.

— Fix, acceptă celălalt, bătătorind buruienile.

Banul sfîrșie în aer și se rostogolește printre pietre.

— Cap! strigă victorios Nicușor.

— Nu mă joc, e-n dungă. Încă o dată... Spic! Ai văzut?

— Da, dar adineauri a fost cap și... știi ce? modifică băiatul condițiile întrecerii, să câștige cine face primul trei din cinci.

A trecut mai bine de un ceas. Băieții stau pe vine și urmăresc zborul bănuțului, cu cefele înțepenite.

Ultima dată se pregătește de „tras” Nicușor.

— Va să zică de două sute nouăzeci și nouă de ori cap și de două sute optzeci și nouă ori spic.

—Nu-i adevărat, sare Sănducu. De două sute nouăzeci și nouă de ori spic și de două sute optzeci și nouă de ori cap! Am scris aici, arată un petic de hîrtie cu liniuțe.

— Și eu, aici.

— Nu mă mai joc, și gata! se îmbufnează băiatul și bagă banul în buzunar. Ai schimbat hîrțile.

—Eu? Mă jur pe ce vrei tu.

—Jură-te!

—Pe ce?

—Pe ochii tăi.

—Eu pe ochi nu mă jur.

—Niciodată?

—Nu.

—Jură-te!

— Să n-am parte de ochii mei.

— Bine! Hai de la început.

—Hai!

—Tot pînă la trei sute?

—Tot.

La scorul de o sută douăzeci și cinci (cap) și la o sută unsprezece (spic), soarele, plictisit, s-a dus să se culce.

—N-ai un chibrit!?

— N-am! Mai stăm nițel, și iese luna.

Cei doi se așază răbdători pe dunga șanțului. Deodată, din pridvorul apropiat se aude o voce de femeie:

— Sandule! Sandule!

„Hait! Mama!”

— Aici sînt! răspunde băiatul cu glas tare.

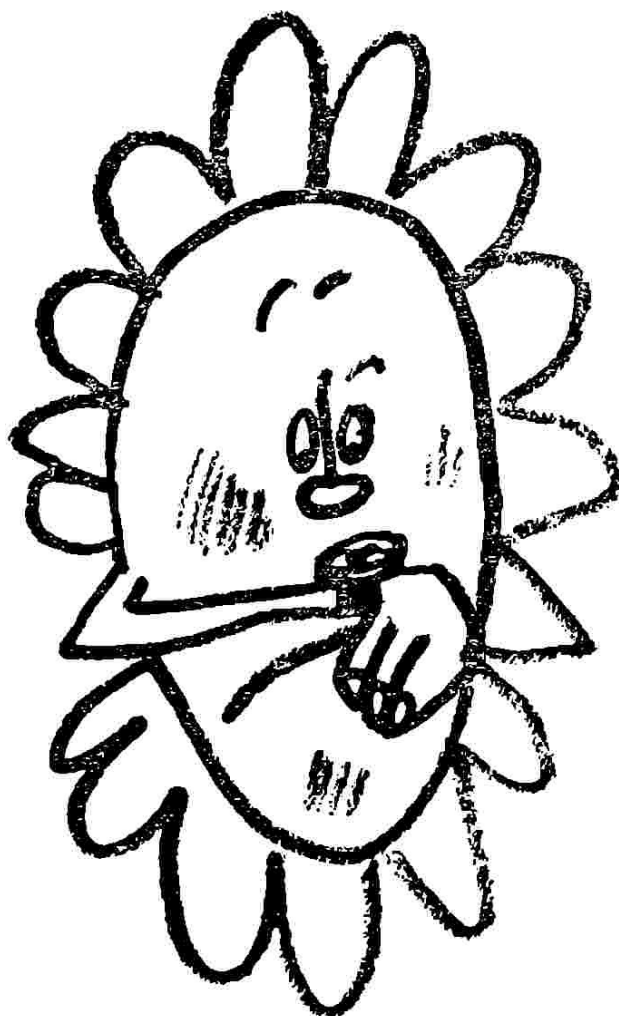
— Unde?

— La Nicu, învățăm împreună.

— Nu vii la cină? Mai las-o-ncolo de carte!

Sandu se ridică, își scoate cartea din sîn și recapitulează cu voce scăzută:

— Ține minte: o sută douăzeci și cinci cap, o sută unsprezece spic. Apoi sare sprinten gardul: Vin acumaaa!

SE CAUTĂ O GREȘEALĂ!

PREGĂTINDU-SE PENTRU ÎNCEPEREA unui nou trimestru, bătrînul învățator făcea ordine în sertarul său. Erau acolo, teancuri-teancuri, tot felul de caiete: de compunere, de gramatică, de dictare...

În liniștea cancelariei, învățatorul le răsfoia pe îndelete, unul după altul, își arunca privirea pe cîte un titlu, recitea cîte o pagină, ba chiar și lucrări întregi. Erau multe caiete în care creionul roșu nu pășise niciodată și, răsfoindu-le, bătrînul învățator se bucura ca de o zăpadă proaspăt căzută, neatinsă. Lucrările acestea nu conțineau nici o greșeală. Se aflau însă și cîteva zgîriate parcă la sînge de creionul roșu, și cînd dădea cu ochii de ele bătrînul învățator ofta:

— Cînd s-or isprăvi toate aceste greșeli? Iată, o pagină întreagă fără nici un punct, fără nici o literă mare. Cuvintele curg șiroi, ca dintr-un robinet uitat deschis și se opresc, întîmplător, de-abia într-o băltoacă de cerneală. În altul, literele sînt sărite de la fiecare cuvînt, și rîndurile par ca niște garduri cu șipcile smulse... Stăpînul caietului de colo duce parcă o luptă neistovită cu gramatica, iar frazele îi ies înveșmîntate

anapoda, ca cineva îmbrăcat cu palton, dar cu picioarele desculțe...

Și astfel, răsfoind caiet după caiet, bătrînul învățător simți de la o vreme că a obosit și, fără să-și dea seama, își ridică ochelarii pe frunte. Așa, fără ochelari, literele se micșorară dintr-o dată, paginile se albiră ca prin farmec, greșelile subliniate cu roșu pieriră fără urmă. Într-adevăr, nici o greșală nu mai sîngera privirea bătrînului învățător — nici una! Uitînd că nu mai are ochelarii la ochi, acesta începu să cerceteze cu uimire un caiet după altul, dar totul părea alb, neatins, ca o zăpadă proaspăt căzută, și o bucurie fără seamăn îi învălui inima. Fără să-și dea bine seama ce se întîmplase, bătrînul învățător se cufundă, așadar, într-o dulce visare.

— Ce bine ar fi să fie așa! murmură el. Chiar de mîine, prima zi a trimestrului trei! Să nu mai fie nici o greșală de scriere în nici un caiet... Dar cînd se va întîmpla aceasta? Cînd?

... Fără ochelari, prin ceața ce învăluia astfel caietele, bătrînului învățător i se păru deodată că a și ajuns în acea vreme fericită. I se părea că au trecut nu clipe, nu zile, nici luni, ci ani și ani de cînd nu mai dăduse cu ochii de o greșală și că peste toate caietele școlarilor, peste absolut toate, se așternuse de mult zăpada scrierii corecte. Se făcea că a ajuns în pragul pensionării...

Cîteva zile mai avea de mers la școală și, asemenea unui încercat vînător ce, pregătindu-se să-și atîrne pentru totdeauna pușca în cui, și-ar fi dorit să mai doboare măcar un iepure oarecare, pe care să-l păstreze împăiat, ar fi dorit și el ca, înainte de a închide în sertar creionul roșu, să mai corecteze măcar o greșală, una singură, oricare! Apoi să o depună la muzeu! Cu o etichetă: „Aceasta este ultima greșală de scriere a școlarilor de pe întinsul țării. Visul atîtor generații de dascăli a fost împlinit!”

Și, deodată, bătrînul învățător avu o tresărie... Erau pe vremuri cîțiva elevi care făceau greșeli cu ghiotura. Închise ochii, și parcă sub pleoape îi apăru o asemenea pagină:

„Geta are gete noi ea sedă pe gaiță. Ghața e lucioasă. Ghetă se rostoigolește. Copi rde...”

Greșelile foiau, subliniate cu roșu, ca niște buburuze la soare, ba se urcau și pe copertă: **„Caiet de dictare a lui elevului Ionescu...”**

Ionescu! Cît luptase bătrînul dascăl cu felul lui de a scrie! Grăbit, necugetat, împleticit... Oare să se fi îndreptat și el? Ar fi extraordinar!! Dacă nici Ionescu nu mai are greșeli, ei bine, asta înseamnă că visul său de dascăl bătrîn s-a împlinit! Aceasta înseamnă...

De bucurie, nu-și isprăvi gîndul...

O să meargă la Ionescu și o să-l roage frumos să-i arate caietele, hotărî pe dată bătrînul învățător și, ridicîndu-se de la masă, se simțea vioi și ușor ca un fulg.

Trecu pe la librărie, își cumpără un creion nou, roșu, apoi îl ascuți cu grijă și se îndreptă tulburat spre casa lui Ionescu. îl găsi scriind.

— Ionescule, nu te supăra... N-aș vrea să te jignesc. Dar nu cumva ți se mai întîmplă să scrii și acum vreo frază fără virgulă sau fără punct?

— Nu, tovarășe învățător, de mult nu mai scriu așa..,

— Nu mai faci nici o greșeală de scriere?

— Nu pricep. Repetați, vă rog. Ce este aceea „greșeală de scriere”?

— Repet, Ionescule dragă, și, iată, din memorie îți dau și un exemplu, ba chiar mai multe. De pildă: **„frunzile cade”**, sau: **„cel mai om înalt”**, sau să fi scris, de exemplu: **„Gaiță”**, în loc de **„gheață”**, și **„Geta”**, în loc de **„gheată”**, sau: **„caiet de dictare a lui elevului Ionescu”**.

— Glumiți, tovarășe învățător. Nu văd cum ar putea să scrie în halul acesta vreun școlar.

— Nici eu nu mai văd. Vedeam însă odată, te rog să mă crezi.

— Știu eu? Dacă-i așa, să mergem la Stația de radio a școlii. Am putea da un anunț: **„Cine posedă în toată școala vreo greșală de scriere în caiet, oricât de mică, este rugat să o predea tovarășului învățător, pentru a o depune la muzeu — pentru muzeu vă trebuie, nu-i așa? — Termen de predare: un an de zile”**...

— De ce un an, Ionescule?

— Adevărat. Cred că e un termen prea scurt. Să zicem doi ani! Dar nici așa nu cred să fie vreo speranță. Greșelile de scriere nu vor mai apare niciodată în caietele noastre. Așa cum nu apar, de pildă, elefanții în curtea școlii. Poate găsiți la alte școli! Eu zic să lipim niște anunțuri pe stâlpi, pe străzi, în vitrine... Imposibil să nu vină cineva din tot orașul cu o greșală. Vă ajut eu...

A doua zi, bătrînul învățător își cumpără o cutie de creioane roșii, le ascuți cu grijă și se puse pe așteptare. Zadarnic. Nimeni nu-i deschise ușa. Spre seară, ieși în oraș. Anunțurile scrise de Ionescu erau toate la locul lor:

„Caut greșeli de scriere, contra bună recompensă. Eventual, cu chirie.”

— Să dăm un anunț la gazetă, propuse atunci Ionescu. Gazeta se citește în toată țara. Undeva, în vreun colț al țării, trebuie să fie vreun școlar care să vă ajute cu o greșală pentru muzeu, îi facem o fotocopie, și pe urmă i-o dăm înapoi.

Anunțul apăru la gazetă zile în șir. Bătrînul învățător ascutea noi cutii de creioane roșii și aștepta cu sufletul la gură. Apoi o bucurie fără margini îi cuprinse inima. Greșeala așteptată nu se ivea. Se pregătea tocmai să-și depună creionul la muzeu, cu o etichetă dedesubt: **„Cu aceste unelte se vîneau demult, demult,**

greșelile de scriere din neamul de mult dispărut al Ușurinței,

Grabei și Neglijenței” — când sună telefonul. Era Ionescu.

— Tovarășe învățător, cred că am făcut rost de una... Da, în provincie... Notați adresa. Grăbiti-vă. Aveți deseară tren accelerat.

Bătrînul învățător luă avionul. Inima îi bătea în piept, mai să se rupă, când apăsă pe sonerie la adresa indicată. Apăru un băiat.

— Dragul meu, izbucni bătrînul învățător, unde e greșeala? Unde?... Arată-mi-o! Mai am acest căpețel de creion roșu. Toate celelalte le-am ros de emoție în avion... O corectez, și apoi o depun la muzeu! Iată, am pregătit și eticheta: „*Aceasta este ultima greșeală de scriere a școlilor de pe întinsul țării. Visul...*”

Băiatul îl întrerupse politicos, îl pofti în casă, apoi, oferindu-i un scaun, începu încurcat:

— Îmi pare rău... Am vrut să vă ajut, dar... m-am înșelat.

— Cum așa? N-ai nici o greșeală?

— Ba da. Dar nu în caiet. Pe sugativă...

— Pe sugativă?!

— Da. Priviți-o! E în caietul frățiorului meu... M-am convins însă, după ce am telefonat, că pe sugativă toate cuvintele par greșite. Dar numai pe sugativă. Pentru că sînt de-a-ndoaselea, știți...

— Încolo, nici o greșeală?

— Nici una! Doar pe sugative...

...În clipa aceea ochelarii de pe fruntea bătrînului învățător căzură la loc. Firește, de uimire. Și în aceeași clipă se trezi din vis în fața sertarului doldora de caiete. Caietul pe care îl avea în față îi apăru sîngerat de creionul roșu. Bătrînul învățător citi:

„Caietul de dictare a lui elevului Ionescu pe trim. II.

Și izbucni:

— Ionescule, ziceai că nu ai nici o greșeală. Așadar, Ionescule... Uite una!

Băiatul, care tocmai intrase în cancelarie, privi îndelung caietul, apoi răspunse aproape jignit:

— Da, dar e veche, tovarășe învățător. Observați? E făcută demult... demult, ehei, pe trimestrul II...

...Bătrînul învățător continuă să viseze și acum la vremea cînd greșelile de scriere din caietele școlarilor vor fi la fel de rare ca și elefanții din curtea școlii, iar creionul roșu va fi fost de mult depus la muzeu. Frumos vis! Ce-ar fi să se prefacă în realitate? Chiar de mîine, din prima zi a trimestrului III... Și, dacă vi se face și vouă dor de o greșeală de scriere, priviți-vă sugativele... Acolo, și numai acolo, cuvintele și frazele scrise de-a-ndoaselea sînt la locul lor.

SCRISOARE PE ADRESA UNUI ANUMIT ÎNTÎRZIAT

TE VA SURPRINDE, DESIGUR, că nu începem scrisoarea de față cu „*Stimate coleg!*”, așa cum se încep de obicei scrisorile.

Privește în acest caz cu atenție harta alăturată, și vei găsi, sîntem convinși, explicația. Și aceasta cu atît mai lesne cu cît, în loc de legendă, ți-am scris prezenta scrisoare.

Așadar, trebuie să-ți spunem de la bun început că neobișnuitele, bizarele și nefericitele întîmplări, care din prima zi de școală curgeau potop pe capul tău, ne-au pus pe gînduri. Curînd, inima ni se strîngea de emoție ori de cîte ori, la ora opt precis, clopoțelul ne înștiința că vom începe o nouă zi de muncă, iar tu lipseai din bancă. Căci după cîteva săptămîni știam că numai o nenorocire te putuse împiedica să fii punctual. Treceam atunci cu febrilitate în revistă toate posibilitățile, iar în mintea noastră se învălmășeau toate ghinioanele și scuzele tale:

— Ne-a căzut pendula din perete, tovarășe profesor, exact peste ceasul de masă, și s-au stricat amîndouă...

Sau:

— O biată bătrânică singură, vecină, e tare bolnavă și a trebuit să merg la farmacie... Puteam să n-o ajut, tovarășe profesor?

Sau:

— Era s-o pățesc, tovarășe profesor. Știți blocul din colț? Ei bine, mi-a căzut pe picior un ghiveci de la etajul III... Putea să-mi cadă în cap...

Ori:

— Știți ce s-a întâmplat? Chiar în piață! A intrat tramvaiul într-o căruță cu cai!

Emoția și îngrijorarea ce ne cuprindeau pe toți ne-au făcut un timp să nici nu observăm un fapt esențial: toate, dar absolut toate aceste catastrofe se petreceau exact în aceleași zile ale săptămânii și aproximativ la aceeași oră: miercurea și vinerea, între 8 și 8 și jumătate. La 8 și jumătate fix, ca și cum un pendul ocult ar fi bătut sfârșitul nenorocirilor tale, te înfățișai în pragul clasei. Era ciudat: pendulul magic bătea parcă în vesta tovarășului profesor. Căci în clipa când închidea catalogul și, uitându-se la ceas spunea: „Acum să trecem la lecția nouă”, tu te îndreptai spre bancă. Atunci așteptam cu sufletul la gură să aflăm ce nouă catastrofă se abătuse peste tine, și te auzeam:

— Pendula... bătrânică... ghiveciul... tramvaiul...

Ei bine, zilele trecute, vineri, parola magică — „Și acum să trecem la lecția nouă” — fusese pronunțată, dar tu... nu ai apărut. În clasa înmărmurită a bătut, ca o aripă neagră, neliniștea. Apoi s-a auzit un filfîit: zbura din inimă în inimă, funestă, Presimțirea: de bună seamă fusese ceva cu mult mai grav decât pendula... bătrânică... ghiveciul sau tramvaiul. Ca o menghină, îngrijorarea strîngea toate inimile, minut după minut, iar acestea se scurgeau printre fracții și formule încet, întunecate și negre, parcă de păcură.

A mai trecut o oră, și tu tot n-ai venit. Și încă una. Nici ora a patra. Trecuse ziua.

— Ceva s-a întâmplat. Da, ceva grav de tot... Colegul nostru trebuie ajutat!

La orele 13 fix, o echipă de prim-ajutor a și ieșit pe poarta școlii. Avea în mână harta obișnuită a pașilor tăi, cu toate locurile primejdioase însemnate cu creion roșu. În mintea noastră era un singur gând: „Spre sud! Mereu spre sud, spre domiciliul tău, pe firul întârzierilor tale.”

Făcuserăm vreo două sute de pași însemnați pe harta noastră printr-o linie întreruptă, privind cu ochi temători în jur toți caii, bătrânele și ghivecele, când ne-am oprit în piață, la linia de tramvai. Ne aminteam cu emoție de câte ori spuseseși plângător:

—În piață, tovarășe profesor... a deraiat tramvaiul... Știți, a lovit o căruță.

Ne-am apropiat de un controlor:

—Nu vă supărați și... azi a... deraiat?

—Ce să deraieze?

—Tramvaiul. A deraiat și azi?

—Cum și azi? Niciodată...

—Sînteți sigur?

Omul ne-a privit prea lung, ca să mai insistăm. Am bîguit doar:

—Știți... colegul nostru... din această cauză...

—Minte!

Am deschis harta și, în dreptul cerculețului pe care scrisesem „Accident — tramvai”, am pus un semn de întrebare. Am consultat apoi harta și, cu o voce ceva mai puțin înfierbîntată, am zis într-un glas:

—Mai departe, totuși. Spre blocul cu ghivece!

În cîteva minute ne-am aflat la locul cu pricina, însemnat pe hartă prin alt cerc cu cuvintele: „Accident — ghiveci”.

— Spune, ne-am adresat unui băiețaș ce se juca în stradă, a căzut cumva azi vreun ghiveci în capul unui elev?

I-am dat toate semnalmente. Băiețașul a dat din umeri mirat:

—N-a căzut, nene.

—Nici miercuri, nici vinerea trecută?

— Nu, n-am auzit. E drept, trece pe aici adesea. Îl cunosc. Cîteodată jucăm șotron juma’ de oră... nu mai mult...

Am pus și aici un semn de întrebare, și ne-am văzut de drum, spre punctul „Accident — bătrîna”. Îndoiala ne rodea inimile, cînd am intrat în curtea bătrînichii.

—Sînteți bolnavă? am întrebat-o.

—Da. Sînt. De-abia mă țin pe picioare.

Ne-am privit triumfători. Va să zică asta era! Cinste colegului nostru, care ajută un om bătrîn.

— Nu-i așa că astăzi a fost colegul nostru pe la dumneavoastră?

— Care din ei?

L-am descris în amănunțime.

— A, el nu vine niciodată. L-am rugat de câteva ori... Degeaba.

Pe harta noastră se mai adăugase un semn de întrebare. Cam multe, ce e drept.

„Poate e ceasul totuși de vină”, ne-am zis fără convingere, intrînd în curtea casei voastre. În perete pendula ticăia cu regularitate și tocmai bătea ora două.

— În acest caz, desigur, i s-a întîmplat ceva mult mai grav, ne-am speriat noi, adăugînd un ultim semn de întrebare, exact cînd ai intrat în odaie.

— Ce e... Ce e cu voi? ne-ai întrebat speriat.

— Dar cu tine?

— Tramvaiul... ghiveciul... bătrînica...

Ceasul ticăia mărunt.

— Nu cumva matematica?

— Nu! Adică da... Vouă vă pot spune, dar rămîne între noi. Nu vreau să mă asculte.

— Și totuși, astăzi a fost ceva mai grav. Nu ai venit deloc.

— Da. Ceva mai grav. S-a schimbat orarul, nu știți? Acum avem vinerea două ore de matematici!

Am tăcut. Apoi am privit harta. Dintr-o dată, harta întîrzierilor tale ne-a apărut limpede, pas cu pas. Am tăiat pe rînd semnele de întrebare și am scris în locul lor: Minciună... Nese-riozitate... Nepăsare... Chiul.

Am arătat-o apoi celorlalți colegi din clasă. Unii au fost de părere să-i punem ca titlu „Itinerar de chiulangiu” ; alții socotesc că „Harta lipsei de onoare” ar fi mai potrivit. Noi am scris doar „Harta pașilor tăi”, și ți-am trimis-o. Și dacă o vei studia cu

atenție o jumătate de oră, va fi de-ajuns. Sîntem convinși că aceasta va fi ultima ta „întîrziere”.

PORTRETUL COLEGEI DE BANCĂ

COPIII AU PRIMIT CA TEMĂ, LA LIMBA ROMÂNĂ, pentru după vacanță, să facă fiecare un scurt portret literar al colegului de bancă. Portret fizic și sufletesc. Cum arată și ce fel de om e...

Cele două colege de bancă, și totodată vecine — Victorița și Dana — s-au așternut pe treabă. Primele fraze au și fost scrise pe caiete. După cît se pare, temele sînt terminate... „din punct de vedere fizic”.

Victorița își lungește gîtul spre caietul colegei.

— Citește-mi, o roagă ea. Mor de curiozitate să știu ce ai scris despre mine.

— Da' pe urmă îmi citești și tu, nu-i așa?

— Se înțelege. Zi!

— Dar nu te superi...

— Cum o să mă supăr!

— Pe onoarea ta?

— Pe!

Colega respiră adânc, șterge de pe caiet câteva fire imagine de praf și începe:

— Ascultă: „*Colega mea de bancă este foarte deosebită de mine*”,

— Așa și este, zi mai departe, tu, mor de curiozitate, tu, să văd cum mă vezi tu...

Colega nu se lăsă rugată. Continuă:

— „*Ea este o fată bondoacă*”...

— Cum? ! se încruntă, brusc jignită, Victorița, și își pipăie talia. Sînt eu bondoacă??

— Ce, vrei să zici că nu? Așa-ți zic toți copiii: „Bondoaca”.

— Asta tu ai scornit-o, se înfurie Victorița. Șterge imediat „bondoacă”.

— Și ce să pun? Durdulie?

— Nu. Să nu pui durdulie.

— Dar ce? Rotofeie?

— Nu. Să nu pui rotofeie. Scrie...

Caută cu ochii închiși cuvîntul potrivit. Cealaltă o ajută:

— ... îndesată? Grăsană? Crede-mă, tot mai bine e „bondoacă”..

— Nu. Scrie așa: „*Ea a slăbit cu două kilograme și trei sute de grame...*”

— Nu se vede... Zău, tu, nu se vede...

— Ba se vede, i-o reteză Victorița. Dacă vrei, îți arăt și rochițele.

— Dar ce? Eu fac portretul rochițelor?

Victorița se dă bătută. Zîmbește acru:

— Mda! Știi, sînt curioasă să știu ce ai scris mai departe...

— Păi, să-ți citesc. Am scris așa, continuă netulburată Dana: „*Colega mea are o față lătăreață...*”

— Cum lătăreață?

— Dar cum? Îngustă? Uită-te în oglindă! „*Mai are un nas borcănat și urechi măricele.*” Asta e tot.

Victorița s-a făcut palidă de ciudă. Își mușcă buzele. Vorbește printre dinți:

— Da? Bine. Uite ce am scris eu... „*Colega mea de bancă este foarte deosebită de mine...*”

— Așa și e, întărește cu satisfacție Dana.

— „*Ea este o lungană...*”

— Cum? sare ca arsă Dana.

— Așa am scris, dar acum adaug: „*și o ciolănoasă, și o deșirată, cu un nas ca o trompă de elefant...*”

— Da? Tu faci și comparații? Bine, mormăie Dana amenințător. Păi crezi că eu nu pot să scriu, în loc de „*are urechi măricele*”, „*are urechi ca niște foi de varză murată?*” Și... și... „*bărbia ascuțită ca un vîrf de pantof?*” Îți convine?

Victorița o privește drept în ochi:

— Îmi convine. Uite, scriu și eu: „*Are degete ca niște dopuri de plută și... o strungăreață între dinți ca Dunărea la Porțile de Fier...*”

Dana sare în sus și răstoarnă scaunul, dar e atît de furioasă că nici nu bagă de seamă.

— Da? Hai la oglindă! Poftim. Își lipește nasul de luciul oglinzii și vorbește cu degetele între dinți ca o furculiță: Spune unde vezi tu la mine... Porțile de Fier?

— Și tu unde vezi la mine varză murată? țipă Victorița, trăgîndu-se de urechi.

Acum s-au mai molcomit parcă. Sînt puse pe tratative.

— Ștergi... „*ciolănoasă și deșirată?*”

— Și tu ștergi „*față lătăreață?*”

— Șterge tu mai întîi, se roagă Dana.

— Ba tu.

— Bine. Nu vrei? se înfurie din nou Dana. Las' că te aranjez eu... „*Din punct de vedere sufletesc...*”

Se repede la masă și apucă hotărîta tocul.

- Ce vrei să mai scrii? întrebă uimită Victorița.
 - O să scriu că ești o... o... egoistă.
 - Și eu am să scriu că în orele de română scrii la matematică!
- Și copiezi temele!

— Și eu n-am să scriu că ai fugit de la ultima adunare de grupă, ca să te fotografiezi *a la minut*?

— Și tu nu te-ai prefăcut bolnavă, pentru că nu învățaseși poezia pentru serbare?

Dana a rămas încremenită, cu tocul în aer. Simte că îi izvorăsc două șiruri fierbinți de lacrimi din ochi. Vorbește cu glas tremurător:

— Ai fi tu în stare să scrii... asta?

Victorița s-a înmuiat și ea:

— Dacă scrii de adunarea de grupă!

— Nu scriu. Dar nici tu de copiat temele.

— Și n-o să scrii nici de fotografie?

— Nu, dacă ștergi că n-am învățat poezia pentru serbare.

— Dar ștergi și tu că sînt egoistă și că am nasul borcănat.

— Și cum să scriu ! ?

Victorița se gîndește un timp, apoi izbucnește veselă:

— Știu: potrivit.

— Și despre față?

— Potrivită.

— Și despre ochi?

— Potrivți.

— Bine, șterg, consimte Dana, dar... scrii și tu la fel?

— Mai încape vorbă? Uite...

Un timp se aude doar rîcîitul penițelor în caiete.

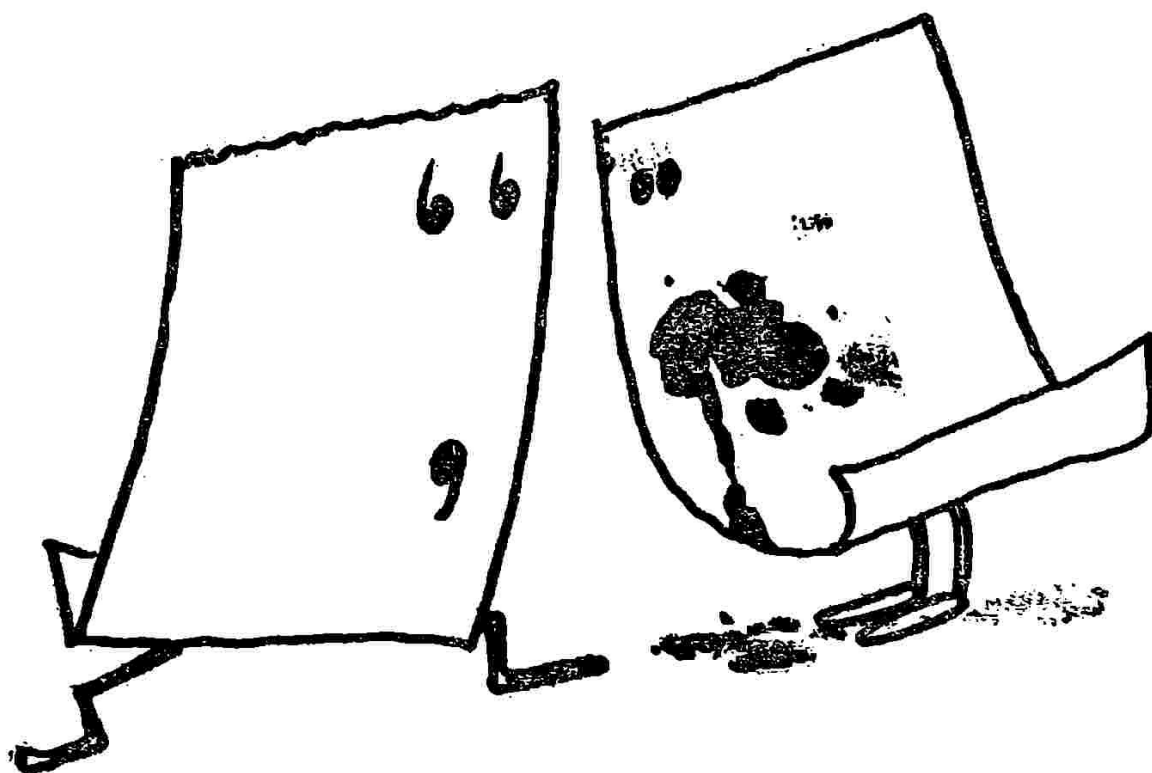
Curînd, lucrările au fost transcrise. Dana lasă tocul jos și citește Victoriței:

— „*Colega mea, Victorița, este foarte deosebită de mine. Ea are nasul, gura, părul, ochii potriviți. Din punct de vedere sufletec ea este o fată foarte potrivită.*”

Victorița citește și ea lucrarea ei:

— „*Colega mea, Dana, este foarte deosebită de mine. Ea are nasul potrivit. Gura este potrivită. Părul și ochii sînt potriviți. Din punct de vedere sufletesc este o fată foarte potrivită.*”

„Cum?! veți exclama. Nu e nici o deosebire între ele?” O, ba da, și încă multe: din punct de vedere fizic Victorița are în plus trei virgule. În schimb, din punct de vedere sufletesc, e mai bogată Dana: două puncte și o pată de cerneală în plus.

LA TELEFON

ORA TREI DUPĂ-AMIAZĂ. În case e cald, sobele duduie; ațipite, pisicile sforăie molcom, iar copiii... au mâncat pe săturate, s-au odihnit, și acum, aplecați peste cărți și maculatoare, liniază și subliniază, citesc și recitesc, numără și enumeră — într-un cuvânt, învață. Șerban, prietenul meu, stă și el aplecat peste măsuță, ca toți ceilalți. Și, ca toți ceilalți, citește, recitește, liniază, subliniază, numără și enumeră. Și cu toate acestea... nu învață.

Mormăie câțva timp în ciudat. Apoi se repede la telefon:

—Alo, Alecule... Ce faci, băiatule? Înveți la chimie? Foarte bine, dragă Alecule, dă-mi un dezinfectant din trei litere, care se termină cu D. Nu, nu m-am tăiat; dezleg niște afurisite de cuvinte încrucișate... N-ai habar?... Nu, încă n-am învățat la chimie... Te deranjez? Un moment doar... Dă-mi un port în Norvegia, cu patru litere... Sau un animal cu blana roșcată... Începe cu V... Nu te pricepi? Ai de învățat? Aha!... Aha!... Bineee!... La revedere!

Șerban trîntește receptorul. Bodogănește jignit:

—Uite cu cine stau eu în bancă!... Tocilar ursuz! Nu-i nimic. Chiar mâine mă mut de lângă el. O să stau cu Sandu Vintilă...

În fund, lângă sobă... Să mai poftescă nesuferitul de Alecu să-mi ceară compasul tatii... O să-i spun și eu: „N-am timp, nu vezi? Acum îmi curăț unghiile...”

Ușurat, formează un nou număr:

— Sandule, tu ești? Aici Șerban... Sandule dragă, tu stai singur în bancă, nu-i așa? De mâine mă mut cu tine... Ce mi-a venit? O să-ți explic eu mâine... Acum caut un animal cu blană roșcată... Ce magazin de stat?! Ce consignație?!... Nu vreau să-l cumpăr... (Șerban râde amuzat: „Ce spiritual e!”) La muzeu? Nu, mă, pentru cuvinte încrucișate... Aaa... înveți? mda...

Se aude un pocnet sec în receptor. Șerban se-ntunecă:

— Învață! Și ce? N-are un minut-două pentru un prieten? Nu mă mai mut cu el... N-are decît să aștepte pîn'î s-or lungi urechile.

Roade în ciudat capătul creionului... „Animal cu blană roșcată... *veveriță*... *viezure*... n-au cinci litere — *viespe* — n-are blană... *Vacă*. Nu-s toate vacile roșcate... „Privirea i se oprește asupra pisicii : E roșcată ! Dar nu începe cu V”. De ciudă îi trîntește o carte în cap:

— Zît! iar stai pe pat?

Pisica se zbîrlește furioasă — și, așa, țeapănă, roșcată și cu ochii verzui-gălbui, seamănă leit cu Voicu, băiatul din banca vecină, cînd, tot înghiontit la vreo teză, se răsucește ținînd spre el:

— Lasă-mă-n pace!

Da, e cam morocănos și Voicu ăsta, dar o să-l roage frumos, o să-l ia cu binișorul...

— Voicule... iubitule, scapă-mă dintr-o încurcătură. Nu știi tu, Voiculețule dragă, un animal roșcat, format din cinci litere, care începe cu V? Da, m-am gîndit la tine... De ce glume proaste? Nu, nu m-am gîndit la tine...

„A închis telefonul!”

Șerban fierbe. Ce i-a trecut prin minte? Numără pe degete: „V...O...I...C...U... cinci litere... adevărat... și are părul roșcat... Haha... Bine i-am făcut!”

Răsfoiește carnețelul cu numere de telefon... Mai dă vreo opt telefoane și pe urmă izbucnește:

— Învață, învață! Și ce dacă învață? Trebuie să mă milogesc să-mi dea un ajutor tovărășesc?! Privește ceasul din perete: Poftim, e șase, de trei ore mă căznesc... Halal colegi! Unul nu s-a deranjat...

Într-adevăr, s-a făcut ora șase. În case e cald, sobele mai duie; toropite, pisicile au adormit de-a binelea, iar copiii... La urma urmei, de învățat au învățat. Acum se odihnesc, se joacă. Șerban deschide ghiozdanul și așază pe masă cărți, maculatoare, caiete... Ei da, la chimie au ceva de învățat... Nu mai e o clipă de pierdut. Și băiatul, cu capul între mâini, începe, în sfârșit, să citească.

Deodată, telefonul sună prelung. Șerban sare la aparat.

—Noroc, Alecule! Ai terminat lecțiile? Eu? De-abia m-am apucat... Cum?! Ai găsit animalul cu blană roșcată? Vulpea, zici? Ia stai să văd. Vulpea e, Alecuțule! Îți mulțumesc... Patru ore m-am luptat cu vulpea asta. Îți mulțumesc, ești un adevărat prieten... Cum de ce? Pentru că nu m-ai uitat... Pa!

Așază receptorul și începe să citească: *„Oxigenul este un element”*...

Țîrr... Țîrr... Șerban se ridică din nou:

— Tu ești, Sandule? Da, am găsit: vulpea... Mulțumesc. Ce fac eu? Învăț. La revedere...

Șerban se așază la masă.

—Unde-am rămas? Aha: *„Oxigenul este un element chimic...”*

Țîrr... țîrr... țîrr...

—Spune! Da, știu... Vulpea!

Trîntește receptorul și se îndreaptă spre măsuță.

Țîrr... țîrrr...

— Alo! Da! Vulpea! se răstește Șerban în receptor. Bombăne furios, îndreptându-se spre masă: Mare lucru. Știe orice prost. Sigur că-i vulpea.

Țîrrr...

Smucește receptorul și țipă:

— Știu... Vulpea!

Șerban fierbe: „Vulpea! Vulpea! Au telefon, și toată ziua: țîrr ...țîrrr... Nici nu se gîndesc să-ți respecte timpul pentru învățat. Halal colegi!”

Țîrrr... țîrrr..., țîrrr... țîrrr...

Zvîrle o pernă peste telefon. Țîrîitul se aude înfundat, ca un sforăit de pisică, apoi încetează. Băiatul dă pernă deoparte.

Țîrrr... țîrrr... începe din nou telefonul. Șerban își îndeasă pernă pe cap și aruncă cartea de chimie direct în cutiuța neagră.

Telefonul tace o clipă, apoi sună din nou:

Țîrrr... țîrrr... țîrrr...

Șerban se repede la telefon și începe să țipe din răspuseri:

— Vulpea! Vulpea! Vulpea! Știu! Vulpea... fir-ar a naibii să fie de vulpe!

Pisica zvîcneste neliniștită din coadă și începe dintr-o dată să miaune prelung.

SUFLETELUL ÎNVAȚĂ

CÎND IONEL SE APUCĂ DE ÎNVĂȚAT, toată lumea din jur pășește în vârful picioarelor. De fapt, „toată lumea din jur” e numai bunica, mărunță, slabă și puțin gîrbovită. Mama e la serviciu. Tatăl e plecat de vreo trei săptămîni în delegație.

Se-nțelege, bunicii nu-i vine prea ușor să calce în vârful picioarelor — are aproape șaptezeci de ani. Ea știe însă că tîrșitul papucilor îl enervează pe băiat. Și doar sufletelul învață. „Lasă-l să învețe... dragul de el! Ce silitor e! Cum vine de la școală se apucă de-nvățat. Nici să mănînce nu are răbdare. Dragul de el, mănîncă cu ochii pe carte... Și cînd se-ncață e cu cartea alături... Sărăcuțul, de-abia nimerește copcile de la bocanci.” De aceea îl încalță bunica, în timp ce sufletelul citește. Dacă s-a mai pomenit un băiat mai sîrguincios?! Se spală cu cartea în mîină... Și, culmea! Îl persecută la școală. Cum poate să susție dirigintele că nu învață deloc? Uite-l chiar acum: stă cu picioarele pe perete — așa învață el, micuțul — și înghite carte după carte, pagină după pagină. Pe alți copii trebuie să-i împingi de la spate: „Învață, scrie, desenează, ai terminat?” Cu Ionel nu s-a întîmplat niciodată așa ceva. Conștiincios, mîncea-l-ar bunica, și cît de mult învață!... Nu e de mirare că e cam nervos... Și cum să nu fie nervos, cînd are atîta de învățat, și dînsa, uite, chiar adineauri, a trîntit lemnele la gura sobei. Erau cam grele, ce-i drept, dar băiatul învață. Și mai are bunica un cusur: uite, acum aduce o găleată cu apă... Doamne, cum mai fișîie papucii! Cum să nu se enerveze băiatul? E atît de afundat în carte...

Dar n-are încotro. Tot trebuie să-l deranjeze să cumpere pîine:

— Ionel... Ionel, suflețelule...

— Ce vrei?

Drăguțul de el, nici cînd vorbești cu dînsul nu-și desprinde ochii de pe carte!...

— Comoara lui bunica, nu te duci tu după pîine?

— Uff! Nu poate omul să citească un rînd... trosc! lemnele... bang! găleata cu apă... pîinea! Eu nu mănînc pîine. Du-te dumneata, dacă vrei pîine... Pe mine să mă lăsați în pace. Am de învățat... Dumneata nu vezi?

Și agită în fața bunicăi o cărțoaie cît toate zilele, îmbrăcată într-un jurnal pe care scrie mare: „Istoria”.

Bunica privește cu admirație cartea cea groasă și își cere iertare:

— Nu te enerva, scumpule, mă duc eu... învață, învață... suflețelule...

Cînd bunica se întoarce, băiatul e tot neclintit. Și-a mutat doar picioarele de pe un perete pe altul.

— Mînca-l-ar bunica, cum mai zboară paginile! A și isprăvit-o...

— Dă-mi zoologia... E în ghiozdan... Îmbrăcată în albastru, mormăie Ionel.

Zoologia e ceva mai subțire. Ce noroc că au zoologie! Tii, dacă i-ar fi cerut limba română... două kilograme. Sau geografia... Săracul băiat... Iacă: au și început să zboare paginile. Și profesorul de zoologie susține că nu învață. El, care a fost

premiat în fiecare an: dintr-a-ntîia pînă-ntr-a patra... E drept că-n ultimul timp se cam lăsase pe tînjală... Dar acum? Mînca-l-ar bunica... Primul o să fie... Și bunica continuă să pășească în vîrfurile picioarelor... De-abia răsufală. Lui Ionel nu-i place cum răsufală. Nici ei, de altfel. Răsufală greu. Deh, ce să-i faci. Bătrînețea!

Un singur lucru o îngrijorează pe bunica. Ionel nu prea scrie. Ba chiar nu scrie deloc. Bunica își ia inima în dinți:

— Ionel... suflețelule, voi n-aveți de scris?

Băiatul răspunde plictisit, fără să-și ia ochii de pe carte:

— Mda... avem...

— Și... și nu scrii, suflețelule?

Suflețelul zvîrle furios cartea:

— Nu vezi că învăț?

— Nu te supăra, suflețelule... Poate, ziceam, de, să te ajut nițel...

Ionel se dă repede jos din pat. I-a trecut furia. Ochii îi sclipesc vesel:

— Bunică, dumneata scrii frumos, nu-i așa? Scotoceste în ghiozdan. Scoate o carte și un caiet: Bunico dragă, uite, numai atîta... Aici... zece rînduri... Pînă aici... Scrii dumneata... E de copiat... Eu trebuie să-nvăț... Da?

Bunica și-a pus ochelarii și s-a așternut pe scris. Ionel a cules cartea de pe jos și citește cu picioarele pe pereți.

După treizeci de minute, bunica se apropie de băiat:

— Uite... e bine? Am terminat.

— Foarte bine, bunico, foarte bine... Vino să te sărut. Țocăie fericit din buze. A scos din ghiozdan un alt caiet: Bunicuțo dragă, fă și harta asta... Uite aici... Afluenții Șiretului.

Bunica se freacă la ochi.

— Nu prea văd bine... E scris mărunț, sufletelele...

— Hai, bunicuțo, ajută-mă... Eu am de învățat.

A doua zi, Ionel sosește furios de la școală:

— Ce mi-ai făcut? Mi-a dat patru... Numai din cauza ta. Uite! Toată harta e tăiată cu roșu! Ce, Dunărea e afluentul Șiretului? Și Mureșul?! Oltul se varsă în Marea Neagră? Țăsta-i ajutor? Deschide bine ochii, citește și-n carte, dacă nu te pricepi... Apoi, după un moment în care a privit-o aspru: Ce mai stai? Fă-o din nou...

Bunica s-a așezat la masă. Citește, urmărind cu degetul pe carte:

— *„Șiretul este foarte bogat în aa... aflu... afluenți... De la nord la sud, pe partea dreaptă: Suceava, Moldova, Bistrița, Trotuș, Milcov, Buzău...”*

Băiatul stă ca de obicei cu picioarele pe perete și cu zoologia în mână... Citește și el. Dar, după vreo jumătate de ceas, ochii i se îngustează din ce în ce. Clipește des. Întoarce toropit o pagină. Mai citește câteva rînduri și, pe nesimțite, picioarele îi alunecă de pe perete, iar zoologia se rostogolește pe covorașul de lângă pat.

— Sufletelele, cum să nu-l doboare?... Atâtea lecții, oftează bunica. Ridică cu grijă cartea. O cîntărește în mână: Pe vremea mea erau mai subțirele... Începe s-o răsfoiască... Și ce mărunț e

scris!! Își potrivește ochelarii și citește la întâmplare în josul unei pagini:

„... Rămas pe țarm, fugarul privea pirații ce se-ndreptau cu toate pânzele în vînt... Atunci, apucînd cu o mînă calul de căpăstru, iar cu cealaltă scărpinîndu-se în ceafă, scoase pistolul și începu să tragă...”

Bunica nu pricepe nimic. Scoate ochelarii, îi șterge și-i po-trivește mai bine. Întoarce pagina:

„Scoase un urlet fioros și zvîrli cuțitul spre palmier, dar acesta dispăruse... O bănuială încolți în mintea piratului: nu cumva era o păcăleală?”

O bănuială, vorba cărții, încolți în mintea bunicii. Asta era zoologie? Nu cumva era o păcăleală? Se îndreptă spre masă și scoase din ghiozdan „Româna”. Era cu poze. Oftă ușurată. Va să zică se înșelase. Scriitorii aveau poza în cărțile de română și pe vremea ei. Se uită atent la prima figură. Nu-l cunoștea. Era, desigur, un scriitor mai tînăr... și avea, săracul, un bandaj peste ochi. Cine o fi? Citi explicația: „Tom Chiorul, tînărul bandit din Chicago”. Altă poză: „Dik Balena”...

Din ce în ce mai nedumerită, scoase „Aritmetica”. Căuta o socoteală, ca-n orice aritmetică. Și o găsi. Ca-n nici o aritmetică. Citi:

— *„Socoteala dumitale e greșită, mister. Am furat împreună trei mii de dolari. Mi se cuvin o mie cinci sute.*

— *Da? Îndrăznești? Se ridicase în picioare dintr-un singur salt. Nu pui la socoteală aceste șase gloanțe cu care aș putea să-ți găuresc scăfîrlia ?”*

Îngrozită, bunica scăpă „Aritmetica” din mînă. Se aplecă s-o ridice, și o lovi în față căldura sobei în care duduiau lemnele aduse de dînsa.

— Ionel! strigă bunica. Ce materii aveți voi pentru mîine?

Băiatul se răsuci zgomotos pe canapea:

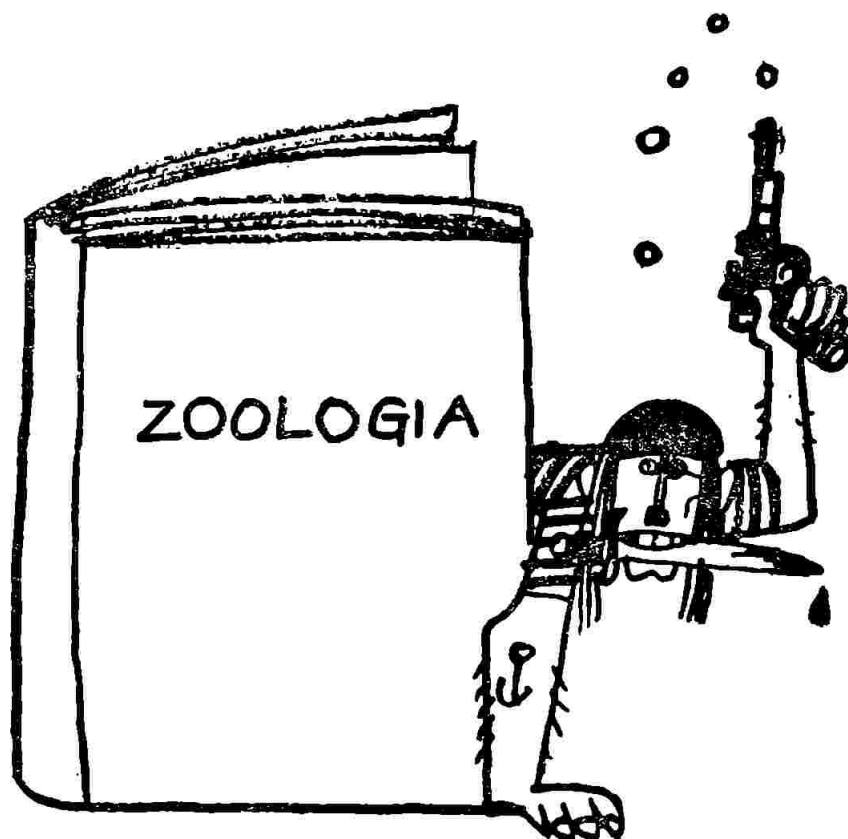
— Zoologia, româna, geografia...

— Va să zică, zoologia... Alese cărțulia cu scoarțe albastre și o vîrî pe foc. Pe urmă, româna, zici? Paginile gălbui se răsuciră, cuprinse de vîlvătaie, și începură să pîrîie.

— Ce faci, bunicuțo? sări ars băiatul, mai ars decît „tînărul bandit din Chicago” care îl privea cu singurul său ochi, din mal-dărul de scrum.

Dar bunica nu răspundea. Arunca în foc cărțoaie după cărțoaie. Se-ntoarse apoi cu fața roșie, îmbujorată, spre băiatul ce rămăsese năuc:

— Ce fac? Nimic... Am ațîțat nițel focul... și adăugă aspru, privindu-l peste ochelari: Să lipsești din ochii mei... Du-te de adu două brațe de lemne, și pe urmă stăm noi de vorbă. Mă mai pricep și eu la zoologie, suflețelule...

UN AMBIȚIOS

AȚI MAI CUNOSCUȚ VREUN BĂIAT CARE, în loc să-și mănânce supa de găină, și friptura, și plăcinta cu nuci, să prefere niște biete legume? Nu, nu din cei puși la regim. Sandu Bundache e sănătos tun. Dar poate nu-i e foame? Aș! Vă rog să mă credeți pe cuvânt: i se învîrtește casa în fața ochilor de foame. Atunci? N-o să ghiciți niciodată! Să vă spun eu: Sandu Bundache e ambițios. Asta-i! Atît de ambițios, încît e în stare să nu mănânce nimic trei zile în șir, iar a patra doar niște foi de ceapă. Așa... din pură ambiție. Sandu nu admite să fie certat pe nedrept. Se pare însă că mama neglijează această nobilă trăsătură a fiului său. Îl ceartă mereu. Pentru toate nimicurile. Judecați și voi.

Acum cîteva zile gerul s-a înăsprit. Sandu a umplut galoșii bunicii, așa, cam cu un deget de apă, și i-a lăsat afară, în curte. A doua zi, bunica a încercat să-i încalțe. A început cu stîngul. Nu intra deloc. Nici dreptul.

— Of, doamne! Iar mi s-au umflat picioarele, se necăjea bunica.

Sandu rîdea cu lacrimi. Spuneți și voi, nu era de rîs? Dar mama l-a certat. Bineînțeles. Sandu s-a supărat. N-a mai mîncat toată ziua. De fapt, n-a mîncat la masă, căci bunica îl iubește; nu-l lasă dînsa niciodată flămînd. De altfel, Sandu o

„pedepsește” numai pe mama. De la bunică mănîncă, dar pe furiș. Așa, ca mama să nu știe, să-l creadă flămînd, să sufere, să-și ceară iertare de la el și... să nu-l mai certe. Dar deocamdată mama nu numai că nu-și cere iertare, dar îl și ceartă fără încetare.

Noroc de bunica. Cum îl vede bosumflat la masă, în fața farfuriilor aburinde, înțelege totul: „Săracul băiat, ce sensibil e!” Și îndată după masă începe să-i care toate bunătățile pe care „ambitiosul” le înfulecă pe nerăsuflăte.

Nu peste mult, Sandu uita supărarea și începea să mănînce la masă, pînă cînd... mama îl certa din nou.

Și pentru ce? Pentru alt fleac. Lega, să zicem, cozile celor doi pisoai, bine de tot, cu un cauciuc. Aceștia începeau să miorlăie, să se zgîrie, să sară pe pereți... Firește, urmau observații, Sandu se supăra, iar seara... nu mai mîncea. Și nici a doua zi dimineața, în afară de... cele trei plăcinte, cinci chifteluțe și patru cornuri cu unt, pe care i le aducea bunica. Nici la prînz nu se atingea de mîncare. În afară de două șnițele, o pulpă de pui și vreo trei felii de cozonac, apărute pe măsuta sa, din grija bunicei. Spre seară, uita totul. Și probabil că ar fi mîncat la masă, dacă mama nu l-ar fi certat din nou. Și pentru ce?! Pentru alt lucru de nimic. Punea, să zicem, sub scaunul bunicii, niște coji de nucă.

— Vai de mine, s-a rupt scaunul! țipa dînsa.

Sandu se prăpădea de rîs. Firește, mama s-a supărat, și din nou ambitiosul n-a mai mîncat... decît ceea ce i-a adus bunica: niște ardei umpluți, vreo opt clătite și trei cîrnați prăjiți. La masă, se înțelege, a stat bosumflat și aproape plîngînd. Îi era milă de el însuși. Mama îl privea aspru, cu coada ochiului, în timp ce bunica lăcrima. Apoi, ca de obicei, a „iertat-o” pe mama și a început să mănînce iarăși la masă. Dar, chiar la masă, mama l-a certat din nou. Asta era prea de tot. După ce își calcă pe inimă și primește să mănînce, să fie certat chiar la masă? Și de ce? Pentru că a luat un patru la română? Binee! Supa a rămas neatinsă.

—Nu mănânci? l-a întrebat mama.

—Nu mi-e foame.

Dar mama nu părea dispusă să se înduioșeze. L-a dăscălit toată seara, și pe deasupra a hotărât că nu mai are ce căuta la patinaj, decît cu lecțiile învățate și temele scrise. Bunica avea obligația să-l controleze.

A doua zi, Sandu a frunzărit cîteva cărți, a deschis un caiet și a început să-l mîzgălească cu un creion. După ce a desenat vreo patru perechi de patine, s-a sculat de la masă.

—Gata, am învățat.

—Arată-mi temele!

— A! Temele? Nu avem multe. Le scriu pe urmă. Bunico, bunicuțo dragă, lasă-mă la patinaj. În cinci minute le fac... pe urmă.

—Nu se poate, mai întîi temele.

— Bunicuțo dragă, uite: numai o jumătate de oră... un sfert... cinci minute.

—Mai întîi temele.

Sandu a început să caute patinele din ochi. Nu erau la locul lor. A îngenuncheat și a început să cotrobăiască pe sub pat, în dulap, pe sub divan, pretutindeni.

—Bunico, spune-mi unde sînt patinele?

Bunica rămînea neclintită.

—Temele!

Sandu s-a posomorît. Stătea cu capul în mîna stîngă, iar cu cealaltă desena furios patine: o foaie, două, trei, pline cu patine. Apoi deodată s-a luminat. A intrat fuga în cămară și a prins să țipe:

—Bunico, bunico, repede! S-a spart butoiul cu varză.

Bunica a intrat speriată în cameră:

—Care, unde?

Dar Sandu — țîști! o și zbughise pe lîngă dînsa. A răsucit cheia pe dinafară și a început să rîdă:

— Ha, ha, te-am păcălit.

— Sandule, dă-mi drumul, Sănducule, Săndel, deschide-mi!

— Unde-s patinele? Spune-mi unde-s patinele, și-ți dau drumul.

— Doamne, dar fă-ți temele. Ce-o să zică mama?

— Unde-s patinele? Acum vreau să patinez. Spune-mi unde sînt?

După vreo cinci minute, bunica a cedat:

— Caută-le sub tigaia din cuptor.

Într-o clipă, Sandu le-a găsit. A deschis cămara și a șters-o. S-a întors de-abia seara. La masă, mama l-a certat. Sandu s-a ridicat furios de la masă:

— Nu mai mănînc.

Seara, în pat, a așteptat ca de obicei să vină bunica cu mîncarea. Îl rodea o foame... Trei ore patinase. Bunica însă n-a mai venit. N-a mîncat nici la dejun. A plecat de-a dreptul la școală. Era sigur că bunica i-a pus în ghiozdan măcar o chiflă cu unt. Dar ghiozdanul era gol.

„Bineee!” Va lupta și împotriva bunicii. Nu s-a atins de mîncare nici la prînz. Nu era ușor. Amețea de foame, iar friptura era rumenă și aburindă. A lăsat-o să se sleiască în farfurie.

După-masă pe la patru, a găsit în bucătărie niște foi de ceapă. Le-a înghițit pe furiș. Nici seara n-a mîncat. Dar nu mai putea de foame. Îi venea să mănînce penele din pernă. S-a sculat și a pătruns în vârful picioarelor în bucătărie. A găsit într-o plasă două cepe și le-a mîncat goale, din trei înghițituri.

De dimineață a mai mîncat o ceapă pe furiș, și a plecat la școală. La prînz se clătina de-a binelea. Stătea însă bosumflat pe divan. La început s-a servit supa. Nu, nu va mânca nimic,

nimic... Apoi a venit friptura. Lui Sandu i s-a urcat un nod în gât, îi tremurau picioarele de foame, dar nu s-a lăsat. Nu, nu... Mai bine va muri. Apoi mama a adus cel de al treilea fel. L-a întrebat în trecut:

— Mănînci tocană?

Sandu simțea că leșină. S-a ridicat de pe divan și s-a întors spre masă:

— Mănînc... dar altceva... altceva, mamă dragă... Te rog... orice, nu tocană de ceapă...

UN VOCABULAR LITERALMENTE BOGAT

CÎNDVA, CUVÎNTUL „VOCABULAR” a fost legat de cele mai tainice suferințe ale bunului meu prieten Tăsică St. Al. Grigore.

Vai, cine-ar sta să numere ceasurile de amărăciune, de necaz și ciudă ce veștejeau cele mai senine aspirații ale micului școlar? Și numai din pricina acestui cuvânt... cuvânt al neizbînzii.

Ei, da, Tăsică n-avea „vocabular”. De ce? Greu de spus. Și poate că n-aș fi ajuns nici eu să spun ceva despre acest delicat subiect, dacă acum cîtva timp nu l-aș fi văzut citind.

— O să-ți placă... E o carte excepțională, literalmente excepțională, i-a spus prietenul său Andrei, căruia îi plăceau expresiile „grele”, mîngîind volumul cu scoarțe portocalii.

Tăsică citea din cartea „literalmente excepțională” la măsuta de piatră din curte, sub bolta unor vrejuri de măceș.

„În față cobora abrupt malul de lut cafeniu, iar în spate se întindea un crîng întunecos...”

Mai citi cîteva cuvinte cu glas tare, apoi nu se mai auzi decît mormăitul omului ce alunecă peste paragrafe. Se opri la primul dialog, ceva mai înviorat.

— „*Presupun, zise arhitectul, cu un imperceptibil tremur al glasului, că fundația...*”

— Nu-mi place, bodogăni Tăsică ursuz... și câteva clipe se auzi foșnetul paginilor sărite.

„...*Văzduhul era liniștit, străveziu, îmbălsămat.*” Ce-are a face? „...*Vîrfurile copacilor începură să freamăte, legănate de o adiere ușoară..!*” Ei și? Se agață din nou de dialog...

— „*Nădăjduiesc că ești satisfăcut de succesul proiectului dumitale...*”

Curînd nu mai deosebii nimic din ciudata gargară ce-mi ajungea la urechi... Doar foșnetul mai înfundat al cărții îmi dovedea că cititorul sărea acum peste capitole.

„...*În depărtare licărea o luminiță roșiatică...*” *Sfîrșit...*

— Hm, sfîrșit!?

Mirat de sfîrșitul neprevăzut, închise cartea furios. Prin gardul de șipci îl strigă Andrei:

— Ei, ți-a plăcut?

— Nu! Nu se-ntîmplă nimica... Are prea multe cuvinte grele...

— Care?

— Uite și tu: îmbălsămat... orologiu... circumstanțe... indiferent

— Și nu le-nveți?

— Ce să-nvăț? De-nvățat, am învățat... acum citesc...

— Ei, vezi, d-aia n-ai tu vocabular... Păi, măi Tase, cînd dai de un cuvînt dintr-ăsta oprește-te din citit, scrie-l, învață-l... Așa se citește o carte.

Andrei deschise cartea portocalie la întîmplare. După câteva propoziții mormăite grăbit, se opri. Sublinie cu unghia un cuvînt:

— *Neant... neant...* Ce-o fi asta? Nu știu. Uite, notez cuvîntul pe carnețel și pe urmă-l învăț... Mai departe: *coșcoveală...* Uite, scriu: *coș-co-vea-lă...* și așa mai departe... Înveți trei-patru cuvinte

noi pe zi — și gata vocabularul. Și să știi, cartea e excepțională, literalmente excepțională.

Dar Tase nu mai deschise cartea. Prea nu-i plăcuse. Și din clipa aceea socoti, și pentru multă vreme, că „literalmente excepțional” înseamnă ceva tare prost, cenușiu și plicticos.

Cîteva zile mai târziu, tot în curte, și tot la măsuța de piatră, Tăsică citea. Citea altă carte, și cu totul alfel. Ai fi zis, ascultînd de după gard bîrîitul monoton, că undeva, deasupra mesei de piatră, se rotește un bondar... Dar un bondar ciudat ce, sătul să tot bîzîie întruna, descifrează din cînd în cînd, cu eforturi, ce-i drept, cîte un cuvînt clar:

— Ăăă... *Pavilion... pavilion... pavilion*. Ăăă... *Candid... can-did... candid... îîî... ăăă... actual... ac-tu-al... îîî... consim-țămînt... așa... consimțămînt...*

— Ce citești? îl întrebă nedumerit Andrei după cîteva minute.

— „Zăpadă neagră”.

— E o carte oribilă. Literalmente oribilă... Crede-mă.

— Literalmente, cum?

— Oribilă.

— Oribilă... o-ri-bi-lă, silabisea Tăsică, scriind cuvîntul într-un carnețel.

— Ce faci?

— Notez... toate astea, cum să zic, zi-i pe nume... expresiile... După ideea ta... Seara le tocesc. Uite, numai de aici, din douăzeci și cinci de pagini, am scos o sută douăzeci de astea... de cuvinte. Privește!... Bună carte.

Și, din această clipă, Tăsică socoti că „literalmente oribil” însemnează ceva bun, ceva folositor și din cale-afară de interesant, și cîteva nopți dormi cu cartea „literalmente oribilă” sub pernă. Iar înainte de-a adormi tocea aproape cîntînd:

— *Pavilion, candid, asentiment, discret*. Trei-patru pe zi? O sută învăț! *Diplomat, telescop, cerebral...* O să le arăt eu vocabular! ... *mormîntal, mersi... S.O.S., capricios...* Așa!...

Acum închid carnetul și m-ascult pe dinafară: *maxilar, absurd, candid, discret, mărinimos, mersi, asentiment*.

În clipa când pe vrejuri nu mai rămăsese o frunză, iar boabele măceșului își înmuiaseră dulceața cărămizie, lui Tăsică nu-i mai ajungeau cele patru buzunare pentru toate carnețelele cu expresii. Seară de seară le răsfoia și le tocea cîntînd. Dar rezultatele, adevăratele rezultate se observau în discuțiile pe care le ducea.

— Tăsică, dă-mi să mușc și eu din măr, îl ruga de pildă Andrei.

— Ei, nu, nu așa, răspundea grav Tăsică. Nu-i sanitar. Dă-mi un briceag să-l cizelez. Așa!... Uite, l-împart în două avantaje... Ei, zi, nu-i mărinimos? Ți se lichidează gura, Ionatane, băiete...

— Bun, bun, mormăia cu gura plină Andrei.

— Ce bun? Literalmente oribil... Are o tușă a mea o livadă foarte conștiincioasă. Cu mere de tot felul: mai mici, mai mari, mai actuale. Astea sînt cele mai bombastice și dulci... Literalmente oribile, ce mai încoace și-ncolo.

— Dar nu-s deloc oribile!

— Ești un mofturos... Nu-ți mai dau niciodată...

— De ce te-ai supărat? Sînt excepționale, literalmente excepționale...

— Să-ți fie rușine !... După ce-l mănînci de-ți trosnește limba, mai zici așa și pe dincolo... Nerecunoscătorule, colaboratorule, avicultorule...

Colegii — vorba lui Tase, „cum să zic”, erau împărțiți: „Are vocabular”, se minunau cîtiva, făcînd ochii mari, cînd Tăsică dădea buzna în recreații, țipînd cît îl ținea gura:

— Fraților, ura, am făcut la zoologie o lucrare literalmente oribilă... Îmi dă zece... N-am nici o discrepanță!

Cei mai mulți înălțau din umeri: „Aș, n-are vocabular”...

— N-ai vocabular... i-a spus și tovarășul profesor de zoologie, înmînîndu-i peste cîteva zile o teză cu semne mari și cu o notă

mică. Ascultă și tu: „*Șoarecele de câmp este un animal falimentar. Trăiește pe ogoare și mănâncă în serpentine. De aceea trebuie recenzat fără milă, fiind foarte virulent și colateral...*” Adică, cum mănâncă în serpentină?

— În serpentine, tovarășe profesor, nu în serpentină, adică pe săturate. Face pagube nemaipomenit de acustice... fiindcă este virulent și colateral. Cum s-ar zice, cum să vă spun...

— Cum virulent?

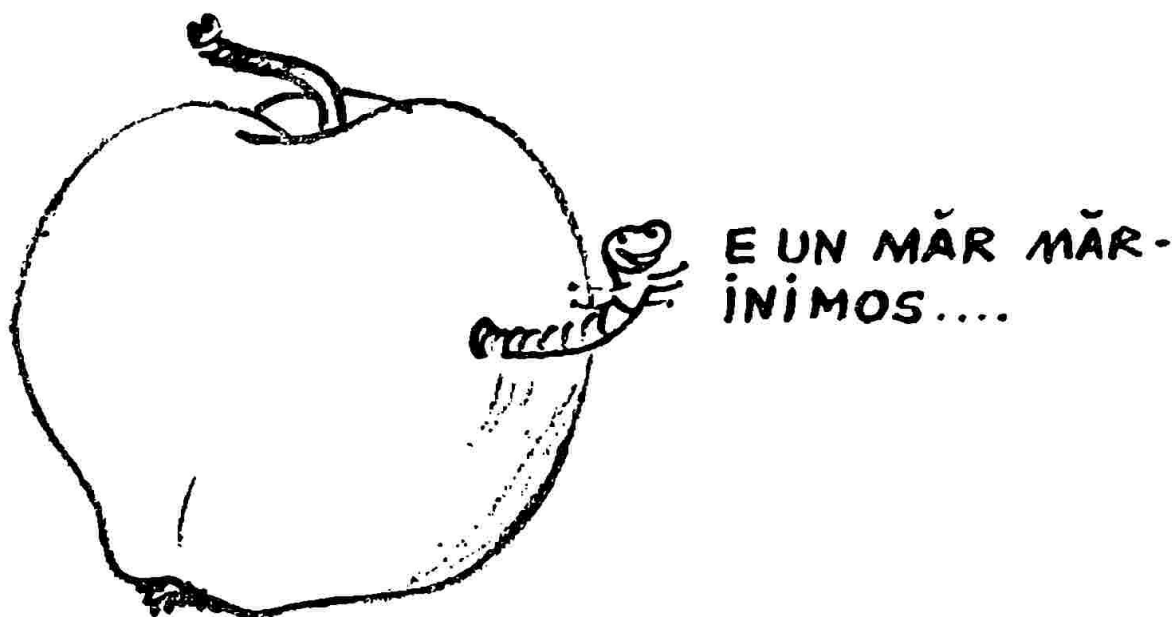
— Viclean... și colateral, adică lacom... și falimentar... adică după alimentare...

— De unde știi cuvintele astea?

— De aici. Poftim! Scoate unul din carnețele. E munca mea! Și, răsfoindu-i filele fără măcar să le privească, declama fără răsuflare: E munca mea... mormîntal, candid, avid, mărinimos, brutal, caracter...

— Ia stai! Ce-i aia mărinimos?

— Tovarășe profesor, rîdeți de mine. Mărinimos e un măr inimos...

—Și avid? Știi tu ce-nseamnă avid?

—De la vid... Avid înseamnă că nu e vid...

—Și brutal?

—E simplu: brutar...

În clipa aceea, clasa n-a mai fost împărțită. Rîdeau toți. Adică nu: greșesc. Tot împărțită a rămas. Tăsică lăcrima... Și lacrimile-i cădeau „candide” (calde adică) și „funerare” (adică întocmai unor funii) pe carnețelul de cuvinte cu care Tăsică își dovedea „vocabularul”.

Zilele următoare nu l-am mai văzut pe Tăsică în curtea cu măsuță rotundă de piatră. Boabele de măceș au căzut și ele, încărcate de brumă sau ciugulite de scatii. L-am văzut însă pe stradă, și parcă nu mai avea buzunarele încărcate cu cele patru carnețele de cuvinte. Și, să nu mint, l-am mai văzut o dată. Dar nu l-am stingherit. Citea liniștit, pagină cu pagină. Din când în când se oprea și deschidea o carte groasă, pe a cărei copertă scria cu litere albastre: Dicționar. Apoi, deodată m-a zărit și m-a întrebat:

—Complot ce-nsemnează?

—O înțelegere tainică împotriva cuiva, împotriva...

—Nu compot?

—Nu.

—Aha!...

Da!... Băiatul întreba, lucra cu dicționarul, căuta înțelesul fiecărui cuvânt nou, a fiecărei expresii noi. Doar două expresii, și acelea vechi, au rămas neînțelese: literalmente oribil și literalmente excepțional. Aceasta însă nu l-a împiedicat pe Tăsică St. Al. Grigore să țină pe la sfârșitul lui octombrie un cuvânt de mulțumire unor artiști ce vizitaseră școala. Îi plăcuse atât de mult programul, încât trei colegi trebuiau să-l țină pe scaun, când artiștii se înclinau în fața micilor spectatori.

—Bravo! Bis... bis... Literalmente oribil au cântat!

— Ce tot trăcănești? Cum oribil?

— Bis! Puțin zis... oribil. Mă duc să le mulțumesc... Tovarăși, tovarăși, vă mulțumesc în numele tuturor. A fost o seară... literalmente oribilă...

Ce hărmălaie s-a iscat!... Și ce ghionți a încasat Tăsică, ce să vă mai spun! Și poate mai mult din ghionții îndesați, decât din hărmălaie, băiatul a înțeles că „oribil” nu-nseamnă nici pe departe „frumos”.

.....

De unde a putut să facă rost Tăsică în cinci minute de un buchet mare de crizanteme n-aș putea spune. Știu doar că, exact la ieșire, i-a întâmpinat pe artiști, îmbujorat:

— Iertați-mă, am greșit, cum să spun... chestie de vocabular... Mi-a plăcut foarte mult... A fost o seară... exce... excepțională, literalmente excepțională...

Și toată lumea aplauda...

A doua zi, în grădina școlii nu mai era nici o crizantemă.

E GREA GEOMETRIA?

SIMPATICE GÎNGĂNI SÎNT GREIERII! Am învățat astăvară , să-i scot din gaura lor cu un fir de pai. Îi zădăram ce-i zădăram, și ieșeau furioși pe pai. Simpatici sînt! Am cîțiva din tabără. Îi țin într-o colivie a lor. Țîrnie de mai mare dragul. Parcă ești la țară. Cei din bloc nu sînt de aceeași părere. Nici mama, firește.

— Mitule, mă-ntreabă dînsa zilnic, de unde or fi apărut greierii ăștia aici, la etajul șapte?

Eu tac, pentru că știu că greierii mei stau bine. I-am pus într-o cutie și i-am agățat sus, în balcon. Numai Fane, prietenul meu, știe de ei. Vine în fiecare dimineață la mine și îi admirăm pe balcon, în cutiuțe, în timp ce mama dă cu analcid. Astăzi i-am pregătit lui Fane o surpriză grozavă. Cînd am plecat la școală, am luat la mine cîțiva greieri într-o cutie de cremă. Am întîrziat puțin dinadins. Cînd am intrat în clasă, începuse lecția. Îl văd pe Fane în prima bancă, iar eu mă așez, ca de obicei, într-a patra. Numai ceafa i-o văd prietenului meu. N-ajung pîn' la el nici cu piciorul, pe sub bancă. Și greierii foșnesc, foșnesc, în cutie... Simpatici sînt! Dar cum să-i arăt lui Fane?

Tovarășul profesor a început explicația la tablă. E cu spatele spre clasă. Fac un cocoloș de hîrtie, ochesc și-l arunc, Fane își

pipăie moțul, dar nu se-ntoarce. Se uită la tablă. Al doilea i-a intrat chiar după guler. Se scarpină, dar tot nu se-ntoarce. Fac un cocoloș mai mare... Dau să-l arunc și... Ce-a fost asta? Parcă m-a pocnit ceva în nas.

O să-i scriu un bilețel: „Vino să-ți arăt greierașii. Sînt singur în bancă. Colegul meu de bancă e bolnav”. Împătur bilețelul și-l ghiontesc pe Nicu.

Acesta se-ntoarce:

—Lasă-mă-n pace!

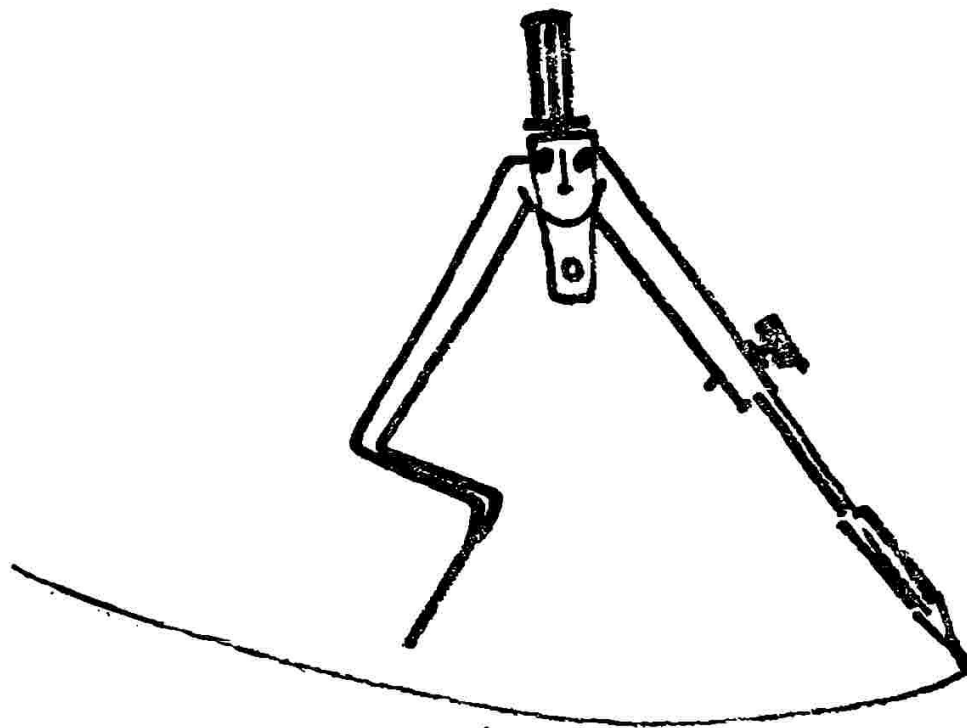
Ursuz băiat. Încerc pe dreapta, la Nelu. Se scutură și el:

—Fii atent la tablă!

Ce colegi, frate, butuci nesimțitori! Mare lucru să telefoneze un bilet!

Mă las păgubaș. Mă uit și eu pe tablă: o mulțime de unghiuri și triunghiuri, câteva cercuri: AB, A prim, B prim, a mic secund, b mic secund... Ce-o fi cu asta?

—AB este egal cu CD, spuse tovarășul profesor.

Care AB? Nu pricep nimic. Grea geometria asta! Încă de la început e grea: unghiuri, linii, segmente egale, neegale, directe, inverse, și toate seamănă între ele. Răsfoiesc cartea: toate paginile parcă sînt scrise de tovarășul profesor: unghiuri, cercuri; AB, CD, A prim, B prim.

...Deodată mă trezesc cu Fane lîngă mine. Întreabă în șoaptă:

— De ce ai întîrziat? Tot timpul te-am bombardat cu coco-loașe.

— Și eu pe tine...

— Ai adus greierașii? Cum sînt? Arată-mi și mie unul...

— Așadar, AB este egal cu CD. Ați înțeles? întreabă tovarășul profesor de la tablă.

— Daaa!... răspunse clasa.

— Care AB, Fane? Unde-i AB-ul ăsta?

— Să știi că nu-ți mai dau acuarelele. Bineee... întoarce spa-tele supărat și apoi începe iar: Haide, Mitule, te rog, numai unul... numai să-l văd...

Pisălog mai e...

— Să mor eu dacă-ți dau acuarelele!

— Ai, mă, răbdare... Nu vezi că nu pot scoate cutia din buzunarul drept cu mîna stîngă?

— Scoate-o cu dreapta!

— Nu pot!

— De ce?

— Iau notițe. Nu vezi? Se uită încoace tovarășul profesor.

— În buzunarul drept, zici?

Vîră mîna și înhață cutia... O deschide:

— Ce drăguți! Ce drăguți!

Într-adevăr, sînt simpatici și negri. Dar vopsiți sînt grozavi! Închipuiți-vă un greier alb, cu picățele roșii. Sau unul cu dungi albe, ca o zebra, sau cu capul roșu și picioarele verzi. Cum îi colorezi? Simplu. Cu acuarele.

Deodată văd că Fane pune cutia în buzunar. În buzunarul lui de la piept.

—Ce faci, Fane? Dă-mi cutia!

Fane se uită la tablă și murmură:

—Care va să zică... așa! AB egal cu CD...

—Dă, mă, cutia...

Întreabă cu nevinovăție:

—Mitule, care-i AB?

—Dă-mi cutia!...

— Ia mai taci din gură! Tu nu vezi că nu-l găsesc pe AB? Pune echerul la gură și șoptește: Și apoi au fost acuarelele mele, și pensulele mele, și ideea mea...

—Și greierii mei...

Cu chiu cu vai îmi dă trei greieri, și aceia galbeni. Țștia galbeni n-au nici un haz. Las' că-mi cumpăr eu acuarele...

Tovarășul profesor își șterge mâinile de cretă și se urcă la catedră:

—Ce am învățat noi astăzi?

Copiii ridică mîna. În aceeași clipă se aude un țîrîit lung de greier. Fane duce mîna la buzunarul de la piept și îngălbenește: ca greierii mei. Apoi se face roșu și alb: ca greierii lui. Îngaimă pierdut:

—Mitule... cutia... cutia...

—Ce e, Fane?

—S-a deschis cutia. Nu sînt greierii!

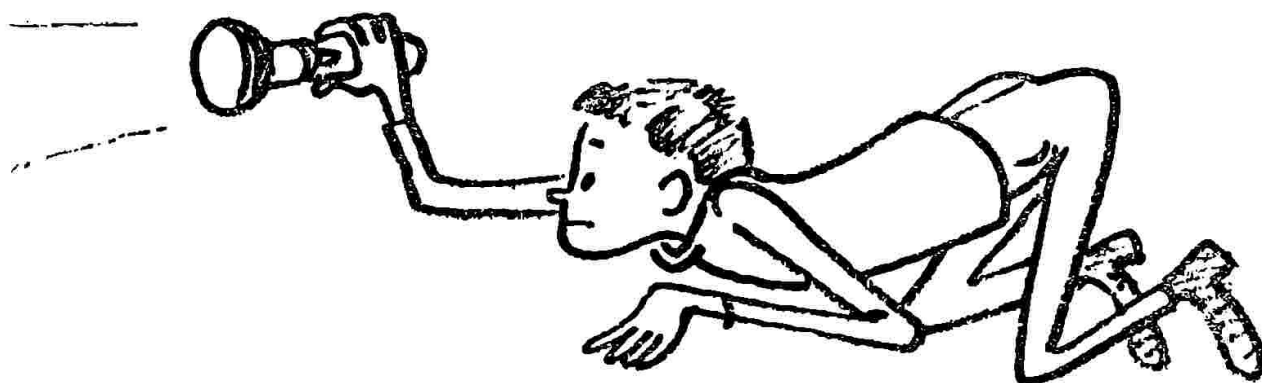
Caută înfrigurat.

— De ce segmentul AB este egal cu segmentul CD? întreabă tovarășul profesor. Poți să ne spui tu, Fane?

Fane se scoală în picioare. Doi greieri încep să țîrîie. Tovarășul profesor se apropie de noi. Mă uit la Fane. Pe pieptul lui țopăie, zăpăciți pesemne de lumină, vreo cinci greieri. Parcă-s năsturași colorați.

Simt că nădușesc... că sînt numai apă. Scot batista și-mi șterg fruntea. Dar din batistă ies alte țîrîturi. Noroc că a sunat! Noroc, vorba vine. În două ore a aflat toată școala. În aceeași seară, tovarășul diriginte a fost la mine, pe acasă, pe la ora opt și douăzeci. La opt și douăzeci și cinci, la etajul șapte nu mai țîrîia nici un greier.

A trecut de atunci o săptămînă. Stau în prima bancă, cu Fane alături. Am început să pricep segmentele. Doar din cînd în cînd se aude un țîrîit. Se vede că unul din greieri s-a oploșit undeva în clasă. Și parcă-i un făcut. Îl apucă tocmai în ora de geometrie. Ah, de-aș pune mîna pe el! Îl căutăm în fiecare seară — și eu, și Fane. Am auzit că, dacă dau de căldură, greierii ăștia trăiesc pînă în decembrie. Așa să fie? Afurisite gîngăni!

DEMOSTENE

DE CE I-OR FI ZICÎND BĂIEȚII LUI TODIRIȚĂ... Demostene? Doar nu e nici o legătură... Ce legătură poate fi între copilul liniștit și palid, dintr-a cincea, cu o înfățișare de fetiță, și furtunosul orator atenian de acum aproape 2 300 de ani, care, în clocotitoare cuvântări, îndemna poporul ca mai degrabă să moară, decît să se supună umiltoarei tiranii macedonene? Uitați-vă și la poza acestuia din cartea de istorie: înalt, cu gît vînjos, încruntat și bărbos, cu brațele amîndouă întinse spre mulțime...

Hotărît, n-o să găsiți nici o legătură, oricît v-ați strădui.

O legătură însă este... O să vedeți și voi.

Lucrurile s-au petrecut cu cîteva luni în urmă...

Era la ora de istorie. Înflăcărat ca totdeauna, profesorul vorbea despre lupta poporului atenian împotriva hrăpărețului Filip Macedoneanul, vecinul din miazănoapte, despre viclenele planuri macedonene și despre Demostene, marele orator, care dovedise Adunării Poporului că ceea ce se vede strălucind în depărtare nu e cununa fericirii, ci jugul greu, de aramă, pe care Filip se pregătea să-l zvîrle pe gîtul vestitei cetăți. Dar, auzindu-i vocea de tunet, nimeni nu bănuia ce cale spinoasă străbătuse vestitul orator. Copil fiind, era bîlbîit, avea o voce slabă, pițigăiată. Dar Demostene a

învins aceste greutăți. Mergea pe malul mării și, ca să-și întărească vocea, declama mii de versuri, luându-se la întrecere cu zgomotul talazurilor, ce se sfârșeau de stînci, într-un muget continuu. Vorbea ore în șir cu pietricelele-n gură, ca să-și întărească mușchii limbii și să-și învingă bîlbîiala. Se înconjura cu săbii, pentru ca-n focul viitoarelor cuvîntări să-și stăpînească mișcările dezordonate. Se rădea pe cap, pentru a nu fi ispitit să-și piardă vremea în oraș, unde toți cetățenii purtau plete bogate, iar cei fără chică erau arătați, în derîdere, cu degetul...

Apoi lecția s-a terminat.

— Deschideți cărțile, a spus profesorul. Citiți din manual cutare și cutare...

În clasă se auzea foșnetul cărților răsfoite. Todiriță însă nu se clinea. Ce mai e nevoie de manual? El știe totul din clasă. Istoria e doar atît de frumoasă!... Profesorul le-a explicat atît de frumos!... E-n stare să repete totul, cuvînt cu cuvînt, pe de rost.

De la școală, Todiriță a plecat de-a dreptul la Iancu. Stă pe aceeași stradă și e bolnav. Îi arată ce au de învățat:

— La aritmetică, divizibilitatea, la română, declinarea substantivului, și la istorie — zice Todiriță — o lecție foarte ușoară... despre unul Temoslenes... Adică nu, Teneslemos... așa ceva, un bîlbîit... cum a ajuns vorbitor... cum urla pe malul mării cu pietricele în gură... și cu niște săbii împrejur... Păcat că n-ai fost la școală. O lecție minunată. Și Todiriță nu mai conținea, povestindu-i despre Temoslenes sau Teneslemos, sau așa ceva...

Apoi a uitat de orator. Și-a amintit de-abia spre sfîrșitul săptămîinii, cînd s-a uitat în orar. Și-a scris în grabă la aritmetică și română, apoi s-a instalat la fereastră, numărînd tramvaiele ce se vedeau la colțul străzii, trecînd într-o direcție și alta.

— Voi n-aveți de învățat? l-a întrebat bunica.

— Avem numai de scris. La istorie e o lecție ușoară... Am învățat-o din clasă... Vrei să ți-o povestesc? Era în Grecia... Acum... acum... cândva... un bîlbîit... îl chema Semilenos și se certase cu un vecin care voia să-i pună un jug de aramă; și, ca să poată vorbi, lua pietricele în gură și se rădea pe cap.

— Și dacă nu se rădea pe cap nu putea vorbi? întreabă bunica mirată.

— Sigur că nu! Așa e scris în istoria antică.

— Da? Atunci așa o fi... Eu n-am apucat vremurile alea...

Spre seară l-a luat în primire frățiorul său, Rică:

— Mi-a spus bunica că știi o poveste. Spune-mi-o și mie, Todiriță!

Băiatul s-a lăsat rugat, dar apoi s-a învoit:

— Ascultă. A fost demult, demult un om, îl chema... Tomi... Timostene... Și el nu putea vorbi, că era mut... Adică nu chiar mut... Mai mult bîlbîit... și toată ziua, ba se ducea pe plajă, ba se rădea pe cap, ba se-nțepa cu săbiile... pînă a-nceput să vorbească... Și vorbea toată ziua...

— Și pe urmă? întreabă Rică. Pe urmă?

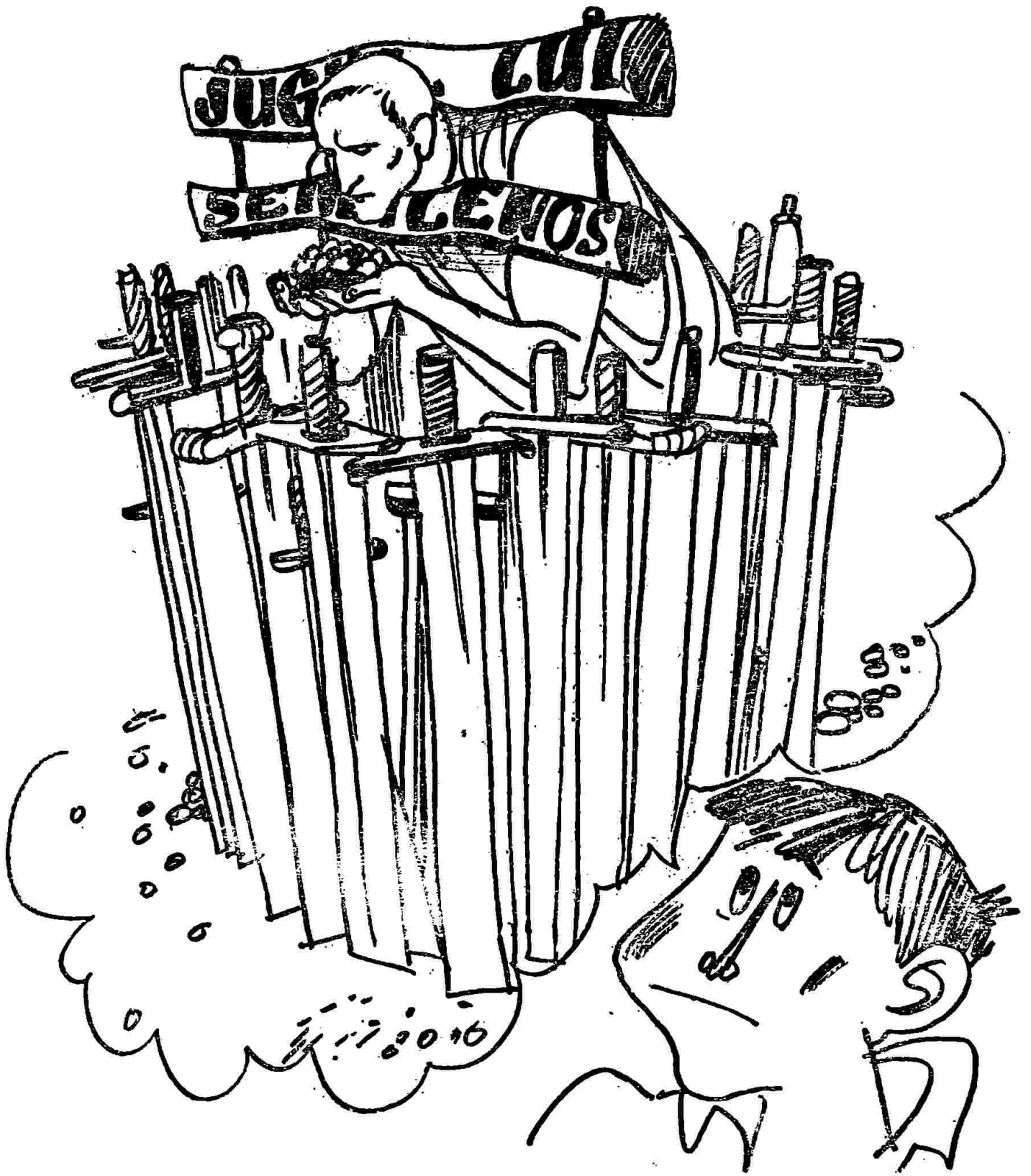
— Asta e tot.

— Asta e tot?... Noi învățăm la grădiniță povești mai frumoase. Todiriță se supără:

— Prostule, ce știi tu? Asta-i istorie... Istorie antică...

A doua zi, la școală, Todiriță a fost scos la lecție. A ieșit din bancă sigur pe sine, cu ochii sclipind vesel. Nu pusese mîna pe carte, dar lecția o știa din explicație. N-o povestise el lui Iancu, și bunicăi, și lui Rică?

La primele întrebări, figura lui Todiriță s-a făcut prelungă. Privea cu ochi mari harta multicoloră, trecîndu-și bățul dintr-o mîna într-alta, mișcîndu-se ca aiurit în fața stativului. Întrebările cădeau precise, una după alta:

—Arată Macedonia! Ce fel de stat era? Ce pretext au găsit macedonenii pentru a cotorpi Grecia? Cine a organizat armata macedoneană?

Pe fața chinuită a lui Todiriță curgea nădușeala. Deschidea și închidea gura, parc-ar fi avut o piatră pe limbă.

—Ei, Todiriță, ce orator cunoști tu la Atena? Gîndește-te. Ca dintr-un fulger, în mintea lui se făcu lumină. Începu să vorbească, de parcă i-ar fi scăpat cuvintele dintr-o praștie:

— Da... da... da, știu... tot... tot... Era ăsta... ăla, Tenes... Timos... Semelanas... care înghițea săbii... Îmi amintesc... cu vecinul din miază... miazăzi... care era bîlbîit... Stați puțin: bîlbîit era el, Tenes... Semos... Lemostene... adică știu... Demo... Demos... Demostenos!

Și Todiriță, nădușit, mișcîndu-se în dreapta și-n stînga, străduindu-se să acopere valul rîsului ce creștea din bănci, înfuriat pe toți și mai ales pe sine, învîrtind ca pe o elice bățul din mîna, se bîlbîia, se bîlbîia, întocmai ca Demostene cu pricina.

Și Demostene i-a rămas numele.

RECAPITULARE

RECAPITULAREA! ÎNCEPE RECAPITULAREA! Recapitularea finală!!

Nu știu cum răsună aceste cuvinte în inima altora, începând din luna aprilie, dar pe Griguță îl cunosc bine, și vă pot garanta că în inima lui cuvintele acestea apar fără semnul exclamării. De ce? Să fie oare Griguță — băiatul dolofan și blond ca un bostan copt, ce și-a păstrat încă floarea — un nepăsător? Nici vorbă. Învață atât de bine? „Deh...” ar fi răspunsul cel mai potrivit. Atunci?

Îngăduiți-mi să folosesc o comparație. Afară e, să zicem, senin și cald. O umbră de boare clatină de-abia frunzele plopilor. Dar barometrul își mișcă acele spre „schimbător”, ba chiar înspre „furtună”. Tu privești seninul și admiți, așa-ntr-o doară, că va fi furtună.

Așa e și cu recapitularea pentru Griguță. Va veni, cu siguranță, precis, neîndoielnic, dar... mai târziu. Deocamdată, pe cerul vieții sale școlărești e încă senin.

„Deocamdată, gândește Griguță, să nu fac ceva din ceea ce fac, numai pentru faptul că peste două luni, adică peste șaiszeci de zile, adică peste o mie patru sute patruzeci de ore... va începe

recapitularea?” Să nu mai stea câteva minute cu undița la cotul Crișului? Să nu se mai joace cu iezii pădurarului? Să nu mai intre prin colibe de pe dealul Goșei? Seamănă atît de bine cu niște cazemate, doar că sînt de nuiele și acoperite cu paie. Te camuflezi, o iei pe lîngă coasta pădurii, te dai după copaci... „Inamicul” e la cincizeci de metri (paște cu un clopot la gît). Uf, greu e să te ascunzi de nimeni! Greu, dar interesant. Ei, da, atîtea lucruri interesante, care fac iarba mai verde, măcrișul mai dulce, seninul mai senin!

Iar recapitularea? O abstracțiune — cum ar zice oricine cunoaște acest cuvînt — care pe Griguță nu l-a putut hotărî nici în aprilie, nici în mai să lase pietrele din mîna pentru cărțile din ghiozdan.

Oricît de abstractă, recapitularea se apropie însă, și într-o bună zi, pe la începutul lui iunie, ia forma unei liste cu date foarte concrete.

„Va să zică, socotește Griguță, nu mîine, nu poimîine... răspoimîine! Trei zile și două nopți, și pe urmă recapitularea și încheierea mediilor anuale!” Și de data aceasta, cuvintele dobîndesc un mare semn de exclamație în inima băiatului.

Un altul s-ar pierde cu firea, dar nu Griguță.

Ajuns acasă, băiatul scoate geografia din ghiozdan. „Cîte pagini are? Două sute optsprezece! Fiecare pagină, patruzeci de rînduri, fiecare rînd, opt cuvinte. Asta însemnează în total șaizeci și nouă de mii șapte sute șaizeci de cuvinte, adică în trei zile o citesc de șapte ori! Iar dacă scot pozele și hărțile, rămîn o sută nouăzeci de pagini, adică șaizeci de mii opt sute de cuvinte. Într-o secundă citesc două cuvinte, în trei minute, trei sute șaizeci de cuvinte, în trei ore, douăzeci și una de mii șase sute de cuvinte, în trei zile, cinci sute optsprezece mii patru sute de cuvinte, în trei zile, cinci sute optsprezece mii patru sute de cuvinte, repeta el uluit. Adică o citesc de opt ori și

jumătate”. Și Griguță continuă să împartă zilele în ore, orele în minute și secunde, să numere pagini, rînduri, cuvinte...

Tăie cu foarfecele, la repezeală, un cartonaș dreptunghiular, și scrise mare, sus:

CALENDARUL SECUNDELOR

Recapitulare finală la geografie

256 200 secunde.

Îl bătu în perete și-l privi satisfăcut. Da, avea timp berechet. Cu condiția să nu mai piardă nici o secundă. Nici una. Să simplifice totul. Să elimine tot ce se putea elimina.

„De pildă, cireșele astea — se gîndea Griguță la masă. Să pui sîmburii în farfurioară, ce de timp pierdut!” Mama nu-i dădea voie să-i înghită. Dar acum, ori de cîte ori mama privea aiurea, Griguță le înghițea cu sîmbure cu tot. Cîștigase cîteva zeci de secunde.

„Da, așa va trebui să fac, își zicea el. Să elimin tot ce se poate elimina. De pildă, aș putea să nu mă mai dezbrac seara. Să mă culc îmbrăcat. Aș cîștiga cîteva sute de secunde seara, alte sute dimineața. Gimnastica am s-o fac... dar învățînd. Stau pe spate și mișc picioarele. În timpul acesta, cartea îmi rămîne în mîini. Alte sute de secunde... Iată, aș putea să nu mă mai spăl seara pe dinți... adică să nu mă mai spăl deloc seara... și nici dimineața. O să mă spăl eu destul în vacanță, la mare...”

Pe la douăsprezece noaptea, planul de bătălie pentru toate materiile era gata, iar „Calendarul secundelor” colorat. Vru să stingă lumina, dar se răzgîndi: „N-o să dorm decît două-trei ore, ce s-o mai aprind dimineața? Cîștig cîteva secunde.” Și se culcă îmbrăcat.

A doua zi, Griguță se trezi năuc. Mama îl trăgea de picioare, speriată:

— Griguță, ce-i cu tine? Ești bolnav? Ce ți s-a-ntîmplat? Te-ai culcat îmbrăcat, ai lăsat lumina aprinsă. E ora zece, nu te scoli?

— E zece? Vai de mine! Și eu aveam de gând să mă scol la patru; de-aia n-am stins lumina.

„Așa nu merge, cugetă Griguță. Trebuie să câștig timp altfel... Nu la secunde. La citit! Ce rost are să citesc cuvînt cu cuvînt? Și mai ales frază cu frază? Totul trebuie prescurtat. Pus în formulă totul: ca la algebră. La geografie, de pildă, e prea multă vorbărie. Important este să știi numele proprii, munții, lacurile, râurile, orașele... Asta-i esențialul. O să le scot în caiet și o să le pun în formulă.”

Lui Griguță îi bătea inima de emoție, cînd se așternu pe lucru.

„Munții Apuseni, de pildă: Zarand, Metalici, Trascău, Gilău, Bihor, Codru... sînt greu de ținut minte, își spunea Griguță. Dar dacă iau numai prima silabă din fiecare? Za-me-tras-gi-bi-co? Strașnic! Țștia sînt Munții Apuseni: Zametrasgibico. Sau afluenții Șiretului: Suceava, Moldova, Bistrița, Troțuș, Putna, adică Sumolbitropu. Am bălțile de pe malul Dunării, sau localitățile petrolifere, sau orice? Totul se poate pune în formulă. Asta e economie de timp”, se bucura Griguță, continuînd zorit să extragă silabe, să le potrivească, să le prescurteze.

În trei ore epuizase manualul. Îl avea în întregime pe o bucată de hîrtie. Răspunsese la toate lecțiile. Acum se asculta pe sărite, cu glas tare, accentuînd fiecare silabă.

„Bun!” se felicita el, mulțumit.

Mama lui trebăluia prin curte. Deodată fu izbită de niște sunete ciudate, ce se auzeau dinspre fereastra lui Griguță. Păreau cuvinte... Dar asemenea cuvinte nu mai auzise în viața ei. Din cînd în cînd se auzea un mormăit, apoi din nou acele cuvinte fără noimă repetate, silabisite:

—Zametrasgibico... Sumolbitropu...Greneposuca...Socrimur...

Se apropie mirată de fereastră. Griguță, adîncit în sine, cu ochii închiși, încruntat, se rotea în jurul mesei, ținînd în mîna o foaie de hîrtie.

—Pepelonani... Cofrunghie... Cofrunghie...

Din cînd în cînd, deschidea ochii, se uita în foaie, apoi iar începea rotirea.

„Ce face oare Griguță? se-ntreba mama nedumerită. Învață o limbă străină? Dar ce limbă? Și tocmai acum?”

Mama veni la fereastră, tocmai cînd Griguță repeta în neștire;

—Cofrunghie... Păpiatrabu...

—Ce frînghie, Griguță, ce piatră? întrebă mama.

—Nici o frînghie.

—Dar ce spui tu acolo?

Griguță zîmbi superior:

—Învăț la geografie...

Mama plecă. După cîteva minute se-ntoarse la fereastră:

—Griguță... Voi n-aveți geografia patriei?

—Ba da, mamă. De ce?

— Păi ce spui tu acolo nu prea seamănă cu limba noastră...

Ce-o fi asta, ce spuneai: Bru-bra... broșic?

—Brabrosăc? Simplu: lecția numărul douăzeci și unu.

—Cum asta?

—Păi da! Localitățile aurifere: Brad, Abrud, Roșia, Săcă-rîmb. E o metodă a mea. Voi fi primul la geografie; îi tai pe toti.

Peste două zile, la orele opt, copiii erau în clasă. Începea ascultarea, Griguță a fost chemat printre primii. Imediat ce a auzit întrebarea, s-a așezat în bancă, a închis ochii și a început să-și miște buzele cu repeziciune. În liniștea clasei, se auzea aproape deslușit:

—Co-frun-ghi-ie, Pă-pia-tra-bu, Zame-tras-gi-bi-co... Notă apoi ceva pe ciornă, și iar începu să silabisească. În sfîrșit, ridică mîna:

— Gata, tovarășe profesor. Munții dintre Olt și Prahova, și Munții Apuseni. Griguță închise ochii, silabisi ceva și începu

ca o mitralieră: Cozia, Frunți, Ghițu...le...ie...Iezer...Pă... Păpușa... Piatra Craiului... și ăștia sînt. Adică nu... mai este Bu...

Profesorul înclină din cap în semn de aprobare.

Griguță, crispat, se uita în tavan. Sudoarea îi curgea pe frunte :

— Bu... bu... buu...

— Bucegi! îi spuse, în sfîrșit, profesorul..

— Bucegi! îi țîșni și lui Griguță cuvîntul.

— Acum arată-i pe hartă, spuse profesorul.

Griguță luă linia și se îndreptă, șovăind, spre hartă. Privi cîteva clipe harta, apoi așeză linia în Carpații Răsăriteni. O coborî spre sud, iar o înălță în Carpații Răsăriteni.

— Aici, spuse el cu voce moale.

— Mda! Treci la subiectul doi.

— Munții Apuseni, îngăimă Griguță. Z... Za... Zalău, adică nu... Zarand... Metalici... Gi... bi... bii... Bistrița... Co... Constanța... adică nu... Cozia... adică nu... Co... Co...

— Arată-i pe hartă, spuse profesorul.

Griguță se-ndreptă spre hartă, dar privirea lui rătăcea undeva, între Mureș și Someș. Linia de-abia ridicată îi cădea, odată cu mîna, de-a lungul corpului.

După ce a terminat de răspuns, s-a așezat în bancă, amărît. Nu îi era ciudă că ceilalți copii răspundeau bine. Îi era ciudă pe sine însuși. Greșise oare calculele? Calculase mai multe secunde? Numărase prost paginile? Prescurtase prea mult? Poate ar fi trebuit două silabe din fiecare cuvînt. Dar dacă pui două, de ce să nu pui trei, adică pe toate. „Nu trebuia să scot hărțile. De-aia m-am încurcat, își zicea abătut. Să învăț pentru fizică și schemele... și fără nici o prescurtare... Altfel pătesc ca la geografie.” Pînă la sfîrșitul orei rupse, bucățică cu bucățică, întreaga foaie unde își închipuia el că are toată geografia prescurtată.

La ieșirea din clasă se apropie de el Petrică Viforeanu:

— Griguță, vii după-masă la scaldă?

— La scaldă? Acum, cînd se încheie mediile anuale?

— O oră, Griguță.

Griguță era cît p-aci să transforme ora în secunde, dar Petrică adăugă:

— Mai întii învățăm. Cinci-șase lecții, apoi ne scaldăm, pe urmă mai lucrăm cinci-șase... Vino la mine, învățăm împreună.

Griguță ajunsese acasă și intra grăbit în camera lui. Se așeză la masă. Privea „Calendarul secundelor”. Se sculă și începu să-l privească mai îndeaproape. Apoi luă creionul și adăugă apăsător: PIERDUTE. Așa e mai bine zis: „Calendarul secundelor pierdute”. Se trînti în pat și adormi buștean. Nu se mai trezi decît cînd auzi bătăi în geam. Era Petrică Viforeanu care îl chema:

— Griguță, hai să învățăm la fizică.

P.T.T.R.

CINE NU CUNOAȘTE ACESTE INIȚIALE? P.T.T.R. ...Se pot vedea pe firma oricărui oficiu poștal. Și dedesubt — spre știrea cetățenilor — se înșiruie serviciile pe care fiecare inițială (și toate la un loc) le pot executa: scrisori, mandate, colete, telegrame, felicitări, mesaje, mesagerii — într-un cuvânt, tot felul de expediții. Mii și mii de poștași și telegrafiști se străduiesc să asigure cu promptitudine legăturile la distanță între expeditori și destinatari. Și cine — fie ca expeditor, fie ca destinatar — n-a beneficiat de aceste minunate servicii ale P.T.T.R.-ului — rod al civilizației și progresului?

Există însă o formă de P.T.T.R. necunoscută publicului larg: fără firmă, fără ghișee. E vorba de un anumit oficiu poștal folosit de școlari. Unde este sediul acestei poște? În clasă, banca întâi, a doua sau oricare alta. Orele de funcționare? Cele de curs. Obiectul primit la expediție? Bilețelul. Fără plic, fără timbru, o simplă hîrtiuță împăturită, bilețelul n-ar fi transmis de către nici un oficiu poștal obișnuit. El ar zace pe fundul oricărei cutii poștale și nu s-ar bucura de atenția nici unui factor poștal. Bilețelul este însă la loc de cinste în poșta de care vorbim... Tocmai de aceea nu merită anonimatul în care se află cufundată scurta, dar aventuroasa sa experiență.

Iată, a început ora. La catedră, profesorul explică apăsător că complementul direct al unui verb la diateza activă devine subiect, atunci când verbul trece la diateza pasivă. Se dă și un exemplu la tablă, pentru ușurință. Aceasta ușurează și nașterea bilețelului, căci profesorul s-a întors cu spatele spre clasă.

Se aude un fișuit de hîrtie ruptă? Nu? Foarte bine. Nici profesorul nu l-a auzit. Așadar, urmează redactarea:

„F. f. urgent. Către Zamfirescu Ion, banca întîi. De ce nu-mi dai o sîrmă de țambal, că eu i-am dat lui Virgil roata cu rulmenți, care avea să-ți dea ție un capac de stilou și două timbre. Să știi că mă supăr pe tine, aștept răspuns. Amintire de la mine:

***Cerneala-i albastră
Și tabla e neagră,
Eu nu te voi uita
Viața mea întreagă! !”***

Bilețelul e gata! Urmează semnătura — în toate cele patru colțuri — și expediția.

—Pssst! Dă bilețelul ăsta lui Ionescu și zi-i să-l dea înainte, lui Popescu, care să-l dea lui Zamfirescu...

S-a auzit vreun răspuns? Nu? Foarte bine! Înseamnă că Ionescu a refuzat recepția. El e ocupat în acest moment cu verbele tranzitive, care pot avea două complemente.

După ce a citit cu elevii exemplul din carte, profesorul s-a întors din nou spre tablă. Expeditorul bombăne nemulțumit de defecțiunea produsă... Un nou bilețel ia naștere, semnat în toate cele patru colțuri...

—Pssst! Ionescule, e pentru tine, f. f. f. urgent:

„Scrisoare. Așa înțelegi tu prietenia? Bine. Nu mai vii tu pe la mine, să-ți dau creioane colorate? Cotul. Prietenul meu la nevoie se cunoaște. Aștept răspuns.”

Nici un răspuns. Expeditorul nu se descurajează. Încearcă să ajungă la destinație pe altă cale, în zigzag. Totul e să fii ingenios și să ai răbdare. Răbdare pînă cînd profesorul se îndreaptă iar spre tablă, spre a arăta că nu trebuie făcută confuzie între complemen-

tul direct și subiectul ce răspunde la întrebarea „ce”. Un nou bilețel e confecționat la iuțeală:

„Dragă Ionică, ce mai faci? Te-ai supărat pe mine ora trecută când ți-am trimis bilețelul pt. Petrică, să-l dea lui Fănică? Răspunde-mi urgent pe verso. Ghicitoare: Ce trece puntea și stă pe loc? Aștept răspuns.”

Răspunsul întârzie. O nouă defecțiune pe rețea? Dar expeditorul nu mai are răbdare. El este... expeditiv. Va azvîrli bilețul drept în banca întâi! Precizia acestei metode de a distribui poșta este îndoielnică, se mai greșește adresantul, și atunci urmează noi demersuri, firește, scrise:

„F.F.F. urgent. Vezi că e un bilețel F.F. urgent lângă bilețelul ăsta, F. urgent. Împinge-l pe ăla F. F. și dă-l înapoi pe ăsta F. F. F.”

La tablă complementul direct îmbracă forma verbală, trecînd prin diferite moduri. Numai bilețelele stau pe loc.

O nouă încercare. De data aceasta, furia expeditorului a fost un nefericit sfătuitor. Bilețelul a ajuns chiar pe catedră, exact când profesorul puneă întrebările complementului indirect: de cine? de ce? la ce? despre ce? cui? Hm... Cui? Răspunsul e simplu. N-are decît să desfacă bilețelul poposit chiar pe catalog. Iată, profesorul l-a și desfăcut și citește:

„Văd că faci pe grozavul. Treaba ta, dar eu cu tine nu mai vorbesc. Amintire:

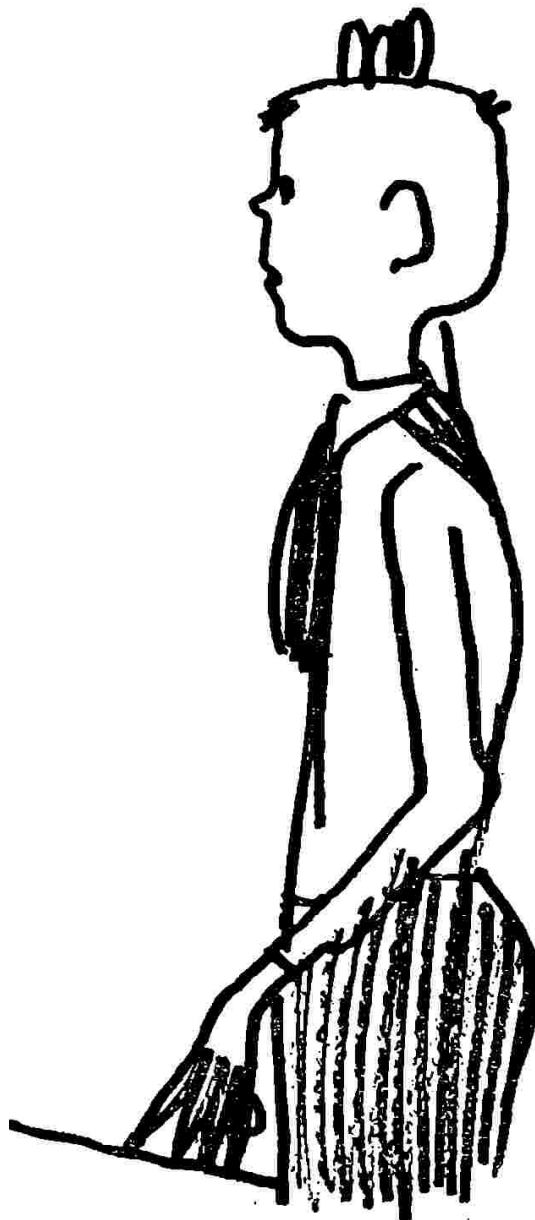
***Lacrima de față
E din al meu plîns.
Mă gîndesc la tine
Și aștept răspuns.”***

De data aceasta răspunsul e prompt: „Poftim la lecție!” Rezultatul? E scris în catalog. Spre amintire. În plus, pare a fi fost aplicată și o taxă de timbru — cîte un punct pentru fiecare bilețel; șase bilețele — nota patru. Ce-i drept, în contul acestei taxe se mai expediază un bilețel:

„Vă rog să treceți pe la școală, în legătură cu situația la învățatură a fiului dvs.”

Semnat: *Dirigintele clasei.*

Vedeți? Există și în cazul acesta diriginte... Ca la orice oficiu poștal.

SCRISORI FICTIVE

N-AM FOST DE FAȚĂ LA PLECAREA lui Tudorel dintr-a treia în tabără. Nu știu și nu vă pot împărtăși nimic din cele petrecute cu acest tragic prilej. Dar o să stau de vorbă cu vecinii, și pot să jur că ecoul zguduitorului eveniment n-a scăpat nimănui, de la un capăt la altul al străzii Delfinului. Iar dacă din vecini n-o să aflu nimic, însemnează că lucrurile s-au petrecut așa cum susține directoarea taberei: că mămica, bunica și tușica au condus la gară pe micuțul vilegiaturist, l-au suit în tren și l-au însoțit pînă la Fetești, unde au coborît pe furiș, pentru că băiatul ador-mise. Altfel, Tudorel n-ar fi plecat, doamne ferește! Cum adică? Să plece el de acasă pentru prima oară în viață, și încă pentru o lună, și pe deasupra singur (adică laolaltă cu două sute de copii), fără mămica, bunica și tușica? O, nu !... Și sînt în stare să pariez că, dacă nu l-au lăsat adormit în tren — cum spune directoarea — atunci precis că de acasă la gară l-au dus de-a gata adormit. Da, pariez! Unu contra o sută!

În sfîrșit, dacă lucrurile s-au petrecut într-un fel sau altul nu interesează acum prea mult. Principalul este că de două zile Tudorel se află în tabără, la mare. Ros de melancolie, urmează pretutindeni pe cei doi băieți mai mari, colegi de dormitor, ca un pui de găină rătăcit, ce se ține după o cloșcă de pripas. Acum, stau toți trei în dormitor, întinși pe paturi.

— Și cum vă spuneam, povestește cel mai mare — un bucu-reștean — văd deodată pe lîngă țarm, în apa limpede, ceva și mai limpede. Ce credeți că era?

— Ei? întrebă curios celălalt, un băiat gras, cu niște alifie albă, groasă de un deget, pe nas.

— O meduză!

Tudorel oftează adânc, apoi, ca și cum ar fi înghițit un muștiuc de goarnă, izbucnește într-un urlet ascuțit și prelung:

— De ce plîngi? întrebă bucureșteanul.

— Pentru că bunica mea stă chiar pe strada Meduzei, și nu mi-a scris nici o scrisoare de cînd am plecat.

— Of, mai lasă smiorcăiala! i-o retează, plictisit, grasul. Sîntem aici de-abia de alaltăieri. Cînd vrei să-ți vină scrisoarea? Și, adresîndu-se celuilalt: Zi mai departe, Radule.

— Era ca o minge transparentă, continuă bucureșteanul, rotunjindu-și palmele, dar moale, mă, și lucioasă, așa, ca o combinație de sticlă, gelatină și cauciuc...

Tudorel își pleacă capul și bîzîie înlăcrimat.

— Ei, acu' ce te-a apucat?

— Am și eu o minge de cauciuc, sughițe băiețașul, dar a rămas acasă... acasă unde e mămița mееea...

— Scîrțîit mai ești, frățioare! își iese din sărite bucureșteanul.

Cel gras e mai milos. Îl mîngîie pe creștet!

— Ei lasă, taci. Taci, o să-ți scrie... Zi, Radule, povestește...

— Scot eu meduza din apă și o pun în casca mea de baie, aia cu buline... Acu' ce mai e? îl apostrofează, apucîndu-se de păr, povestitorul. Tudorel își șterge ochii cu pumnii roșii, ca de spălătoreasă, de atîtea lacrimi.

— Și tușica mea are o rochie cu bulineee...

— Ei și?

— Și nu mi-a scris deloc... deloc...

— Radule, las-o moartă cu meduza, că ne amețește ăsta. Zi mai bine cum a fost cu bicicleta poștașului, cată să schimbe vorba grăsunul.

Tudorel se înviorează:

— Da, povestește cum a fost cu poștașul, pentru că nu știu dacă v-am spus... continuă el cu lacrimi în glas, și mămițica mea lucrează la poștăăă...

— Of, izbește bucureșteanul o pernă de perete, să știi că de la Ovidiu încoace nimeni n-a mai plîns ca ăsta pe malul mării. Cît o fi ceasul? Mi s-a făcut foame.

Grasul dă perdeaua la o parte și se uită înspre umbra zvîrlită de catarg pe nisipul careului...

— Douășpe fix.

Tudorel se spovedește trist:

— La ora asta Monica dă de mîncare lui Marica.

— Cine-i Monica?

— Tușica. Dacă n-o fi plecat la Vatra Dornei.

— Și Marica cine-i?

— Pisica... continuă și mai trist Tudorel, răvășit de nostalgie: Am primit-o de la bunica, odată cu Martica...

— Cine-i Martica?

— Purcica... Am și-o cățelușă, Marița. Cine-o mai duce la plimbare cu curelușa și botnicuța? Și — adaugă copleșit de trista realitate — și nici Mamina nu mi-a scris deloc...

— Cine-i Mamina? întreabă grasul.

— Ei, cine? Tușica, îl ia la rost bucureșteanul.

— Nu e pisica?

— Nu, lămurește Tudorel, căutînd zadarnic o batistă uscată. Pisica e Marica și purcica e Martica. Monica e tușica, și bunica e Mamina, și are reumatismmm... mormăie băiatul, cu nasul în batistă, și nu mi-a scris deloc...

— Ei, lasă, nu mai plînge, se scoală hotărît bucureșteanul. Mîine o să primești o scrisoare. Poate chiar după-masă.

— De unde știi? se înseninează Tudorel.

— Știu. Ai să vezi tu, îl bate pe umăr bucureșteanul. Îți garantez !

— Da, da, confirmă misterios și grasul. Poate chiar două. Cum ziceai c-o cheamă pe bunica? Marica sau Martica?

— Nu!... Marica e pisica... Bunica e Mamina...

— Și tușica? întreabă bucureșteanul.

— Monica...

— Nu Marița? Monica, va să zică... Bine, hai la masă...

În după-amiaza aceea, Tudorel a rămas singur în dormitor.

Ceilalți doi au dispărut îndată după prînz. S-au reîntîlnit după gustarea de patru, pe terasa cu fotolii împletite.

— Tudorele, ai o scrisoare! scoate bucureșteanul un plic din buzunar, încărcat de timbre.

Băiatul se repede la scrisoare și rupe plicul, strălucind de bucurie:

„Dragă Tudorele, citește mormăind, ți-am pregătit pentru cînd te întorci un borcan de dulceață de agrașe, cum îți place ție... Tușica Monica e sănătoasă și ți-o plimbă pe Marița în fiecare zi...”

— Ai văzut ce bucurie i-am făcut? își freacă mîinile bucureșteanul.

— Cum i-ai făcut?! se miră grasul, cojindu-și o piele rebelă de la rădăcina nasului.

— Simplu, îi șoptește tainic celălalt, eu i-am scris-o. Ca să nu mai plîngă... E fictivă!

— Vorbești serios?

— Da. Ca din partea mamei lui. Am scăpat de miorlăială.

Dar în aceeași clipă mormăiala micuțului destinat s-a transformat în urlet.

— Ce e? Ce s-a întîmplat?

— Scri-soa-reea!

— Și? Nu te bucuri?

— Cum să mă bucur? Că bunica a început la optzeci de ani să lucreze la poștă, și cățelușa mi-a plecat la Vatra Dornei, și pisica o duce bine cu reumatismuu’?

— Mai bine nu te băgai, nepricopsitule, șuieră grasul. Ai încurcat borcanele. Noroc că i-am scris și eu una. Repar eu totul. Scoate un plic din sân și i-l întinde băiatului ce citește pentru a doua oară, înecat de plîns, scrisoarea buclucașă.

— Tudorele, băiatule, nu fi amărît. Uite, ți-a mai venit o scrisoare. Totul e în regulă. Se întoarce șoptind spre bucureșteanul ce-și roade nervos unghiile: Eu nu-s nătăfleț ca alții, care nu-s în stare să țină minte că Mămica e mămica, și Monica e tușica, și Marica e pisica... Hai, Tudorele, citește, îl îmbie cu glas tare.

Băiatul începe să citească din ce în ce mai vesel:

„Dragul nostru, noi sîntem bine sănătoși și ni-e tare dor de tine! Sîntem sigure că te distrezi minunat. De noi să n-ai nici o grijă. Tușica Monica a plecat la Vatra Dornei... Marica stă plictisită fără tine, prin casă, Marița își vede de treburi prin curte, iar pe Mamina, care s-a făcut rea și stricătoare, am legat-o cu o curelușă și i-am pus botniță”...

Tudorel repetă ultima frază, apoi dă un țipăt sfișietor.

— Ce e? întrebă speriat grăsunul. Mamina e doar cățelușa,

— Nuuu!

Bucureșteanul îl înghiontește satisfăcut:

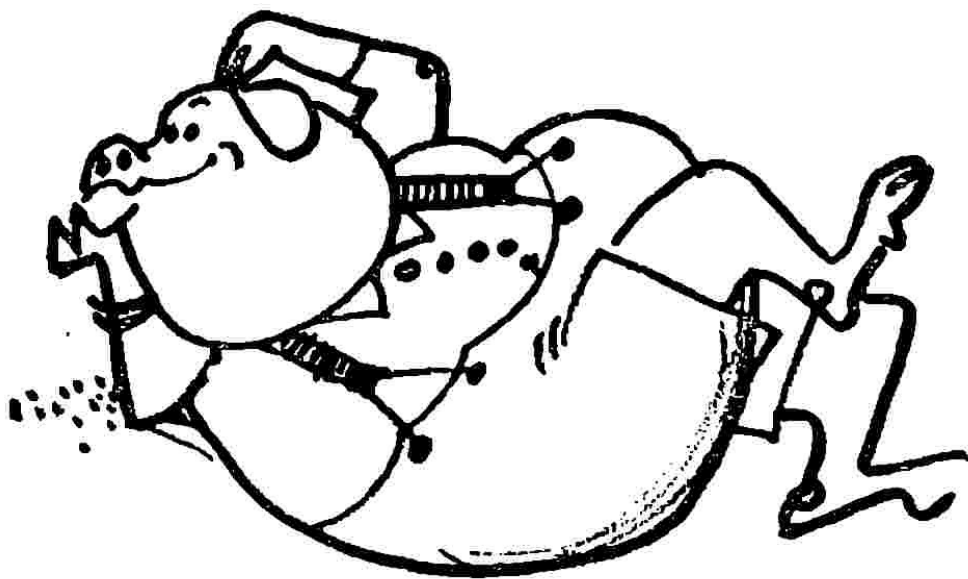
— Sigur că nu. E purcica, deșteptule!

— Nuuu!...

— Dar cine e? întreabă într-un glas amîndoi.

Tudorel se trîntește cu capul pe măsută și se vaită pierdut;

— Bunica!... Bunicaaaa!... E bunicaaaa!

DECEMBRIE

CRED CĂ SÎNTEȚI DE ACEEAȘI PĂRERE: cel mai frumos anotimp e iarna. Dar nu iarna șuie, fără zăpadă. O iarnă sadea, așa cum e în calendar pe fila lui decembrie: cu zăpadă groasă, pe care se văd pierzându-se în zare niște urme de schiuri. Eh, dar anul ăsta calendarul meu e mincinos. Și mor de necaz. Tocmai în decembrie e mincinos. Uite, întorc o filă: noiembrie. În desen, vînt, ploaie, frunze care cad. Așa a și fost. Poftim — septembrie — un măr încărcat. Așa a și fost. Priviți luna august: copii care se scaldă. Și cît m-am mai scaldat eu toată luna august în gîrla noastră! Și acum unde-i zăpada? E drept, zilele trecute a început să fulguiască. Un sfert de ceas m-am tot uitat la nori. Urmăream stelutele de nea ce se cerneau de sus, în timp ce ciorile se roteau croncănind. Și mă durea inima de toți fulgii care poposeau în băltoace, în fîntînă sau chiar pe nasul meu. Aș fi vrut să cadă toți unul peste altul, să crească zăpada mare, mare, văzînd cu ochii. Dar după vreo jumătate de oră fulguiala s-a oprit. Pe cîmp a rămas o pojghiță de zăpadă de vreo două degete, zgîriată de coceni și buruieni. De atunci s-a mai pornit să ningă de vreo cîteva ori. Cum vedeam un fulg rătăcit prin văzduh, deschideam aparatul de radio să ascult buletinul meteorologic. Cînd auzeam:

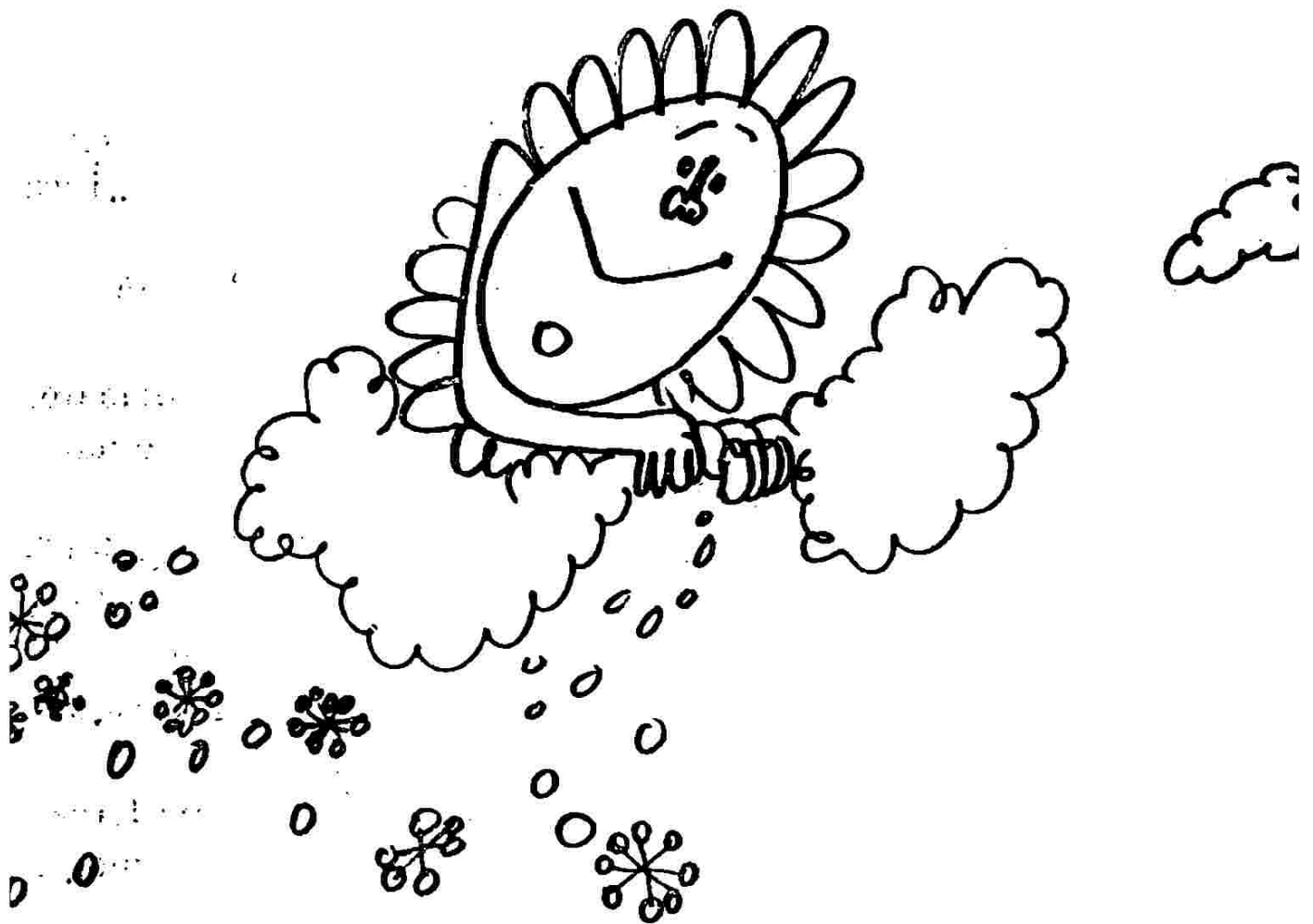
„Temperatura în scădere”, mi se încălzea inima. Dar pe urmă, aceeași și aceeași poveste: „Ninsoare în munți”.

În munți, în munți! Dar în sud-estul țării? Eh, la urma urmei, bine că cel puțin scade temperatura. Când mă sculam dis-de-dimineată, drumul era înghețat, șanțul bocnă, toate băltoacele — ochi de gheață. Dar ce folos: gîrla se vedea departe, fumegînd. „N-a înghețat”, îmi ziceam. Și o ștergeam cu patinele în șanțul din fața casei. Dar după două-trei ture se făcea ora opt, trebuia să plec la școală. Cu nici un preț în fața casei nu mai puteam rămîne. Mă lua mama la zor. Îmi luam traista cu cărți și patinele și-o ștergeam pe uliță în sus, spre școală. Unde vedeam o palmă de gheață, mă opream, legam la repezeală patinele, șșș...șșș... în sus și-n jos. Dar pe la zece, gheața se înmuia și, încet, încet, se adeverea, din nenorocire, ceea ce ne spunea tovarășul profesor: „Că gheața tot apă e”. Atunci mă duceam la școală.

Am încercat și cu săniuța pe dîmbul din dosul satului. De acasă parcă zăream din loc în loc niște peticele de zăpadă. Dar de-abia prindea săniuța să zboare, că se și poticnea într-un mușuroi, și apoi luptă-te s-o scoți. Pe urmă, în cîteva zile — halal decembrie — s-a topit și pojghița asta. Au mai rămas doar niște dungii de zăpadă, pe lîngă garduri, așa ca de-o palmă jumate lățime. Sania aluneca, dar eu trebuia să stau pe-o rînă și, cînd o lua ceva mai la stînga, nimerea de-a dreptul în gard. Închipuiți-vă și voi: să nimerești într-un gard viu, cu spini.

Cît despre schiuri, să nu mai vorbim. În decembrie ăsta, rareori aveam norocul să găsesc o pîrtie pentru amîndouă. Cînd își lua vînt o tălpică, cealaltă se încliea în noroi și — poc! — cădeam în nas. Și-apoi, gîndiți-vă, să treci cu schiurile în picioare peste arături și haturi fără zăpadă. La un moment dat se făc de vreo cinci ocale.

Li se slăbiseră cataramele, legăturile, vreo trei șuruburi s-au și pierdut. Rîdeau copiii de mine. Dar ce, n-aveam dreptate? Socotiți și voi 3... 5... 8... 10 decembrie, și nici o zăpadă ca lumea. Eram

sigur, de altfel, că nici n-o să mai ningă. Stăteam seara pînă la unsprezece să ascult buletinul meteorologic: Ninge în munți”... „În munți ninsoare”. Uf... „Precis, îmi ziceam, în sud-est nu mai ninge.” Halal decembrie! Și a doua zi... iar cu patinele în șanț.

Și culmea! Ieri dimineață cînd m-am trezit, alb peste tot. Cățelul alerga roată ca un nebun, intra cu botul în zăpadă, se rostogolea, strănuta. Găinile nu îndrăzneau să coboare din coteț. Căzuse o zăpadă grozavă: de unsprezece centimetri jumătate, dar afînată, nu se putea schia, nici patina. Atunci m-am dus la școală. Dar toată vremea mă uitam pe geam și-mi creștea inima: ningeă întruna! De la ora 9 n-am mai avut răgaz să privesc pe geam. M-a scos tovarășul profesor de matematică la lecție. Temele nu le scrisesem, iar de cel mai mic multiplu comun nici n-auzi-

sem. Nu-i vorbă, nici de cel mai mare divizor comun n-aveam habar. Nici de luptele perșilor cu grecii, la istorie, nici de complementul circumstanțial de loc, la gramatică. Vă spun drept, nu-mi prea venea la îndemână, dar mă gîndeam: „Încă o oră, și zburd cu schiurile pe deal”. Ce conta cel mai mic multiplu comun? Bine c-a venit iarna! Și ce iarnă! Iar deseară o să afle toată țara: „În sud-estul țării ninge”. Ninge!

În sfîrșit, clopoțelul a sunat. Ne-am ridicat ca toții în picioare. Primul la ieșire am fost eu. Dar nu puteam ieși. Pe umărul meu se lăsase mîna tovarășului diriginte:

— Andrei, tu rămîi la meditație... pînă la orele două... și după-masă, de la trei jumătate. Ai rămas în urmă la toate obiectele.

Ce era să fac? Am rămas în clasă. Am venit și după-masă. Pe la patru, auzeam copiii chiuind pe ulițe, iar tovarășul diriginte îmi dădea o fracție, apoi încă una, și încă una.

Mă trezeam cu creionul chimic între dinți, privind pe fereastră. Departe, printre prunii din livadă se zăreau niște mogîldețe mișcătoare: schiorii! Cinci... ba nu, șase! Acum urcă... S-au oprit... Coboară! Tii, ce alunecă... Unul a căzuți Cine-o fi? De aici seamănă toți... După căciulă parc-ar fi...

— Numărătorul fracției, se auzea vocea tovarășului profesor.

— Da... numărătorul...

Am ajuns acasă seara, cu inima cătrănită și dinții violeți.

M-am așternut pe cel mai mic multiplu comun. Și pe complementul circumstanțial de loc. Am stat pînă seara tîrziu. La orele unsprezece, din aparatul de radio se auzea: „În sud-estul țării ninge bogat”.

— N-are decît să ningă. Iarna asta n-are nici un farmec.

Privesc fila calendarului. Nu e mincinoasă. Pe cîmpuri, zăpada e de două palme, dar prea sînt grele fracțiile astea. Uf, de ce nu le-o fi pus la primăvară? De ce taman în decembrie... cînd ninge atît de bogat? !

ÎNTRE PRIETENE

O, SUPĂRĂRILE ÎNTRE FETE! Prolog al despărțirilor de-fini-ti-ve! Sfișietor spectacol!... Să știi că șorțulețele acelea pepit, ce se strîngeau buchet în orice clipă, ca într-o garderobă, își vor întoarce — dintr-o dată și pe veci — spatele, iar drăgălașele lor proprietare se vor privi fără să se vadă, ca printr-o sticlă mată! Unde, te întrebi — în inimioara lor fragilă — încapere oare atîta tărie? Gîndiți-vă! Ușor e oare să te despartă de cea mai bună prietenă, și încă pentru totdeauna, și să continui totuși să stai cu ea în bancă?

Iată, de pildă, Aurica a jignit-o pe Nușa. Cum? În ce împrejurare? N-are însemnătate. A jignit-o, asta-i de ajuns. (Și dacă-i de ajuns pentru Nușa, e de ajuns și pentru dumneavoastră, cititorii.)

De atunci, cele două nu-și mai vorbesc, nu se mai privesc. Stau tot timpul cu spatele una la alta. (Se înțelege că pentru asta tot trebuie să se mai privească. Dar numai pentru asta.)

Bineînțeles că, pentru Nușa, Aurica nici nu mai există — decît ca să-i întoarcă spatele. Există însă compasul ei nichelat și temeale cu circumferința cercului la geometria plană. Și atunci, și numai ca proprietară de compas, Aurica începe să ființeze din nou... Dar numai prin intermediar.

— Getuțo, du-te și cere-i tu compasul Aurichii... dar nu care cumva să afle că-i pentru mine.

— De ce, tu?

— Sîntem certate.

— Vai, tu! se miră sincer mijlocitoarea. Erați cele mai bune prietene?!

Fata își rotește privirea conspirativ:

— Ssst! că se uită-ncoace. Nici nu vreau să aud de ea.

— Ce spui, tu? Și eu nu știu nimic... De mult s-a întîmplat, tu? ciripește mai mult bucu-roasă decît consternată Getuța.

— De mult... închide Nușa ochii și caută să-și aducă aminte, ca și cum „s-a întîmplat” cîndva, la sfîrșitul veacului al treisprezecelea. De vreo trei zile.

— Și mie nu mi-ai spus nimic, îi reproșează prietenos amica. De ce v-ați certat, tu?

— Nu pot să-ți spun.

— Da? Să știi că mă supăr. O îmbie apoi, împletind nu știu ce la o codiță perfect împletită: Nu-mi spui tu mie, prietena ta cea mai bună?

— Să-ți spun drept, dragă, alaltăieri m-aș fi împăcat cu ea, poate că ieri... Dar acum... niciodată! N-are decît să se împace ea. Eu nu mai pot.

Nu mai pot, și gata!

Mijlocitoarea își strânge palmele a rugăciune:

— Ah, dragă, povestește-mi!... Mor de curiozitate!...

— Nu pot.

— Bine!... M-am supărat. Adio și n-am cuvinte...

Se răsucește pe călcâie și pleacă, cu pași mari.

— Stai! aleargă după ea Nușa. Îți spun. Uite, nu mă împac cu ea... Dar nu-i spui, te conjur!... Nu mă împac pentru că nu mai țin minte de ce ne-am supărat. Am uitat, zău!

— Da? Va să zică tot nu-mi spui? se smiorcăie Getuța, revoltată. Și mai zici că-s prietena ta cea mai bună. Ești o falsă, prefăcut-o!

Pleacă și privește absentă pe geam.

— Stai! Getuțo, mi-am amintit! Uite, acum mi-am amintit. O cuprinde după umeri și continuă: Știi de ce sînt supărată pe ea?

— Ei?

— M-am supărat cu ea acum trei zile, pentru că nu i-am spus de ce eram supărată cu tine acum cinci zile!

O, supărările între fete!

CEA MAI INTERESANTĂ ACȚIUNE

ORA OPT DIMINEAȚA. O pală de vînt joacă în opturi mlădii cîrlionții lui Tudor, conducătorul de grupă. Băiatul stă în picioare, pe treapta a treia a scării de piatră, iar grupa ciugulește, la umbră, duduile negre ce au picat peste noapte. În toată curtea n-au mai rămas decît ei și cîtiva pui mai mărișori de găină ce scurmă cu îndîrjire, dar fără folos, rămășițele mingii de ping-pong, spartă seara tîrziu, în finala campionatului taberei de curte. Dincolo de zăplaz, la vreo cincizeci de pași, grupa a doua stropește straturile de roșii și castraveți de pe lotul școlar, iar grupa a treia, formată din cei mai mici, împodobește cu frunze proaspete de arțar tăblia roșie de la intrare, pe care scrie mare, cu alb: „TABĂRA DE CURTE”.

Mîngîiat de boarea dimineții, drapelul își flutură umbra peste fruntea lui Tudor. Poate de aceea îngîndurarea lui părea mai adîncă, iar grupa, mînjită pe buze și pe bărbie, i-o respecta în tăcere. Ori poate că cei opt tăceau numai pentru că duduile erau într-adevăr dulci?...

Tudor răsucește între degete o hîrtiuță. Hm, grea treabă e să fii conducător de grupă în vacanță. Ai la-ndemîna zeci de acțiuni, care de care mai interesantă. Să fie asta o greutate?

Vedeți? Sigur, e ușor să fii simplu pionier... Să vină altul și să-ți spună: „Uite, frățioare, acum facem asta... Pe urmă, ailaltă, apoi la ora X, cutare, și la Z, mai știu eu ce...” Ei, dar conducător e altceva. Din toate acele zeci și zeci de acțiuni interesante, care e cea mai interesantă? Din două acțiuni, alegi totdeauna pe cea mai interesantă. Te apropii de băieți, chibzuiești împreună cu ei, le ceri părerea...

Tudor se apropie de băieți. Coboară o treaptă, apoi încă una:

— Ei, ce părere aveți? Mergem astăzi la pădure, sau la scaldă?

— La pădure!

— La scaldă!

— La pădure! La scaldă!

Orătăniile aleargă care-ncotro. Cei opt, în picioare, țipă așa de tare, că fără veste dudele prea coapte încep să le curgă în cap.

— Stați! acoperă Tudor hărmălaia, urcat din nou pe treapta a treia. Stați jos! Să chibzuim. La pădure am da de luminișuri, de izvoare, ne-am urca în copaci, am găsi veverițe... Am culege flori, ciuperci, fragi...

— La pădure! Să mergem la pădure! După fragi! După veverițe!

— Fragi!

— Veverițe!

— Fragi! Veverițe!

Conducătorul grupei își pune degetele în urechi:

— Nu țipați!! De ce jucați într-un picior? N-am hotărât nimic... Să chibzuim. Nu credeți, totuși, că e mai bine, mai interesant la scaldă? Putem face baie, ne-afundăm printre trestii, pescuim, culegem scoici. Nu e interesant?

Băieții sar în picioare și-și șterg de praf pantofii de doc, gata de plecare:

— La scaldă!

— La scaldă!

Tudor urcă neliniștit încă o treaptă... Flutură în mână hîrtiuța:

— Nu vă pripiti, tovarăși! Am aici, aici, pe hîrtiuța ăsta, zeci de acțiuni interesante... De ce să dăm buluc, la întîmplare? Judecăm liniștiți, și p-ormă gata! Plecăm... De pildă, știți voi cum se scoate un ziar? O carte? Vedeți! Nu sînteți de părere să vizităm o tipografie?

— Să mergem...

Conducătorul grupei zîmbește triumfător și coboară o treaptă:

— Sigur. Toate sînt interesante... Dar nu credeți c-ar fi mai interesant să vizităm o fermă? N-ați vrea să vedem tractoare? Sau caii? Hm? Să călărim căluții? Sau să dăm o mîna de ajutor la strîngerea caiselor?

— La fermă! La cai! La caise! se-mbulzesc cei opt în jurul treptelor, zvîrlind din mîna duduțele...

— Stați! N-am isprăvit! flutură nădușit hîrtiuța Tudor, acum suit pe treapta a cincea... Ce-ați zice...

E ora zece... Soarele s-a ridicat mai sus. Umbra dudului s-a subțiat, pitindu-se mărunță lîngă trunchi. Dar parcă nici băieții nu mai sînt chiar opt.

Conducătorul grupei nu observă însă fenomenul. Continuă propunerile:

— Ce-ar fi să-i tragem un meci de volei cu tabăra nr. 2, de pe malul lacului? Și pe urmă să ne plimbăm cu bărcile. N-ar fi interesant?

— Dar hai odată, mormăie cei cîțiva lungiți cu capul la umbră și cu picioarele în soare.

— Ei nu, fără anarhie... Stați jos! Să chibzuim... Credeam că ne-am înțeles. Uite, am aici niște invitații pentru concursul de aeromodele... Sau facem zmeie... Sau...

Acum soarele e chiar deasupra catargului. Fața conducătorului grupei nu mai e umbrată. Strălucește toată, ca unsă. Umbra dudului s-a îngustat și mai mult. Dar grupa s-a evaporat. A mai rămas un singur băiat, grăsun, brobonit și el de sudoare. Dacă n-ar avea un nas cîrn, fără-ndoială jumătate din el i-ar rămîne în soare.

— Sau, tovarăși, continuă Tudor cu nasul în hîrtiuță, nu credeți c-ar fi interesant să mergem la club, să jucăm șah, micul biliard?

„Grupa” nu mai răspunde. Dă doar din cap pîn’ ce-și atinge pieptul cu bărbia, apoi tresare, dă capul pe spate și iar îl scapă spre piept.

— Sau să mergem la lotul școlar... Sau să... Sau să... plescăie din limbă și caută cu ochii închiși ceva și mai interesant.

„Grupa” dă din cap aprobativ.

...E ora douăsprezece.

Deodată, vorbitorul se oprește trăsnet. Nu fiindcă la trei pași de el „grupa”, rămasă cu capul în piept, răspunde tuturor propunerilor cu un ușor sforăit, ci fiindcă în aceeași clipă pe poarta taberei intră ceilalți șapte...

— Unde-ați fost? scrișnește Tudor, urcat dintr-un salt pe treapta a șasea, smucindu-și furios cîrlionții ce i s-au prins de fruntea asudată.

Copiii se-adună unul câte unul în jurul său:

— La volei...

— La Club...

— La fermă...

— Așa, de capul vostru?

— Cum, de capul nostru?

— Ne-am „atașat” la grupa a doua...

— Și noi la a treia.

— Da? Asta-i anarhie! De ce să vă atașați? Voi n-aveți grupa voastră? O să ridic problema la prima adunare de detașament... O să vedeți voi...

Grăsunul se smucește speriat de lîngă dud:

— Ce? Ha?

Tudor coboară și-l bate prietenește pe umăr:

— Nu e vorba de tine... Tu ești un pionier disciplinat... O să te propun pentru evidențiere... Iar către ceilalți, peste umăr: Vă-nvăț eu să nu mai călcați disciplina de tabără!

E ora două... În curte n-a mai rămas nimeni. Dudul își îngroașă din nou umbra. Puii s-au săturat, pesemne, să tot scurme rămășițele mingii de ping-pong și atacă acum, bucată cu bucată, hîrtiuța făcută ferfeniță, pe care erau înșirate cele mai interesante acțiuni...

AMINTIRI

*„Ierbar, album de floricele!
Album, ierbar de amintiri!
Floricelele se usucă, voi, amintiri, niciodată...”*

Cu această cugetare, artistic hașurată, se deschide albumul Tanței. O săgeată sîngerată, petrecută printr-o inimă de tuș, atrage atenția asupra tehnicii ierborizării amintirilor:

*„Cine mă iubește
Mai jos se iscălește.”*

Proprietara răsfoiește melancolic paginile împestritate cu chenare, păsărele, inimioare, monograme, semnături și amintiri, frămîntînd în pumn o batistă de mătăsică de care ar avea o acută nevoie și năsul ei cîrn.

— Le vezi? explică ea, cu un tremolo în glas, băiatului, văr depărtat, venit în vizită. Toate sînt scrise cu lacrimi...

— Nu cu cerneală? întrebă cu o perfidă naivitate vărul depărtat.

— Ah, voi băieții, nu pricepeți nimic! se revoltă fata. Ce știți voi, nesimțitorilor, ce însemnează să te desparți de o prietenă cu care ai petrecut în aceeași școală, în aceeași clasă, și chiar în aceeași bancă, un an, doi, trei, patru...

O podidesc lacrimile. Băiatul se oferă politicos:

— Îmi dai voie să continui eu? Cinci, șase, șapte, opt... știu să număr pînă la un milion... nouă... zece... unsprezece...

— De ce numeri?

— Ca să plîngi tu.

Tanța îl privește mirată:

— De ce să plîng? A, da, albumul. Se întristează din nou, apoi își pleacă fruntea resemnată: Dar de acum e în zadar. Ne-am despărțit, poate pentru totdeauna... Respiră adînc și își suflă cu demnitate nasul. Au rămas doar amintirile astea. Ascultă, asta a scris-o cea mai bună prietenă a mea:

***„Cîte fire de nisip
În Oceanul Pacific,
Și cîți stropi în curcubeu —
Tot atît te iubesc eu...”***

Draga de ea, zîmbește Tanța printre lacrimi, parcă o văd: fină, dulce și cu guleraș — inimioară. Sau asta — întoarce ea cîteva foi — mi-a scris-o cea mai bună prietenă.

— Păi n-a scris-o p-ailaltă?

— Ba da, dar ce are a face? Asta-i alta, care mi-a scris-o pe asta... Nu-i tot aia care mi-a scris-o p-ailaltă. Ascultă:

***„Chiar de marea furioasă
Va intra-ntr-o zi în casă
Și orice va îneca,
Doar iscălitura mea
Va rămîne pururea...”***

Ce fată dulce, și fină, și cu guleraș pepit! exclamă nostalgic Tanța, privind absent, parcă prin perete... Sau, uite-o pe asta de aici, scrisă cu creionul, că n-aveam cerneală în stilou... Ah, ce fată dulce, și fină, și cu guleraș de dantelă!...

*„De-ar fi cerul o plăcintă
Și o tortă luna nouă,
Te-aș chema numai pe tine,
Să le mîncăm amîndouă...”*

Sau, continuă fata, uite aici ultima amintire... De la cea mai fină și mai dulce prietenă a mea:

*„Pana mea ar vrea să scrie
Două rînduri pe vecie:
La necaz și fericire
Vezi prezenta suvenire...”*

— Mai știi ceva de ea? întreabă vărul depărtat.

Verișoara suspină adînc, neputincioasă:

— Nu știu. Poate mai trăiește... poate că nu mai trăiește... dar eu n-am s-o uit niciodată, niciodată...

— Și cum o chema? insistă băiatul cu o intonație ciudată în glas.

Fata se încruntă încurcată:

— Ce are a face numele? Se luminează deodată: Dar eu parcă o văd în fața ochilor: dulce, fină, drăguță și cu guleraș mov. Scria și-i picurau lacrimile pe gulerașul mov. I se scuturau umerii de plîns, și i se strîmbase gulerașul mov. Și eu plîngeam și-i îndreptam gulerașul mov.

Vărul s-a ridicat de pe scaun și scotocește în garderobă.

— Ce faci? întreabă Tanța, intrigată.

— Îmi pun un guleraș mov.

— De ce?

— Pentru că amintirea asta eu ți-am scris-o, vara trecută.

UN VISĂTOR

GOGUȚĂ POPESCU E UN VISĂTOR: visează cu ochii deschiși. O, și ce visuri minunate nu iau ființă sub fruntea sa nițel încruntată! Și cum mai fierb, și clocotesc, și se înalță, purtându-l în aburul lor amețitor sus, sus, peste toate și deasupra tuturor, și nimeni pe lume — nici colegii, nici profesorii — nu bănuiesc și nu pot bănui nimic din tainica lor ascensiune... Și cine, privindu-l cum stă nemișcat, cu ochii larg deschiși, în fundul clasei, ar putea ghici tulburătoarea metamorfoză a micului Goguță? Căci, fără să-și schimbe decât mâna pe care își reazămă fruntea, Goguță Popescu devine pe rând matematician celebru, participant la congrese internaționale, în orele de aritmetică; multiplu campion olimpic și mondial, în orele de gimnastică; un Leonardo da Vinci, în orele de desen; un Edison al erei atomice, în orele de fizică; și enumerarea ar putea continua, dar, ajuns la ora de muzică, sub impresia operei văzută în ajun, el se visează... primadonă.

„Vai, ce voce am!” se înfioară Goguță, și îi e ciudă că trebuie să cînte pentru cefele netunse ale băieților din clasa cu pereții acoperiți de paltoane, pentru fetele ce se hlizesc în cioturi de oglindă pitite în pupitre, pentru profesorul care umple — prăfuit de creta — niște portative golașe de pe tablă... „Merită ei să asculte o asemenea voce?” se întreabă revoltat Goguță și,

ascultându-se de unul singur, îl podidește o căldură ciudată, făcută din tristețe și mândrie. «Nu-i nimic, se încurajează el, perseverează Goguță! Ești cea mai mare cîntăreață a tuturor vremurilor... Mîine, poimîine, afișe mici, apoi din ce în ce mai mari, vor împînzi strada, cartierul, orașul...

GOGUȚĂ POPESCU
în rolul
ROZINEI

AZI ULTIMUL SPECTACOL ÎN BUCUREȘTI
înainte de plecare în marele TURNEU în jurul LUMII

Electricienii nu vor mai prididi cu instalarea reclamelor lor de neon, aviatorii vor ameți scriind pe cer cu litere de fum un singur nume: GOGUȚĂ, iar colegii, și mai ales colegele vor alerga prin oraș și, tremurînd de fericire, vor spune tuturor:

— E cu noi în clasă, pe onoarea noastră... E coleg cu noi...

Dar o să-i creadă parcă cineva?» Și la gîndul acesta inima lui Goguță crește, bună și caldă, ca un aluat... Acum nu mai există cefe netunse, nici becuri chioare, și nimeni, nimeni nu mai e prăfuit de cretă... Sala e întunecată și caldă ca o gură de cuptor... Un singur suflu, și acela oprit — urmărind zborul înalt de ciocîrlie, frînt și catifelat — de flutur planat, de cocor, al melodiei cîntate de el.

Goguță se aude cîntînd, simte cum aria lui răscolește, tulbură, amețește sala, și numai o vagă senzație că nu e bine văzut de la balconul II — de acolo de unde stătea el aseară — îl face să se dea mai la stînga... Se ciocnește de colegul de bancă ce-și bălăbăne capul în tactul notelor, dar asta nu-l deranjează. Se miră numai, o clipă, cum de a pătruns acesta, cu bancă cu tot, la spectacol. „Ce nesimțit, Vasilescu ăsta”, gîndește Goguță,

dar n-are timp să se înfurie. Orchestra atacă acum marea arie.

«Ce succes! vibrează Goguță. Sala e plină de ochi. Și holul, și piața din fața operei. Oamenii ascultă la difuzoare. Și când te gîndești că se transmite și la radio! M-ascultă tot cartierul, tot orașul, toată țara!!! Fetele din clasa mea, Coca și Lilica, Meri, mor de necaz. Și pe bună dreptate, de altfel. Vai, ce voce am! Parcă-l văd mîine pe tovarășul profesor de muzică cum o să vină la mine, cerîndu-și iertare că nu m-a primit la cor. Și pe urmă, încurcat, neștiind cum să aducă vorba, se va scuza:

—Goguță, scumpule, te implor: mîine seară la „Aida”... un loc pentru mine și familie... în picioare, la balcon, cum o fi... Nu mă lăsa!»

Iar el, Goguță, o să înalțe neputincios din umeri... Adică, nu... îi va spune mărinimos:

— Mda, cred că se va face. O să-l rog pe regizor să vă pună la dispoziție loja lui... Dar nu garantez decît la matineu. Seara nu mai e un locșor. Știți... presa, ambasadele, turiștii străini, fel de fel de delegații... Eventual vorbiți cu tovarășul director al școlii. Poate renunță dînsul...

Directorul, care îl va pîndi, desigur, de după o coloană, va auzi vorbindu-se de el și va alergera într-un suflet, cu plecăciuni:

—O, respectele mele, tovarășe Gogu... Ce onoare...

Goguță va ști însă ce-l doare și-i va spune așa, într-o doară:

—Cu locul promis e în regulă, în față de tot... Nu mă întrebați ce m-am luptat pentru asta... Numai că urmează să veniți cu un scăunel de acasă...

—O, vă mulțumesc din inimă, tovarășe Goguță. Vă cunosc din clasa întîi, dar nu știam că aveți o asemenea voce...

—Am și alta! (Ah, tulburătoare, atotputernică metamorfoză!) Știți, interpretez și pe Don Bazilio... M-a rugat directorul operei! Titularul e cam răgușit. Pentru mine nu contează: tot am vocea în schimbare... O clipă numai, să-mi schimb costumul...

Un „aaah” imens de uimire cuprinde parterul, balconul, holul, piața...

Gazetarii năpădesc pe scenă cu carnetele tremurînde în mînă:

—Un interviu, maestre.

— Aveți puținică răbdare să-l iau pe fa de jos. Gata... În primul rînd țin să vă repet: Nu-mi place să dau declarații în timp ce cînt. E ultima excepție...

—Vă mulțumesc, maestre. Sîntem numai stilouri și urechi.

— În al doilea rînd, iată ce vă pot declara: cînt de la vârsta de trei ani. Ultimele turnee la Scala din Milano și la Balșoi Teatr din Moscova mi-au adus consacrarea mondială. Am interpretat cu mult succes rolul lui Alfredo din „Traviata”, și al lui Radames din „Aida”, și pe Ion Vodă cel Cumplit. Și-acum ajunge. Mai am de cîntat doar două-trei măsuri și, după cum știți, un artist aparține publicului... Iată-l cum clocotește, e un vulcan în erupție:

—Bis! Bravo! Biiis!!! Bravooo!!!

— Regret, dar nu mai am timp de dumneavoastră... Trebuie să mă înclin, să caut din mers cunoscuții pe fața cărora strălucesc lacrimile... Toți îmi aruncă flori... Iată-mă înecat pînă la glezne... pînă la brîu... pînă la piept... Of, mă înăbuș! Am să rog pe ușier să interzică pe viitor accesul în sală persoanelor cu flori! Și lumea mă aclamă, mă cheamă la rampă:

—Go-gu-ță! Go-gu-ță! Go-gu-ță!...

—Go-gu-ță! Go-gu-ță!

—Hî! Eu?

E vocea profesorului de la catedră.

—Ai adormit? Dooo! Cîntă gama!

Goguță Popescu se ridică buimăcit în picioare. Privește cefele netunse ale colegilor.

—Do... re...

...pereți acoperiți cu paltoane...

— Mi... fa...
...portativele de la tablă nu mai sînt golașe...
— Sol... la...
...și fetele care, uitînd de oglinzi, se hlizesc cu neobrăzare la el...
— De ce taci?
Goguță își trece mîna peste fruntea presărată de fragii cîtorva coșuri și bîzîie, trezit la realitate:
— Nu mai cînt... Mi-e rușine... Rîde fetele de mine, tovarășe profesor...

DORMITOR ÎN DOI

GOARNA A SUNAT DE MULT STINGEREA. În vilă nu se mai aude nici un zgomot. Doar jos, la parter, picăturile unui robinet uitat deschis izbesc monoton chiuveta de tinichea a spălătorului. Pic-pic-poc! Instructorul de serviciu s-a culcat și el după ce, ca de obicei, a dat ultima — și nu totdeauna cea mai ușoară — bătălie a zilei: culcarea...

— Dormitorul trei, stinge lumina!

— Ha ha ha!

— Cine râde la doi?

— Hî, hî, tovarășe instructor, iar mi-au dărîmat patuu'!

— Sforrr... sforrr...

— Hi hi hi!

Acum, bătălia a fost câștigată pe tot teritoriul celor două etaje... Liniște... Pic-pic-poc!

Doar în dormitorul de doi, din spatele vilei, locatarii par a nu se fi culcat. Băiatul cel mare din patul de lângă geam povestește pe șoptite ultima ispravă a lui Dik — „Piratul negru”. Celălalt, mai mic, dinspre ușă, îngîănă de jumătate de ceas, cu limba înțeleiată de somn:

— Hî... aha... îhî...

În sfârșit, piratul a fost prins și spânzurat, iar povestitorul, rezemat de tăblia patului, tace privind pe geamul deschis.

Pic-pic-poc!

Luna alunecă grăbită printre nori, ca un castron de supă aurie, în timp ce pădurea care se oprește la zece pași de vilă freamătă, misterioasă și neagră... Ca Piratul negru.

— Puștiulică, ești treaz? întrebă deodată cel mare, foindu-se în așternut.

— Îhî...

— Îmi pare bine! Mai stăm nițel de vorbă. Știi, mie nu mi-e somn defel. Băiatul stă turcește în mijlocul patului și vorbește parcă răgușit, în timp ce luna își arată fața de omletă afumată: Și p-ormă, n-ai tu idee cât de mult îmi place mie noaptea, întunericul, luna însîngerată sfîșiind lugubru norii plumburii, așa ca acuma... dungile de umbră de la jaluzele... Le vezi? Nu-i așa, parcă-s gratii. ...Și creanga aia uscată, ce se proiectează ca o gheară și se mișcă și scîrțîie... Închipuiește-ți că ar atîrna de ea... Piratul negru, spânzurat...

— Îhî...

— Nu-i așa că ție ți-e frică noaptea? N-ai decît să vii la mine-n pat. Știi, mie niciodată nu mi-a fost frică noaptea. Dimpotrivă, o ador... Noaptea te face curajos... dezvoltă bărbăția...

Curajosul tace brusc, ciulind urechea. Vîntul a început să bată mai tare și trîntește cu zgomot, undeva la etaj, o ușă uitată deschisă. În curte, cearșafurile puse la uscat se umflă și se zbat, prinse în cîrlige.

— Auzi ce zgomote sinistre... Grozav îmi plac!... Noaptea întregă aș sta să le ascult, continuă el tremurător și scîrțîit. Să știi că izbește vîntul oblonul de la pod. L-o fi lăsat cineva deschis. Mi-a povestit odată tata cum au intrat niște hoți prin podul unui vecin, cu furci și cuțite în dinți! Mie nu mi-e frică de hoți, dar tu, dacă vrei, vino la mine-n pat. Îți fac eu loc. Nu vrei să vii?

Tace câteva clipe, așteptînd un răspuns, timp în care parcă toată bezna pădurii a încălecat pe geam și a rămas acolo, agățată de perdea. De undeva, foarte aproape, se aude țipătul cucuvelei.

— Asta-i cucuvaie, precizează băiatul, pierdut, tremurător. O pasăre de noapte foarte simpatică, cu niște ochi îngrozitori. Lumea se sperie de ea, cic-ar prezice nenorociri... Superstiții! Auzi cum se tînguie! Îți îngheață sîngele în vine, nu-i așa? Grozav ce-mi place!... Nu cumva s-a așezat pe vila noastră? Vino imediat la mine în pat! Ce mai aștepți? Vrei să mori de frică? Și p-ormă salteaua mea e mai moale și, dacă vrei, îți mai pun o pernă.

Cel dinspre perete tace, dar și bufnița a tăcut.

Pic-pic-poc.

Cel mare rîde albastru și-și umezește buzele uscate:

— Bine că a tăcut. Frumoasă e noaptea!... Asculți? Ce filfiit sinistru!... De fapt, mai mult un zbîrnîit... Nu știi nimic precis. Ce nesiguranță plăcută, delicioasă, continuă cu voce înăbușită. Poate să fie un liliac, un fluture „cap-de-mort”, o stafie, sau poate... poate să fie cu totul altceva, de pildă... două stafii!... Te implor, nu te mai chinui. Vino la mine în pat!

Norii se destramă și aleargă albicioși pe cer ca niște cîrpe de șters tabla în mîinile unui harnic elev de serviciu. Nu mai bate vîntul.

Pic-pic-poc!

Dar de ce se umflă perdeaua ca o aripă?

— Dacă nu vii la mine-n pat, vin eu la tine, să știi, amenință plîngăcios, cu glasul sugrumat, băiatul. Și, după o pauză în care s-a zgîit înfricoșat pe geam: O fi oare miezul nopții? Ce zici?

Cel mic nu răspunde. Răsuflă adînc și se întoarce spre perete. Un timp, nu se aude nici un zgomot. Ba da. Foșnește ceva parcă pe terasă. Or fi aricii de la colțul viu? Sau poate...

— Tu crezi că strigoii ies la miezul nopții? chițăie, de-abia auzit, curajosul. Sare deodată din pat, împiedicându-se în cearșafuri, și se îndreaptă bîjbîind spre băiețașul ce a început să sforăie. Să știi că acest fapt nu e just... dezvoltă frica, poți să mori de frică și... și tu ești mic... De ce să mori de frică? Și izbucnește brusc, sfișietor: Ia-mă cu tine în paaat!

32 DE PREMIANȚI

A FOST LA ÎNCEPUT — mai precis la 15 septembrie — și mai precis la orele 8 antemeridian, o explozie de bucurie:

—Sanda!

—Gabriela!

Așadar, rectificăm: o dublă explozie. Lucrul nu era neobișnuit, și totuși... în clasa a V-a se întâliseră, în aceeași bancă, Sanda Prodan, care luase premiul III în clasa a IV-a A, și Gabriela Olteanu, de asemeni premianta a treia, dar în clasa a IV-a B. Cum fiecare se socotise nedreptățită de această clasificare, chiar din prima zi hotărâseră în secret, dar cât se poate de ferm, privind fiecare spre cealaltă cu coada ochiului:

„Anul acesta eu o să fiu premianta întâi, orice s-ar întâmpla... O să mă străduiesc să învăț și mai bine”, spunea Sanda.

„Clasa a V-a va avea o singură premiantă întâi: Eu. Nimic, nimic n-o să-mi scape!” spunea Gabriela.

Și încă de a doua zi, această palpitantă întrecere a început. Mai întâi prin tatonări:

— Sanda, tu știi care este primul rege care a folosit scobitoarea?

—Hamurabi.

—Tt.

—Tutmes al II-lea... Tatăl lui... Bunicul lui... dar cine?

—Nu-ți spun. Dacă mă-ntreabă, 10 iau la istorie.

Și Sanda se învârtea veselă pe călcâie. Gabriela o și apucase însă de cordon:

— Dar tu știi ce pește are capul în formă de lingură de supă, corpul ca o cratiță și coada ca o sită? De unde știi? Am găsit-o într-o revistă a lui bunicu', de prin 1900...

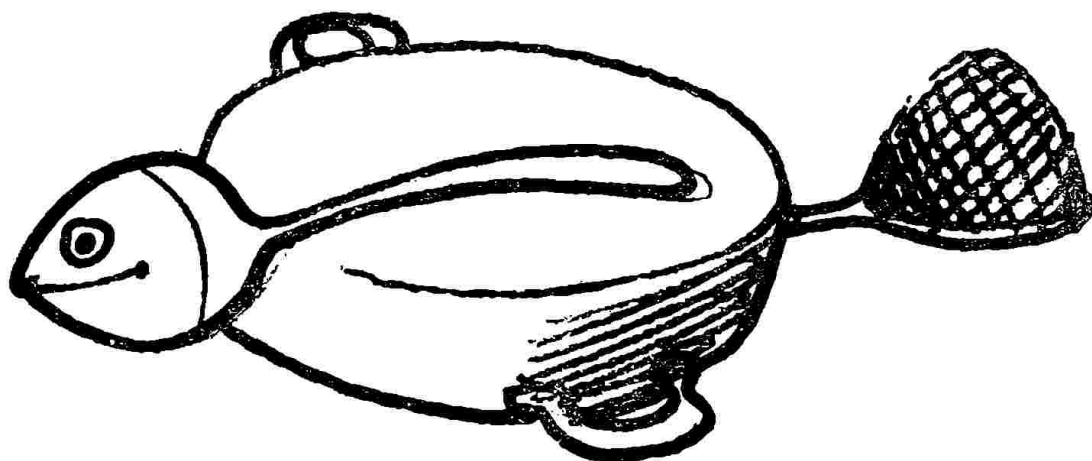
—Care e, tu? întreabă Sanda îngrijorată.

—Nu-ți spun. Dacă mă-ntreabă, 10 iau la științe naturale.

Sanda se bosumflă, dar peste o clipă era rîndul ei să-și țină colega de cordon:

— N-ai decît să nu-mi spui, dar tu n-ai habar în ce an au apărut șireturile la pantofi și... și... stai să caut în carnețel ...și cînd a apărut cîntarul! Nu... cașcavalul, nu... caviarul ...așa, am găsit: catarama! Vezi că nu știi?

Acasă cele două „premiante” se pregăteau. Fiecare în felul ei. Sanda, cu un vraf de carnețele în față, citea: „*Plinius cel bătrîn (după cum ne informează Vatinius, citat de Quintilian, volumul V, pagina 60) susține că batistele erau cunoscute în epoca etruscilor... etruscilor.*”

Iar Gabi, la telefon:

— Alo, interior 27? N-aveți o carte despre forma, structura și evoluția moluștelor în era terțiară? La ce-mi trebuie? Cred că la naturale... Știți, eu sînt premianta întîi... Greșeală? Nu e Biblioteca Academiei? Scuzați!

Cunoșteam toate acestea, cînd am ajuns în clasa a V-a, într-o oră de științe naturale. În prima bancă, cele două bolboroseau cu carnețelele în față, în timp ce profesoara se pregătea de examinare:

— *„Șarpele cu două cozi și cămila fără cocoașă ca și cocoșul fără creastă osoasă sînt exemplare rarissime...”*

— *„Melcul Macar Agar din Siomul de Nord rezistă la o temperatură de 100 de grade și poate să nu mănînce 311 zile și 2 ore...”*

Apoi se auzi vocea profesoarei de la catedră:

— Copii, vă amintiți de excursia la care am luat parte?

— Da! răspunseră în cor copiii.

— Ce excursie, tu? se foi Sanda spre Gabriela. Tu știi?

Dar nu avu timp să audă răspunsul, căci profesoara continuă:

— Ați văzut cu toții vacile de lapte ale fermei de stat, nu-i așa?

De data aceasta, fu rîndul Gabrielei să se foiască spre Sanda:

— Ce vaci, tu? Care vaci?

Colega ei se ridicase însă în picioare, cu fața strălucind de bucurie:

— Știu! Spun eu, tovarășă profesoară... O vacă din nordul insulelor Antile!

— Nu, tovarășă profesoară, știu eu, se ridică și cealaltă. De la poalele lui Kilimandjaro...

Profesoara coborî de la catedră și se apropie de cele două fete:

— Voi n-ați fost în excursie.... de ce n-ați venit?

— Da, dar eu am învățat acasă, știu totul! se dezvinovăța Sanda, și începu să turuie: Într-o expediție din 1827 s-a descoperit o vacă cu cinci coarne...

— Nu, tovarășă profesoară, nu-i așa, o întrerupse Gabriela pe Sanda. Avea doar patru coarne, și nu în 1827, ci în 1728... în mai 1728...

Dar profesoara o opri:

— Deocamdată ne-ar interesa altceva mai simplu, mult mai simplu. De pildă, care sînt rasele de vaci cunoscute în țara noastră...

Nici un răspuns. Cele două fete își frămîntau degetele. Sanda privea în tavan, iar Gabriela căuta, probabil, vacile undeva în crăpăturile dușumelei.

—Cine vrea să spună? se adresă profesoara către clasă.

Și sub ochii uimiți ai celor două, se ridicară treizeci de mâini:

—Eu ! Eu ! Eu !

Ce s-a mai întâmplat? Nu peste multă vreme, din duzina de carnete de însemnări ale celor două premiante a mai rămas câte unul singur. Și chiar pe prima lor pagină am văzut aceeași însemnare subliniată cu roșu: „*Ce am văzut la uzina 7 Noiembrie*”...

A doua zi, la toate întrebările profesorului de fizică s-au ridicat treizeci și două de mâini.

Cînd le-am întîlnit din nou, premiantele noastre aveau o singură nedumerire:

„Vor fi oare în clasa a V-a treizeci și doi de premiați?”

PĂSĂREȘTE

AM AUZIT PE MULȚI PLÎNGÎNDU-SE de greutatea învățării unei limbi străine: „Reguli și excepții, excepții la excepții, acorduri (cu care e greu să cazi de acord), verbe neregulate, cuvinte întortocheate, expresii și mai întortocheate” — și exemplificarea ar fi putut continua, dar, ajunși la acest punct, cei mai mulți din interlocutorii în cauză își puneau mâinile în cap și ilustraui trista enumerare printr-un oftat adînc. Ei bine, nu dați crezare acestor bocitoare. Nu vreau să zic că mint, dar afirm cu toată tăria că exagerează. Nimic mai ușor decît să înveți o limbă străină. Fără profesor, fără caiete și vocabulare, fără dicționar, fără... să-ți dai măcar seama că ai învățat-o și că o folosești. E limba păsărească.

N-o știți? Păcat!... Are marele avantaj că e o limbă străină și, în același timp, avantajul la fel de mare că, pentru a o învăța, nu trebuie să știi bine nici măcar românește. Limba aceasta are un singur secret care constituie și unica ei regulă: după fiecare silabă adaugi un pi. Atîta tot. Bineînțeles că pe deasupra se mai cere un lucru (de care încă nu ești scutit la nici o limbă): exerciții, și iar exerciții. Dar, cu acest preț, „păsărească” îți intră, așa zicînd, în sînge, și nici cel mai isteț pițigoi nu se mai poate măsura cu tine fără... translator.

Vreți să știți cum se vorbește păsăreasca? Îngăduiți-mi, în acest caz, să evoc pe doi ași ai acestui nobil ciripit. Lică și Mitică, nedespărțiții prieteni din tabăra de la Poiana. Nu voi adăuga la faptul că sînt prieteni nici un amănunt care să-i separe într-o cît de mică măsură, în afară de cel ce face gloria exclusivă a unuia din ei: Mitică e poet. Și lucrul acesta, încă secret, va fi cunoscut tuturor la primul foc de tabără, adică peste cîteva ore. Oare, tovarășii ce vor sta întinși pe pături în jurul luminosului rug, sus la poalele Postăvarului, sub bolta înstelată, vor putea rezista ispitei de a nu-l lua pe brațe și de a nu-l purta în triumf pînă la cabană, după ce-i va vrăji cu inspiratele versuri ale ultimei sale producții? Nu de alta, gîndește îngrijorat poetul, dar la vale e primejdios să fii purtat pe sus... Căci despre succes nu mai încape nici o îndoială. Cine nu va lăcrima încă de la prima strofă:

***„Ce frumoasă-i limba noastră,
Pe care-au doinit-o străbunii!
Frumoasă ca marea albastră,
Frumoasă ca secera lunii...”?***

Dar deocamdată e încă devreme. Mai e timp berechet pentru ca, împreună cu nedespărțitul Lică, să dea o raită spre costișa plină de fragi din apropiere.

— Cîtpi epi ceapisupi? ciripește Mitică.

— Cinpicipi făpirăpi cinpicipi.

— Viipi lapi păpidupirepi?

— Penpitrupi cepi?

— Lapi frapigipi...

Cînd însă în program e foc de tabără, timpul zboară mai încet, căci ora opt seara e așteptată cu nerăbdare, încă de la șapte dimineața. În sfîrșit, goarna își tremură solemn semnalul,

iar pălălaia izbucnește triumfător din cinci colțuri deodată, gonind din poiană noaptea, în neagra pădure din jur.

„Un cântec — ropot de aplauze; o scenetă — bravo!... Acum urmează poezia mea, gîndește Mitică — bis!” și iese îmbujorat (de foc, de emoție?), cu fața spre spectatorii așezați într-o potcoavă luminoasă.

— Cupirajpi, îi șoptește Lică, în timp ce poetul tușește, își înalță fruntea înaltă spre bolta și mai înaltă și începe liric, dar ferm:

***„Cepi frupimoapisă-ipi
Limpibapi noaspitrăpi
Frupimoapisăpi capi
Mapireapi alpibaspirăpi...”***

Mai departe, glasul liric al poetului, deși din ce în ce mai ferm, n-a mai putut fi auzit. Rîsul a umplut întîi poiana, pe urmă, Poiana, și apoi (n-am informații certe, dar sînt sigur că așa s-a întîmplat), întreaga Țară a Bîrsei.

Peste o oră-două Lică și Mitică s-au regăsit în dormitor. Poetul scîncește cu sughițuri, neogoit.

— Hai pi nupi fipi tristpi, șoptește duios amicul.

— Hi-hi... plînge poetul, doborît de catastrofă.

— Nupi fipi supipăpiratpi, Mipitipicăpi. Nupi plînpigepi. Tapicipi, îl îndeamnă mîngîietor celălalt și adaugă spre îmbărbătare, un argument de istorie literară: Nipiciopidapităpi mapiriipi popiepițipi n-aupi fostpi înpitepileșipi depi lapi înpicepiputpi...

Cum? Ce zice? N-ați înțeles argumentul? Iată, vi-l traduc cuvînt cu cuvînt. Zice așa: „Nu fi supărat, Mitică. Nu plînge! Taci... Niciodată marii poeți n-au fost înțeleși de la început...”

URIAȘUL

URCA DIN BALCON CA PE NIȘTE TREPTE și își lua micul dejun pe terasa balconului-turn. Nu mânca mult: un covrig și câțiva metri din cablul de la televizoarele locatarilor. Antenele le pigulea doar. Cobora apoi pe scara de incendiu și — odată ajuns pe pământ — își vedea de treburile lui obișnuite.

Îi plăcea, de pildă, să smulgă copacii proaspăt sădiți și să-i planteze din nou în gura vreunui canal, cu coroana în jos. Putea, fără nici un efort, să culce un bloc de patru etaje la pământ și — pe peretele astfel amenajat — să joace fotbal de unul singur, dar numai cu o minge plină de noroi. Muta, jucându-se pur și simplu, o alee în mijlocul unui rond de flori și viceversa. Era uriașul cartierului și în fiecare dimineață — trezindu-se din somn — oamenii alergau curioși la ferestre să vadă ce nouă idee îi trăsese prin minte. Uneori vedeau că din blocul lor de zece etaje rămăsese doar parterul. De fapt, era suficient ca uriașul să pună într-un anumit fel degetele pe câteva butoane ale liftului, și etajele de sus rămâneau în aer.

Veneau delegații din toate colțurile orașului ca să-l vadă, și oamenii îl arătau de departe cu degetul. Uneori uriașul nu era pe acasă, dar asta nu deranja pe nimeni. Isprăvile lui erau atât de

formidabile, încît vizitatorii rămîneau oricum cu gurile căscate. Și poate că era mai bine că nu-l vedeau. Căci unii dintre ei, care sub impresia basmelor din copilărie și-ar fi închipuit pe uriași ca pe niște... uriași, ar fi fost, poate, decepționați. Uriașul nostru nu era din speța lui Gargantua, să zicem. Măsurat, nu avea mai mult de 1,59. La cîntar, 45,500 kg. (Cu cabluri, se vede, nu te poți îngrășa.) Dacă, însă treceai cu vederea aceste amănunte, nu puteai să nu rămîi impresionat de puterea lui cu adevărat urieșească.

Avea — altfel totul rămînea de neînțeles — o forță interioară, ceva asemănător cu puterea ce sălășluiește într-un cazan cu aburi sau, poate, în acel mecanism greu de lămurit care face cu puțință ca o furnică, o neînsemnată furnică, să tragă după ea o rădașcă. Altminteri cum s-ar putea explica, de pildă, că micul uriaș — dacă ne putem exprima așa — era în stare să ciocănească după plac la geamul oricărui aparatament cu fațada spre stradă, și încă atît de zdravăn, că geamul zbura în cioburi? Cred — și nu e doar o părere personală — că toată puterea sa sta în *degete*. Cu cinci degete, eventual chiar de la picioare, putea smulge din pămînt orice pancartă. Îi trebuiau doar trei degete pentru ca o ladă cu gunoi plină, așteptînd mașina I.C.A.B.-ului, să nu mai poată fi găsită decît în vitrina noului magazin din cartier. Cu două degete de la mîna stîngă prefăcea urechile a cinci copii în zece gumilastice, iar cu un deget... Ei bine, ce să mai vorbim! Cel mai adesea folosea un singur deget. Îl ducea la frunte... Atunci, fără ca cineva să-și dea seama, cutia lui craniană se dilata, capul îi devenea după caz, pătrat sau rombic și bineînțeles atît de mare, încît putea să zămislească în voie orice idee, oricît de titanică.

Ei bine, faima sa trecuse de mult hotarele cartierului nostru, I.T.B.-ul pusese curse speciale spre împărăția noului uriaș, retră-

gînd cîteva din direcția grădinii zoologice ce rămăsese cu jumătate din numărul vizitatorilor obișnuiți, oamenii se resemnaseră de mult să se scoale cu noaptea în cap pentru a prinde un loc în autobuzele cu pricina, cînd o turburătoare veste se răspîndi în oraș: uriașul DISPĂRUSE! De cîteva zile nimeni nu mai dăduse ochii cu el. Ipotezele cele mai felurite se ridicau și cădeau ca niște popice... „Și-a luat tălpășița?” „Dar încotro?” „A plecat în vacanță?” „Exclus. Era în plin trimestru trei.” „Bolnav?” „Cu neputință!” Urmele ultimei sale „distracții” între blocuri rămăsese la vedere ca șenilele unui tanc beat, alimentat cu alcool în loc de motorină. Și atunci?

Ei bine, explicația era alta, și nimănui nu i-ar fi trecut prin cap. Disparația uriașului era un fapt de ambiție. Da! Acest neașteptat concediu, resimțit atît de acut de toți cei din jur ce nu-și mai puteau concepe viața zilnică fără el — așa cum nu și-ar fi putut-o închipui fără muștar la crenvurști — se datora unei ambiții. N-aș putea jura că lucrurile s-au întîmplat chiar așa cum vi le voi povesti, dar asta numai pentru că — din pricipiu — nu jur niciodată. Cel mult, îmi dau cuvîntul. Poftim, asta o fac...

Așadar, într-o bună zi, cînd tocmai dispecerul I.T.B.-ului telefona alarmat pentru a se „întări” linia asaltată de cîteva batalioane de curioși veniți special din provincie să-l vadă, uriașul nostru se trezise cu... un deget la frunte. Care deget anume și în care poziție, n-aș putea-o spune! Dar nici el însuși. I se întîmpla din cînd în cînd să se trezească în această poziție, dar atît de rar, încît nici chiar el nu era în stare să repete gestul în mod conștient. Destul că în acele clipe capul i se rotunjea după toate posibilitățile, și atunci — lucru aproape de necrezut — mergea la școală. În ziua aceea plecă, așadar, la școală. De fapt, se opri în dreptul școlii, pentru că — urcînd pe gard, apoi în bătrînul nuc care umbrea un sfert din fațadă — sări direct pe

copertină. De aici era un singur pas pînă la burlan. Nu avea decît să întindă mîna. În cîteva clipe fu pe acoperiș, de unde, strecurîndu-se printr-un chepeng, putea ajunge cu ușurință pe coridorul de la etaj. De aici, oriunde. Depindea de combinația degetelor. Fu, după toate probabilitățile, o combinație spontană. Așa se face că uriașul nostru se pomeni în clasa a doua. El era de cîțiva ani în clasa a patra...

Cei dintr-a doua, mulți cu bărbia de-abia la nivelul pupitru-lui, nici nu-i observară prezența. Lucrau singuri, adînciți în rezolvarea unei probleme de aritmetică. Caietele din acea zi stau mărturie atît despre problema în sine, cît și despre modul ei de rezolvare.

— Ce faceți voi? întrebă uriașul.

— Rezolvăm o problemă!

— Toți 30?

— Da! E o problemă grea, tare grea.

— Cum adică grea? zise uriașul, și o tresărire i se citi în ochi. Dacă-i grea, e pentru mine! Dați-o-ncoa'!

Ca un aspirator sorbi parcă vreo cîteva caiete, își aruncă o privire asupra lor, apoi izbucni în rîs. Un rîs de uriaș.

— Sst! îndrăzni o fetiță. Ne deranjezi, nu putem rezolva problema !

— Asta-i problemă?! Uahaha! în doi timpi și trei mișcări n-am ce alege din ea. Care va să zică... „*Cîți cocoși și cîte puicuțe au scos două cloști avînd douăzeci de ouă fiecare, dacă prima a scos opt cocoșei, iar a două cu cinci puicuțe mai mult..*” Păi e simplu, pufni uriașul, privindu-i pe prichindei. Înmulțiți numărul cloștilor cu cocoșei...

— Glumești! zîmbi un băiețaș.

Uriașul rămase o clipă încurcat, apoi rîse strîmb:

— Sigur că glumesc... împărțim puicuțele la cloști!

Rîse toată clasa. Uriașul nu. Răcni:

—Stați! N-am terminat!... Pe urmă scădem cloștile din cocoșei, și gata!

Acum copiii râdeau cu lacrimi.

—Gura, că vă fac jumări! Trebuie liniște!

Uriașul se încruntă, închise ochii, o sudoare fină îi brobonise fruntea, iar când deschise din nou ochii, pe jumătate, o ciudă teribilă îi scăpără în privire. Nu putea să rezolve problema. Dar nici să recunoască nu putea. Zise printre dinți, strângînd caietele în pumni:

— Asta-i problemă pentru mine? Eu pot rezolva probleme mult mai grele.

—De exemplu? Întrebă un băiețel blond din prima bancă.

— De exemplu... dacă te trăsesc cu un singur bobîrnac te-am și dat de-a berbeleacul!

—Și asta-i problemă? Ești de trei ori mai mare ca mine!

— Da? Atunci... cu trei degete pot smulge din pămînt un copac. El e mai mare ca mine!

— Ei și? se strîmbă băiețelul. Mai greu e să-l plantezi! Atunci să te văd!

— Pot să sparg un geam de la etajul 10 cu praștia, și de la 6 fără praștie!

—Asta poate și vîntul!

—În fața mea tremură blocurile...

—Asta poate orice gură-cască. E de ajuns să trîntești ușa.

—Copiii țipă după mamele lor numai cînd mă văd!

—Pentru asta e de ajuns să fii bătăuș. Asta nu e o problemă.

—Și care e, bă, aschimodie?!

— Asta din caiet, de exemplu! Asta cu cloștile! spuse calm blondul.

—Da?

—Da!

—Bine! O rezolv! scrîsni uriașul. O să mai auzi tu de mine.

Zbură direct pe geam. Nucul gemu sub greutatea lui și îl zvîrli direct pe gardul școlii... De aici...

Ei bine, de aici i se pierdu urma. Era văzut din cînd în cînd pe la marginea cartierului, dînd tîrcoale cuibarelor cu cloști. Uneori putea fi văzut stînd pe vine lîngă un coteț. Încerca să numere ouăle de sub vreo cloșcă. Era zgîriat și ciupit... După vreo două săptămîni, găsi o cloșcă ce clocea fix douăzeci de ouă. Îi mai trebuia una. O căută din zori pînă seara. O descoperi, în sfîrșit, la marginea unei comune. Atunci se puse pe pîndă, așteptînd să scoată puii. Ieșiră în aceeași zi, dar uriașul nu izbutea deloc să afle care era cocoșel și care puicuță. Semănau, erau la fel. Trecură cîteva săptămîni de așteptare și de alte ciupituri. În sfîrșit, cocoșeilor le crescú o creastă cît măciulia de chibrit. În aceeași noapte îi numără. Adormi frînt de oboseală, cu capul pe cuiabar. Se trezi în zori strănutînd. Cîteva pușori îl ciuguleau de nas. Uriașul sări în picioare și o luă la goană. Avu un singur gînd: să ajungă cît mai repede la școală, în clasa a doua, și să dea puștilor rezultatul problemei. Și așa întîrziase destul.

La ora 8 și 5 minute era pe gardul școlii. Și apoi nucul... co-pertina... burlanul... chepengul... coridorul...

La ora 8,5 minute și 30 de secunde se năpustea în clasă. Clasa era goală. Și celelalte clase. Toată școala! La 8 și 6 minute era din nou în stradă. Era plină de copii.

— Ei! Voi dintr-a doua! țipă uriașul atît de puternic, că frunzele nucului începură să foșnească din senin.

Și cînd copiii făcură roată în jurul său, uriașul îi privi părintește, apoi — mutîndu-se mîndru de pe un picior pe altul — zise:

— Nu vă chinuiți! Am rezultatul...

— Ce rezultat, nene? întrebă blondul căruia soarele verii îi jupuse un rînd de piele de pe nas.

— De la problema cu cloștile... cu cocoșeii... cu puicuțele.

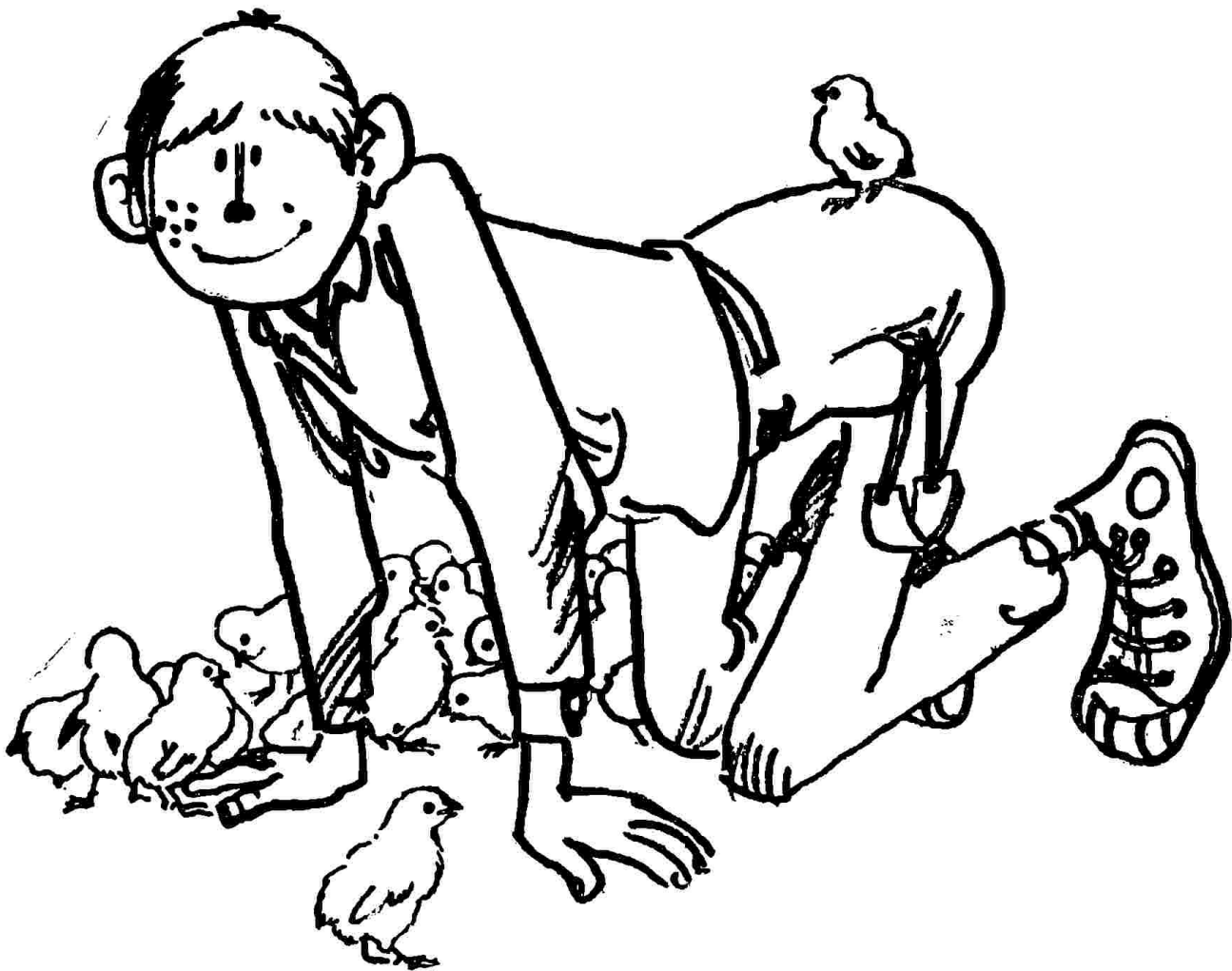
— A! se dumeri băiețașul. Am rezolvat-o de atunci! În cinci minute...

— Cum în cinci minute?! clipi năuc din ochi uriașul. Nu se poate! Imposibil! Păi trebuie trei săptămîni numai pînă se clocesc ouăle...

— Da, dar noi nu sîntem cloști! spuse blondul, cojindu-și o pileiță de pe nas și îi întoarse spatele.

Roata copiilor se sparse și ea.

Ce-a mai fost, nu v-aș putea spune! În orice caz, din ziua aceea, I.T.B.-ul n-a mai fost solicitat să întărească linia spre

cartierul nostru. Oamenii preferau să viziteze grădina zoologică...
Copiii la fel.

Era vacanță.

Cît despre uriașul nostru, poate doar pomii, antenele și cloștile
din cartier să nu fi aflat că nu e decît un mic... găinar.
Eu, de pildă, am aflat-o de la un copil de trei ani și două luni.

„NECUNOSCUȚ LA ADRESĂ”

CEI DOI FRAȚI SĂNDULESCU L-AU CUNOSCUȚ pe Furtună Scarlat în tabără la Eforie. Mai precis în gară, la coborîrea din tren. Amorțiți de drum și răscoți de căldură, ațîțați de marea ce-și fredona atît de aproape chemarea răcoroasă, băieții săreau din vagoane, încurcîndu-se în legături, bagaje și geamantane de tot felul. Nerăbdători de a da buzna în mare — dar mai puțin nerăbdători de a se așeza în rînd — băieții se mulțumeau, deocamdată, cu priveliștea ghiolului, vasta călimară răsturnată nu departe, la picioarele lor. Rămași mai la urmă, frații Săndulescu s-au apropiat de băiețașul ce se lupta cu două geamantane și un rucsac. Prea mic, legănîndu-se izbea cînd un geamantan, cînd altul, de traversele cătrănite, în timp ce rucsacul din spinare îi atîrna strîmb, lovindu-i încheieturile.

Pe ăsta nu-l văzuseră! În ce compartiment se ascunsese? Se repeziră spre el, să-l ia în primire:

— Cum te cheamă, neicușorule?

— Furtună...

— Furtună? Hi-hi... Va să zică, Vijelie, ai? Taifun?!

— Ha-ha-ha, Muson... Priviți, băieți, ce mai Muson ne-a venit în tabără... Vîjjj!...

Se opriră deodată din vîjîit. Cel mare își îndulci glasul:

—Și mai cum, drăguțule? Zi, cum te mai cheamă?

—Scarlat, bombăni băiețașul nedumerit.

— Scarlat? Hi-hi... Scarlatină? Păi de ce nu spui, bre, să te ducem la infirmerie? !

—Sigur... Pericol de infecție... Și, zi, Gargară te cheamă?

—Și ce rîdeți? Așa îl cheamă și pe tata... se apără micuțul...

—Ho-ho-ho...

—Hi-hi-hi...

Rîdeau cu lacrimi. De fapt, nu erau băieți răi frații Săndulescu. Aveau însă meteahna asta, a poreclelor. Meteahnă o socoteau alții. Pentru ei era o distracție. Ce, nu e distractiv cînd pe un băiat îl cheamă, să zicem, Andrei, să-i spui... Ardei? Nu rîd toți. Poate nu rîde nimeni, dar, la urma urmei, rîzi singur. Adică în doi.

—Hi-hi-hi...

—Ho-ho-ho...

Așa ca acum. Dar văzîndu-l mic, încruntat și nădușit, chibzuind cum să-și aburce unul din geamantane pe umăr, încetară hlizeala:

—Măi Tinctură de iod, dă să-ți duc eu un geamantan...

—Dă unu-ncoa', Ciclonule!

Scarlat Furtună nu era supărăcios. Ei, și chiar dacă la-nceput te îmbufnezi nițel, poți să ții supărarea cu cineva care stă cu tine zi de zi la același colț de masă, care te învață să înoți, cu care stai la soare în același pat de nisip și te cojește de pielițele primelor arsuri, sau care seara, în dormitor, face pe perete fel de fel de umbre chinezești, ori povestește, pînă la miez de noapte, lucruri nemaiauzite, cu vulcani și elefanți, pigmei și gorile? E limpede: nu poți să ții supărarea nici două zile. Dimpotrivă. Cei trei deveniră în scurt timp cei mai buni prieteni.

Dar dacă poveștile n-ar fi avut sfârșit nici în o mie și una de nopți, în viața unei tabere se întâmplă, după abia douăzeci și una de zile, inevitabilul. Plecarea... Și totdeauna... tocmai în ziua cea mai frumoasă. Se fac bagajele, se strâng ciorapii pierduți, se cumpără mărgelile, și toți copiii, sculați devreme, văd, în sfârșit, ceea ce din prima zi doriseră să vadă: răsăritul soarelui din mare!! E trista despărțire de plaja pe care-ai vrea s-o strângi într-o batistă, de valurile prietene, de zumzetul falezelor, de... (acum lacrimi de-a binelea, dar nu-i nici o rușine) de toți tovarășii!! Tac goarneau, tac tobele, catargul despuiat... Nu, nu mai privi într-acolo, micuțule Scarlat! Aleargă mai departe din băiat în băiat, ia-le semnăturile, adresa... Ți-ai cumpărat doar pentru asta un carnet special... Uite-i și pe frații Săndulescu... Reamintește-le din nou, printre lacrimi:

— Să veniți neapărat în vacanța de iarnă...

— Venim... venim...

— Scrieți adresa: strada Gării, nr. 33, Pitești... Scrieți numele meu.

— Numele? Păi ce crezi tu, măi Taifunule, o să te uităm noi vreodată?

— Niciodată, măi Gargară...

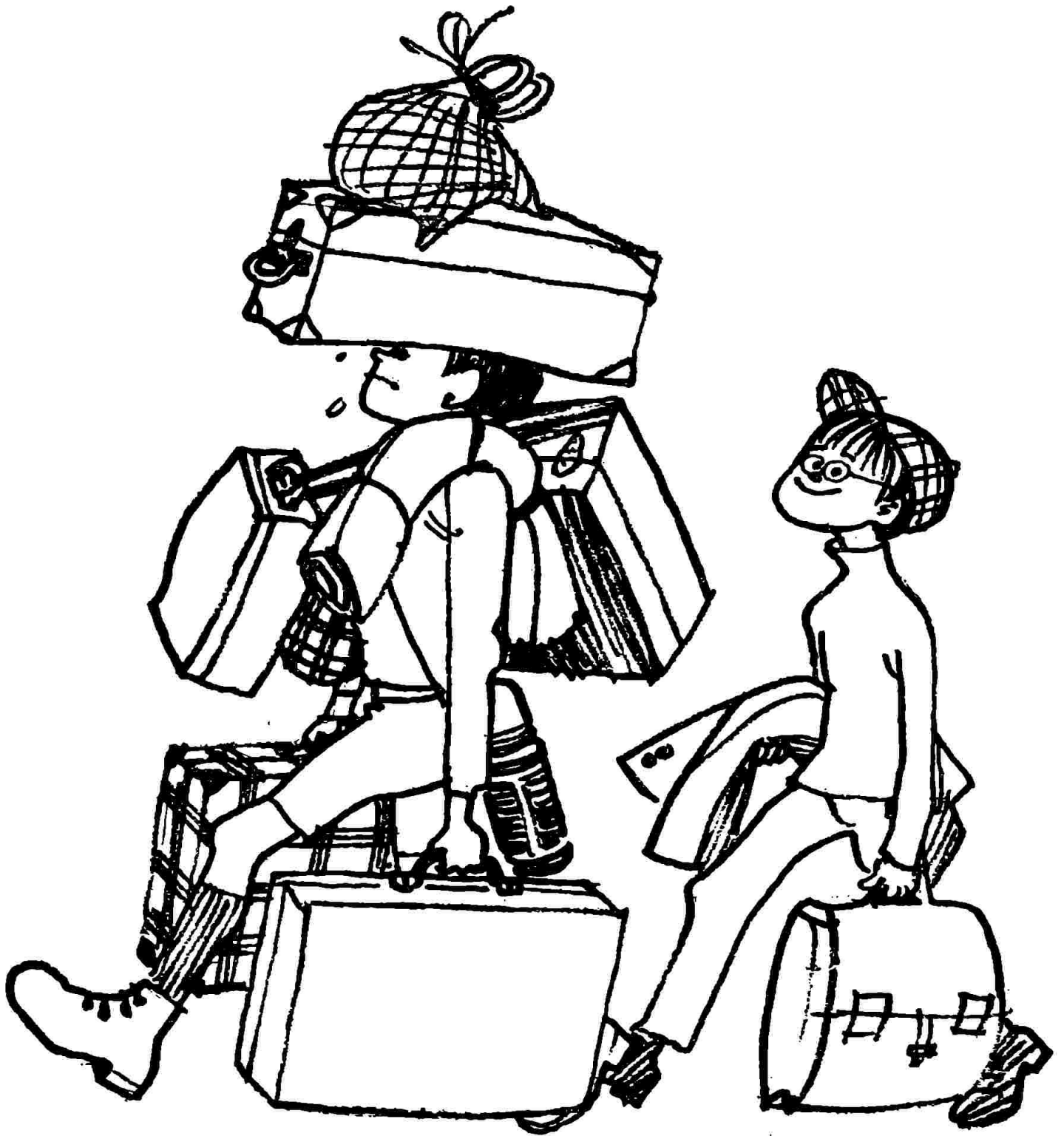
— Veniți sigur, nu-i așa?

— Venim... Mai încape vorbă?

...Și vremea a trecut... A început școala... Din trimestrul întâi n-a mai rămas decât amintirea și un șir de note puse cu roșu în catalog...

La masă, cu genunchii pe scaune, cei doi Săndulescu par a fi isprăvit de scris o scrisoare...

— Va să zică, recitește cel mai mic, adăugând câte o virgulă: *„București, 20 decembrie... Scumpul nostru prieten, nu te-am uitat nici o clipă. Iată, se apropie vacanța de iarnă... Vom veni*

la tine, așa cum ți-am promis. O să râdem, o să glumim. Avem atâtea să ne povestim... Așteaptă-ne la gară, în ziua de 2 ianuarie.”

— Mai adăugăm ceva?

— Adresa... și la cutie!

Dar tocul s-a înțepenit pe plic, încă de la primele litere. Săndulescu cel mic privește deznădăjduit penița rășchirată. Fratele cel mare înalță nerăbdător din sprâncene:

— Scrie! Ce te-ai poticnit?

— Mișule... Cum îl cheamă?

— Ai uitat? Ha-ha-ha! Nu știi cum îl cheamă? Dar râsul îi pieri deodată și lui de pe buze!... Adevărat!... Cum îl cheamă?

A mai trecut o zi. Scrisoarea n-a fost pusă la poștă. Pe plicul alb, un singur cuvânt: „*Tovarășului...*”

— Și dacă am scrie doar adresa?

— Fără nume?

— Fără.

— Și poștașul cui s-o dea?

— Dar dacă plecăm așa... fără scrisoare...

— Și dacă este într-o tabără? Sau s-a mutat? Nu se poate... trebuie să ne amintim cum îl cheamă.

24 decembrie.

Cei doi nu și-au amintit. Se plimbă în jurul mesei. Cel mai mic urmărește crăpăturile din tavan. Celălalt preferă dușumeaua.

— Ceva, așa, ca o furtună...

— Am găsit!

— Ce?

— Vijelie!

— Nu... Alizeu...

— Aș... Un nume mai furtunos... Ca o catastrofă.

— Știu! Uragan!

— Tț... Dacă-l chema Uragan, i-am fi zis Urangutan...

—Așa e...

Mormăie am îndoii, rotindu-se gânditori, cu ochii închiși, în jurul mesei.

—Prăpăd... Vîrtej... Ciclon... Anticiclon...

—Tunet... Crivăț... Băltăreț...

—Avalanșă!

27 decembrie.

— Ce facem? O să întîrziem...

— Știi ce? Să-i căutăm numele celălalt... numele mic.

— Adevărat! Cum de nu ne-am gândit? Cum îl cheamă? Ionel? Ghiță? Aurel?

—Nu... Ceva medical...

—Exact. Gargară! Nu ții minte?

— Cum o să-l cheme Gargară? Ai mai auzit tu să-l cheme pe cineva Gargară?

— M-da... și totuși... Ceva ca o boală... Gripă... Luxație... Bronșită...

—Termină odată, se înfurie cel mare. Caută masculine!

—Junghi! Prișniț! Seringă! Migrenă...

—Iar începi cu femininele?

—Așa e... Vaccin... Pansament... ăă...

—Ăă... ăă...

28 decembrie.

— Azi trebuie neapărat s-o punem la cutie. Altfel, nu mai ajunge la timp.

—Dar cum? Cui o adresăm? oftează la capătul puterilor mărunțelul.

Săndulescu cel mare își ia o figură gravă:

—M-am gândit toată noaptea. Scriem așa: „**Strada Gării 33**”, iar în loc de numele destinatarului scriem după Tovarășului... Dă plicul încioace! „**Tovarășului... Vijelie, zis Ciclon, zis Baro-**

metru, zis Albastru de metilen, zis Bisturiu, zis Bicarbonat... zis...” Cam așa ceva.

Au trecut zile. Cei doi se frământă, privind cu jale fila calendarului care arată patru ianuarie. Nici un răspuns. Să nu fi primit scrisoarea? De ce nu? Era doar recomandată... Și la urma urmei, câți Cicloni puteau fi în Pitești? Sau câți Taifuni pe strada Gării? și la un singur număr putea fi mai mult de un Neptun, zis Bisturiu sau cam așa ceva?

Se auzi deodată soneria de la intrare:

— Poștașul! O scrisoare! A pus la cutie o scrisoare!

Într-o clipă, scrisoarea se găsea în mâinile lor. O întorceau nedumeriți pe o față și pe alta:

— Păi asta... este scrisoarea noastră!

— Cum o să fie a noastră? Tu nu vezi ce de ștampile are, ce de semnături?

— E a noastră! E scrisul nostru, totuși...

— Nu e numai scrisul nostru, citește cu uimire cel mare prima însemnare... Uite ce scrie: „*Tovarășul Ciclon — necunoscut la adresă. „Privirea îi alunecă mai jos: „Tovarășul Barometru — necunoscut pe strada Gării.*” — „*Destinatarul Bisturiu — necunoscut... în localitate...*” descifrează și cel mic o însemnare.

— Necunoscut... necunoscut... necunoscut...

— Și pe urmă?

— Retur!

— Ce-nseamnă retur?

— Înapoi...

— Cine e deșteptul cu returul? se-nfurie Săndulescu cel mic.

Săndulescu cel mare privește cu melancolie zecile de însemnări și ștampile:

— Ei lasă, omul și-a dat toată osteneala... Și deodată descoperă o semnătură clară în josul tuturor însemnărilor. Băiatul citește și țipă, ca și cum plicul i-ar fi luat foc în mâini: Dirigintele oficiului

poștal: Furtună... Scarlat! E tatăl lui! Îl chema la fel, nu-ți amintești?

—Iute, geamantanele... Valiza! Avem tren peste o oră.

Se reped spre polița unde stau rînduite, după mărime, cele trei bagaje, și le apucă din zbor.

Deodată se opresc în fața calendarului... Geamantanele le-au căzut din mâini... Se așază întunecați pe o lădiță.

—Unde să mai plecăm? Mîine începe școala...

„VOI CE AVETI LA ROMÂNĂ ?

GORE SE HOTĂRÎ ÎN CELE DIN URMĂ să-i scrie. Altă soluție nu vedea. De mult voia să stea de vorbă cu Ea. Ultima dată, alaltăieri seara, jurase, strângând pumnii în fața oglinzii:

— Mîine îi vorbesc! Cu orice preț. Jur pe...

Și cum se privea încruntat în oglindă, căutînd pe ce anume să jure, găsi:

— Dacă nu, să-mi iasă o bubă în vârful nasului!

Se apropiase de oglinda toaletei, turtindu-și nasul, și rămase înlemnit. Exact în vârful nasului îi ieșea o bubă! Așa nu putea sta de vorbă cu Ea. Amînase, așadar, convorbirea, dar nu pentru mult timp. Pentru 5 minute. Ce-ar fi s-o cheme la telefon? Îi știa numărul. Cartea de telefon se deschidea singură la numărul cu pricina. Era acolo un nume apropiat, al Ei, și unul — același — străin, de care se temea: numele tatălui. Și dacă va răspunde tatăl? ! O să închidă telefonul! Dar dacă va răspunde Ea?

— Precis că voi închide și în acest caz! recunosc Gore necăjit și, de furie, începu să-și frece buba din vârful nasului.

Mama trecea, trebăluind, spre bucătărie și — pentru a doua oară — repetă întrebarea pe care Gore nici n-o auzise:

— E grea problema, Gore?

Băiatul tresări:

— Nici nu avem matematică!

Roși imediat. Se afla, într-adevăr, cu caietul de matematică în față de peste un ceas. Dar nu pentru vreun exercițiu. În caiet, între filele de la urmă, erau însemnările lui „secrete”: o poză, versuri și un început de jurnal, fiindcă în afară de date

nu mai scrisese nimic. Ce să fi scris? O cunoștea de 13 ani, erau vecini, urmau aceeași școală, numai că în clase paralele. Nu-i venea să creadă că ani și ani vorbise cu Ea, se jucaseră împreună, uneori o înghiontise...

Gore privește poza. E făcută la serbarea de sfârșit de an, iar el îi puna, pe furiș, coarne. Ea plînsese de ciudă când își văzuse fotografia, iar el îi rîsese în nas. Venise apoi vacanța mare și, de la 15 septembrie, se reîntîlniseră la școală. Și, deodată, fără să știe de ce, din acea clipă, ori de câte ori o vedea, îi venea să intre în pămînt. Dacă era cu alți băieți, începea să vorbească, să rîdă, să se cațere pe garduri. Dacă era singur, trecea roșu ca focul strada, cotea fără să întoarcă măcar capul, apoi... murea de părere de rău.

Se întîlneau o dată pe săptămînă, joia, la cor. Lui Gore i se schimba vocea, și într-o zi profesorul opri furios corul:

— Cine cîntă acolo cocoșește?

Asculta, cu mîna pîlnie la ureche, încruntat, apoi îi indicase cu bețigașul:

— Cîntă singur!

Gore se simțise pierdut. Începuse să cînte cînd gros, cînd subțire, apoi se oprise, îngăimînd un „tralala” jalnic... Din ziua aceea, joia rămăsese neschimbată doar în calendarul lui Gore pe un an înainte. Se întîlneau la ieșirea de la școală, dar el rămînea cu băieții, chiuia, hohotea, se mai cățara pe cîte un gard, iar cînd ajungea acasă îi venea să se ia la palme, își cerceta caietul cu amintiri, și se jura că a doua zi o să-i vorbească. Dar despre ce? O s-o întrebe: „Voi ce aveți la română? Dar la matematică?” Și pe urmă? Atunci să-i scrie. Dar cum? Îi plăceau cîteva fraze dintr-o revistă literară și i le-ar fi scris cu plăcere, dar nu prea aveau nici o legătură. Era vorba despre „*Metafora ca instrument de investigație...*”

„Ah, dac-aș putea să scriu și eu așa, dar despre altceva!”

— E grea problema, Gore? întrebă din nou mama.

— Grea! oftă băiatul, uitînd cu desăvîrșire că nu au matematica a doua zi.

— Las' că vine tata și o descurcați împreună...

Gore închise imediat caietul. Tata?

În aceeași clipă sună telefonul. Era Sile. Ce tot moșmondea? Nu era vorba să se întîlnească în stație? Să meargă la patinaj?

Gore coborî, și peste jumătate de oră se pomeni în forfota de pe patinoar. Era începător, abia se mișca de unul singur, dar se încălzise și îndrăznea tocmai să se amestece printre ceilalți patinatori cînd o văzu pe Ea. Purta un pulover verde, dungat. Și o căciuliță cu un ciucure alb. Patina ușor, aproape dansînd, împreună cu fete și băieți din clasa lor, și Gore simți dorința de-a se apuca de mîna cu ei, dar rămase locului. Rezemat pe margine, o urmărea disperat cu coada ochiului, îngrozit cînd treceau cîteva minute fără să-i vadă căciuliță, iar cînd se apropia se prefăcea zorit că are treabă la patine. Simți că i s-a făcut frig, că e nenorocit și singur pe lume, oftă și... își pipăi nasul.

— Atît ar mai trebui, să mă vadă cu nasul umflat!

Se gîndi să plece pe nesimțite, cînd, chiar lîngă el, se opriră doi tineri. Roșii la față, voinici, grozavi în puloverele lor croșetate în noduri.

— O vezi pe puștoaica de colo, aia cu pulover verde și cu căciulită? Vrei s-o trîntim?

— Îhî!

Cei doi trecură prin fața fetei ca niște năluci. Ea șovăi speriată, dar nu căzu. Chiar lângă Gore, cei doi își făcură semn, șmecherește, că „atacă” din nou. Peste câteva clipe, fata era zvârlită pe gheață, iar cei doi zburau spre alt colț al patinoarului.

Gore simți că tremură. Dar nu de frig. Porni, șovăind, pe patine spre ei, gata să cadă în orice moment, ferindu-se de cei ce alunecau ca niște năluci, în toate sensurile. Puse ochii pe tinerii care tocmai își alegeau o nouă victimă și se apropie de ei. Îi privi cu dispreț și spuse cu o voce subțirică, pe care ar fi vrut-o cât mai bărbătească:

— Golanilor!

— Ce ai, bă? Nu ți-e bine? tresări unul dintre ei.

— Sînteți niște derbedei! mai zise Gore. Ce aveți cu fata aceea?

— Ete, ți-e iubită? rîse gros celălalt și — apucîndu-i nasul între degete — strînse cu putere.

Gore simți că leșină. Cînd deschise ochii, cei doi se depărtau.

El se ținea de nas și... strănuta. Strănuta întruna, cu ochii plini de lacrimi, și de fiecare dată nasul îi zvîcnea dureros.

A doua zi mergea spre școală. Ninge. Fulgii i se opreau pe plasturele din vârful nasului, și lui îi venea să strănute întruna, cînd o văzu apropiindu-se și, fără să-și dea seama, se pomeni vorbindu-i:

— Cînd mai mergi la patinaj, cheamă-mă și pe mine!

— De ce? îl întrebă Ea, dar Gore nu răspunse.

Îl apucase o nouă serie de strănuturi și-l durea nasul. Ciudat însă, se simțea mîndru, demn, curat. Și întrebă brusc, între două strănuturi, cu vocea lui subțirică, de care nu se mai rușina:

— Voi ce aveți la română?

UN AMĂNUNT

SFÎRȘITUL ULTIMULUI TRIMESTRU.

În prag de vacanță, Radu și Dinu învață. Mai precis: repetă. Și mai precis: repetă la zoologie. Cu pumnii la tâmpile, legându-se pe picioarele dinainte ale scaunului, Radu citește cu glas tare:

— „*Cămila este un animal vertebrat, mamifer, rumegător...*”

— Radule, treci peste astea, sînt amănunte, se roagă Dinu, pendulînd pe celălalt scaun, dar pe picioarele dinapoi. La recapitulare ne interesează lucrurile în mare. Ne-a spus și la școală: „Nu vă pierdeți în amănunte”.

— „*Cămila trăiește în zonele calde, în deșerturile Africii, Asiei Centrale și Turkestan...*”

— Amănunte, amănunte... Scurteaz-o, frățioare, treci mai departe.

— „*Cămila are două cocoașe...*”

— Și patru picioare, și doi ochi, și o coadă, și... te rog, nu te mai opri la toate mărunțișurile. Vezi pe la sfîrșit ce mai e.

Radu întoarce pagina.

— „*Există mai multe feluri de cămile...*”

— Treci peste fleacuri, n-auzi? Pe noi ne interesează esențialul,

ți-am spus-o de o sută de ori, îl apostrofează, la capătul răbdării, Dinu, mormăind înfuriat ceva despre multiplii sutei.

— „*Cămila este folositoare omului mai ales în deșerturile în care...*”

Dinu vîntură a lehamite mîna:

— Dă-i bătaie, Radule. Te oprești la orice flecușteț. Altceva?

— Altceva nimic. Atîta tot.

— Vezi ce înseamnă să nu te oprești la toate chichițele? exclamă triumfător băiatul. Așa se recapitulează! Treci mai departe. Poate mai prindem ceva din meci.

— „*Iepurele de casă. Iepurele de casă este un animal vertebrat...*”

— Se știe. Ca și cămila.

— „*Iepurii sînt folositori omului...*”

— Ca și cămilele. Treci mai departe.

— „*Ei se hrănesc cu...*”

— Principalul e că se hrănesc. Vezi pe pagina ailaltă.

— „*Balena... Balena este un mamifer vertebrat...*”

— Ca și iepurele. Zi-i mai departe...

— „*Ea trăiește...*”

— Etcetera. Treci la ce este esențial.

— „*Balena are o lungime pînă la 25 metri și o greutate de 150 000 kg.*”

— Amănunte, Radule, nimicuri.

— „*Respiră prin...*”

— Ca și cămila. Nu te mai opri la toate chițibușurile. Unde vezi tu esențialul? Unde-i principalul?

— Păi, nu văd... nu e...

— Foarte bine, doar nu sîntem la lecția de zi. Asta-i recapitulare: fără amănunte!

E oare nevoie să adaug că în mai puțin de un ceas s-a recapitulat întreaga zoologie? Sau poate socotiți că ar fi nevoie acum, la sfîrșitul povestirii, să-l scot la lecție măcar pe unul din cei doi?

Personal, nu socotesc că e un lucru esențial, dar dacă țineți cu tot dinadinsul, poftim, vă împărtășesc răspunsul lui Dinu de a doua zi la zoologie:

— Șoarecele de câmp este, în general, lăsînd deoparte amănuntele și ceea ce nu este principal, este un animal care, în linii mari, nu este prea mare... Și esențialul este că... este mai mic decît altele mai mari. Așadar, cum am mai spus, lăsînd deoparte amănuntele și ceea ce nu este principal, șoarecele de câmp trăiește pe câmp.

Poate că totuși nu era esențial să vă redau acest amănunt. Există însă un lucru principal și un amănunt pe care trebuie neapărat să vi le împărtășesc. Principalul este că lui Dinu i s-a dat o notă. Iar amănuntul? Că e nota trei!

CARTOFII

CUM DE-AU NIMERIT TOCMAI EI DOI la curățat cartofi, nu se puteau dumiri! Poate fiindcă lălăiau toată ziua prin tabără:

*„O, cartofule de aur, aur, aur, aur,
Noi pe tine te iubim-bim- bim!”*

Ce-i drept, melodia era frumoasă, versurile nostime, iar cartofii prăjiți erau slăbiciunea amîndorura. De aceea, cînd grupa de serviciu își împărțise sarcinile («Noi doi culegem albăstrele și nu-mă-uita pentru împodobirea meselor, voi doi faceți lună tacîmurile, voi trei desenați cartoanele cu „La revedere, tabără dragă!” etc.»), nimeni nu se mirase cînd la bucătărie fuseseră trimiși Lică și Mișu.

— Voi doi curățați cartofii!

Numai că aici a început drama... de fapt cîteva minute mai tîrziu, cînd s-au aflat în fața cratițelor pline vîrf cu cartofi.

Îi priveau, se foiau pe scăunele, zîmbeau stingheriți, tușeau, și nici unul nu avea curajul să mărturisească adevărul: Habar n-aveau cum se curăță cartofii!

— Va să zică noi doi vom curăța cartofii ăștia! mormăi Lică, luînd un cartof și privindu-l lung, parcă ar fi fost un meteorit.

— Mi-ai mai spus-o de cinci ori! bombăni Mișu, privindu-l furios.

— Și de ce nu te-apuci de treabă? îl întrebă celălalt.

— Dar tu de ce nu te apuci?

— Începe tu!

Mișu zvîrli cartoful în cratiță și tăcu bosumflat. Se aflau în odăița din stînga bucătăriei, iar soarele trimitea un snop de raze exact pe creștetul cartofilor. Acum chiar că păreau de aur. De afară răzbăteau frînturi de cîntece și chemări. Copiii se pregăteau pentru ultima excursie. Tabăra lua sfîrșit...

Lică își privi prietenul. Stătea cu mîinile pe genunchi privind în gol, undeva, înspre centrul geometric al cratiței sau poate al unui cartof. Izbucni, aproape plîngînd:

— Și, la urma urmei, de ce nu începi?

Așteptă răspunsul și — pentru că nu venea — zise gîtuit:

— Să nu-mi spui că nu te pricepi!

— De ce? șopti Mișu aproape neauzit.

— Ar fi o nenorocire: nici eu nu mă pricep. De cîte ori era pe acasă o treabă dintr-asta o trimiteam...

— Știu! Pe soră-ta.

— De unde știi?

— Așa făceam și eu.

Se lăsă din nou tăcere. Dinspre bucătărie pătrundea pînă la ei hîrșîitul marmitelor pe plită, se auzea șiroitul robinetelor. Cineva toca ceapă. Mișu lăcrima.

— Și acum?

— E acasă! Are și ea vacanță.

— Te întrebam de cartofi.

— Mda! Ei n-au vacanță. Să-i curățăm, ce să facem?

— Dar cum? Cum?

— Știu și eu? Așa cum se curăță orice! își dădu el părerea. Cu apă și săpun...

— Nu orice se curăță cu apă și săpun. Mama, de pildă, șterge geamurile cu gaz.

— Și mama! recunosc obidit Lică.

— Ei, vezi! Și totuși cartofii nu miroseau niciodată a gaz,

— Dar nici a săpun.

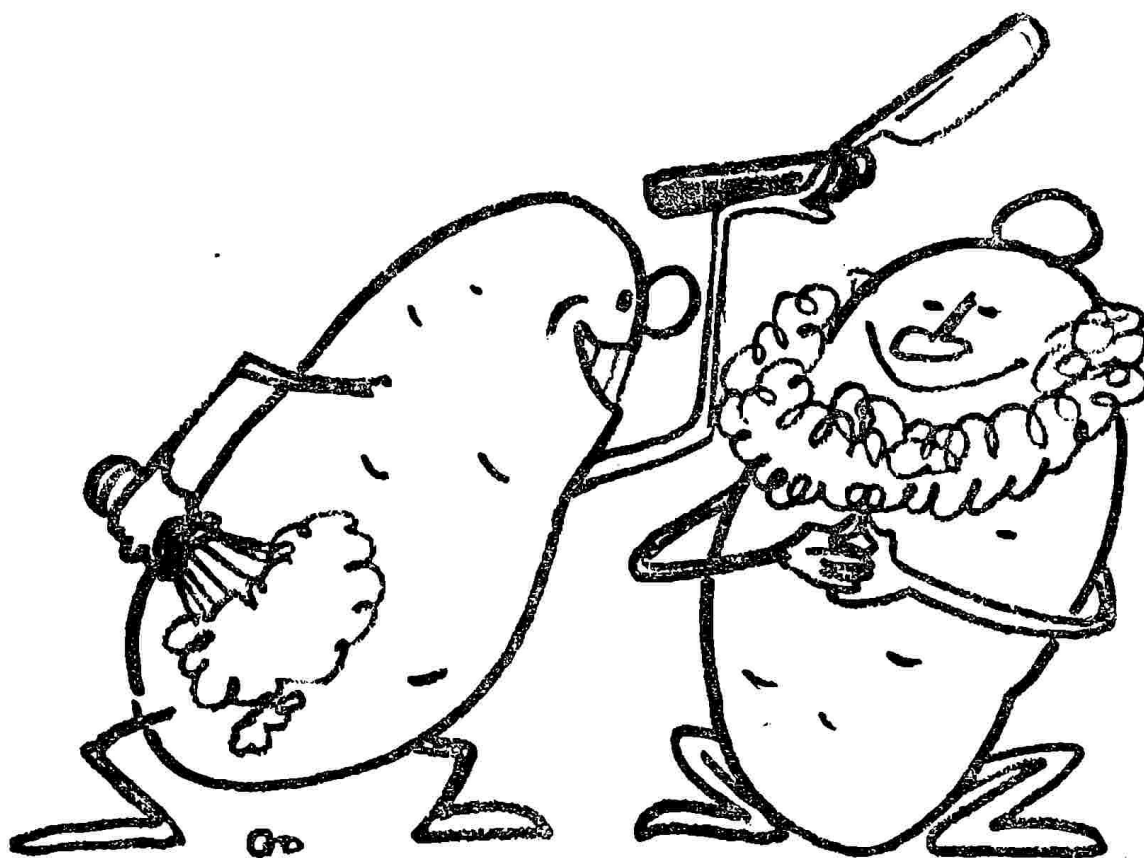
— Atunci îi spălăm numai cu apă. E clar, nu? Hai, pune mâna... Și așa am pierdut destul timp! zise Mișu, apucând cratița grea.

— Ce vrei?

— Să-i ducem la baie. E apă caldă, apă rece, cadă, duș... O jumătate de oră spălaseră cu nădejde fiecare cartof... unul câte unul. Acum erau din nou în cratiță, frecați cu peria de dușumea, dar cei doi nu erau mulțumiți,

— Au pete, nu vezi?

— Văd, dar petele nu ies!

— Nu...

— Și totuși, vorbi posomorît Mișu, cu ceva trebuie să iasă și ele. În farfurie, acasă, nu aveau niciodată petele astea.

Celălalt îl privea, mușcîndu-și pumnul.

— Parc-aud că o să ne strige de la bucătărie, iar cartofii-s necurățați...

— Dacă nu ies petele! sughiță Mișu.

— Lasă, lasă! Mă gîndesc la ceva...

— Să întrebăm la bucătărie? Niciodată! Mai bine plec din tabără... acum!

— Nu, nu întrebăm, sigur că nu! vorbi speriat celălalt. Mă gîndesc că și petele trebuie să iasă cu ceva. Doar soră-mea sau mama nu-i duceau la curățătorie chimică. Nu miroseau nici a neofalină, nici a... hidrosulfat de acid oxalic...

— Ce-i ăla?

— Nu știu! Dar cu de-ăsta mi-au curățat acolo treniul cînd m-am așezat pe farfuria cu sardele... Poftim, cu peria frecăm de-o jumătate de oră și nu iese o pată...

Lică își privea degetele roșii.

— Eu cred că tot prin frecare ies! Numai că trebuie frecați cu altceva!

Mișu parcă nu-l auzea. Își mușca buzele și rîcîia în neștire, cu ciudă, un cartof lunguiet.

— Extraordinar! explodă deodată Lică. Asta e! Uite, frec cu unghia și iese pata... Freacă și tu cu... cu unghia mare... Rîcîie!

Frecau de cîteva minute, minunîndu-s:

— Tii, ce simplu !

Apoi, deodată, Mișu se opri:

— Nu prea! Mă doare degetul. Ah, de-aș avea un degetar...

— Degetar? Nu degetar, Mișule! O lamă, un briceag, ceva...,

— Am eu o ascuțitoare...

— Și ce? încape un cartof în ea? Nu, mă, ziceam să-i curățăm cu un briceag!

— Da? Lică vorbi cu îndoială. Dacă-i așa, uite... pe fundul cratiței mele un cuțit. Ce zici, merge?

— Știi eu!? N-o fi prea... brutal?

Mișu luă cuțitul. Întîi cu teamă, pipăindu-i tăișul, apoi cu mai mult curaj.

— Merge! Dar știi... formidabil! Lică, dar asta-i o mare descoperire! Ia te uită ce simplu e totul! Și cînd te gîndești că gospodinele îi curăță cu hidrosulfid de nu știu ce... Îți dai tu seama ce economie e cu cuțitul? Ca să vezi ce descoperire, nu crezi?

— Mda! Uite, am făcut și eu o descoperire asemănătoare pe fundul cratiței mele. Uite! și îi arată un cuțit asemănător.

— Știi, era de la început acolo! Se vede că l-au pus cei de la bucătărie. Pentru curățat cartofii...

— Și atunci?

— Eu zic să păstrăm secretul!

Izbucniră în rîs. Din depărtare se auzeau frînturi de cîntece.

Acum fiecare masă era împodobită cu cîte un buchet de albăstrele, bănuți sau nu-mă-uita, cristalele erau lună, pe mese bilețele colorate spuneau voios și discret ceea ce fiecare urma să spună tare, dar cu o lacrimă în glas, peste cîteva ceasuri: „La revedere, tabără dragă!”

Mirosul de cartofi prăjiți umplea sala de mese. Copiii scandau în cor:

***„Foaie verde, frunze mici,
Bravo grupei de servicii...”***

Lică și Mișu purtau printre mese tăvile cu cartofii aurii, și — din cînd în cînd — încrucișîndu-se, se pomeneau rîzînd, dar duceau repede degetul la buze:

— Secret!

INTERVIU ÎN OGLINDĂ

ASTĂZI. ASTĂZI VA ÎNCĂLECA. Nu, nu mâine, poimîine — ca ieri, alaltăieri. Astăzi. De îndată. Acum. Cu orice preț. E clar?

În fața șifonierului, la oglindă, Goguță se judeca de unul singur, arțăgos și nemulțumiți

— Ce te uiți așa?

— Mă uit...

— Auzi sau n-auzi?

— Aud!

— Atunci recunoaște: ești laș.

— Bine, dar...

— Nici un dar!

Băiatul își turtește nasul de sticla oglinzii și șuieră printre dinți:

— Îți convine să faci pe zmeul cu puștimea! Druță de vizavi îți zice *Nea Gogu*. Îți place, nu? Și când te-a prezentat lui vară-sa ți-a plăcut? *Tovarășul Gogu!* Atunci să-ți iau eu un interviu, dom'le Goguță, fără „nea”, fără „tovarășul”, așa, de la egal la egal, între patru ochi.

— Care va să zică, ți-e frică?

— Îhî...

—Încaleci?

—Mda...

—Azi?

—Da!

—Jură că da.

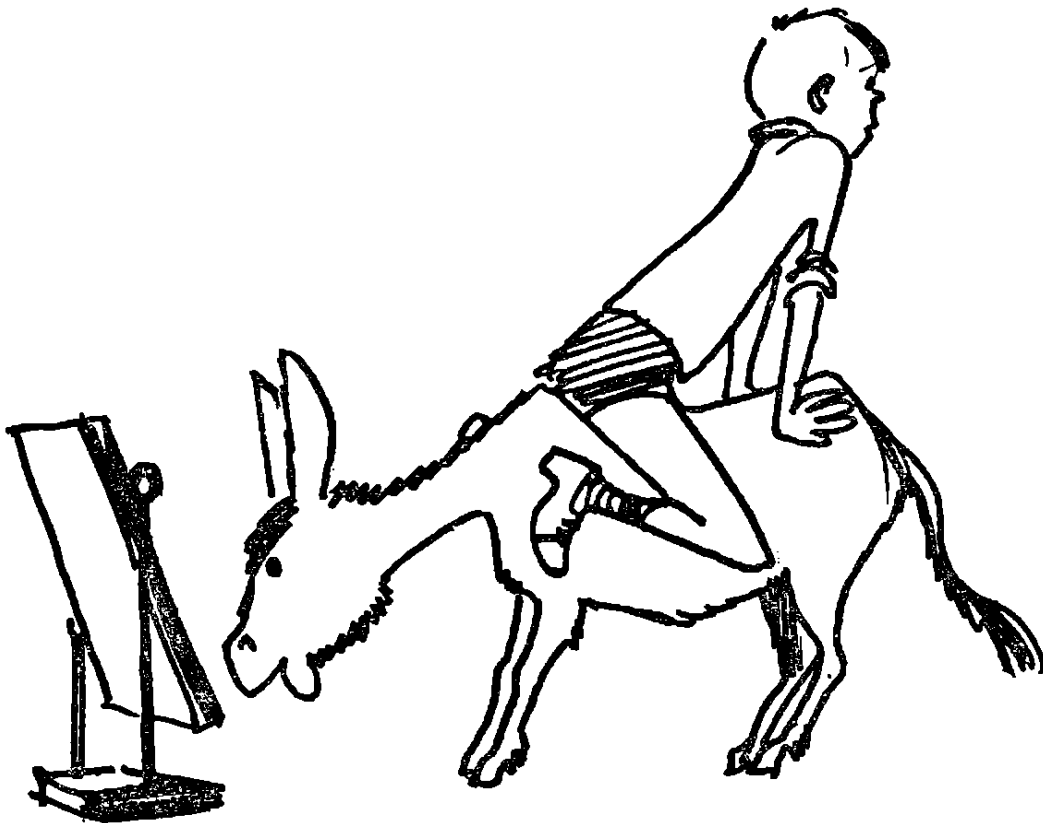
—Da, da, da! Ce mai vrei!

—Nimic, am terminat! Mai vorbim noi deseară. Poți să pleci!

Pocnetul ușii pecetluiește totul.

De vreo trei zile, măgarul paște pe coasta de la marginea orașului nou. Pe jos, cale de-un sfert de ceas. Dar Goguță își ia bicicleta. În cinci minute a ajuns.

Animalul se oprește, ciulește urechile.

— Nu te enerva... Pe mine mă cheamă Goguță. Azi o să călăresc, vrei? Vrei, nu vrei, tot o să te-ncalec.

Deocamdată însă îi dă ocol cu respect, de la distanță. În special nu-i place când ajunge în partea dinspre coadă. Vine în față. Nici aici nu-i place. Dacă-l mușcă? Mușcătura de măgar o fi veninoasă? Dar iată, măgarul a început din nou să pască! Parcă s-a făcut mai mic.

„Acum! Acum îl încalec! decide Goguță. Eu sînt la deal, el la vale. O să număr 1... 2... La 3 îi sar în spinare.”

—Unu! începe cu glas tremurat Goguță și... se oprește.

Își face curaj. Pe bicicletă nu-i e frică. În definitiv, nenorocitul ăsta de măgar e tot un fel de bicicletă. Firește, măgarul nu e nichelat. Și-apoi bicicleta nu poate să zvîrle din pedale.

— Doi! Poftim! bombăne băiatul, și iar se depărtează. Oare cum îl cheamă? L-aș chema mai aproape. Dar, în general, cum se strigă măgarii? Cuțu, cuțu, nu... Și, în definitiv, ce mă interesează pe mine numele lor de familie?

— Trei!

A sărit? Da, dar prea departe. Și-a luat prea mult vînt, n-a apucat bine... ghidonul... sau cum îi zice. Nu-i nimic, o să încerce de la vale la deal.

—Ura! E sus!

Goguță privește triumfător. Copacii parcă sînt mai mici. Parcă și dealul, numai el, Goguță, a crescut. Ah, păcat că nu-l vede nimeni! Și deodată îl zguduie ceva. Măgarul a început să alerge.

— Ei! încotro? Ce faci? De ce alergi! Nu trebuie... Hooo! Nu se zice „ho” la oprire? Atunci de ce nu se oprește? Stop! Stop, n-auzi?

Animalul fuge mai repede și Goguță țipă lipit de spinarea măgarului:

—Opriți-mă!

Vrea să sară. A ridicat un picior și — nu știu cum — din zguduituri s-a pomenit cu... fața spre coadă.

— Opriți-mă! Luați-l de sub mine!

Cavalcada continuă însă. Băiatul a închis ochii și bolborosește pierit:

— Mamă! De ce nu m-ai luat cu mata la piață? Acum nu eram aici, îți aduceam varză, cartofi... Am să fiu ascultător, și bun, și harnic, și...

Dar ce-i asta? S-a oprit? S-a oprit cu adevărat? Da! Și latră! „Măgarii latră?” Deschide ochii. De jur împrejur, oi și câțiva dulăi ciobănești. Ei latră. Acum ce-o să fie? O să se repeadă la el! O să-l sfîșie...

— Nene păstoruleee !

Agale, cu șuba pe umeri, se ivește un om.

— Țiba, mă! zice, și cîinii tac și se îndepărtează mîrîind.

Goguță alunecă jos. Îi tremură genunchii și nu poate scoate un cuvînt.

— Mulțumesc, zice omul, că l-ai adus! S-a rătăcit de trei zile. Cînd vrei să călărești mai vină pe-aici. Asta-i pui, nu-i bun de călărit. N-ai văzut? Îți atîrnau picioarele pe jos.

La oglindă, Goguță se privește încrunțat.

— Ei, ai călărit? Bravo...

— Aș... cu picioarele pe jos... pe un măgăruș...

— Așa e, dar ce le spuneai puștilor adineauri? Că zburai ca vîntul, că ai sărit peste gîrlă, că era un armăsar, că scotea scînteii din copite, că...

Din stradă Druță îl strigă cît îl țin puterile:

— Nea Gogulece!

Goguță se apropie de geam, se uită în stradă, își ia șapca și se repede spre ușă. În prag se oprește, ca și cînd ar fi uitat ceva. N-a uitat nimic. Se întoarce la oglindă și își împunge obrazul cu degetul arătător.

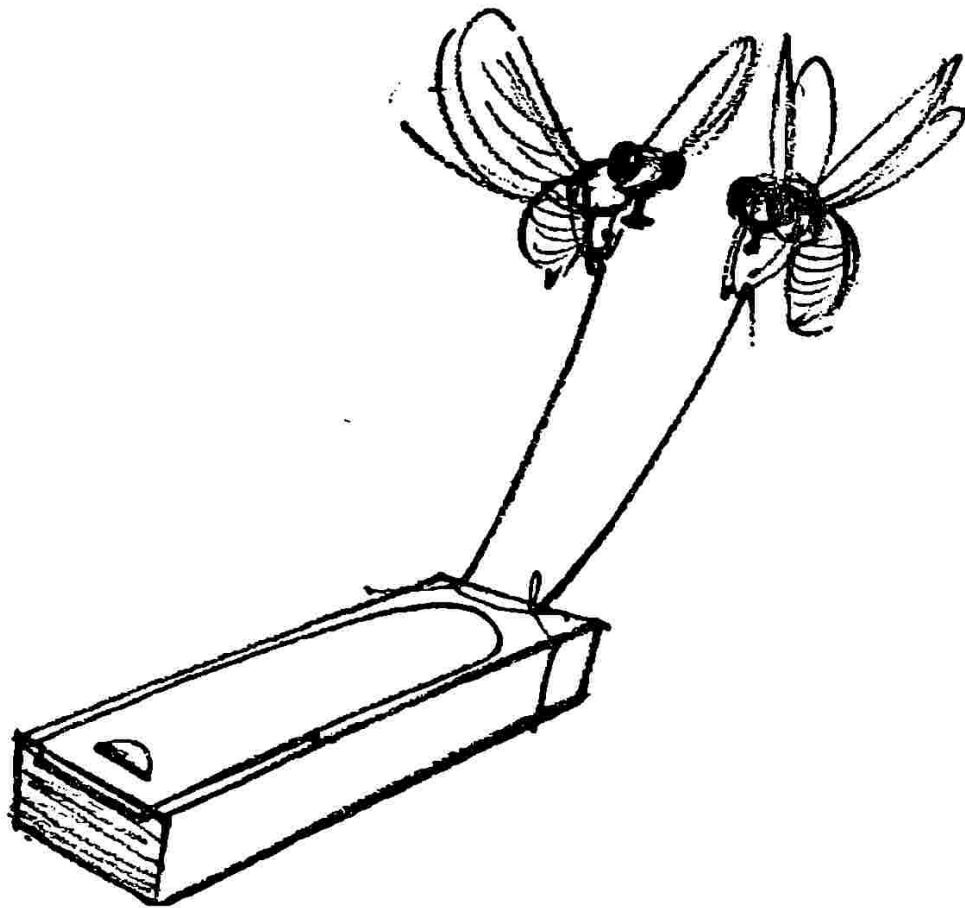
— Care va să zică, Goguță, cu puștii îți convine s-o faci pe zmeul... Ia să-ți iau eu un interviu, așa de la egal la egal... între patru ochi!

CUM SE PRINDE O MUSCĂ?

ÎN PRIVINȚA MUȘTEI OBIȘNUITE există o metodă clasică: prinzi câte poftești și păstrezi câte îți trebuie. Dacă îți trebuie... Muștele banale nu prea au însă căutare. N-am văzut încă vreun anunț redactat în termenii următori: „Închiriez muște, condiții avantajoase!” Sau: „Schimb rădașcă bună stare, contra musculiță vioaie!”

Muștele pot dobândi însă o extraordinară căutare. Muștele-atlet, de pildă. Cu condiția să fie capturate vii, în deplinătatea facultăților lor, prin șiretenie, nu prin violență.

La ce folosește o asemenea muscă? Simplu, face minuni! Poți deveni director de circ. La domiciliu. Numărul 1: îi lipești un timbru pe aripi și îi dai drumul! Timbrul începe să circule pe pereți, pe tavan... Numărul 2: vîri musca-atlet în interiorul unei mingi de ping-pong și aceasta se mișcă „de la sine” pe masă. Numărul 3 (acest număr presupune două muște, ce-i drept): le legi cu un fir de ață și ele zboară în formație, trag frînghia, fac alpinism, mă rog, orice, după fantezia prezentatorului. Un timbru, o minge de celuloid, o găoace de ou sau un căpețel de ață e la îndemîna oricui. Dar musca-atlet? Cum se prinde o muscă vie, vioaie, puternică și... de 0,9 grame?

(Căci aceasta este formularea completă a problemei ce i s-a pus lui Fănică Popescu din clasa a V-a într-un moment cît se poate de nepotrivit, odată cu dispariția ultimei muște, pe la jumătatea trimestrului I.)

Era prin luna noiembrie. Fănică înfuleca, pe furiș, în ora de matematică, din pîinea unsă cu marmeladă, părăsind pentru cîteva clipe demonstrația pe care profesorul o făcea la tablă privind înscrierea unui triunghi în cerc, cînd, brusc, dăduse cu ochii de formidabila constatare înscrisă pe hîrtia ce învelea sandvișul cu magiun:

„Știați că o muscă-atlet, care cîntărește nu mai mult de 0,9 grame, poate să care o greutate de 100 de ori mai mare decît a corpului său?”

Mai departe nu se putea citi, peticul de hîrtie era năclăit de marmeladă. Fănică începuse să lingă cu grijă coaja de marmeladă și scoase la iveală o nouă frază:

„S-a constatat că 3 muște-atlet pot tîrî după ele o săgeată...”

Mai departe iarăși nu putu citi — partea de ziar ce cuprindea continuarea senzaționalului informații i se lipise de cerul gurii. Era însă de ajuns și atîta. Din clipa aceea ideea țîșnise în mintea lui Fănică:

— Păi dacă 3 muște pot căra o săgeată, înseamnă că 6 muște pot zbura cu un penar! 12 muște transportă un ghiozdan! Formidabil... Pun o muscă într-o cutie goală de chibrituri, și cutia zboară prin clasă!

Fănică rîdea de unul singur:

— Eu o să stau smirnă, cu brațele la piept, iar cutia de chibrituri o să zboare de la sobă la tablă, o să se izbească de geamuri... Dacă o să prind cîteva muște dintr-astea, o să iasă un circ al naibii. O să zboare prin clasă creta de la tablă, buretele, ba chiar și catalogul.

Chicoti. Profesorul se întoarse de la tabla pe care ultimul cerc înghițise ultimul triumfi, dar Fănică stătea smirnă, cu brațele încrucișate, parcă hipnotizat de A B C-ul triumfiurilor. Numai ochii îi sclipeau victorioși, iar pe vîrfurile nasului i se lipise un petic de hîrtie pe care băiatul îl prinse dintr-o mișcare, ca pe o muscă, în podul palmei, și îl zvîrli sub bancă. Dacă ar fi avut curiozitatea să-l citească, ar fi văzut, cu litere mari, scris un titlu care l-ar fi scutit de multe căutări și neazuri: **„Curiozități din Australia”**.

Așa, din clipa aceea, Fănică începu să caute, în perimetrul Ferentarilor, musca-atlet. Venise iarna, dar Fănică, singur stăpîn pe secretul său, aștepta reîntoarcerea primăverii cu nerăbdarea stăpînită a unui astronom care pîndește, potrivit unui calendar infailibil, o nouă eclipsă de soare. Primăvara care învie ghioceii, zefîrul și... muștele. Trebuia să vină, n-avea încotro! Și iată ghioceii! Și iată, iată și prima muscă! Numai că ea nu se

ivi, potrivit viselor sale, acasă, ci la școală, în ora de matematică.

Fănică încremeni. Musca intrase pe geam, poposise o clipă pe unghiul altern-intern de pe tablă, apoi zburase pe tavan, direct deasupra capului său.

— Hîșșș ! făcea Fănică, încruntându-se, cu dorința să o sperie.

Hîșșș!

Colegul îi trase un ghiont.

— Ce ți-a venit? Fii atent...

Era o recomandare de prisos. Fănică era numai ochi și urechi. La muscă! Aceasta se desprinsese de tavan nepăsătoare, se oprise pe creștetul colegului din prima bancă. Fănică simțea că tremură de emoție.

— Vino, hai, vino mai încoace! se ruga el, și musca îl asculta.

Se așezase pe un palton, agățat în rînd cu celelalte, în cuier. Dar nu rămase mult acolo.

Fănică o vedea înaintînd spre o căciulă de oaie ce atîrna chiar în dreptul său. Intrase în căciulă!

Așteptă ca profesorul să se întoarcă la tablă și — în aceeași clipă — smulse căciula și și-o puse pe cap. O prinsese! Musca zbîrnîia, prizonieră ! „Uraa!” îi venea să țipe, dar în aceeași clipă cineva din spate îi arse o palmă peste cap, iar căciula ateriză peste călimara colegului.

— Ai înnebunit? !

Profesorul se întorsese și le făcea observații, dar Fănică nu auzea nimic. Musca, musca lui se zbătu într-o băltoacă de cerneală, apoi ieși și — lăsînd o dîră de cerneală pe caietul său, ca un autograf de adio — se întoarse cu picioarele în sus. Adio, muscă!

A doua muscă nu se mai ivi în clasă. Fănică o zări în drum spre casă. Se odihnea, spălîndu-și lăbuțele, pe acoperișul unui coteț,

într-o curte. Băiatul își lepădă ghiozdanul, și din trei mișcări sări dincolo de gard. Dar tot din trei mișcări fu îndărăt. Din coteș îl privea calm și crîncen, mîrîind pe jumătate adormit, un cîine cît un vișel.

În dreptul parcului avu noroc. Zări o muscă pe căruciorul unui copil scos la soare. Se apropie tiptil. Musca îl simțise parcă și zbura în rotocoale mici deasupra biberonului din care, adormit, micușul suga în neștire.

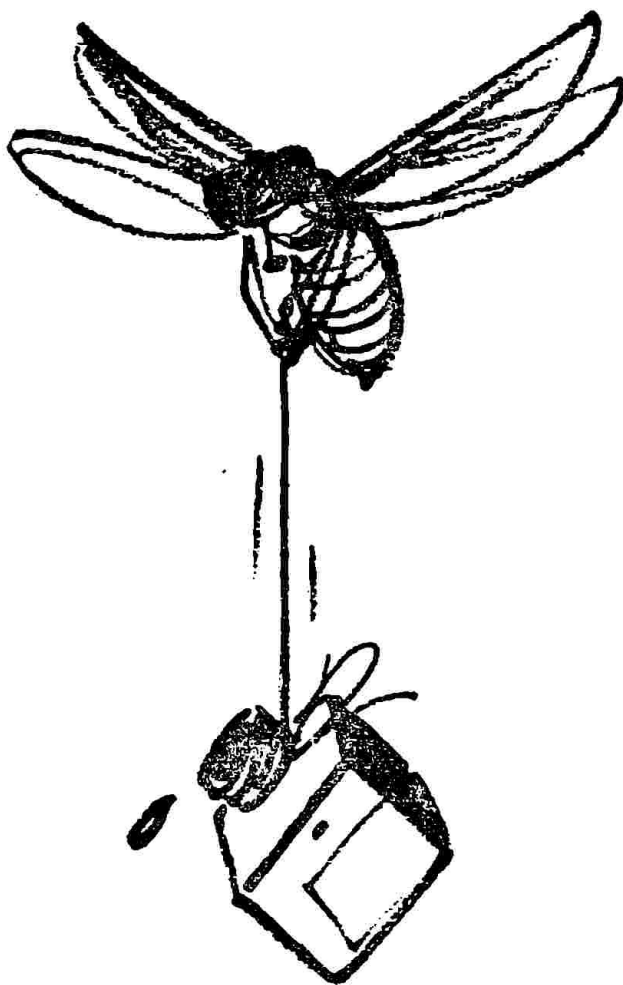
— Acum o prind! se concentrează Fănică, dar în aceeași clipă copilul începu să plîngă în somn.

— Credeai că o să zboare cu tine?! Mucosule! mormăi băiatul și se depărta furios, odată cu musca.

Iat-o! La cîțiva pași... Se așezase pe chelia unui bătrîn ce-și citea ziarul... a doua bancă mai la dreapta.

Fănică se apropie din spate de bătrîn. Doi pași... un pas... O vedea perfect pe concavitățile lucie ale cheliei. „Acum o să se urce pe unicul fir de păr din creștetul bătrînului și... o iau!” Dar n-o luă cu el. O luă bătrînul...

Era ora două și băiatul vedea zeci de muște parcă în jurul lui. Le auzea chiar și bîzîitul. Se întorcea brusc într-o parte și alta, dar degeaba... Era din pricina foamei.

Abia în stația de tramvai mai zări o muscă în carne și oase. Se repezi să o prindă, dar musca zburase în tramvai. Fănică urcă din fugă și, fără să ia bilet, dînd din coate, își croi drum printre oameni, atent să n-o scape din ochi.

— Ei, biletul! Nu iei bilet? îl apostrofă taxatorul.

Ajunsese chiar lîngă vatman, se pregătea să o înhațe de pe geamul cu afișe, cînd musca o luă înapoi. Fănică se luă după ea, înapoi, prin mulțimea care protesta. Ajunse lîngă taxator exact cînd musca se așeza în cutia cu mărunțiș. Să vîre mîna? Imposibil!

— Tu nu cobori? Sîntem la capul liniei! îi spuse taxatorul. Să știi că înapoi nu te iau fără bilet.

Fănică Popescu coborî. Îi venise amețea de foame. O luă pe jos spre casă, blestemînd toate muștele din lume, cînd o muscă i se lăsă drept pe vîrfurile nasului.

Fănică se uită cruciș la ea. Dăduse, se vede, de un strop de marmeladă. Băiatul pășea ca pe ouă, cu grijă, să n-o sperie și, ștergîndu-și palmele asudate de emoție, își acoperi brusc nasul.

Ura! Era a lui...

O ținea în pumn ca pe o comoară. Îi trecuse toată oboseala, îi venea să strige în gura mare: „Am prins-o! E a mea! Ura!” Și deodată îl fulgeră un gînd: „Dar dacă nu e muscă-atlet? Dacă nu cîntărește 0,9 grame?”

— Trebuie s-o cîntăresc! hotărî el. Dar unde?

Mergea, citind cu atenție firmele.

„Depozit de lemne”...

— Tț... Aici se cîntărește de la 100 kg în sus... E muscă, nu butuc... „Legume”... Nici aici...

În clipa aceea se luminează. Chiar pe colț era o farmacie! Cum de nu se gîndise?! Pe balanța de la farmacie se pot cîntări și miligramele...

— Vă rog, nu vă supărați, vreți să-mi cîntăriți și mie ceva?

— Cu plăcere, ce?

—O muscă...

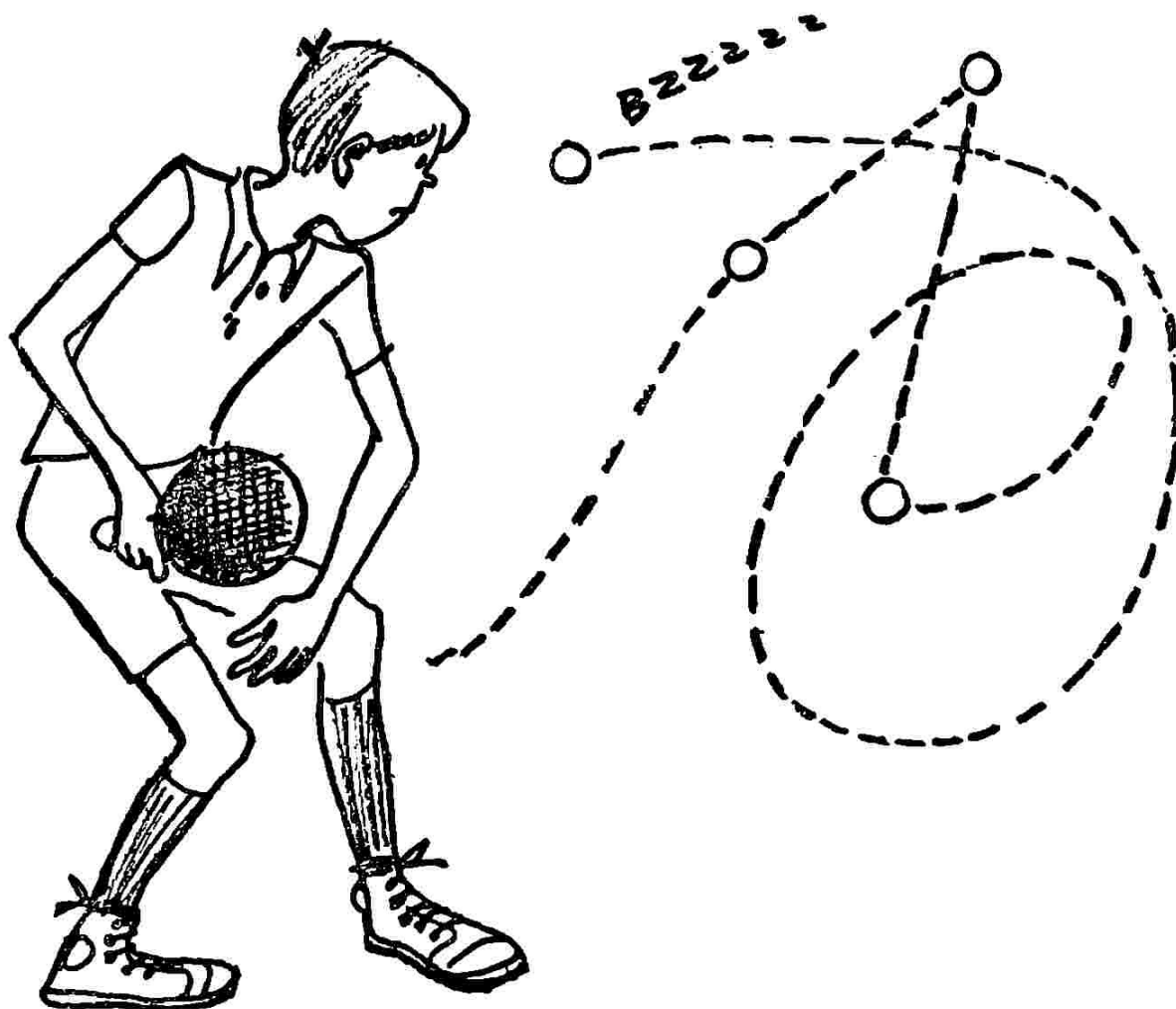
—Ieși afară, obraznicule!

Speriat, Fănică scăpă musca din palmă.

Ajunse acasă frînt. Mîncarea îl aștepta rece pe plită. Alături, un bilețel: „*Mănîncă și apucă-te de teme! Mama*”.

Dar lui Fănică nu-i ardea de mîncare. Se prăbuși în fotoliu și adormi pe loc. Visa că 10 muște-atlet îl cară în zbor și că exact deasupra curții școlii l-au scăpat.

Fănică țipă puternic și se trezi pe dușumea. Deasupra nasului său se roteau, într-adevăr, vreo 10 muște.

S-A PIERDUT UN ORFAN!

(extras dintr-o scrisoare adresată redacției)

Tovarășe redactor,

SÎNT UN OM BUN, UN SENTIMENTAL!... *Am o inimă fragilă, absurd de fragilă. N-aș ucide o muscă pentru nimic în lume. Nici nu le-aș alunga. Toamna, să zicem, când se face prea frig — poate n-o să mă credeți — ei bine, toamna fac focul mai mult pentru ele. Sau flori. Nu cumpăr niciodată. Nu pot suporta să văd cum se ofilesc. Mă doare. În ce privește pe cei care le vînd, mă uit la ei cu oroare, ca la niște parlagii ai universului vegetal. Sau alt exemplu, ușor de înțeles. Să luăm guturaiul. E penibil, nu-i așa? Ei bine, singurul guturai care mă lasă rece e al meu. încolo... Când îmi strănută pisica mă simt parcă întors pe dos. Alerg după ea, mă urc în copaci, o prind și îi administrez gomenol. Mîinile mele poartă adînc însemnată repulsia pisicilor față de dezinfectante în general. Sînt sigur că vi s-a întîmplat și dumneavoastră, tovarășe redactor, să îndreptați și să lipiți cu pap un fir de iarbă strivit, sau, să nu puteți da cu DDT un cîne pentru că sînteți convins că are purici ce ar putea să moară, sau să plătiți omului care vă taie găinile cu condiția să le facă scăpate. Un astfel de om sînt și eu.*

Așa sînd lucrurile, vă-ntreb, tovarășe redactor: puteți dumneavoastră să vă închipuiți cum iubesc eu oamenii?

Și cu toate acestea cred că am... ucis un om. (Scrisoarea am început-o acum o săptămână, dar ultimele 3 cuvinte nu le-am putut scrie pînă astăzi, și de altfel nici nu-mi vine să cred că sînt scrise de mîna mea.) Dar să vedeți...

Omul pe care cred că l-am ucis s-a mutat la mine în casă în urmă cu vreo patru ani. Din prima clipă — mai e nevoie să adaug? — a găsit ventriculele și auriculele inimii mele deschise. Nu știu dacă o să puteți pricepe fericirea mea. Căci omul acesta care mi-a umplut patru ani din viață nu era numai om, era și nepotul meu, și pe deasupra orfan ! Singur pe lume, și nu numai atît — era murdar, flămînd și strănuta. Nu, nu mă pot plînge: destinul a avut grijă ca fericirea mea să fie deplină. Cînd a intrat în casă avea 49 de kilograme. Povestindu-mi nenoroci-rile vieții lui, cred că a mai slăbit vreo 2—3... Anexez fotografia. Ascultați pe scurt povestea lui. Era un băiat de familie bună. Tatăl și mama lui au avut față de el o grijă de mamă. Părinții nu-l aveau decît pe el, în schimb el avea doi părinți. Că omul acesta n-a știut niciodată ce e frigul e de la sine înțeles. Dar că părinții nu l-au lăsat să afle ce e lemnul sau cărbunele sau cum se face focul, este admirabil. Părinții i-au adus totul pe tavă. Pînă și tava. Da, ce părinți! Cred că și aerul pe care îl respira băiatul lor i-l aduceau de la munte... Scurtez. Căci numai amin-tindu-mi de acești oameni minunați mă copleșește jalea. Într-adevăr, supunindu-se legilor firii, acești doi he-ruvimi — tată și mamă ai nefericitului meu nepot — au trebuit să îmbătrînească și apoi să moară... O, legile firii! O, sărman orfan! Nu, nu voi putea niciodată povesti nenorocirea ta cu toate amănuntele, după cum nu voi putea niciodată mulțumi îndeajuns proniciei că ți-a îndreptat pașii spre mine.

L-am schimbat și l-am invitat la masă și văzîndu-l cum mănîncă și porția mea, am avut un atac de cord. Eram prea fericit! După două săptămîni ajunsese de 60 de kg și îmi zicea tată. La 80 de kg îmi zicea mamă... la 90, mămicule...

— Mămicule, deschide nițel geamul... Mămicule, fă-mi pantofii, mămicule, încălzește-mi ceaiul...

Bietul nepot își regăsise pentru a doua oară în viață căldura unui cămin... Nu făcea un pas fără privegherea mea și în cele din urmă nu-i mai făcea nici măcar cu priveghere... Ajunse la 100 de kg și-mi zicea din când în când „mami”... Dar nu mai era nevoie nici de asta. Gemea o dată: îl supăra o muscă. O alungam. Gemea de două ori: îi potriveam o pernă. Așteptam. Instinctul meu matern îmi spunea totuși că ceva nu e în ordine. Așteptam cu sufletul la gură și bietul orfan mai gemea o dată. Atunci îi tăiam părul din nas...

Și eram fericit, fericit, cum nu fusesem niciodată pe vremea când făceam doar focul toamna pentru muște sau puneam gomenol pisicii mele guturăite.

Dar într-o zi destinul a bătut la ușă. A bătut atât de tare, încât m-am speriat. Am alergat să-i deschid, am alunecat și mi-am scrîntit un genunchi! O, clipă nenorocită! O, destin necruțător care nu știi să folosești soneria și totdeauna bați la ușă !!! O, sărman orfan fără noroc! Căci din clipa, aceea gemetelor tale orfeline nu le mai puteam răspunde decât cu alte gemete... I-a crescut barba, unghiile, i s-a făcut foame, tovarășe redactor, și eu nu mă puteam mișca! Ba mai mult — asta n-am să mi-o iert niciodată — mi s-a făcut și mie foame. Și atunci, spre rușinea mea, am avut nemernicia să-l trimit pe dînsul, pe un sărman orfan, să cumpere pîine! Da, am făcut acest lucru monstruos. Mai bine îmi smulgeam limba, mai bine mă țîram eu în coate și într-un genunchi pînă la brutărie. A plecat, tovarășe redactor. Mi-a aruncat din prag o privire de groază, deznădăjduită; un adio mut. A avut bărbăția, mai mult — mărinimia, să nu geamă. Știa, desigur, scumpul meu, orfan că n-aș fi fost în stare să rezist acestei încercări. I-am auzit pașii triști, țîrșiți, în curte, apoi în stradă, apoi... n-am mai auzit nimic, nimic... De atunci au trecut patru zile... și nu s-a mai întors. Stau și-l aștept! Și nu mai vine... Presimt că nu va mai veni niciodată... S-o fi rătăcit, îmi zic ca să mă liniștesc. Dar inima mea e din ce în ce mai copleșită de negre presentimente. Gîndiți-vă și dumneavoastră, tovarășe redactor, în fond e vorba de un orfan, de-o biată ființă neajutorată, atât de slab pregătită pentru crîncena luptă cu viața!...

A trebuit, desigur, să traverseze strada — mă-nfior: stau pe o stradă cu circulație intensă! — a trebuit să meargă cîteva pași pe lîngă cheiul Dîmboviței — chiar pe lîngă porțiunea fără parapet... a trebuit să urce singur cîteva trepte... Nu mai pot continua. Simt că ameteșc gîndindu-mă la cîte primejdii l-am expus. N-aveți nici o grijă, tovarășe redactor, n-am să-mi iert niciodată criminala mea ușurință. Dar acum, în ceasul al 12-lea, apelez la dumneavoastră. Din suflet, din adîncul inimii vă

rog: ajutați-mă să-l găsim pe nefericitul orfan. Nu mă pot obișnui cu ideea că eu, care nu ucid o muscă, eu, care lipesc cu pap un fir de iarbă strivit, am ucis un om, un orfan! Dați, în genunchi vă rog, un comunicat! Cine știe, cine l-a văzut, cine a auzit de dînsul să dea un semn de viață, să vă comunice dumneavoastră să-mi comunicați mie. Nu pot să cred că nu veți face această faptă bună. Anexez fotografia. Nu s-a schimbat prea mult, micul meu orfan. E o fotografie destul de recentă, din 1972, de ziua lui, 18 noiembrie. Nu mai pot continua. Mă podidesc lacrimile. Căci peste cîteva zile, la 18 noiembrie, e chiar aniversarea zilei sale de naștere. Împlinea 35 de ani!

Cu mulțumiri,

Un om cu suflet bun.

SPORT, ARTĂ ȘI ISTORIE

DESPRE MODĂ N-AȘ PUTEA SĂ VĂ SPUN mare lucru. Dacă vă interesează subiectul, n-aveți decît să răsfoiți un jurnal, să priviți vitrinele, sau, dacă vreți să aflați ultimul cuvînt al modei, să trageți cu urechea la discuțiile fetelor dintr-a șaptea. O să aflați în cîteva minute dacă se mai poartă pamblicuțe, șosete scurte ori trei sferturi, bluză largă cu gumilastic sau cu fermoar, pe talie, dacă...

Dar deocamdată vreau să vă vorbesc de altfel de mode. De pildă, în clasa a cincea de la școala noastră bîntuia într-o vreme moda sfîrlezelor lovite cu un bici și-nvîrtite la nesfîrșit pe trotuar, în mijlocul străzii, în clasă, oriunde. Pe urmă, sfîrlezele parcă s-au dus... învîrtindu-se; au rămas numai bicele, și toată ziua în curte, în clasă, în mijlocul străzii, oriunde, poc! poc! poc!

După o săptămînă, nu mai mult, bicele parc-au intrat în pămînt și ele. Au apărut praștiile (stau încă mărturie cîteva geamuri sparte), pe urmă armonicele de hîrtie, mai ales din caietele de aritmetică, pe urmă... da, aici voiam să ajung, moda curselor de motocicletă.

Motocicletele? Când ești ingenios, nimic nu e imposibil. E suficient să încaleci o bancă, să o apuci cu mâinile pe dedesubt și să o cari în goană prin clasă, imitînd zgomotul motocicletei, mai ales în virajul de pe lîngă catedră, aplecîndu-te cînd într-o parte, cînd într-alta, schimbînd vitezele, dîndu-i gaze și acționînd asupra sirenelor. Dar acestea nu erau decît antrenamente. Totul e să-i fi văzut la concurs! Atunci băncile din fund erau ridicate una peste alta. Calea devenea liberă. În fund se instalau trei motocicliști. De obicei „așii”: Riza, Ticu și Vlăduț. Încălzeau motoarele. Apoi, dintr-o dată, cu maximum de gaze, la semnalul celui de pe catedră — arbitrul de concurs — mașinile porneau. Primul ajuns la catedră vira, intra în linie dreaptă și — gata! — trecea primul linia de sosire. Uneori, ca la orice concurs, se produceau accidente. Forța centripetă nefiind destul de mare, omul scăpa de sub control mașina care izbea primul obstacol: peretele, catedra, soba de teracotă sau chiar adversarul. Atunci duduitul mașinii înceta pe nesimțite și se transforma într-un bîzîit prelung, cu urlete și sughițuri. Că dirigintele clasei a avut un rol în dispariția acestei mode e limpede. Ce rol anume? Probabil rolul hotărîtor.

De altfel chiar băieții au uitat, nu după multă vreme, de această disciplină sportivă. Curînd doar numerele scrise cu creion chimic pe bluzele celor trei „ași” și scîrțîitul groaznic al băncilor mai aminteau de faptul că cei mai îndrăzneți dintr-a cincea fuseseră cîndva motocicliști.

În schimb, a prins să bîntuie o nouă moda: tragerea la țintă! Tirul!

De unde aveau arme? Când ești ingenios, nimic nu e imposibil.

Ai o cheie, un cui și un capăt de sfoară? Atunci totul e în regulă. Arma e gata. Iei de acasă cutia de chibrituri, sau — ca să nu se supere prea rău mama — numai chibriturile, le razi gămăliile, umpli cheița, astupi apoi țeava cheii cu cuiul legat de sfoară.

Asta e tot. Partea așa-zis „tehnică” e asigurată. Rămîne problema țintelor. Aceasta e și mai simplă. Răstorni banca, desenezi cu creta cîteva cerculețe, iei o distanță oarecare — conform regulamentului — ochești concentrat... și arunci cheia. Se aude un pocnet ca de armă adevărată, mai puternic sau mai slab, după calibrul armei, iar pe țintă rămîne un semn, dovadă vie a îndemînării trăgătorului.

După cîteva zile, jumătate din băieți deveniseră țintași. Dar „așii” rămăseseră tot Riza, Ticu și Vlăduț. Băncile lor păreau ciupite de vărsat, călcate de bocanci cu ținte sau tocate de ciocănituri. Dar dacă apariția acestei mode a rămas învăluită în mister, dispariția ei poate fi precizată nu numai în ceea ce privește luna și ziua, ci și ora: ora de dirigenție.

În schimb... da, ați ghicit! A apărut o nouă modă: sculptura.

...Ați vizitat, desigur, o expoziție de gravură sau sculptură în lemn. Nu-i așa că v-a cuprins un sentiment de admirație față de măiestria omului care dintr-un butuc neînsuflețit, cu o simplă daltă și un cuțitaș, a putut scoate din mîinile lui asemenea minuni? Bineînțeles, trebuie răbdare, multă răbdare. Săptămîni și luni de zile să tot cioplești, să tai, să scrijelezi... Dar, în definitiv, timp aveau și băieții dintr-a cincea, cuțitașe aveau, slavă domnului, aproape toți, sau măcar lame, iar lemn? Berechet. Băncile erau parcă făcute să fie sculptate. Nu toți erau, firește, artiști înnăscuți. Dar setea de eternitate o aveau aproape toți. Dacă nu poți să cioplești în bancă o locomotivă cu șase roți, o cămilă sau o păsărică, așa ca Riza, Ticu și Vlăduț, măcar numele să-ți rămîie săpat pentru veșnicie. Și apoi, ce distracție grozavă în toate orele! Să tot aluneci cu creionul pe jgheburile sculptate. Cu creionul roșu, la pliscul unui botgros, cu cel verde, la picioare, iar la aripi, cum te taie capul. Și ce simpatică este o cămilă cu copite violete și cocoasă multicoloră ! Și se poate oare compara o bancă cu cea mai aerodinamică și

albastră locomotivă din lume pe capacul ei, cu o biată bancă obișnuită, cu tăblia spălăcită?

E de mirare că în scurtă vreme unele bănci păreau mai degrabă mese de bucătărie sau adevărate tejghele de tîmplar, și că tinerii sculptori își zdreliseră coatele, șurlindu-le pe reliefurile băncilor?

Și că tovarășul diriginte s-a dovedit un dușman și mai înverșunat al sculpturii decât al sportului, interzicînd orice activitate artistică de acest fel?

Băieții au început, unul după altul, să-și curețe băncile. Numai băncile lui Riza, Ticu și Vlăduț rămăseseră mai departe un păienjeniș de jgheaburi și tăieturi.

Dar... ați văzut vreodată un concurs de dat la rindea? Păcat că n-ați fost în ziua aceea în clasa a cincea! Ați fi jurat că Riza, Ticu și Vlăduț sînt la concurs. Dar să vedeți cum s-a întîmplat ! Într -o zi, spre sfîrșitul orei, tovarășul diriginte — dînsul era și la istorie — spuse, înfășurînd tablourile și harta:

— Scoateți o bucată de hîrtie! Dăm extemporal.

Cîteva clipe în clasă nu se auzi decît foșnetul caietelor și fișîitul hîrtilor rupte.

— Toată lumea e gata?

— Daaa! răspunseră copiii în cor.

Pe tablă apăru tema lucrării.

Punctul unu: „*Cultura babilonienilor.*”

Punctul doi: „*Desenați harta Mesopotamiei*”.

Băieții se așternură îndată pe scris. Cînd clopoțelul sună de ieșire, profesorul strîngea ultimele lucrări.

În recreație, copiii discutau despre lucrare.

— Zece îmi dă! agita Riza cartea de istorie. Am scris ca-n carte. Dintr-o răsufare. Uite-așa îmi zbura creionul pe extemporal! Nici n-am avut timp să-l revăd. Dar n-are a face. Am scris totul: despre scrierea pe plăci de argilă crude, ce se ardeau apoi în cuptoare, despre cercetarea cerului și astrologie, despre calendar și împărțirea timpului...

— Am scris și eu!

— Și eu! se bucura Ticu și Vlăduț.

— Și harta e bună! Cu Eufratul! Cu Tigru!

— Și la mine!

— Zece ne dă! țipa Vlăduț, tăind la repezeală cu cuțitașul în bancă un zece.

Ora următoare, profesorul a adus lucrările corectate. A început să le împartă, ca de obicei. Mai întâi pe cele cu zece. De câte ori lua o foaie în mână, cei trei se ridicau în picioare, scîrțîindu-și băncile.

— Asta-i a noastră! șușoteau nerăbdători.

Dar profesorul a trecut la cei cu nota nouă. Cei trei se priveau mirați. Apoi au devenit nervoși. Începuseră să rîcîie banca. Erau pe isprăvite și cei cu nota cinci.

Deodată, Riza se auzi strigat. Se repezi la catedră. S-a întors însă moale, s-a așezat în bancă, privind uimit hîrtia. Ticu se-ntorcea și el de la catedră, holbîndu-se nedumerit la lucrare.

Riza începu să răsucească hîrtia pe o parte și alta. Era aproape cuvînt cu cuvînt subliniată cu creionul roșu. Începu să citească:

„Căldura Babilieciilor... Printre popoarele antice, babilieciile aveau o dantură foarte dezvoltată... Ei cunoșteau scrierea și ciupitul... Ei secerau pe plăgi pe care apoi le aveau în contoare... Ei au făcut primul calendar împărțit în bani, luni, săptămîni și bile. O zi avea douăsprezece oase. O oră, șaiszeci de maimuțe. Babiloniecii studiau cerul. Ei prevedeau eclipsele de sare. Aceasta se numește Astroleșie...”

Riza se opri speriat din citit. Se uită la hartă. Mesopotamia semăna leit cu o cămilă. Atît doar că între cocoșe ducea un patru.

Se întoarse spre Ticu. Acesta, cu ochi mari, își privea și el harta. Fluviul Eufrat izvora de sub ceva ca o aripă și se întîlnea cu Tigru, formînd o floriceică deasupra unui cioc ca de botgros. Se răsuci spre dreapta. Vlăduț ședea cu capul între mîini. Isprăvise de citit „extemporalul” și acum căuta să priceapă ce legătură putea fi între Mesopotamia și un fel de locomotivă cu

șase roți, în josul căreia scrisese cu litere de tipar „*Harta Mezorotamiei*”.

Nu știi dacă Vlăduț a înțeles legătura. Poate că a înțeles-o de-abia când — ridicînd hîrtia — i-a apărut tăiată în bancă, printre sutele de zgîrieturi, locomotiva cu cele șase roți. Sau cînd, în picioare, alături de Riza și Ticu, amîndoi cu capetele plecate, asculta vorbele aspre ale dirigintelui.

Și cum spuneam: nu știi dacă ați văzut vreodată un concurs de dat la rindea!

Dar păcat că n-ați fost în ziua aceea în clasa a cincea. Ați fi jurat că Riza, Ticu și Vlăduț sînt la concurs, văzîndu-i cum își răzuiau băncile cu niște bucăți de geam. În cîteva minute, locomotiva nu mai avea decît două roți, cămila un sfert de cocoașă, iar din păsărică nu mai rămăsese nici măcar un fulg.

...Și totuși, de sculptură nu s-au lăsat băieții. Lucrează și acum, taie, cioplesc de ți-i mai mare dragul. Au chiar dălți cu buză rotundă și fel de fel de ciocănașe. Dar băncile sînt netede ca-n palmă, așa cum trebuie.

Riza, Ticu și Vlăduț au devenit „așii” cercului de sculptură din școala noastră. Iar cînd la vreo lucrare scriu „cultură” nu mai apare la nici unul, urmînd firul nenumăratelor tăieturi de pe bancă, nici „structură”, nici „dantură” și nici măcar „căldură”.

Deoarece sportul e sport, arta e artă, iar banca... bancă.

SECRETUL

CIUDAT GHID NIMERISEM! Mă însoțea prin expoziția de sfârșit de an a școlii, îmbufnat, aproape morocănos. Se vedea că își dă toată silința să fie zgîrcit la vorbă, dar de îndată ce ne opream în fața unui obiect expus se încălzea, ochii îi scăpărau de entuziasm și începea să gesticuleze, să demonstreze, să dea explicații. Apoi deodată se posomora din nou și, regretînd parcă înflăcărarea, încheia sec: „Da... asta e!” și trecea mai departe. Pe urmă, în fața unui nou exponat îl auzeam iarăși, inimos și înfierbîntat:

— Aceasta este o hartă a patriei în relief. Ați mai văzut, desigur, asemenea hărți. Originalitatea acesteia constă în faptul că, iată, printr-un sistem de comenzi — simple comutatoare — ea poate înfățișa întreaga rețea de transporturi din țara noastră... Răsucim cîteva întrerupătoare, și totul se pune în mișcare... Vedeți? Vaporașe fluviale pe Dunăre, cargouri pe Marea Neagră, avioane care decolează și aterizează pe niște fire invizibile, locomotive, camioane... Totul se mișcă timp de un minut în toate direcțiile...

— Foarte interesant!

— Mda... Asta e...

L-am privit nedumerit.

— Ai vreo obiecție?

— Nu. Dar să vă spun un secret. Privi pe furiș în jur, apoi îmi șopti tainic, cu un ton în care, neîndoielnic, deslușeam o vagă bîrfă: N-a fost lucrată în întregime de geografi. I-au ajutat pionierii de la cercul de telecomunicații. Și cei de la aero și navomodele... Înțelegeți?

Nu înțelegeam de ce acesta ar fi fost vreun cusur, dar n-am avut timp să cer alte explicații. Băiatul se înflăcărase din nou:

— Aceasta este stația noastră meteorologică! Așa cum scrie și pe placardă, totul a fost executat de micii noștri meteorologi de la Palatul pionierilor: anemometrul, girueta, pluviometrul... Aici e un barometru cu un brotăcel...

— Foarte interesant! Scărița pe care se urcă arată presiunea atmosferică, nu-i așa?

— Mda! Asta e...

— ?!

— Nu pricepeți? Scărița barometrului — secret! — s-a făcut la cercul de tîmplărie, tot la Palatul pionierilor. Meteorologii n-au nici un amestec.

O spunea cu vădită satisfacție, ca și cum fiecare „secret” ce mi-l destăinuia l-ar fi răcorit de un tainic năduf. Se opri apoi în fața unei mese mari și vorbi cu plăcere și mîndrie, arătîndu-mi obiectul expus:

— Este macheta cartierului nostru... Cu școala, biblioteca și noul cinematograful, cu parcurile și magazinele noi...

— E un cartier foarte frumos!

— Da. Dar să vă spun un secret...

— Altul?!

— Ssst! Aici este ideea cu piesele demontabile. Priviți. Casa de cultură a tineretului, de pildă! Aceasta se ridică... și se vede ceea ce a fost înainte cu cîțiva ani... Știți ce?

— Un loc viran! Foarte interesant.

— Mda! Asta voiam să spun. Ideea nu le aparține. Am văzut ceva asemănător la Baia Mare, într-o excursie, vara trecută.

— Dar e minunat!

— Mda! Asta e...

Paharul se umpluse. Simțeam că fierb, dar l-am întrebat reținut :

— Ascultă, am impresia că nu ești prea entuziasmat... Ai ceva de spus?

— Mda!

— Dar nu pricep ce! E munca colegilor tăi, a clasei tale. Ar trebui să fii mîndru... E o expoziție strașnică!

— Mda! Vedeți? Tocmai de aceea sînt trist.

Amărăciunea i se citea limpede pe față.

— Nu pricep nimic...

— Să vă spun: am lucrat și eu ceva, și s-a respins... Asta e!

— Ce?

— Ceva extraordinar! se îmbujoră băiatul. O firmă luminoasă. Da, da, cu litere luminoase. Transformatorul l-am lucrat eu! Avea un sistem de aprindere și stingere automată la apropierea oricărui vizitator de clanța ușii de la prima intrare în culoar.

— Interesant!

— Nu-i așa?

— Dar n-o văd.

— Nici n-a stat decît o zi. O singură zi...

— Și de ce-au scos-o?

Băiatul oftă adînc:

— Scria pe ea: „*Expoziția deschisă de la 8 la 10...*”

— Și?

— Și la cererea generală expoziția e deschisă toată ziua!

Asta e...

Băiatul n-a înțeles de ce l-am luat în brațe și l-am sărutat. Mă privea mirat. Am pus degetul la buze și, depărtându-mă, l-am imitat șoptit și tulburat:

— Secret. Asta e, dragul meu!

A FI SAU A NU FI

(Din jurnalul unui conducător de grupă)

2 iulie

DE DOUĂ ZILE SÎNT DIN NOU ÎN TABĂRĂ. Și tot la Homorod. Totul e la fel. Parcă-parcă paturile sînt mai mici. Stau într-un dormitor cu încă șase băieți. Ei n-au mai fost la Homorod. Din prima zi i-am dus la „drumul roman”, la iazul morii, la o mină părăsită, spre Căpîlnița, pe platoul dinspre Satu-Lung, i-am dus la toate cele șapte izvoare de apă minerală pe care le cunoșteam și, închipuiți-vă, chiar lîngă vila noastră am descoperit pe al optulea, le-am arătat unde și cum se pescuiesc raci... A doua zi, i-am dus la seră, la o stîină părăsită unde ne-am scris cu toții numele cu cărbune pe niște grinzi și ne-am întors prin pădure cu sînul plin de ciuperci „gheara ursului” și „crăițe” rotunde și fragede ca niște portocale...

Simpatici băieți!...

3 iulie

Simpatici e puțin zis: astăzi m-au ales conducătorul grupei. Cu ocazia asta, am învățat și un cuvînt nou: „unanimitate”. E un cuvînt frumos, nu-i așa? U-na-ni-mi-ta-te... Îndată după alegeri am avut șe-din-ță. (O ședință adevărată, cu scaune).

— De mîine începem activitatea după program, ne-a spus tovarășul comandant al taberei. Iar programul trebuie respectat

punct cu punct și minut cu minut. Aceasta depinde în primul rînd de voi cei de față, de exemplul vostru personal.

— Eu am să fiu un exemplu, îmi venea să strig, și parcă sorbeam cuvintele tovarășului comandant, ori de cîte ori auzeam că „nu e ușor”, că „va fi greu”, că e vorba de „răspundere”. Las’ să fie cît de greu, îmi ziceam, și așteptam „programul”, ușor ameițit, gata parcă de luptă cu un dușman a cărui declarație de război tocmai ne-ar fi fost împărtășită...

4 iulie

Prima zi cu program adevărat. Dimineața am făcut o excursie pe firul Homorodului, pînă hăt, departe, spre Vlăhița. După-masă, odihnă obligatorie. Știți cu toții ce însemnează asta: ai, n-ai chef, ești, nu ești obosit, stai lungit în pat. Programu-i program.

Deodată zice unul, nu știu care:

— Băieți, ce-ar fi s-o ștergem la gîrlă?

Eu sar ca ars:

— Cine a pronunțat cuvîntul „gîrlă”? Ce? Ne facem de cap? Acum ne odihnim! Scurt pe doi: somn ușor!

Băieții s-au întins pe paturi tăcuți. De ațipit, nici vorbă. Prea era cald. Și iar aud pe unul smiorcăindu-se:

— Doar cinci minute. E la o zvîrlitură de băț.

Mă salt în genunchi:

— Vreau să vă pun o întrebare. Scurt pe doi: sînt sau nu sînt conducătorul vostru? Atunci — poate să fie la o zvîrlitură de băț de chibrit. Acum ne odihnim!

5 iulie

Aceeași poveste. Știți, odihna asta, pe lîngă că e obligatorie, mai e și zilnică; și iar începe unul cu căldura, cu zvîrlitură de băț. Și e cald, e cald... de tot... Și am observat: cu cît e mai cald, cu atît pare gîrla mai aproape. Și cu cît pare gîrla mai aproape, cu atît cearșafurile sînt mai calde și paturile mai aspre...

La zece pași, susură apa. Arini umbroși și brusturi cu foile cât niște umbrele...

— Hai la gîrlă, hai la gîrlă, se roagă ei de mine.

— Într-adevăr, gîndesc... Ce-ar fi să ne odihnim pe malul apei? Tot odihnă se cheamă.

Cred că am gîndit cu glas tare. În treizeci de secunde eram toți printre brusturi. Și de acolo, în apă.

— Dar dacă se află? mă întrebă unul mic, spălăcit. Știți, disciplina.

Adevărat. Are dreptate spălăcitul. Conștiincios băiat... Dacă se află? Încep să țip:

— Toată lumea afară, repede! Și, după ce am ieșit, cu mîna pe inimă: Măi, băieți! Aici e o chestie de disciplină și de onoare a grupei. Nu care cumva să se afle. Auziți? Nu suflă nimeni o vorbă! Mormînt.

Și am intrat din nou în apă.

6 iulie

Nu s-a aflat. Astăzi sîntem de serviciu la bucătărie, la curățat cartofi. Mulți mai sînt!... Cureți, cureți, și nu vezi nici un spor. Deodată unul, nu știu care, zice:

— Măi băieți, știu niște fragi!... și-și linge buzele.

— Unde? Departe?

Arată cu cuțitul o costișă despădurită:

— Covor, nu alta!... Calci pe fragi!...

Băieții sar în picioare. Sar și eu. Vorba aia: sînt sau nu conducătorul grupei?

— Nu se poate, fraților, programu-i program. Ce? Credeți că eu n-aș vrea?

Și chiar așa este. Curăț cartofi, și parcă văd niște fragi: roșii și parfumate. Și acrișoare.

— Numai cinci minute. O zvîrlitură de băț.

Ce-i de făcut? Pot să uit că sînt conducătorul lor? De aceea zic:

— Bineee... dar știți? Mormînt... Nu care cumva să se afle.

— Și cartofii? întrebă spălăcitul.

Adevărat. Conștiincios băiat! Nu se poate. Cartofii-s cartofi.

Zic:

— Ai dreptate. Tu rămîi aici. Dar știi: Mormînt. Nici o vorbă. E o chestie de disciplină și de onoare a grupei.

8 iulie

Nu s-a aflat nimic. Băieții țin la onoarea grupei. S-a dat pe brazdă și spălăcitul. Simpatice băiat. Chiar ieri, cînd stropeam careul, vine la mine...

— Știu o prisacă. Aici pe-aproape... O zvîrlitură de băț... Băieții au și lăsat stropitoarele și sînt gata s-o șteargă. Mă înfurii:

— Ei! Ce înseamnă debandada asta? Sînt sau nu conducătorul grupei? Atunci scurt pe doi: merg și eu!

— Dar dacă se află? mă-ntrebă ei.

— Nu se află, răspund, gata să apăr taina pînă la moarte.

— Bineee... Băieții pun degetul la buze... Dar știi? Mormînt.

10 iulie

Ieri eram la măturat aleea dintre brazii din fața clubului. Fiecare cu cîte un tîrș mare de nuiele. După două-trei minute, văd că-mi pun toți, unul după altul, măturoaiele în mîină. Așa, fără nici o vorbă: scurt pe doi. Apoi unul, nu știu care, îmi aruncă peste umăr:

— Noi mergem la pescuit.

Eu sar :

— Măi băieți, fraților, vin și eu... Luați-mă și pe mine!

Careva se încruntă și plescăie din limbă:

— Nu se poate. Tu trebuie să mături. Ești sau nu conducătorul grupei? Și știi? Mormînt!!

20 iulie

De atunci au mai trecut vreo zece zile. La strâns butuci pentru focul de tabără am fost singur... La mușețel, tot singur... Singur am bătut de praf toate păturile. Băieții nici nu se mai sinchiseau de mine... de conducătorul lor. În u-na-ni-mi-ta-te se duc la fragi (nu s-or mai fi isprăvit?), la zmeură, după veverițe, la scaldă, și eu rămân singur, vorba lor: mormânt!

21 iulie

Bine că s-a terminat!... Adineauri a fost careul de închidere a taberei... Acum le mai duc geamantanele la gară, și cu asta — gata. Numai spălăcitul și-l duce singur. Da, singurul care ține la autoritatea mea. Și grele mai sînt! Cred că fiecare și-a făcut rost de cel puțin două pietrare... Of! Avea dreptate tovarășul comandant — nu e deloc ușor să fii conducător de grupă. La început, nici nu-ți dai seama de greutate, dar pe urmă... de abia îți mai simți umerii și spinarea... și ceafa, ca acum de pildă. Toate mă dor... în u-na-ni-mi-ta-te.

(Idem, seara.) Asta o scriu chiar în tren. Prea m-a durut. O scriu așa, ca s-o țin minte. Ședeam amorțit, cu ochii lipiți, pe banchetă. Auzeam totul ca prin vis: și țacănitul roților, și cîntece, și voci, și chiar lîngă mine, un glas cunoscut:

— Barbu? Conducătorul grupei? Bun băiat, săracu'! (Bun, săracu'!) Dar moale, mă, moale... Știi cum îi spunem în grupă? Mormânt!

Am deschis ochii, gata să-i zvîrl în cap necuviinciosului termosul ce-mi stătea la îndemîină. Și cine credeți că era? N-o să ghiciți niciodată. Spălăcitul! Da, simpaticul! Conștiinciosul! Singurul care ținea la autoritatea mea!

Am închis ochii și m-am prefăcut că dorm... pînă la Ploiești, 300 de kilometri! Termosul îmi scăpase din mîină și în bocanci mi se bălăcărea un kilogram de borviz de Homorod.

O MICĂ GREȘALĂ

ANIVERSAREA ZILEI DE NAȘTERE e o zi însemnată. Iar când te naști la 29 februarie e și mai însemnată. În privința aceasta nu e nevoie de cine știe ce explicații. E suficient să priviți calendarul:

29 februarie e un oaspete rar. Așadar, cu atît mai așteptat. Ei bine, era spre sfîrșitul lunii februarie, și Mișu, elev în clasa a IV-a, se pregătea să-și serbeze aniversarea. Făcuse lista invitațiilor, pregătirile erau aproape isprăvite și, în sfîrșit, încă de cu seară — emoționat și grijuliu — aștepta ziua de 29 februarie, care, oricît de nepunctuală, vine și ea în cele din urmă...

Băiatul se urcase în pat și era pe punctul de a ațipi — dacă nu cumva ațipise chiar — cînd auzi la ușă niște ciocănituri.

— Cine e? mormăi Mișu, pe trei sferturi adormit.

— Apartamentul 26? se auzi o voce gîtuită, apoi răzbătură alte ciocănituri. Caut pe elevul Mișu.

— Eu sînt.

— Atunci deschide. Te caut de șase luni.

— Acum șase luni nici nu locuiam aici, bodogăni somnoros băiatul. Ne-am mutat de curînd. Poate e o greșeală.

—Nu e nici o greșeală. Te-am căutat și la vechea adresă, glăsui ciudatul oaspete și începu din nou să bată în ușă. Dar pe unde nu te-am căutat? O să-ți povestesc eu... Dar deschide odată, vîntul suflă tare, rănilă mă dor...

„Asta scoală toată casa”, bombăni Mișu și, de data asta pe trei sferturi trezit, porni să deschidă. Răsucise o dată cheia, cînd auzi vocea de afară parcă și mai sugrumată:

—Iată-mă-s! Bine te-am găsit!

În ușa întredeschisă se afla o barză. O barză adevărată, ca acelea aflate în muzeul școlii, dar mult mai murdară și care tremura rebegită, clănțănindu-și pliscul.

— Pot să iau loc? întrebă barza pe băiatul ce căsca uluit ochii. Sînt frîntă de oboseală, m-ai omorît...

— Nu... nu... pricep, bîigui Mișu, trăgîndu-se de-a-ndaratelea spre pat.

— O să pricepi îndată, cîrîi arătarea. Numai să-mi dezmoțesc puțin pliscul. Am degerat de-a binelea... Ridică apoi un picior subțire, lung și roșu și, așezîndu-se în fotoliu, gemu: Freacă-mi nițel piciorul stîng. Mă tem să nu fi prins vreun reumatism...,

— Dar ce vină am eu? se rățoi băiatul. Aici nu e spital veterinar! Și, pe urmă, aș putea să știu cărui prilej datorez această, vizită oarecum neobișnuită?

Barza părea să nu se lase intimidată. Dimpotrivă, zise:

— În primul rînd, te rog să nu-mi mai vorbești atît de rece. În al doilea rînd, nu mai face pe nîznaiul. Văd că te-ai pregătit pentru sosirea mea: tacîmuri, flori, farfurii... Te pomenești că ai chemat și invitați. Drăguț din partea ta.

— Dar mîine e ziua mea de naștere!

— Ce coincidență! Și a mea... Care va să zică ne-am născut amîndoi la 29 februarie... Felicitările mele și la mulți ani... Mulțumesc, la fel... N-ai idee cît mă bucur că am sosit la timp.

Aproape că pierdusem orice nădejde. Acum însă necazurile au rămas în urmă. Să ciocnim.

— Să lăsăm gluma. Cer explicații! se răsti înfuriat băiatul, în timp ce barza își turna netulburată, dintr-o sticlă, un pahar de ceai. Gustă două-trei înghițituri, apoi, după ce ciuguli o bucățică de brânză, vorbi liniștit:

— Explicații, zici? Ți-am spus: e ziua mea de naștere.

— Și de ce nu ți-o serbezi acasă la dumneata?

Barza tocmai descoperise farfuria cu friptură. Înfulecă pe nemestecate o felie, apoi, după ce plescăi de plăcere, răspunse la fel de calm:

— De ce? Simplu. Din cauza ta! Și adăugă, punându-și pe genunchi o farfurie cu clătite: Pari nedumerit!

— Puțin zis. Sînt de-a dreptul scandalizat.

Barza își întinse picioarele spre calorifer și, fără să ridice tonul, dar cu o undă de reproș în glas, zise molcom:

— Te rog! Scandalizată ar trebui să fiu eu. Așa că fii politicos măcar... măcar pe cît ești de nepriceput. Repet: sînt aici din cauza ta. În privința aceasta, totul e clar. Am și documente la mîină.

În aceeași clipă, barza scoase de sub aripă o hîrtie boțită, împăturită în patru, și o așternu pe masă.

— Cunoști harta asta? întrebă ea.

— Ea mea... Eu am făcut-o, recunosc Mișu, uimit.

— Ar fi și greu să tăgăduiești, zise cu acreală barza. Poartă semnătura ta și data: 20 septembrie 1972. Data plecării mele...

— Știam că plecați mai devreme...

— E adevărat, cîrdul plecase... Eu am rămas singură. Era un timp foarte frumos, o toamnă blîndă, cu lumina ca mierea, cu cerul ca de catifea, legat și legănat de funigei... mi-am amînat plecarea... „Ai să te rătăcești”, mi-a spus bătrîna șefă a cîrdului.

„Aș, i-am răspuns. Găsesc eu drumul spre miazăzi. E de ajuns să mă uit pe harta unui școlar...”

— Îhî, încep să pricep...

— Ei bine, am rămas, și de-abia când prima brumă m-a pișcat de picioare, mi-am făcut valiza. Nu conținea cine știe ce: niște amintiri și... harta ta. Am găsit-o în curte, sub teiul de la vechea ta adresă. Scris dedesubt: „*Harta lumii*”. Era tocmai harta de care aveam nevoie. Ce-i drept, părea cam zmîngălită și, la început, nu mi-a inspirat mare încredere, dar am văzut că deasupra, îngrijit, cu tuș negru, scria mare: TEMĂ. Ce mi-am zis? Așa o fi arătînd ținuturile lumii pe hartă. Încolo, mărturisesc, nu mi-am făcut nici o grijă. Era doar... o „temă”, și temele se fac... temeinic, nu-i așa?

— M... mda, consimți încurcat Mișu.

— Ei bine, continuă barza, m-am uitat la punctele cardinale de pe hartă, am pus — cum se spune — „cap compas miazăzi” și... am decolat, mi-am luat zborul... Eram mîndră, îți spun drept.

Pe tot oceanul albastru al tăriei vîsleam doar eu. Eu și harta ta... O zi, două, fără popas. Așteptam să zăresc din clipă în clipă covorul vălurit al mării sub mine. Dar, nimic... A treia zi, un ghimpe de îndoială mi-a străpuns inima: oare zburam spre miazăzi? Și nu-mi răspundeau decît vînturile reci, rîzînd parcă de mine... Atunci am coborît... Am studiat, zgribulită, clănțănind, harta ta. Nu încăpea îndoială: după hartă zburam bine. Numai că, tot după harta ta, trebuia să fiu în delta caldă a Nilului, iar în jurul meu toate bălțile erau înghețate. Mă uitam împrejur, așteptam să-mi văd suratele pășind printre nuferi și trestii și, când colo, doar un stol de ciori pripășite prin niște tufe de țipirig. Îngrozită, mi-am luat zborul.

— Înapoi?

— Nu. Înainte. Mereu înainte. „Nu se poate să mă fi rătăcit — îmi ziceam cu ochii țintă la hartă. Un elev nu face asemenea

greșeli la o temă.” Și, de-abia când din înălțime am zărit niște puncte negre înșirate ca niște mărgele pe un cerc, mi-am dat seama de catastrofă: mărgelile erau foci și morse, iar cercul...

—Cercul Polar, șopti palid Mișu.

—Exact. Harta era greșită.

— O făcusem în grabă. Pusesem, se vede, miazăzi la miază-noapte și... invers.

—Mi-am luat zborul... invers.

Barza tăcu un timp. O apucase un tremur al pliscului și o scuturau niște fiori atît de puternici, încît farfuriile, de pe masă zbîrnîiau.

— Îmi vine rău numai amintindu-mi, explică ea. Pe unde nu m-am adăpostit? Prin colibe înghețate, prin hornuri reci, prin staule și hambare părăsite, degerată... Aveam un singur gînd: să ajung...

—... în miazăzi.

— Nu. La tine. Îmi ziceam: „Dacă nu mă luam după harta lui, aș fi fost acum în țările calde, mi-aș fi sărbătorit ziua de naștere în sînul familiei. Pînă acolo nu mai am puteri să ajung, dar pînă la vinovat, pot să mă duc”... Și iată, am venit.

Se lăsă tăcere. Mișu o privea stingherit. Murea de somn, dar nu-i venea s-o dea afară.

—Și acum ce ai de gînd să faci?

— Să mă culc, răspunse liniștită barza. Aici e cald, e bine. Mîine o să-mi serbez aniversarea. Văd că ai avut grijă să chemi invitați, zîmbi barza, dînd cu ochii de farfuriile pe care erau așezate niște cartoane înflorate, cu nume de băieți și fete în che-nar. O să fie vesel, începu apoi să rîdă. Și-ți simt pe buze întrebarea: „Apoi ce ai să faci?” Simplu: am să aștept aici venirea primăverii. Mult n-a mai rămas. O lună, două. Oftă ușurată, lăsîndu-se în fotoliu: Uf, bine că m-am văzut, aici. Ce-a fost greu a trecut... Să ciocnim!

Sorbi prelung, direct din sticlă, apoi se ridică și dintr-un salt poposi în pat.

— Mi-e somn. Noapte bună.

— Ce faci? țipă Mișu. Te urci în pat, așa murdară? Uite cum ai pătat cearșaful!

— Adevărat. Să fac o baie... Acolo?

Nimerise baia și curînd se auzi zgomotul dușului. Prin ușa întredeschisă, Mișu îi auzea vocea:

— Știi că-i bine aici? Apă caldă... călduță, o potrivești cum vrei! Grozav! Să știi că mă mut în baie. Eu aici rămîn...

Peste puțin, Mișu se culcă. Ciudatul oaspete la fel, și liniștea puse stăpînire pe apartamentul 26. Nu pentru mult timp însă. Căci peste cîteva minute, Mișu simți că e tras de mîneca pijamalei.

— Dormi?

— Îhî, mormăi somnoros băiatul și își smulse mina țîfnos. Ce vrei?

— Mă plictisesc singură.

— Nu mă chinui. Mîine am școală...

— Da? Barza se rezemase de marginea patului. Povestește-mi. Știi, am făcut și eu școală: școala de zbor. Voi ce învățați?

— Multe! i-o reteză morocănos băiatul.

— Și despre berze?

— Și! „*Pasăre călătoare, cu gîtul, pliscul și picioarele lungi, din familia picioroangelor*”, recită Mișu în silă.

Barza rămase cu pliscul căscat.

— Ia te uită! Îmi cunoști și familia. O, cît mă bucur. Și altceva? Ce mai știi?

— Nimic. Uite cărțile și caietele mele pe poliță, dacă te interesează.

Barza se opri în dreptul poliței și, luînd o carte după alta, începu să le cerceteze una cîte una.

— Geografia... Nu, nu vreau să mai văd hărți. Istoria... A, piramidele? Le-am văzut anul trecut! Zoologia!!! exclamă deodată bucuroasă. Uite iepurele! Lupul! Elefantul! Broasca!!! Ah, de când n-am mai văzut una... Știi ce? zise cuibărindu-se sub plapumă. Poți să te culci, dacă vrei, eu mă uit în zoologie...

Un timp, barza răsfoi cartea, mormăind de una singură. Mișu tocmai ațipise și se cuibărise cu capul sub plapumă, când barza îl ciupi de ureche și începu să turuie:

— Știi că e pasionant? Aflu o mulțime de lucruri de care habar n-aveam. Ai citit că tigrul e rudă cu pisica?

— Da, bombăni chinuit băiatul.

— Dar pisica știe oare?

— Nu mă interesează.

— Ia te uită: crocodili, broaște țestoase, papagali... Ce de cunoscuți! În același moment, vocea îi deveni scîrțîită, suspină, apoi rămase cu ochii ațintiți în gol: Ce dor mi s-a făcut de ai mei! Oare n-o fi rămas nici unul pe aici? Prostii! își răspunse singură. Unde să rămînă? Poate la menajeria circului... Me-na-jeria! Cum de nu m-am gîndit? tresări barza însuflețită. Chiar dacă n-am acolo rude, găsesc precis cîțiva cunoscuți... Ce-ar fi să-i chem încoace, la aniversarea mea? Nu se poate să nu vină, își zise și se repezi spre telefon.

Căută numărul circului în cartea de telefon, apoi formă numărul cu ciocul. Vorbi cîteva minute într-o limbă neînțeleasă, în care singurele cuvinte cunoscute fură primul: „Alo” și ultimul: „Perfect”. Odată rostit și acesta, se repezi la pat și smulse grăbită plapuma.

— Scoală-te! Dă-mi lista invitațiilor tăi. Repede! Vreau să știu cîți invitați ai tu și cîte scaune rămîn pentru ai mei...

— Ce? tresări nefericitul băiat. Am auzit bine?

— Ce te miră? Acolo, acasă, ar fi fost toți acum alături de mine... Ajută-mă să trag fotoliul. Îl punem aici, în capul mesei: pentru elefant!

— Ce-ai spus? întrebă Mișu buimac.

— E limpede. Trebuie să-i dau toată cinstea. Și asta n-ar fi nimic, adăugă îngrozită barza, dar nu-i putem sta în cale cu două-trei sandvișuri. Dă-te jos din pat! În salteaua asta e iarbă de mare? întrebă, pipăind așternutul. Cred că o să-i placă... A, uite și o pălărie de paie. E a tatălui? E în regulă, asta o păstrăm pentru cămilă. E obișnuită, săraca, cu uscături.

Puse pălăria de paie într-o farfurie, când se opri brusc:

— Aoleu, ce facem cu carnivorele? Spune-mi. O să vie leii, tigrii...

— A... a... aici în casă?

— Firește. Dar n-ai nici o grijă. O să se poarte ca niște invitați politicoși. Cum îi așezăm? Unul de-al tău, unul de-al meu, nu-i așa? Aici elefantul, apoi Popescu Florică al tău, pe urmă un tigru... Lenuța... o cămilă.

—Oprește-te! țipă băiatul. O să închid ușa!

Mișu sări din pat și se repezi la ușă, dar barza începu să rîdă.

— Întîi că n-ar fi politicos. Pe urmă, n-ar folosi la nimic. Elefantul nici n-ar băga de seamă că ușa e închisă. Girafa s-ar uita pe geam și ar vedea că ești acasă. Crocodilul s-ar urca pe burlan...

— E un dezastru! Dezastru! murmura Mișu alb ca peretele. De ce? La urma urmei, ce-am făcut? O mică, neînsemnată greșeală... Am pus miazăzi la miazănoapte... Dar nu greșesc totdeauna, crede-mă. Doar cînd mă grăbesc... N-am să mă mai grăbesc, pe cuvîntul meu...

— Foarte bine. Acum, însă, grăbește-te. Invitații trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta. Doar n-o să-i primești în pijama... Auzi?

Mișu auzea. Erau bătăi în ușă.

— Ci... cine e? îngăimă Mișu pierdut, privind barza.

— Invitații, cine să fie, răspunse aceasta și se îndreptă spre ușă.

— Nu deschide! Nu!... o ruga cu glasul șoptit, apoi, auzind ciocăniturile ce se înteteau, țipă deodată cu lacrimi în glas: Mămicooo!

Afară se auzea o voce supărată.

— Dumneata ești, mămico? Precis? Ești sigură?

— Deschide odată, e tîrziu. Ți-am adus ceaiul.

Mișu alergă la ușă și răsuci cheia.

— Închide repede ușa! Cu cheia!

— Dar ce s-a întîmplat? îl întrebă femeia nedumerită.

— Întreabă barza...

Mama nu înțelegea nimic... Îl privea lung.

— Care barză? făcu ea încrunțată, apoi se luminează deodată: A, barza de porțelan? Care ți-a trimis-o unchiul Sandu de ziua ta? E la locul ei. Pe poliță... Uite ce drăguță e: parcă-i vie, nu-i așa? Săracul unchiul Sandu... A uitat că în acest an nu e 29 februarie. O mică greșeală...

CAISE CU CEAPĂ

DEZASTRUL ERA PE CÎT DE CLAR, pe atît de ireparabil. Uitase acasă merindea. Toată. El, personal, Bigică, pusese pachetul la răcoare, între geamuri, de cu seară și... acolo rămăsese. Acum degeaba întoarce pe dos buzunarele rucsacului... Nu era să înghită lanterna sau haina de ploaie.

—Cauți ceva?

—Hî? Nimic.

Buclucul aici era. El, personal, Bigică, n-avea decît să rabde, era vinovat în definitiv, dar Doru? În primul rînd că era musafirul lui, în al doilea rînd, ce pretenții puteai să ai de la el — trecuse de-abia într-a patra — („Ăsta o să înceapă acuș’, acuș’ să-și ceară biberonul!”), în al treilea rînd, cine dacă nu el, personal, Bigică, insistase să-l însoțească pe jos, peste deal, pînă la Musariu, la minele romane? Ar fi putut foarte bine să se îndoape pe săturate la plecare, dar el, personal, Bigică, nu și nu: „Las-că frigem noi slănină, în pădure!” Ar fi putut foarte bine să plece amîndoi cu autobuzul, dar el, personal, Bigică, venise cu ideea: „O luăm pe scurtătură, peste Dealul Fetei, pe la Peștera Vălișoarei...”

Două ceasuri îi tot turuise gura, arătându-i micuțului fiecare izvor și cireș sălbatic, fiecare tufă de soc și ciupercă, de parcă totul și toate i-ar fi aparținut lui, personal.

Se zărea lavița de mesteacăn pe care avusese de gând să-și ospăteze musafirul la umbră, lângă izvorul pitit sub stînca înecată în mușchi umed și gras. Și mîncarea rămăsese acasă! Toată: plăcinte cu brînză, slănină, ceapă, caise... Numai de nu i-ar cere micuțul ceva de-ale gurii.

— Ziceai că frigem aici niște slănină! vorbi în aceeași clipă băiatul.

— Ce, nu ți-e bine? îl rezezi speriat Bigică.

— De ce?

— Cum de ce? Ți-o spun eu, personal, Bigică...

Într-adevăr, ceva trebuie să-i spună, să-i dea niscaiva explicații, dar ce? Doar n-o să-i spună că a lăsat mîncarea acasă, ca un bleg, între geamuri? Vorbi cu toată autoritatea:

— Ți-o spun eu, personal, la drum mîncarea-i otravă!

Făcu un gest ca de harachiri și rîse cu înțeleș. Burta! Cele mai periculoase sînt plăcintele. Plăcintele cu brînză...

— Și slănina?

— Oho!

— De ce?

— Cum de ce? Păi tu ești încărcat acum cu bioxid de acid, habar n-ai tu ce-i aia, voi n-ați învățat, ți-o spun eu, personal, slănina conține o substanță — ciclobarbital îi zice — care în combinație cu transpirația e nenorocire. Ce, vrei să te car în spinare?

Puștiul bombăni și o luă înainte. În urmă, blestemînd, Bigică se gîndea: „Măcar de-am ajunge în poiană! E acolo măcriș, de cum cobori, cît vezi cu ochii. Sînt și mure de apă pe marginea văii”. Din clipa cînd știa că uitase mîncarea acasă îl apucase parcă o slăbire. Privea cu furie cărarea ce șerpuia la deal, simtea

că îi tremură genunchii și — dintr-o mie de fleacuri pe care le-ar fi spus altminteri — acum repeta în gând un singur lucru: „Măcar mălaiul cucului de s-ar fi copt!”

Nu mai suiau. Din vârful Dealului Fetii vedeau orașelul înghesuit parcă într-un lighean și spintecat de Criș ca de-o sabie puțin strîmbă. Totdeauna, de aici, lui Bigică îi plăcea să-și găsească strada, apoi casa în vălmășagul de ulițe și construcții. Acum însă se uita în zare cu ciudă. Acolo era casa, acolo erau geamurile, acolo era pachetul cu mîncarea.

— Nu mănînci? Îl auzi din nou pe băiețaș.

— Eu? Ce, nu ți-e bine? Ți-am explicat o dată. Se face o reacție antitifoparatifică, vai de burta ta...

Băiatul nu mai spuse nimic. De-abia după vreo jumătate de ceas, în fața unui desiș, întoarse capul:

— Și acum încotro?

Într-adevăr, încotro? Parcă drept înainte pînă la jnepeni. Sau... la dreapta? Prin desiș nu se putea. Mai bine să se întoarcă nițel.

— Ocolim!

— Și chiar matale nu ți-e foame?

— Mie? Eu, personal, la drum sînt în stare să nu mănînc 48 de ore, nu ți-am spus?

— Nimic, nimic? Nici o caisă?

— Caise?! Păi tu știi cîtă tinctură de bicarbonat conține un milimetru pătrat de caisă? Să-ți explic eu, personal...

Și Bigică, leșinat de foame, vorbea. Vorbea întruna, de teamă să nu-l audă pe băiețaș scîncind: „Dă-mi atunci mie mîncarea!”

Dar puștiul nu mai scotea un cuvînt. Și bine făcea. Ar fi putut să-l întrebe: „Noi nu mai ajungem odată?” Și el, personal, Bigică, n-avea ce să-i răspundă. Se aflau pe o vale mocirloasă, mergeau-mergeau, parcă mai mult coborau, dar nici vorbă de Musariu, de minele romane...

Și deodată, Bigică rămase trăsnit. Se aflau la marginea orașelului, chiar lângă podul Crișului! Mai aveau vreo trei sute de pași pînă... acasă.

Bigică simți că renaște, îi venea să chiuie și începu să alerge. „Va mînca, va mînca, va mînca pachetul tot... cu toată mîncarea, opt plăcinte erau acolo, acolo, între geamuri...”

Bucătăria era închisă, dar Bigică știa unde e cheia. Deschise ușa și se repezi la fereastră. Între geamuri... nimic. Doar o muscă bîzîia stins, sleită de captivitate.

Pe pat, sfîrșit, Bigică gemea încetișor.

— Ce e, ți-e rău? se sperie puștiul.

— Mi-e foameee, leșiin... nu mai pooot...

— De ce nu mi-ai spus? Aveam pachetul la mine.

— Și l-ai mîncat?

— Da... Mata ziceai că...

— Nenorocitele! Tot? !

— A mai rămas niște ceapă.

— Ad-o!

— Și niște caise...

— A dă-le!

Se auzea numai hăpăitul: o ceapă, o caisă. O caisă, o ceapă...

— Și burta? îndrăzni băiețașul.

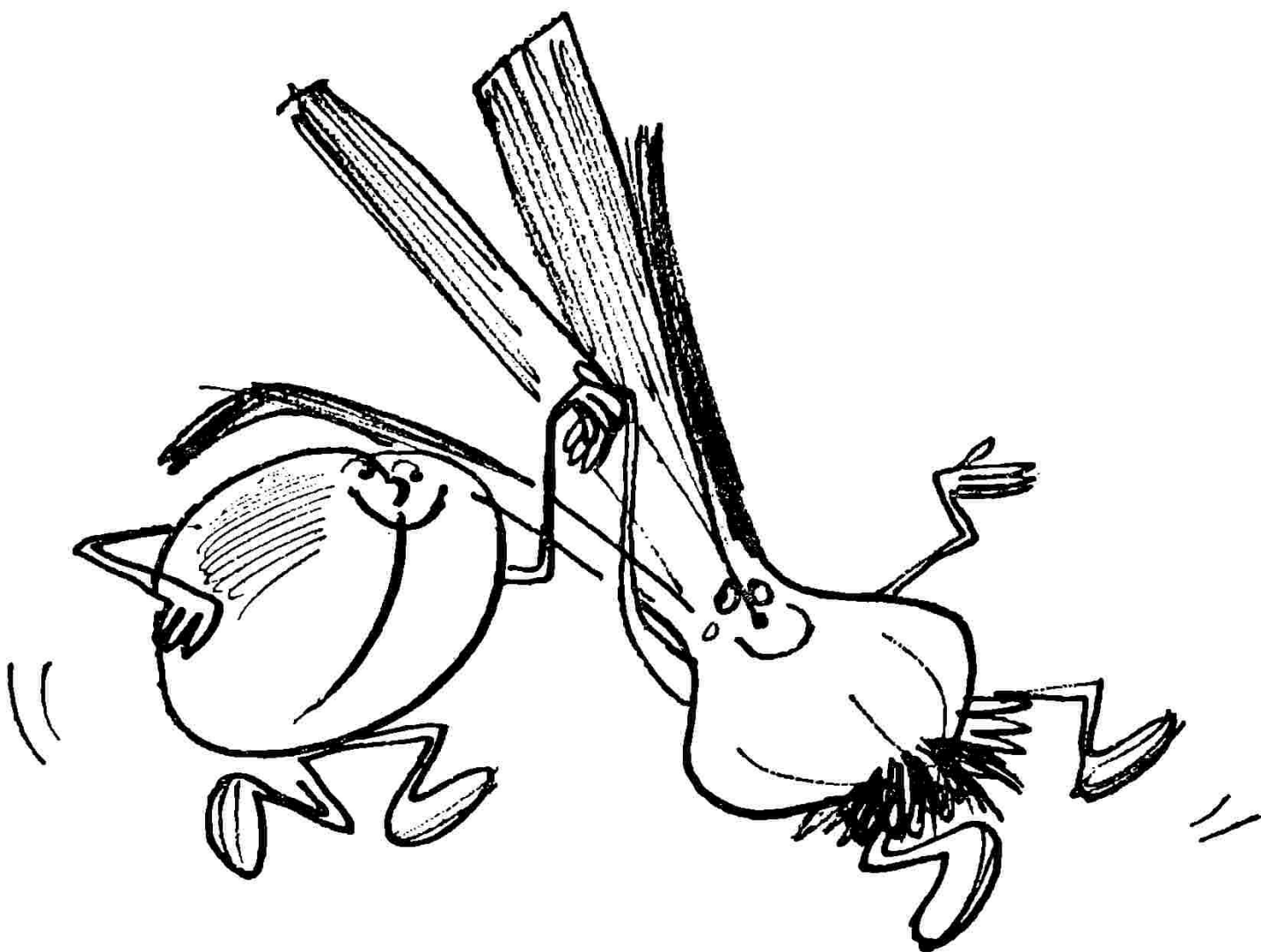
— Aș, fleacuri, ți-o spun eu, personal, Bigică! rîse băiatul și începu să-i explice cu autoritate metabolismul caiselor, și cîte calorii conține o foaie de ceapă, și tot alfabetul kaloriilor din coaja de caise, și... cît de sănătos e un milimetru... pătrat... de... de...

Și, deodată, se opri strîmbîndu-se și duse fulgerător amîndouă mîinile la burtă.

— Ce ai? se sperie băiețașul. Să-ți dau un sulfatazol? Am întotdeauna la mine.

Dar Bigică nu mai auzea nimic. Fugea personal și cât se poate de accelerat undeva, direct spre fundul curții.

Băiețușul se așeză la masă. Pe colțul mesei, într-o sită, învelite într-un ștergar, plăcintele cu brânză încă mai erau calde.

O MARE RUȘINE

DE PATRU ZILE — ASTĂZI A CINCEA — stau închis în casă și nici pe geam nu îndrăznesc să mă mai uit în stradă. Cel mult, vă jur, prin gaura cheii. Dar ce s-a întâmplat? De ce? Parcă vă aud pe unii dintre voi. Ei, haide, fiți sinceri... Las'că știu eu: nu mai e nimeni în București să nu fi aflat ce am pățit. Iar dacă totuși scriu aici întâmplarea e numai pentru că cei din Oradea o știu oarecum altfel, iar cei din Botoșani chiar pe dos... Știu. Umblă fel de fel de zvonuri. Dar voi, copii, să nu le dați crezare. De altminteri, dacă aveți cumva drum pe strada Circulației, n-aveți decât să intrați în curtea din colț și să bateți de 13 ori... în ușă. Țsta e semnul de recunoaștere. O să vă deschid deîndată. (La sonerie nu mai răspund.) Intrați binișor în antreu, lipindu-vă de zid, și o să vedeți calul. E legat de cuier, care la rîndul lui e legat de pian. Pianul l-am bătut în cuie. Aduceți cu voi rudele și cunoscuții. Am o singură rugămintă: nu uitați să veniți cu o mîină de iarbă sau, mai bine, niscaiva ovăz. Dar să nu intrați cu pălării de paie. Vi le mănîncă pe dată calul. Și nu e de mirare: e flămînd, săracul. De două zile nu i-am dat decât apă, niște bucățele de zahăr și iarba ce-o mai aveam prin casă, căptușeală la două scaune vechi. Pentru că din casă nu ies. Mi-e rușine.

—Și chiar stai cu calul în casă? o să mă întrebați.

— Da. Dar în antreu, vă jur, nu în dormitor, cum s-a auzit la Timișoara, și nici nu l-am urcat în podul casei cum cred cei din Constanța. Ce? Ei când aduc un cal în casă îl urcă în pod? Și dacă totuși îl urcă, îi rog să-mi scrie cum fac. Eu n-am reușit, cu toate strădaniile.

Dar să vedeți cum a început totul. Uite, acum când îmi amintesc, mă fac stacojiu de rușine. Dați-mi voie să trag perdelele... Așa...

Așadar fusesem invitat la familia Ionescu. Știți cum sînt Ioneștii. Primitori. Când am intrat acolo erau de față: poștașul, tutungiul, un pensionar foarte cumsecade cu nevasta, un tînăr gazetar, chiriașul Ioneștilor... Ce mai, casa plină. O, dar uitasem lucrul cel mai important. Mai era acolo — și putea să nu fie? — mai era acolo Lică, băiatul gazdelor. Are vreo șase anișori și e deștept, ca un om mare. Știe oricine.

Plăcintele erau fierbinți, cafeluțele nici amare, nici dulci, așa cum îmi plac mie, gazetarul povestea ceva, nu mai țin minte ce, și toată lumea rîdea, mesteca alune prăjite, iar focul ardea vesel în sobă.

Nu fusesem prea vorbăreț pînă atunci, așa că în clipa când gazda vîrî un butuc în sobă, zisei:

— Și eu mi-am adus lemnele ieri după-masă...

— Da, dar nu era după-masă, sare Lică. Era pe la prînz.

N-am dat importanță întreruperii, am zîmbit și am continuat:

— Mi-au dat lemne bune... fag... o frumusețe.

— Nu erau de fag, erau de stejar...

De data aceasta am privit împrejur, oarecum stingherit.. Am copilărit la munte și știu precis ce e fagul și ce e stejarul... Tocmai mă pregăteam să arăt deosebiriile — mai sînt pe deasupra și profesor de naturale — când îl aud pe pensionar:

— Ca să vezi, frate, ce spirit de observație la un copil...

— Ce mai, deeeștept, ca un om mare, întări nevastă-sa.

Aș fi putut să tac pînă la sfîrșit. S-ar fi spus cel mult că sînt posac. Dar Lică, jignit, se și proptise în fața mea:

— Nu ți le-a adus nea Zaharia, căruțașul?

— Ba da. Dar lemne de fag, unul și unul. Uscate.

— Aiurea. Erau verzi toată ziua.

— Ce memorie are copilul ăsta, îl auzii pe poștaș. Ceva de speriat!

— Și cînd a intrat în curte, nu s-a poticnit calul. Ai? Spune! Nu s-a poticnit? continuă Lică, aproape țipînd la mine.

— Nu știu... Eu n-am observat... s-o fi poticnit, îngăimai, străduindu-mă să-mi aduc aminte toate amănuntele.

— Ca să vezi, nimic nu-i scapă, murmură tutungiul admirativ.

— S-a poticnit și a căzut direct în bot... Nu cumva vrei să spui că n-a căzut? mă luă la zor băiatul.

— Imposibil! De căzut n-a căzut. Am fost de față. Împingeam căruța.

— Poate n-ai văzut, interveni gazetarul. Dumneata împingea căruța.

— Pe cuvîntul tău că n-a căzut? Dă-ți cuvîntul, mă apostrofă îmbujorat băiatul.

Nu. Nu puteam să-mi dau cuvîntul. La urma urmei, o fi căzut. Știu eu? N-oi fi observat...

— Lică nu minte, îl sărută mămica pe frunte, în timp ce eu mă căzneau întruna să-mi amintesc: a căzut, n-a căzut?

— Și nu numai că a căzut, dar și-a spart și trei dinți de caldarîm, adăugă Lică. Ai ochelari și de aceea nu vezi...

Ochelari am, dar văd perfect.

— Calul nu și-a spart nici un dinte, zisei cu glas ceva mai tare.

— Pot să jur... Tu poți să juri? Jură!

Nu. De jurat, nu puteam să jur. Eu nu jur cu una, cu două...

Am tăcut încurcat.

Tăticul îl luă în brațe, îmbujorat, și mi se adresă:

— Să știi că dacă zice Lică, așa e... Și-a spart precis dinții... Ai ochelari, și de aceea nu vezi.

— Și pe urmă a căzut pe spate și și-a rupt coada... Nici asta n-ai văzut? Țipă iarăși Lică.

N-am mai putut răbda.

— Minciună! am strigat. Nu și-a rupt nici o coadă. Nu, nu și nu: nu și-a rupt-o!... Jur! Pot să dovedesc. Vă aduc calul!

Toți mă priveau cu răceală.

— Știi, încep gazetarul stingherit, dacă ai recunoscut că s-a poticnit, că a căzut, că și-a spart dinții, de ce nu și-ar fi rupt și coada? N-auzi ce spune Lică?

— Lică nu minte, adăugă tatăl privindu-mă aspru.

— Dacă zice el ceva, așa trebuie să fie. E deștept, ca un om mare, vorbi și nevasta pensionarului.

Fierbeam. Am sărit în picioare.

— Bine, o să vedeți, am răcnit. Cumpăr calul de la nea Zaharia, și vi-l aduc plocon ca să-l vedeți, cu coadă și cu dinți cu tot.

.....

M-am ținut de cuvânt.

A doua zi mi-am scos economiile de la C.E.C. și am cumpărat calul. Primul drum l-am făcut la tutungerie. Am apucat calul de căpăstru și am intrat în prăvălie.

— Poftim! Privește-l! am rostit triumfător către tutungiul ce mă privea cruciș. Are toți dinții? Are coadă? Sau crezi că e falsă?... Ei, ce zici? Hai să-i numărăm picioarele... Patru... 1, 2, 3, 4. Mîini nu are... Și acum du-te, te rog, te implor, de spune familiei Ionescu. N-aș vrea să creadă că eu sînt minci-

nos. Numai că eu nu-mi dau cuvîntul, eu nu jur cu una, cu două.

Tutungiul a clătinat din cap și de abia am ieșit din prăvălie, că a și tras obloanele.

Am luat calul de ham și l-am dus apoi la poștă. I-am numărat din nou dinții, picioarele, și începusem să-i număr firele de păr din coadă, cînd poștașul s-a scuzat că are de dus o telegramă fulger și a dispărut.

La gazetă nu m-au primit cu calul. În schimb, l-am fotografiat și am trimis fotografia gazetarului meu. Pe pensionar nu l-am găsit acasă. În schimb, mă plimbam cu calul pe stradă, și cum întîlneam un cunoscut, îl întrebam:

— Are dinți? Are coadă? Ei, vezi? Cine e mincinos? Eu, sau Lică?

Apoi l-am dus acasă. De abia așteptam să-mi vină cineva în vizită. Oricine: un prieten, lăptarul, lăcătușul, omul de la lumină. De cum intra, îl duceam la cal:

— Îl vezi? E cal... Calul lui nea Zaharia. Uită-te bine: are coadă, are dinți...

Am observat că cei mai mulți vizitatori se cruceau, făceau cîțiva pași înapoi și, uitînd să-mi dea bună-ziua, o luau la fugă.

Pe urmă n-a mai venit nimeni. Dar eu eram fericit. Era limpede, nimeni nu mai putea susține că eu sînt mincinos. Ieșeam pe stradă cu fruntea sus.

— Ei, ce părere aveți de Lică? întrebam de departe cîte un cunoscut.

Dar cunoscuții, de cum mă auzeau, tresăreau și o luau la goană.

— Ce-o fi cu ăștia? mă frămîntam nedumerit. Te pomenești că tot Lică e de vină. O fi răspîndit zvonul că gloaba e bolnavă de răpciugă. Tocmai mă pregăteam să scot calul la plimbare și să dovedesc oricui această nouă minciună, cînd m-am pomenit cu o scrisoare. O am aici... Era de la un văr:

„Ce s-a întâmplat? La noi s-a zvonit că te-ai țicnit. Îngrijește-te...”

Mă așezasem la masă, să-i răspund, când am primit o depeșă de la o soră:

„Internează-te imediat în spital.”

Apoi, cineva — probabil deputata străzii — mi-a lăsat pe trepte un plic:

„Nu aveți voie să țineți cai în podul locuinței.”

Pe fereastră mi-a fost lipită altă hîrtiuță:

„Este interzis de a chinui animalele. Spitalul veterinar.”

Am primit și telefoane. De pildă:

— E adevărat că meditați un cal? Îl pregătiți pentru examen?

Sau:

— Se spune că l-ați angajat ca secretar. Ce leafă îi dați?

Și într-o seară, când ieșisem să iau țigări, am auzit cu urechile mele pe pensionarul cumsecade:

— Drept să-ți spun, mă feresc din calea lui. E nebun de legat. S-a văzut încă din seara aceea, de la Ionești. Era posac, violent și mințea de rupea pămîntul.

Asta m-a durut cel mai mult.

Cum? Eu mințeam? A, nu! Voi dovedi nu numai străzii, ci orașului, țării și dacă va fi nevoie lumii întregi adevărul.

Am hotărît să cer o expertiză. Să vie o comisie. Să vadă calul. Să-i numere dinții. Urechile. Picioarele. Și firele de păr din coadă. Să-l fotografieze din față și din profil. Apoi să publice rezultatul.

M-am întors acasă și m-am apropiat de cal. Necheza jalnic și era agitat. Mă temeam să nu-și rupă frîul, așa că l-am legat și de coadă cu o frînghie.

„Să-l găsească în bună stare”, mi-am zis și m-am culcat liniștit.

Cînd m-am trezit a doua zi, nenorocire! Calul își rupsese coada. Și nefericitul, flămînd cum era, mîncase arcurile de oțel de la fotolii și își spărsese... trei dinți.

Comisia de expertiză a sosit la orele 10. La 10 și un minut a plecat. Pe doi din membrii comisiei, rămași mai la urmă, i-am auzit vorbind pe scări:

— Mare mincinos profesorul ăsta.

— Tot Lică a avut dreptate...

.....

De atunci — patru zile, astăzi a cincea — nu mai ies din casă. Mi-e rușine. Comisia a publicat rezultatul. Toată lumea știe că sînt un mincinos. Dar voi, copii, să nu credeți. Eu am avut dreptate. Pe onoarea mea. Jur. Veniți să ne sfătuim ce e de făcut. Bateți la ușă de 13 ori, și vă dau drumul în casă. Și nu uitați, aduceți o mîină de fîn pentru bietul cal.

UNDE ÎNCEPE ȘI UNDE SE TERMINĂ O DURERE DE CAP

EXISTĂ EXPRESII CLARE pentru toată lumea. Mai ales pentru un vechi conducător de grupă. Când cineva, de pildă, după ce ai câștigat o cursă de 60 de metri îți zice: „Bravo!” — mai e nevoie de explicații? E o felicitare. Când după ce, să zicem, ai executat cu grupa o sîrbă cu ciocane, și toți din jurul focului de tabără explodează: „Bis!” — iarăși e clar. Când, la încheierea trimestrului, tovarășul diriginte îți înmînează carnetul de note cu zece de sus pînă jos și zice: „Tot așa, Ionescule, înainte, tot așa”, mai e nevoie, oare, de dicționare?

Și trebuie spus, fără nici o exagerare, că Ionescu nu era neobișnuit cu asemenea expresii. Dar, la urma urmei, cărui băiat cu tragere de inimă la învățătură, inventiv, descurcăreț și vioi nu îi e dat să audă foarte des aceste expresii care, pe bună dreptate, te ung la suflet ca untdelemnul?

Ar fi totuși o exagerare dacă n-am spune că pentru Ionescu chiar, erau destul de clare și alte expresii... Și unele n-aveau nimic de-a face cu untdelemnul, ci mai degrabă cu muștarul. Oare cărui băiat inventiv și descurcăreț nu i-a fost dat să fie măcar din cînd în cînd și mai inventiv și descurcăreț decît e bine să fii îndeobște? Asta i s-a întîmplat, firește, și lui Ionescu, care cunoștea și

expresii asemănătoare muștarului. Nu prea des, adevărat, dar expresiile în asemenea cazuri erau limpezi. Când, de pildă, profesorul de naturale spune cuiva, care a uitat să primească apa în acvarium, „gură-cască”, acesta nu are nimic de neînțeles. Mai ales pentru Ionescu. Sau credeți că expresia: „Nu mă așteptam din partea voastră”, când nu e cretă la tablă, sau: „Îmi pare rău”, „Nu e frumos” ar avea nevoie de dicționar? Întrebați-l pe Ionescu.

— Sînt expresii foarte clare, o să vă răspundă. Și tocmai pentru că sînt foarte clare, vă urez ca pe acestea din urmă să le auziți și voi cît mai rar.

Există însă expresii — ca să zic așa — dubioase, echivoce, confuze, despre care nu știi bine dacă exprimă aprobare sau negare. Iar când vii cu dorința de a fi din nou ales conducător de grupă, asemenea expresii dubioase, echivoce, confuze, pot să te coste chiar o mică durere de cap. Cazul lui Ionescu, bunăoară.

Stătea în parc, la soare, pe o bancă, alături de cîteva fete, în ziua cînd l-au găsit băieții. Pe mîna stîngă, ca și fetele, vîrîse un ciorap, iar cu dreapta — mîna care executa necruțător loviturile de șapte metri la hambal sau aruncările la coș, în meciurile de baschet — mînuia un ac. Își țesea ciorapii.

Băieții au început să-i dea tîrcoale, iar de pe buzele țuguiate li se desprinseseră pe rînd aceste trei cuvinte:

— Ia te uită! (cu trei de „ă”).

Aprobare? Dezaprobare? Poți să știi? Ca să fim dreți, Ionescu nu se frămîntă mai mult de atît. Cît despre vreo durere de cap, nici vorbă! Și poate că ar fi uitat cu totul, dacă ceva mai tîrziu, la școală, după ore, băieții n-ar fi intrat în clasă în clipa cînd, cu o cîrpă muiată în petrol, ștergea alături de cîteva fete din grupă geamurile clasei.

Băieții s-au oprit, au dat tîrcoale, apoi și-au țuguiat din nou buzele și-au dat drumul aceleiași expresii îndoielnice:

— Ia te uită! (acum cu patru de „ă”). De data aceasta, la drept vorbind, parcă începuse nițică durere de cap.

Vedeți, începuse să fie vorba de noile alegeri pionierești. Și tocmai cei ce plescăiau din buzele țuguiate trebuiau să-l propună, sau nu, din nou în fruntea grupei.

Așadar, Ionescu ar fi vrut să-i întrebe:

— Ce însemnează „Ia te uită” ăsta? Nu sînteți de acord ca un băiat să spele geamuri? Sau, poate, nu trebuie să o facă alături de fete?

N-a întrebat, pentru că în aceeași zi a avut loc un recital la sticlofon (bravo, Ionescule!), apoi, a doua zi, o excursie la cariera de var (splendid!) și durerea de cap — dacă a existat cumva cu adevărat — dispăruse cu desăvîrșire.

Numai că după prînz se trezi cu cîțiva băieți acasă, ca să pună la punct alegerile de a doua zi.

Ionescu tocmai ștergea farfuriile. Da, cu șorț la brîu, cu mînele suflecate, vîrîte pînă la coate în chiuvetă, spăla și ștergea farfuriile.

Băieții s-au oprit, bulucindu-se în ușa bucătăriei, apoi, în aceeași clipă de pe buzele lor se desprinsese aceeași expresie buclucașă :

— Ia te uită! (parcă, de data aceasta, cu cinci de „ă”). Atît. Și au trecut la discutarea problemelor despre alegerile pionierești.

Iată cum începe o durere de cap... „Mă dezaprobă, e sigur, gîndea Ionescu. Or fi socotind că e o treabă de fată... Dar poate că totuși se miră fără răutate, poate că sînt de acord... Mă aprobă? Mă dezaprobă? Poate că nu... dar poate că da... Ah, ce înseamnă o expresie îndoielnică, dubioasă, confuză, în doi peri!”

— Mămico, unde-s antinevralgicele?

A doua zi mergea spre școală. Se gîndea: „Dacă e adevărat că băieții mă dezaprobă, fetele, în schimb, or să mă probe. În grupă,

jumătate plus una sînt fete. Desigur, mai bună ar fi unanimitatea...” De la acest cuvînt mai departe nu se gîndea. Îl durea capul. Și tocmai căuta în buzunare un antinevralgic, cînd se opri brusc. La numărul 5, pe un șezlong, la soare, Paulică își cîrpea ciorapul. Vestitul lui ciorap de portar vestit...

Porni mai departe. La numărul 10, Popescu în persoană ștergea cu hîrtie geamurile dinspre stradă. Iar peste drum, Rică spăla, la robinetul din curte, vasele de bucătărie și le freca cu cenușă...

— Ia te uită! exclamă Ionescu fără să vrea, și înțelese pe dată că expresia aceasta dubioasă, îndoielnică, echivocă și confuză însemnează foarte adesea: „Bravo!”

Exact din clipa aceea nu-l mai duru deloc capul.

POȘTAȘUL

LA ȘCOALA NOASTRĂ, CURSURILE ÎNCEP DUPĂ-
MASĂ, la orele unu jumătate. Zilele trecute mă îndreptam spre
școală mai devreme. Era ora zece și doream să vizitez câțiva din
elevii rămași în urmă la învățătură. În primul rând, pe Ignat. Apoi
să trec pe la Anghel și, dacă îmi va îngădui timpul, să-l văd și pe
Mușat.

La ultima adunare de detașament le cerusem să-mi răspundă
tustrei la întrebarea: „Ce fac eu în timpul liber?” Aveam în bu-
zunar aceste răspunsuri, scrise pe niște bilețele.

Scosei la întâmplare unul din ele. Era răspunsul lui Ignat.

*„Mă scol dimineața la șapte, scrisese el. La opt încep să
învăț. Citesc la început notițele, apoi lecțiile din carte. La zece*

iau o gustare și mă joc treizeci de minute cu frățiorul meu. Apoi îmi scriu temele și desenez. Dacă îmi rămîne timp, repet lecțiile, iar la douăsprezece jumătate mănînc, îmi pregătesc cele trebuincioase și plec la școală!”

Scosei din buzunar un alt bilet.

În colțul din dreapta, numele: Anghel Ion, clasa a VI-a B.

„Mă scol, scria Anghel, la șapte, cînd pleacă mămica la fabrică. Pînă la opt mă îmbrac și mănînc. De la opt la zece jumătate învăț lecțiile de zi. Citesc mai mult la fizică și matematică, la care sînt corijent. Apoi mă joc, iar la unsprezece încep să-mi scriu temele. La douăsprezece jumătate mănînc și plec la școală.”

„Foarte bine, îmi ziceam grăbind pasul, o să-i găsesc învățînd.”

Tocmai căutam în buzunar al treilea bilet, al lui Mușat, cînd la un colț mă izbii față în față cu... Mușat.

Acesta se lipi de gard; vădit încurcat și bîguind un salut, încercă să treacă mai departe.

— Încotro, Mușat?

— La școală, tovarășe diriginte.

Mă uitai la el. Avea, într-adevăr, ghiozdanul la subsuoară.

— Dar e abia zece jumătate. Mai sînt exact trei ore pînă încep cursurile.

Mușat tăcea descumpănit. Îl întrebai:

— Voi nu aveți ceas acasă?

— Avem.

— Atunci? Și pe urmă, de la tine la școală sînt doi pași. De ce ocolești pe aici?

Mușat se înroșise puternic, își muta ghiozdanul dintr-o mîină într-alta și, privind în pămînt, încerca din toate puterile să miște cu piciorul, nici mai mult, nici mai puțin, decît însăși bordura trotuarului.

— Mergeam pe la Ignat. Ne facem temele împreună, știți, se-nvioră deodată. Avem de desenat la geografie... Mie mi s-a rupt harta...

— Bine, spusei, merg și eu la Ignat. Haidem împreună.

În mai puțin de zece minute, eram pe strada Olănești. La numărul optsprezece, intrarăm în curte. Cîinele lătră nehotărît, apoi veni spre noi dînd din coadă. Dintr-o magazie ieși un puști bălai, în cămașă lungă. Era fratele lui Ignat.

— Titi nu e acasă, spuse el. A plecat. Și, amintindu-și că nu s-a prezentat, îmi întinse mîna: Pe mine mă cheamă Lică. Apoi continuă: Titi a plecat la școală... cu Anghel. Azi n-a vrut să mă ia și pe mine la școală.

— Tu, la școală? Și în ce clasă, Lică? întrebai.

— Păi nu... Ei fac școală cu vrăbii.

Vedeam cu coada ochiului pe Mușat încruntîndu-se și făcînd gesturi desperate către băiețaș.

— Da' eu fac gălăgie și zboară vrăbiile. D-aia nu mă ia. Avem și colivie de sîrmă. Vreți s-o vedeți? mă-ntreabă el.

— Sigur că da, ad-o încoace!

În timp ce puștiul se îndrepta spre casă, îl întrebai pe Mușat:

— Ascultă, Mușat, unde au plecat băieții?

Acesta se codea. Apoi, ridicînd capul din pămînt, zise:

— După vrăbii, tovarășe diriginte.

— Vrăbii?

— Da.

— Cum... vrăbii?

— Păi, să vedeți. Era vorba să vii și eu... Am cumpărat clei... E la mine în ghiozdan... Mă așteptau. Trebuia să mergem pe cîmp să încheiem ramuri, scaieți...

— Și ce faceți cu vrăbiile?

— Pe cele tinere le învățăm să ducă poștă.
— Poștă? întrebai nedumerit. Dar cum faceți?
— Păi, să veieți, pînă acum n-am reușit, dar încercăm. Știti, am citit despre porumbeii poștași, porumbeii călători...
— Și?
— ... Și noi n-avem porumbei... Dar prindem vrăbii.
— Și cum faceți?
— Am avut pînă acum două vrăbii. Le-am ținut o săptămînă la Ignat și le-am dat să mănînce de toate: viermișori, grăunțe... chiar și halva... Apoi le-am adus la mine, și două zile nu le-am dat nimic de mîncare. Am crezut că dacă le dăm pe urmă drumul, cu un bilețel legat de picior, vor zbura la Ignat, la mîncare, și vor duce și poșta.
— Și?
— Și s-au dus... Au zburat de-a dreptul spre cîmp. Cine știe, poate aveau pui... Acum căutăm vrăbii mai tinere, fără pui. Dacă au văzut că eu nu vin cu cleiul, Ignat și Anghel au plecat. Au luat ligheanele și sfoară. Poate vor prinde și așa. Dar e mai greu. Vrăbiile sînt iuți și, pînă cade ligheanul... zbrrr! s-au dus. Știți, începu să-mi explice Mușat, așezi ligheanul pe un țaruș legat de sfoară, pui grăunțe sub lighean și aștepți, ascuns. Cînd intră vrabia și începe să ciugulească — haț! — tragi de sfoară, țarușul cade, și vrabia rămîne sub lighean. Simplu! În schimb, e foarte greu s-o scoți. Cînd ridici ligheanul și bagi mîna după ea — țîști! — a și șters-o. Pînă acum, am lucrat numai cu ligheanul. Ne-au fugit o mulțime. Numai două am prins. Tot mai bine cu clei. Vine vrabia, s-a prins, o iei — și gata!
Îmi venea să zîmbesc. Mă gîndeam în același timp la vremea pe care acești copii o irosc. Știam că, de la începutul trimestrului trei, n-au luat o notă de trecere. Trebuia neapărat curmată această vînătoare.
Spusei:
— Mușat, noi putem prinde o vrabie?

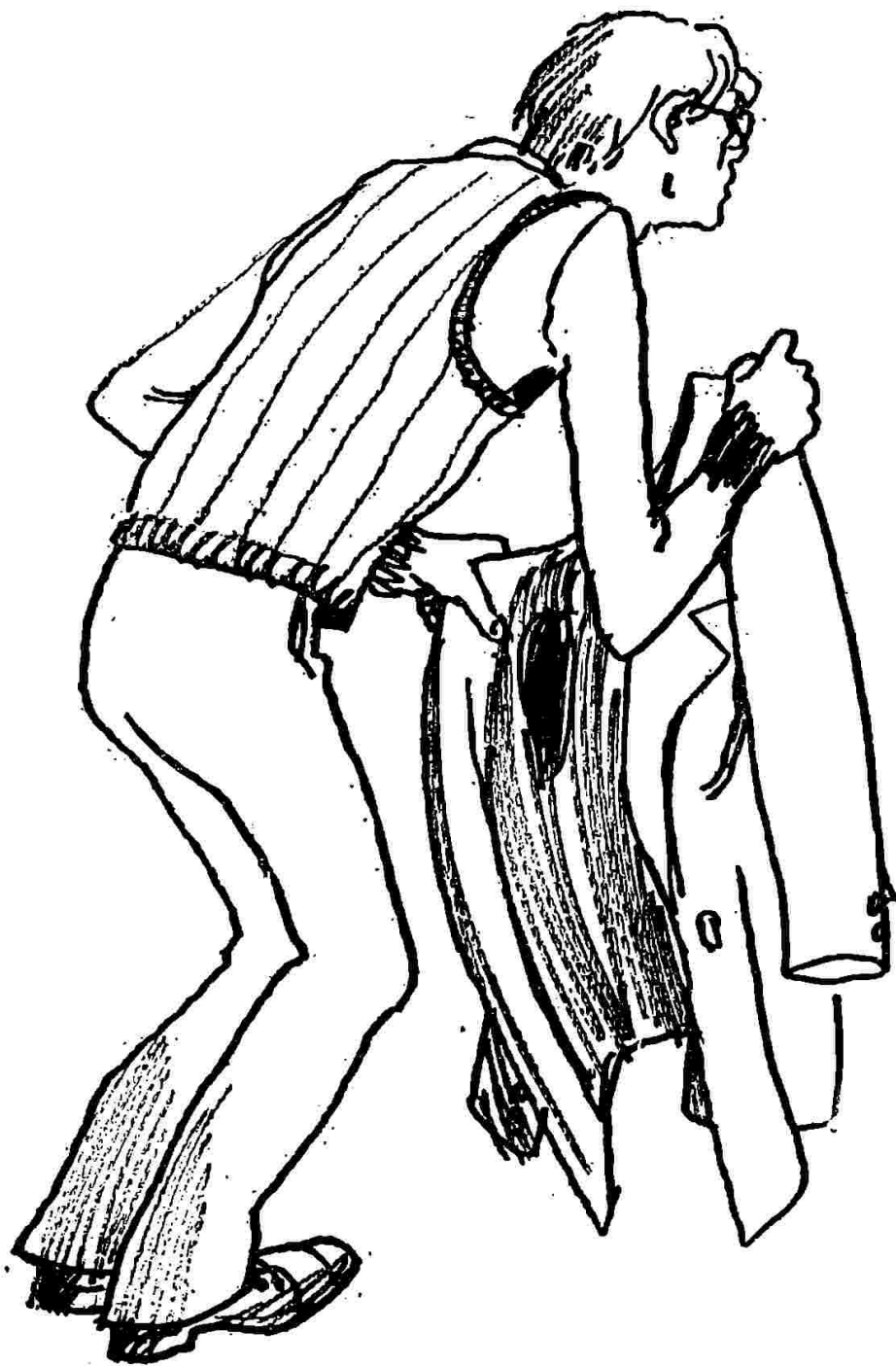
Acesta se învioră:

— Cum de nu... tovarășe diriginte. Îndată! Cu copaia. Uitați, albia e colo.

Legă într-o clipită un țaruș de sfoara pe care o purta în buzunar, sprijinind buza copăii de țaruș. Apoi presără niște boabe de grâu în jurul acesteia, punînd un pumn de grăunțe sub copaie.

— Veniți, îmi spuse, în magazie, să nu ne vadă. Cînd o să intre dedesubt, tragem sfoara.

Intrarăm în magazie, privind prin ușa întredeschisă. Peste cîteva minute apăru un vrăbioi umflat pe gardul dinspre stradă. Zbură apoi în curte, așezîndu-se chiar pe copaie. Mai făcu cîteva sărituri, ciugulind ici-colo, și dispăru sub ea. O smucitură — și copaia căzu cu zgomot peste pasăre.

Ne-am apropiat în fugă, am în-genuncheat, apoi, scoțînd pardesiul, l-am așezat peste albie. O ridicai ușurel de un colț, și imediat simții în pumn un ghemotoc cald ce tremura și se zbătea.

Prinsesem vrăbioiul.

L-am dezvelit și i-am mîngîiat

creasta mică. În acest timp, Lică apăru triumfător cu colivia.

— Am găsit-o! A ascuns-o Titi sub pat. Apoi, văzînd pasărea, începu să țipe: Vrabia!... Vrabia!... A venit la halva... sărăcuța. Dar adăugă mîhnit: Și eu am mîncat halvaua...

— Nu-i nimic, Lică, zisei, uite un leu. Te duci la Alimentara și iei halva pentru vrabie. Nu-i așa?

Rămas cu Mușat, am scotocit în buzunar și am scos cele trei bilete. Alesei unul dintre ele și-i spusei:

— Citește cu glas tare!

Foarte încurcat, Mușat citi cu glas tare propriul său răspuns la întrebarea „Ce fac eu în timpul liber?”:

— **„De la opt la zece învăț, apoi îmi scriu temele și repet lecțiile pînă la douăsprezece jumătate “**

— Ei, ce zici?

Roșu pînă în vîrful urechilor, acesta mîngîia moțul vrăbioiului și șopti cu capul plecat:

— Așa am să fac, tovarășe diriginte.

Făcui sul celelalte două bilete și le legai cu o sfornică de piciorul drept al vrăbioiului.

Am intrat apoi în casă și, așezat la măsuță, așternui câteva rînduri pe o bucată de hîrtie. Imediat ce isprăvii, o legai de celălalt picior al vrăbioiului.

L-am închis apoi în colivia pe care o pusei sub pat, deschisei geamul și plecai împreună cu Mușat. Era ora douăsprezece jumătate.

Am aflat pe urmă ce s-a petrecut la sosirea băieților.

Intrați în casă, Ignat și Anghel se așezaseră pe pat. Erau fericiți, în șapca lui Ignat se zbăteau trei vrăbii.

Ignat răsturnă șapca pe masă, apăsînd-o cu palmele.

— Scoate colivia!

Anghel se vîrî sub pat și scoase colivia. Rămase deodată, așa cum era în genunchi, cu gura căscată.

— Ia te uită... Poștașul! Titi, a venit poștașul! Poștașul! Ignat se repezi la colivie. Cele trei vrăbii răsturnară șapca și o zbughiră pe fereastra deschisă.

— Poștașul! Poștașul! țipau ei, țopăind cu colivia în mînă.

— Ți-am spus eu că vrăbiile sînt poștași... Ura! Ura!

După un timp însă se potoli brusc. Începuse să răsucească colivia de pe o parte pe alta, privind încruntat printre sîrme.

— Ignat... Nu e d-ai noștri, zise el moale.

— Cum nu e d-ai noștri?

— Păi da. Poștașii noștri erau vrăbiuțe.

— Hm, ce tot spui? Și ăsta ce-i?

— Ăsta-i vrăbioi. Are moț. E umflat, nu vezi?

— Bine, dar e... poștaș! Nu vezi că are poștă? Și încă la amîndouă picioarele... Privește...

Ignat scoase „poștașul” din colivie, îi apucă piciorul stîng, desfăcu sfornică și apoi sulul.

De la primele cuvinte rămase trăsnit. Vrăbioiul îi căzu din mână, spre podea, apoi dintr-o dată viră către geam și — zbrrr! zbură peste casa vecină, ciripind ascuțit.

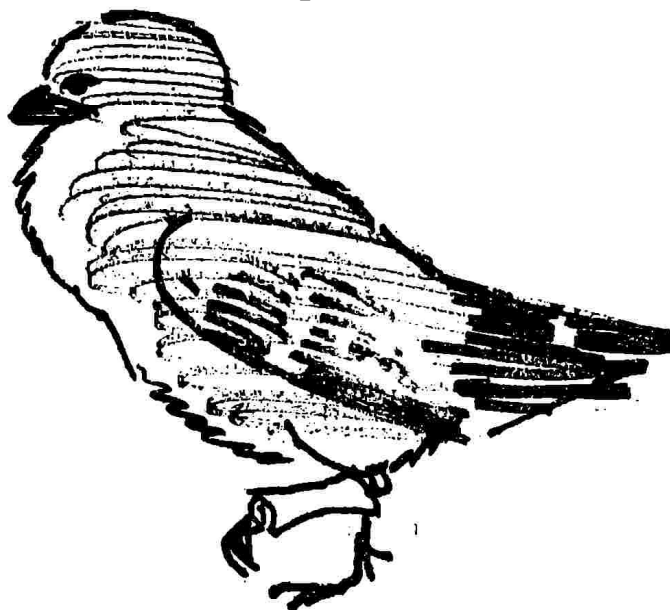
Ignat se așeză pe un scaun:

— Anghel, uite ce scrie!

„Dragii mei Anghel și Ignat, tovarășul diriginte m-a rugat să vă reamintesc că sînteți în trimestrul trei și că nu mai e timp de pierdut cu vînătoarea de vrăbii. E timpul să vă respectați planurile voastre de muncă. Dacă le-ați uitat, le veți găsi făcute sul pe piciorul meu drept. Din partea mea, ca vrăbioi, țin să vă spun că vă chinuiți degeaba, încercînd să ne faceți poștași. Acesta e primul și ultimul bilet pe care o vrăbie îl duce la destinație.”

*

Copiii din cartier au văzut apoi zile în șir un vrăbioi ce zbură

de ici-colo, avînd la piciorul drept un sul de hîrtie. De cîte ori îl vedeau zburînd deasupra curții școlii, strigau:

— Priviți, poștașul, poștașul! Chemați-l pe Ignat! Și pe Anghel!

— Și pe Mușat, strigau alții.

Vrăbioiul se oprea pe dudul din curtea școlii, ciripind la soare, se zbîrlea, apoi se îndrepta peste câmpul înverzit.

Nu știi dacă Ignat, Anghel și Mușat mai vînează vrăbii de atunci. La școală, însă, toată lumea este mulțumită de ei. Chiar zilele trecute, profesorul de matematică mi-a spus:

— Să știi că Ignat merge binișor la obiectul meu. Încă puțin, și va ajunge printre primii la geometrie.

Eram încîntat. Priveam pe geam în curtea plină de zarvă, cînd deodată zării pe creanga dudului, la soare, chiar... vrăbioiul nostru. Pe piciorul drept nu mai avea decît o sfornică.

Țopăi un timp din creangă în creangă, apoi zbură, îndreptîndu-se spre câmp.

Îl urmării cu privirea pînă ce pieri în zare.

Clopoțelul suna pentru intrarea elevilor în clasă. Era ora unu și douăzeci. Pe poarta școlii intrau, la braț, Anghel, Ignat și Mușat.

GOARNA

ULTIMA ZI DE TABĂRĂ...

Sus, pe platoul Homorodului, grupa de serviciu isprăvisese pregătirile pentru focul de închidere. Bradul uscat era adânc înfipt între butuci și cioturi, crengile erau gata stropite cu gaz și rînduite în cinci colțuri, iar uscăturile de rezervă stăteau clădite deoparte, într-o stivă mare cât o claie de fîn.

Copiii din grupa de serviciu ședeau tolăniți pe pături, meste-cînd în tăcere măcriș acrișor și priveau spre căldarea întunecată a Ciucașului, de unde, ca o gutuie fiartă, țuguiată și roșie tocmai răsărea luna. Departe, în vale, vilele taberei, cu ferestrele luminate, păreau în noaptea viorie și blîndă niște vapoare oprite în rada vrăjită a vacanței...

— Vin ! strigă deodată Miheu, responsabilul grupei de serviciu, cățărîndu-se dintr-un salt în vîrfurile stivei de uscături. Se aud tobele!

Într-adevăr, dinspre Odorhei răzbătea un răpăit înăbușit: erau detașamentele în marș, spre focul de închidere a taberei.

— Curînd vor fi aici, zise Miheu, alunecînd ușor din vîrfurile stivei pe iarbă, alături de ceilalți. Atunci, continuă el visător, după ce se vor fi așezat pe pături, noi vom aprinde focul deodată, din toate

cele cinci colțuri, iar goarna își va trîmbița salutul argintiu de bun rămas, spre bolta înstelată.

În tăcerea ce se lăsase, se auzi deodată un scîncet:

— Auleooo!

— Ce e? Te-ai înțepat?

— Nu. Goarna! se auzi din nou scîncetul.

— Ei? Ce e cu goarna?

— Am uitat-o jos, în tabără, în dormitor.

Vorbise cel mai mic dintre băieți, Mituș.

— Acu' ce te smiorcăi? Te duci după ea! se răsti la el unul mai mare.

— Capul nu ți-l puteai uita? se rățoi altul.

— Ne-ai făcut grupa de rîs, acum, la sfîrșit, mormăi responsabilul grupei, și se pregătea să adauge cîteva cuvinte aspre. Dar tăcu, văzîndu-l cum, aproape plîngînd, Mituș își rodea unghiile. Adăugă mai molcom: Asta e... te duci după goarnă. Dacă tai de-a dreptul prin pădure, în cînșpe minute ești înapoi...

— Prin pădure? îngăimă băiețașul înfiorat de groază.

— Păi da!

— Acum, noaptea? E... e... eu?

— Tu ai uitat goarna! Haide, ce să mai pierdem vremea! Tu ai uitat-o, tu o aduci!

Ceilalți aprobau, bombănind furioși.

Băiatul se ridică în picioare. În întuneric, la vreo douăzeci de pași, pădurea se ivea neagră și zbîrlită ca o spinare de mistreț.

— Bine, mă duc, vorbi băiețașul de-abia șoptit și, fără să întoarcă capul, porni spre tufele de porumbele ce mărgineau pădurea. „Ce-o fi o fi!” își zise, pășind cu hotărîre. Și, în definitiv, ce putea fi? Urcase doar de zeci de ori sus, pe platou, prin pădure, de la vila 25...

Intră între copaci și zări cu bucurie scoarța albă a mesteacănului sub care se tolănise de atâtea ori, topind în gură fragi înșirate pe un fir de pai. „De aici, nițel la stînga, e crîngul de unde am strîns uscăturile, gîndi Mituș. De acolo intru în postata cu fagi... De acolo cobor pe văioaga torentului și o țin pe cărarea de brădet pînă la vilă. Asta e tot.”

— La brazi de m-aș vedea, gîndi cu glas tare, și grăbi pasul, pipăind în trecere cîteva trunchiuri care îi răsăriseră pe neașteptate în față, strîmbe și răsucite.

Sus, pe platou, ca pe o foaie de caiet, luna așternea o brumă lucitoare, fină. Aici însă, sub coroana copacilor, lumina ei se despica în petice, felii și pătrățele, iar mai la vale era atît de întuneric, încît Mituș simți că i se înmoaie genunchii. Pe acolo trebuia să treacă? Să intre în... buzunarul acela întunecos și jilav?

„Ia te uită! Mi-e frică.” Se opri și începu să-și pună întrebări cu voce tare, să „analizeze”, așa cum auzise că trebuie să faci cînd îți este frică:

— De cine mi-e frică?

— De întuneric.

— De ce?

— Pentru că nu sînt obișnuit cu el.

— Poate să-mi facă ceva?

— Nu. E ca și cum în miez de zi mi-aș trage pătura peste cap. În defînitiv, totul rămîne pe loc, ca și ziua. Acum 60 de minute aici era lumină. Aș putea zice chiar că noaptea e un fel de zi, dar după 12 ore... Adică ce zic eu 12 ore? După 2 ore... după una... Și totuși mi-e frică... Caraghios! Știu precis că de aici, colo în față, ziua se vede...

Se încuraja astfel singur. Deodată însă se opri cu răsufierea tăiată.

„Ce... ce se vede acolo? Ceva ghemuit, alb...”

Mituș simți o căldură de nesuferit în capul pieptului. Adică o răceală... Își încordă privirea, și deodată... acel ceva alb și ghemuit începu să se miște. Se auzea un zgomot neclar. „O fi un hîrîit? Un mușinat? Un mormăit? Un... urs?!”

Încercă să se liniștească: „Pe aici nu sînt urși ziua, darmito noaptea!”

Bombăni apoi, abia mișcîndu-și fălcile:

— De cine mi-e frică?

— Să zicem că-i un... urs.

— De ce mi-e frică?

— Pentru că nu sînt obișnuit cu el, și nici el cu mine.

— Poate să-mi facă ceva?

— Dacă e urs, încă nu e rău... Mă pitesc la pămînt și fac pe mortul. Dar dacă e altceva?

Nu apucă să-și mai răspundă. Se auzi o pîrîitură: crac! și un fel de zdupăitură în stînga lui.

— Ursul!

O luă la goană spre dreapta, privind îngrozit peste umăr, dar se opri deodată, rezemîndu-se de un trunchi. Ce caraghios! „Ursul!” era piatra albă din mijlocul poienii. Și mîrîitul?

— Să analizez. Piatra e piatră. Piatra răsufală?

— Nu răsufală.

— Și, dacă nu răsufală, poate mîrîi?

— Nu poate.

— Dar dacă nu poate, și ea totuși a mîrîit, însemnează că...

O pocnitură apropiată, ca de vreasc călcat, îi ajunse la urechi.

— Însemnează că... nu mai e de stat aici, își continuă el rapid „analiza”, zbughind-o din nou la fugă. Se opri deodată cîteva clipe și trase cu urechea. Nimic.

— Uf! M-am speriat degeaba. Cine să mă urmărească?

Vesel începu să șuiere primele note de la „Toreador sînt, mare luptător”, dar înlemni.

„Și totuși, mă urmărește ceva. Aud pași. Se apropie !”

— Staai!

Vocea îi ieșise sugrumată din gîtlej.

— Stau, se auzi o voce din apropiere.

„A vorbit!” se înfioră Mituș, și începu să bolborosească:

— Piatra vorbește?

— Nu vorbește.

— Cine vorbește?

— Eu!

A zis „eu”... Nu se vede nimic. Nimic decît... o flăcăruie... verde și rotundă și care se apropie și calcă pe uscături... și, de-abia răsufînd, începu din nou să analizeze:

— O flăcăruie umblă?

— Nu umblă...

— Dar dacă nu umblă, de ce se apropie? Poate n-o fi flăcăruie...

— Ba da, o văd, o aud... e la cinci pași... la trei...

— Aici sînt! se auzi din nou vocea.

— Cine ești?

— Nu mă vezi? Eu, Florin. Am venit după tine. Ajungeai degeaba la dormitor. Cheia e la mine... Hai!

Dar Mituș nu se mișcă. Arăta cu mîna întinsă în întuneric:

— Stai! Tu nu vezi? Acolo! O flăcăruie verde... Mișcă! Se apropie!

— Unde? Aici e mîna mea.

— Ți s-a lipit de mînă! E o arătare, un vampir... Ptiu, ptiu, ptiu, scuipe el îngrozit.

— Ce te-a apucat? Ce-mi tot scuipe pe mînă?

— Flăcăruia...

— Lasă glumele! E ceasul meu cu fosfor... Auzi, vampir!... Hai, au trecut 5 minute...

Mituș ar fi vrut să plece, dar în clipa aceea simți o arsură de nesuferit pe pulpa piciorului.

—Nu pot! Mă ustură ! Mă înțepă!

—Cine? Ce?

—Arătarea! Vampirul!

— Lasă prostiile! Tu nu vezi? Te-ai înfundat într-o tufă de urzici!

Mituș începu să rîdă mînzește:

— He-he! Urzici? Ce bine-mi pare... Urzici, care va să zică. Urzici... Și, uitînd de înțepături, începu să fugă la vale, lălăind din răspuțeri: „Toreador sînt... mare luptător...”

Goarna își trimisese salutul argintiu spre bolta înstelată. Focul de tabără ardea luminos și viu, sus, pe platoul Homorodului. Responsabilul grupei de serviciu se aplecă spre Mituș și îl întrebă șoptit:

— Ei, ți-a fost frică?

— De cine?

— De întuneric.

— Aș, de ce? La urma-urmei, noaptea e un fel de zi. Dar după 12 ore, nu-i așa?

Ar fi vrut să vorbească, să se laude, dar, simțind o usturime de urzici pe pulpă, începu să se scarpine cu nădejde și tăcu mîlc.

CE MAI FACI, BUNICO?

ACUM, CĂ S-A DAT VACANȚA DE PRIMĂVARĂ, acum că e primăvară cu adevărat, acum, că o plimbare intră și în programul vacanței, și în cel al primăverii, o vizită făcută bunicilor și bunicelor e o chestiune de ore. Vă asigur că toți bunicii din țară ies, începând de azi, mai des pe la porțiță, privesc bătrânește cu mîna streășină la ochi, în zare, și se întrebă:

— Oare nu-mi vine nepoțelul?

Sau:

— Care din ei o să apară azi?

Nu cred să fie bunici care să privească mult timp în gol. Și nu atît pentru că s-a dat vacanță, și nici pentru că e primăvară, ci mai ales pentru că... Dar ce rost are să înșirăm motivele pentru care bunicii le sînt dragi nepoților, și nepoții bunicilor?

Așadar, începînd de azi, în pragul miilor de bunici se vor ivi zeci și zeci de mii de nepoți, căci numărul mlădițelor e totdeauna mai mare decît al tulpinelor și, cu obrazii îmbujorați, vor zice:

— Ce mai faci, bunicule? Ce mai faci, bunico?

Ei bine, tocmai despre acest „ce mai faci?” vrem să stăm de vorbă.

Există un „ce mai faci?”, spus ca să fie spus! De formă sau de politeță. Iată-l:

— Ce mai faci, bunico, cari apă? Spargi lemne? Mda... Am vrut să văd ce mai faci... La revedere. Mai trec eu pe la dumneata, să văd ce mai faci...

Te-ai răsucit pe călcîie și ai plecat... Bunica știe că ai treburi. Altminteri, desigur, își spune ea, ai mai fi rămas. Ea știe că într-o zi de vacanță un școlar are multe de făcut: un joc cu mingea, o plimbare cu prietenii, pescuit, bicicletă... Se bucură că e zi cu soare, se bucură de bucuria ta, și, totuși, în inima ei, nemărturisit, s-a lăsat o umbră, iar primăvara a pierit pentru o clipă. Cu toate acestea, fii sigur, a doua zi privește din nou în lungul străzii, cu mîna streășină la ochi, și te așteaptă. Pe tine, sau poate un alt nepoțel.

De data aceasta stă să plouă, căci cerul e întunecos. Și iată, pentru că e vacanță, apare un alt nepoțel. Și el deschide vorba cu „ce mai faci?”, dar este altceva... Judecați singuri.

— Ce mai faci, bunico? Cari apă? Dă-mi voie să te ajut eu... Mai dă-mi o găleată, să fie mai cu spor...

Nu e o treabă prea grea pentru un nepoțel destul de mare. Pentru un bătrîn, firește, e mult mai greu... Bunica a avut de-abia timpul să-și ștergă pe furiș o lacrimă, că apa a și fost cărată.

— Acum ce mai faci, bunico? Te pregătești pentru piață? Dă-mi voie să-ți fac eu târguielile. Plouă afară. În 15 minute sînt înapoi.

A doua lacrimă nu se mai șterge. Nici n-a apărut. Așa, un abur doar, îi învelește privirea. Bunica își șterge ochelarii. Dar aburul nu e pe ochelari. Și iată, se aude portița din stradă. Bunica de-abia are timp să-și pună ochelarii.

— Și, acum, bunico, ce mai faci? Nu mă pricep la bucătărie, dar dă-mi voie să-ți fac eu surcele. Pentru toată săptămîna.

Bunica aude zgomotul toporului. Afară plouă, cerul nu s-a luminat încă. Așadar, lumina de pe chipul bunicii nu vine de afară. Nu, nu de afară... Iată și surcelele.

— Acum ce mai faci, bunico?

Vedeți? Dacă te gîndești bine, acesta e un alt fel de „ce mai faci?” Dacă te gîndești, de pildă, la cel de ieri, al primului nepoțel... „Ce mai faci, bunico? Cari apă? Mda... Am vrut să văd ce mai faci? ! La revedere...”

Dar bunica nu se gîndește la acela. A uitat... Așa sînt uneori bunicii: uituci. Acum se gîndește la altceva.

Afară timpul e posomorit și ploaia adaugă încă un rînd de perdele ferestrelor. În casă însă parcă e mai mult soare ca ori-

cînd... Bunica își lasă inima mîngîiată de aceste raze, și nici nu aude ce spune nepoțelul. Tresare.

— Ai spus ceva?

— Da. Ce faci după-masă, bunico? Vii cu mine la teatru? Am luat pentru noi doi două bilete...

Acum bunica știe de unde vine lumina. În casa ei a poposit vacanța. A adus-o nepoțelul.

O TEMĂ GREA

AMURG TIMPURIU DE IARNĂ. Lumina după-amiezii s-a mpîclit. S-a întunecat și-n odaie. Bucăți din ce în ce mai dese de-ntuneric se prind în pervazul ferestrei. Doar jarul vetrei dă un rotocol de văpaie moale, roșiatică, ce cuprinde lavița pe care, cu genunchii la gură, stau cei doi băietani: Ion și Culiță. Pe masă sînt deschise caietele de compunere. În susul paginii, un cuvînt pe care penița l-a migălit gros și rotund: T e m ă, iar dedesubt: „Povestiți o faptă deosebită din această iarnă”. Dar tocurile zac de-a latul foii, ca niște arme părăsite.

Cei doi oftează. Ciugulesc cîte o boabă din oala cu porumb îndulcit, și iar oftează.

— Faptă deosebită... deosebită... hm.

— Grea temă!

— Faptă deosebită. Deosebită înseamnă ceva deosebit, nu-i așa? Ceva, adică, mă rog, cu totul altfel, din cale-afară...

Ion scormonește cu un bețigaș jarul ce mocnește, și urmează alene:

— Eu m-am gîndit la ceva, dar s-a-ntîmplat în vară, la scăldat...

— Ehei, vara e ușor! Iarna să te văd! Ce poți să faci iarna? Să intri cu sania în prun? Să prinzi un pițigoi? Să cazi pe gheață?

Celălalt sări ca ars la cuvântul... gheață.

— Stai! Am găsit! Dacă se rupe gheața, nu cazi în apă? Nu te-neci?

— Dacă te-neci nu mai scrii tema.

— Dar dacă se rupe cu alții? Cu un copil, bunăoară. Nu sări? Nu-l scoți?

— Ai sărit tu?

— Ce? Crezi că mi-ar fi fost frică? Aprinde lumina, eu o scriu pe asta. Nu-i o faptă deosebită?

— O fi... dar iarna asta nici n-a înghețat gîrla.

— Mda... Grea temă!

Băieții ciugulesc în tăcere porumb fiert și oftează.

— Ceva deosebit... deosebit... mormăie cel cu bețigașul, privind cărbunii aprinși. Apoi se-nseninează deodată: Știi? Eu am văzut un lup.

— Da' el te-a văzut? Asta-i întrebarea.

— Ba bine că nu... Să vezi cum a fost. Dacă nici asta nu e faptă deosebită, mă las păgubaș... Eram pe dealul Poieniței. La început, am crezut că-i cîinele nostru, Burcuș. Se ținea scai de mine. Mă opream eu, se oprea și el. Plecam eu, se urnea și el. Deodată, cum eram cu spatele la el, aud un urlet de mi-a-nghetăt sîngele-n vine. Mă uit peste umăr, dihania venea în salturi drept spre mine. Ce să fac? Mă uit în jur: nici tu țipenie de om, nici tu copac în care să sar. Doar un butoi rămas pe cîmp de la căldarea de țuică. Ei bine, în clipa cînd dihania era lîngă mine și-i auzeam colții clănțănind, pac! Dintr-o săritură am și fost în butoi. Cînd mi-a venit inima la loc, am început să mă uit prin crăpăturile polobocului. Fiara îmi dădea tîrcoale, scheuna și zgîria cu ghearele butoiul. Ba începuse să-și vîre și botul pe cep. Uite așa avea niște colți! Am stat acolo vreo...

două ceasuri. Aproape se-nserase, dar lupul nu pleca. Deodată, bag de seamă că vîrîse coada pe gaura butoiului. Atunci, haț! îi apuc coada cu amîndouă mîinile și-o fac nod: o dată... de două ori... de trei ori...

— De patru ori...

— De unde știi?

— Păi asta a povestit-o moș Pandele la despuiat porumb.

— Păcat... Era o faptă deosebită... Ar fi murit băieții de necaz...

— Ți-am spus eu că iarna nu sînt fapte deosebite.

— Uf! Grea temă!

Boabele fierte s-au împutinat, oftaturile au sporit.

O faptă deosebită... deosebită...

— Am găsit! sări Culiță. Întîmplarea cu porcul. A! N-o știi? Păi să ți-o spun. Să vezi tu faptă deosebită! Eram la nea Mitruț. Taman înjunghiase porcul, o mangaliță cît un bivol. Pune nea Mitruț paie și-i dă foc, de pîrlit. Deodată, porcul se scoală cu paiele-n cap, aprinse, și-o ia razna prin ogradă, guițînd... Eu, atunci... atunci...

— Ei?

— Atunci sar pe porc, îl apuc de urechi...

— Așa, arzînd?

— Așa, arzînd și-l călăresc... și-l călăresc pînă la gîrlă... Ei! Nu-i deosebită? Putea să dea foc la tot satul.

— O fi... numai că nea Mitruț nu pîrlește niciodată porcii, îi opărește, și din păr face perii.

— Așa e. Grea temă!

— Nu ți-am spus eu? Iarna nu sînt fapte deosebite. A, dac-am fi la Polul Nord, înțeleg. Să te-nțîlnești în fiecare zi cu doi-trei urși albi, să pui mîna pe o balenă, să treci cu sania trasă de cîini peste ghețuri care trosnesc...

— Să rătăcești în noaptea polară, prin furtuni de zăpadă, atacat de lupi, să tragi cu pușca... prr... prr... pac... pac... prrr...

— Să isprăvești cu gloanțele și să te lupți cu cuțitul...

— Cu dinții... cu ghearele... și pe urmă să ajungi... la țintă.

— Vezi, asta faptă deosebită.

— Dar aici? Gîrla nu îngheață, lupii nu se-arată...

Închid ochii și parcă se văd în chip de exploratori polari, cățărîndu-se și alunecînd pe povîrnișuri de gheață, zgîlțiiți de uragane, cu ochii orbiți de plasturi reci de zăpadă.

Și deodată izbucnesc într-un glas:

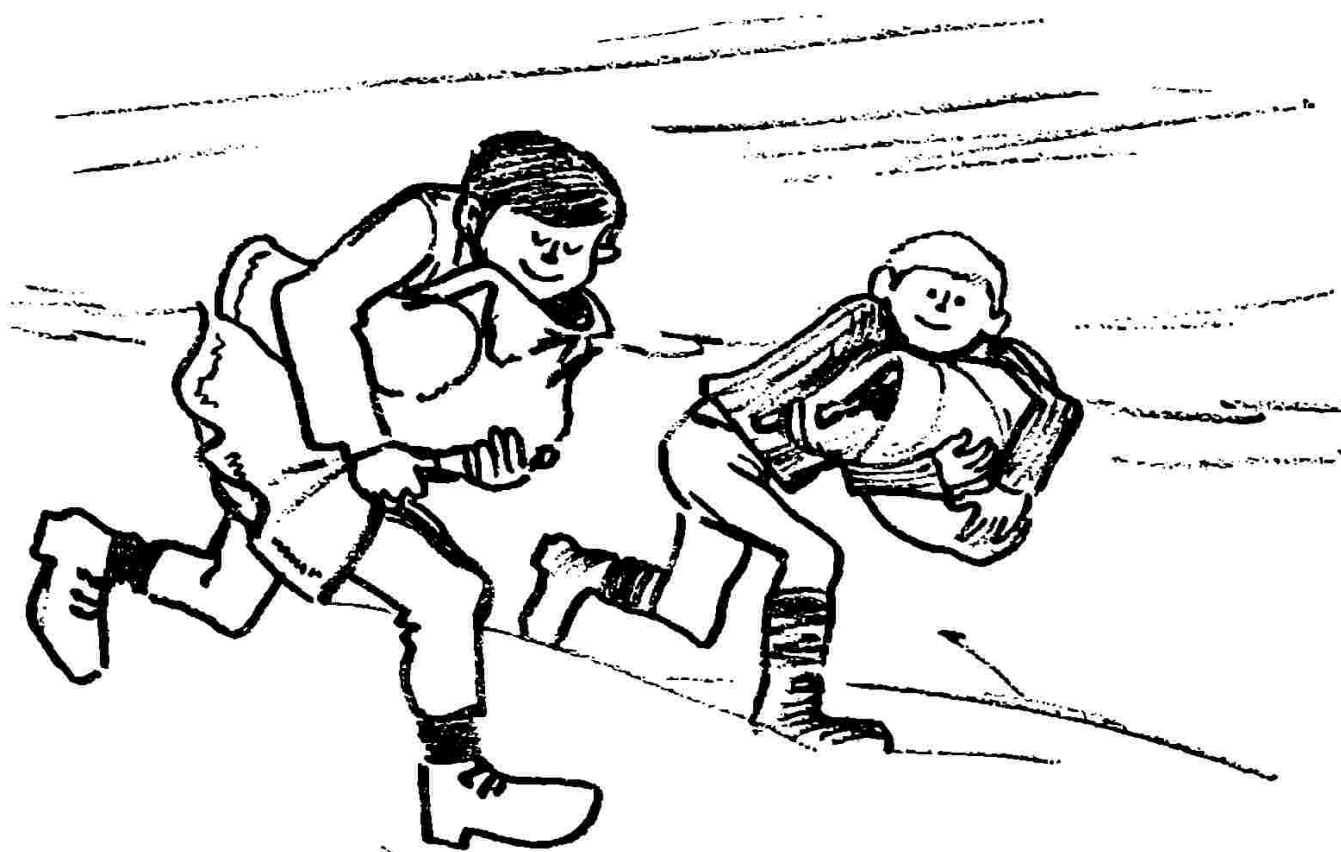
— Mieii! Mieii de pe Stejăriș...

Jarul scăpără cîteva clipe în mărgelile dinților dezveliți de zîmbet.

Cum de uitaseră? Și ce faptă deosebită!... Da, sus, pe Stejăriș, la saivanul colectivei... Plecaseră în ziua aceea pe vreme bună de la Musariu, pe scurtătură, peste deal. Și pe urmă s-a pornit viscolul, ca și cum dintr-o dată ar fi plesnit și s-ar fi deznodat toate băierile cerului. În văzduh se smuceau parcă zeci de pînze cu ace, iar vîntul... ah, cum îi mai pleznea și-i ciupea ca niște cauciucuri întinse de praștie, ori ca gînsacul lor furios, drept de obraz. Sus, pe Stejăriș, zăpada fumega, se răsfirea și se răsucea ca niște burghiuri în pieptul și umerii lor. Noroc de cojoace. Și deodată, din stînga, auziseră behăituri. Baciul urla și izbea cu bîta oile. Le mîna spre gura saivanului, dar oile orbite se buluceau cap la cap.

— Măi Culiță, auziră vocea baciului, vedeți că mi-au fătat două țurcane. Luați mieii în sat, că se prăpădesc.

În poarta saivanului găsiseră două oi. Zăpada li se agățase în lînă și le căptușise cu o platoșă de gheață. Între ele, pe bunda înecată de zăpadă a baciului, două ghemotoace ca de pîslă și, ca și pîsla, țepene.

Într-o clipă, Culiță și-a dat bundița jos. Ion, cojocul... Amîndoi căciulile... Au învelit mieii ce tremurau și au pornit-o spre sat, pe valea Poieniței. Cînd au ajuns acasă, urechile le pocneau dureros și nu mai puteau descleșta fălcile. Încolo, nu mai simțeau nimic. Au așezat mieii pe cuptor... Da, chiar pe cuptorul din față... Nu muriseră... Peste cîteva minute nu mai erau de pîslă, ci negri și creți și behăiau subțire.

— Tu s-o scrii... Tu ți-ai scos bunda.

— Și tu cojocul...

— Dar mi-ai dat și șalul tău.

Rîd mulțumiți.

— La urma-urmei, o scriem amîndoi.

Deodată, sclipirea veselă a dinților se stinge.

— Da, dar asta a fost iarna trecută... Ba nu, acum două ierni, pe viscol...

—Și acum ce scriem? Grea temă!

Jarul mocnește în cenușă, și în odaia caldă s-a lăsat de mult întunericul. Doar pe foile albe se mai zăresc tocurele ca niște arme părăsite.

— Știi ce? Întrerupe tăcerea cel de lângă vatră. Hai să ne uităm în planul detașamentului nostru.

— Hai!

Aprind becul și încep să răsfoiască foile caietului:

„Vom strînge o mie de kilograme de cenușă”.

— Eu am și strîns vreo sută de kilograme.

— Și ce e deosebit într-asta? Am strîns și eu vreo șaptezeci.

„Vom apăra cei cincizeci de puiți de atacul iepurilor și al altor rozătoare.”

— I-am învelit pe toți.

— Și ce? E o faptă deosebită? Doar toți băieții au ajutat.

„Vom sparge ghețușurile de pe ulițele satului, să n-alunece oamenii și vitele.”

— Treci mai departe.

„Vom ajuta la facerea gardurilor pentru păstrarea zăpezii pe câmp.”

„Vom curăța de licheni toți prunii din livada școlii.”

— Am stricat ghețușurile, am făcut și garduri, am curățat și prunii... Ei și? Sînt astea fapte deosebite?

— Și ce? Nu sînt? Ai vrea să-și rupă oamenii picioarele? Să se usuce prunii? Să piară puiții?

— Nu, nu... dar... vezi, astea le facem în fiecare iarnă... Nu e nimic deosebit.

— Adevărat... Grea temă!

Băieții tac, ciugulesc ultimele boabe de porumb. Ceasul din perete ticăie mărunț. Din uliță, difuzorul răspîndește un cîntec vesel.

— S-o fi făcut șapte. Au dat drumul la stație. Tii, ce trece vremea!

— Și noi n-am scris nimic...

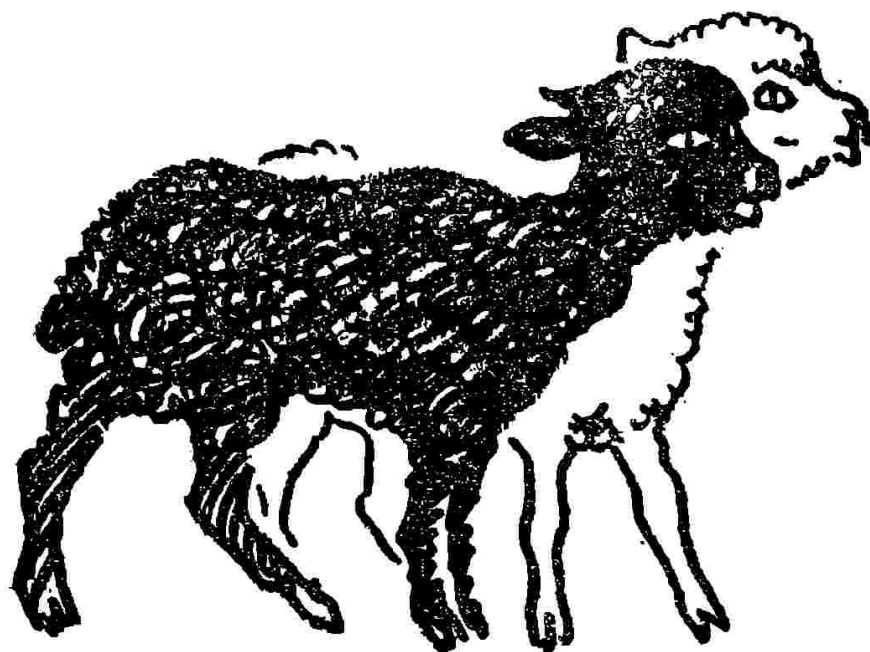
— Aici stația locală de radioficare, se aude din difuzor. Fapte pionierești deosebite. Detașamentul I, condus de pionierul Culiță Neagu, a predat centrului de colectare a cenușii cinci sute cincizeci de kilograme de cenușă, ce va servi ca îngrășământ. Grupa pionierului Neagu Ion a curățat de licheni cei peste o sută de pomi fructiferi din livada școlii. În luna ianuarie au fost puși pe tarlale peste optzeci de metri de garduri pentru reținerea zăpezii pe câmp. De la stațiunea de țigaizare a oilor ni s-a transmis că cele trei mioare țigaizate, salvate de cei doi pionieri pe timpul viscolului, au fătat zilele acestei primii miei țigăi ai comunei. Curînd țurcanele cu lînă aspră și rară...

Peste o oră, mama i-a găsit aplecați peste caiete.

— Ei, copii, e grea tema?

Copiii se privesc și rîd veseli:

— Nu, mamă, e ușoară, dar avem mult de scris, tare mult... Uite și matale: trei pagini scrise mărunt. Și cîte mai avem de povestit!

SCRISOARE DIN HUNEDOARA

OMUL PUSE PE MASĂ SCRISOAREA CITITĂ, își trecu mâinile tremurînde peste pleoape, apoi luă tocul de scris. Așternu cîteva cuvinte pe foaia albă din fața sa și se opri... Șterse îndelung, fără grabă, lentila ochelarilor — totul părea învelit în abur — dar îi lăsă deoparte. Omul de la masă știa că nu sînt ochelarii de vină. Era altceva, care îi urca din inima prea plină.

Primăvara ghețarii fumegă pitiți în adîncul peșterilor munților apuseni. La fel, în fața scrisorii abia citite, bătrînul învățător simțea o bucurie nemărginită, răsărită ca un abur, din cele mai calde adîncuri ale inimii, și care îi zguduia întreaga ființă. Școlarii săi se avîntau spre înălțimi, vulturește... Hei, vrăbiuțele de altă dată!...

Și parcă din foaia albă din fața sa se înfiripa, ca pe un ecran, amintirea lui Ursu Steavu dintr-a patra, fostul său elev, cel care scria acum din Hunedoara...

*

Venise ca învățător în satul moțesc de ciubărari, împrăștiat cu furca parcă pe dealurile de piatră ale Bihariei. Era în septembrie, un an după război...

În spatele munților abia se coceau cireșele. Moțul care îl însoțea la pas, lângă căluț, era tăcut. În țară era ruină, secetă, foame... N-avea nimeni nevoie de ciuberele lor. Ar fi rămas, oricum, goale. Vorbise o singură dată, când ajunsese la școală. Un fel de colibă din bîrne. Atunci, dînd jos geamantanul din spinarea căluțului, moțul vorbise fără să-l privească:

— Domnule învățător, mult n-o să stați pe aici... Faceți-mi un bine... O să vă mulțumesc cu ce-oi putea... Am un copil — alții nu am — în clasa a patra. Ursu îi zice, Steavu Ursu, la noi așa e: cînd îți mai trăiește un singur prunc, îl botezi din nou Ursu. Să fie în putere... Vă rog ceva, ca tată, domn' învățător, să nu-l bateți... copilu-i slab la carte. Altul nu am... Dați-i și lui certificatul — să-l dau la meserie, că e cuminte, să se lumineze viața măcar pentru el... Dați-i certificatul, nu-l siliți, că nu poate... Oi recunoaște și eu, măcar că-s sărac. Voi aduce afine cînd s-or coace, și zmeură. Altceva nu avem... Bună ziua, domnule...

Învățătorul își amintea... Pe băiat l-a cunoscut în aceeași zi. Era un copil înalt, cu părul cînepiu și ochi mari sub pleoapele albăstriei, sperioase ca niște aripi de turturea...

Îl scosese la tablă.

Copiii ceilalți vorbiră deodată, serioși:

— Nu-l scoateți pe Steavu... A rămas speriat, de cînd cu bătaia pe care a luat-o de la boier, că i-a pierdut niște oi.

Băiatul se ridicase în picioare și zîmbea. Un zîmbet de neuitat, ca un plîns ascuns, rușinat.

— Poți să-mi arăți un caiet, Ursule?

Băiatul veni la catedră cu trăistuța și învățătorul scoase un caiet. Era un scris strîns, parcă pornit strîmb din fiecare rînd, urcînd sau coborînd ca o cărare pe marginea unei prăpăstii.

Băiatul vorbi zîmbind, cu zîmbetul ca un plîns:

— Știu tot ce-i în carte. Puneți-mă să povestesc... Scrisul n-am putut să învăț...

Învățătorul privea caietele. Undeva, aproape, un ciubărar lovea cu toporul un brad. Cînd se auzi scrișnetul copacului doborît, învățătorului i se păru o voce tristă, sugrumată:

—Dați-i certificatul, domnule...

*

În noaptea aceea învățătorul n-a dormit. A stat cu caietele băiatului în față și, urmărind literele fără noimă, suferind parcă de amețea, încerca să dibuiască rădăcina răului. Își dădea seama că mîna copilului aluneca pe hîrtie orbește, ca într-un zbor de liliac, lovindu-se neașteptat de toate colțurile... Primele cuvinte se puteau citi. Încolo... literele se duceau la fund sau veneau la suprafață ca mîinile unui înecat. Pagina era pentru copil o pădure în care, ca legat la ochi, se izbea de fiecun copac... Numai la scris... Încolo mergea drept.

În minte îi reveneau cuvintele sugrumate, ca o rugă:

—Dați-i certificatul, domnule... Să-și lumineze viața...

„Ce trebuie să fac? Ce trebuie să facă un învățător comunist?” se întreba, privind cu deznădejde caietele din față, ca pentru a străpunge cu privirea o apă tulbure.

„Totul”, își răspunse ca pentru sine învățătorul, cînd dinspre Fericeaua mijeau zorile.

*

Își amintea de zorile acelei ierni din '46... Copiii nu veneau la școală. Satul se înzăpezise. Ceruse secretarului organizației de bază un cal și o lampă de gaz. Mergea pe la oameni pe acasă. Trei din patru nu știau carte. Iarna, de cînd lumea, moșii stăteau acasă. Își lucrau „marfa”. În iarna aceea aproape în fiecare casă s-a deschis un fel de clasă a-ntîia. Învățătorul își amintea cuvintele secretarului, zîmbetul lui amar:

— Pe noi, moșii, burghezia ne-a băgat de-a dreptul la universitate. Am învățat istoria la Țebea, la Mesteacăn, la Lupeni. Am bătut toate drumurile țării ca să învățăm geografia. Am urmat și geologia, călcînd pe munții noștri cu aur, cu sare, cu argint... Noi, moșii, am făcut școli înalte... Numai clasa întîi nu ne-a învățat nimeni..., Vedeți dumneavoastră luminile acelea ce se rotesc pe Fericea? Moroleuci le zice. Le fac oamenii din coajă de cireș și le dau foc, ca să alunge strigoii, lupii, răul... Strigoii o să-i alungăm noi, comuniștii... Și-atunci n-o să se mai usuce nici oamenii, și nici cireșii.

— Nu vă mai chinuiți, domnule. Nu poate... Cît l-a bătut domnu' dinaintea dumneavoastră! N-a putut el cu răul, nu va putea nici cu binele... spunea Steavu, tatăl copilului.

Se afla la băiat acasă.

Steavu făcea focul cu vreascuri de brad, ca să se lumineze casa. Copilul asuda și zîmbea vinovat și trist. Punea mîna pe condei și

îndată, după două-trei cuvinte, scrisul se prăbușea, ca o avalanșă, pe toată pagina.

—Dati-i certificatul, domnule...

Învățătorul nu auzea. Asuda și el, aplecat asupra băiatului. Aici totul trebuia demontat, totul, apoi montat din nou...

—Deschide, bade, ușa... E cald.

Copilul îl privea cu zîmbetul lui ca un plîns.

Învățătorul își amintea... Orele, zecile, sutele de ore cînd mîna copilului de 12 ani se mișca amețită printre puncte, cruciulițe, rețele, pentru a înfiripa cel mai simplu semn. Pentru ca elevul să scrie literele, învățătorul repeta de sute de ori un cuvînt, o silabă...

Dar iarna lui '46 a trecut... Cînd primăvara se topeau zăpezile pe Fericeaua și răsăreau brîndușele și agliceii, copilul a zîmbit... nestingherit... I-a arătat primele rînduri scrise corect. După lunile de mers ca de melc zdrobit, mîna copilului începuse să aștearnă literele una lîngă alta, în șiruri drepte.

*

Ursu Steavu a terminat clasa a patra printre elevii buni. Apoi s-a dus la Hunedoara... Anii au trecut. Ghețarii au fumegat de multe ori, îmbrățișați de primăvară. Așa, ca acum, în această minunată primăvară ce a cuprins întreaga țară.

Învățătorul aprinde lumina electrică. În față, deschisă, stă ultima scrisoare a prim-topitorului Ursu Steavu...

„Vă rog, așadar, să poftiți și dumneavoastră la ședința în care se va discuta primirea mea în rîndurile partidului. Am cerut acest lucru tovarășilor din Biroul Organizației de Bază, și au fost de acord. Dumneavoastră mă cunoașteți de mic, îmi cunoașteți și familia... Țin mult să fiți lîngă mine.”

Învățătorul își trece ușor mîinile tremurînde peste pleoape. Nu-și poate opri lacrimile.

—Vulturașii mei... Zboară, se înalță!...

VECINUL

DIMINEAȚA, CÎND SE TREZI, VICTOR ZVÎRLI, ca de obicei, plapuma în sus și vru să sară din pat, dar se izbi cu fruntea de perete. De-abia atunci, frecîndu-și cucuiul, se dumiri: se mutaseră în ajun din casa veche, iar coborîrea din pat se făcea pe partea dreaptă. Buimăcit încă de somn, băiatul se îndreptă spre fereastră și trase perdeaua. Soarele tocmai răsărea, și băiatului i se păru ciudat că îl vede înălțîndu-se din stînga șoselei, și nu din dreapta, ca la Petroșeni. I se păru ciudat și faptul că de la geam dă cu ochii de o grădină întinsă și verde. Mai mult, în locul funicularului, care căra vagonete spre turnul de spălare, nu zărea decît cerul albastru, ce poposea pe spinarea goală a unui deal și, înșirate de-a lungul șoselei, zeci de case, toate noi și luminoase.

— Sîntem la Uricani, în orașul nou, se bucură băiatul. Ce case albe sînt aici! murmură el. Dar casa noastră cum e?

Și, nerăbdător s-o vadă, ieși din odaie. Pe coridor dădu cu ochii de o scară ce ducea în sus.

„Asta merge la etaj!” își zise el înfiorat, căci nu locuise niciodată într-o casă cu etaj și i se păru că e ceva deosebit. În sfîrșit, cu totul altceva.

Se gîndea tocmai să urce, cînd pe ușa din față zări o carte de vizită, și Victor înțelese că acolo stătea un vecin. Silabisi: „Cristea Fran-cisc”. Va să zică, așa îl chema pe vecin: Francisc. O să-i zică Feri baci. Dar oare e tînăr? E bătrîn? Are bicicletă? Are patefon, sau radio? Știe să joace șah? Copii are? Și ce meserie?

„Nu, n-are copii”, se dumiri în cursul zilei băiatul. Camera rămăsese tăcută toată dimineața.

De-abia pe la trei auzi pe cineva fluierînd înăuntru. „Acum o să-l cunosc”, își zise Victor și ieși pe coridor. Nu după mult timp, îl văzu ieșind. Vecinul era tînăr, înalt, cu părul negru și cu mustăcioară. Era îmbrăcat într-un trening vișiniu, avea în picioare ghete de fotbal, iar în mîna o minge.

— Tată, vecinul nostru e fotbalist! strigă Victor, năpustindu-se în odaia unde tatăl său tocmai își dezbrăca bluza de miner.

— Da, și încă bun. Nu v-ați cunoscut încă?

Băiatul era bucuros. Și el juca fotbal. Fusese și el la meciuri. Și de-abia aștepta să-l întâlnească, să vorbească despre fotbal, sau chiar să schimbe cîteva pase. Dar vecinul nu se mai ivi în ziua aceea.

A doua zi, îl găsi de-abia spre seară. Voia tocmai să-l întrebe dacă este de părere că e mai bine să fii portar decît extremă, cînd se opri nedumerit. De data aceasta vecinul purta haine negre, cu cămașă albă, iar sub braț ducea un toc de vioară.

„Va să zică nu e fotbalist”, își zise băiatul. Așteptînd ca vecinul să se îndepărteze, strigă pe fereastra odăii unde tatăl tocmai citea ziarul:

— Tată, vecinul nostru e artist!

— Da, și încă bun, răspuse tatăl. Tot nu v-ați cunoscut?

Victor era și mai bucuros. Fusese de cîteva ori cu tăticu' la concerte, la Petroșeni, și se visase de multe ori trombonist sau toboșar în fanfara minerilor. Și aștepta cu nerăbdare să-i vor-

bească vecinului. Poate că o să-i dea și lui măcar o tobă mică, dintr-aceea din care aveau ucenicii din fanfară, sau poate măcar o piculină, nu contează...

Nu-l văzu însă decît a doua zi, spre seară. Vru din nou să-l oprească, dar rămase țin-tuit pe loc. Vecinul avea acum haine de stradă, iar sub braț o planșă mare și un vraf de cărți.

„Va să zică, nu e artist”, își zise băiatul, și zbură în bucătărie.

— Tată, vecinul nostru se pare că e student la Petroșeni.

— Da, și încă bun. După cum văd, încă tot nu v-ați cunoscut...

Victor era foarte bucuros. „Dacă e student, se gîndea el, o să-mi arate cărțile lui, și poze. Și o să-mi povestească multe, multe... Studenții știu doar atîtea.”

În pat, Victor se întreba întruna, fără să poată adormi: „Dar cum poate noul vecin să fie și artist, și student, și fotbalist? Are trei meserii? Chiar trei? Trei deodată?”

Se trezi dis-de-dimineată. Îl găsi pe tatăl său gata de plecare.

— Spune-mi, tăticule, Feri baci are trei meserii?

— Nu. Are o singură meserie: e miner.

Băiatul ieși pe coridor, și atunci îl văzu pe vecin îmbrăcat cu bluză cauciucată, cu cască și lămpaș.

— Va să zică e miner, șopti băiatul.

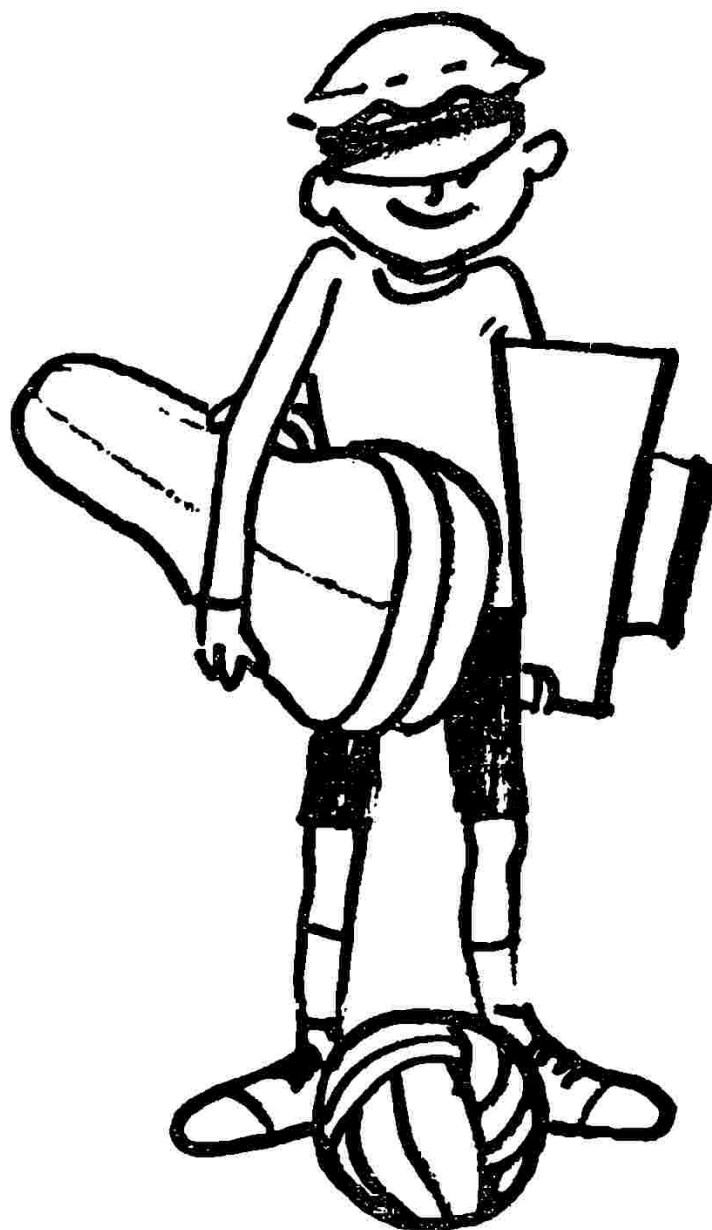
— Da, și încă bun, rîse tatăl, ieșind pe ușă. Tocmai de aceea poate juca fotbal, poate fi cîntăreț și, pe deasupra, student...

Victor nu mai putea de bucurie. Și el voia să se facă miner! Dar și fotbalist, și student, și artist, așa... ca noul vecin!

Și văzînd că tatăl său și Feri baci au ieșit din curte, fugi pînă la gard și strigă după ei, din toate puterile, așa, ca, între mineri :

—Noroc bun!

Apoi se întoarse în casă, se urcă în pat, și de data aceasta adormi pe loc.

ELEV

ÎNTR-UNA DIN ZILELE VACANȚEI DE PRIMĂVARĂ vizitasem muzeul de istorie. La ieșire, pregătindu-mă să-mi notez impresiile, răsfoiam fără grabă cartea înnegrită cu mii de semnături, când deodată, privirea îmi fu atrasă de una din file. Era o filă obișnuită, cu câteva rînduri scrise sus, urmate apoi pe două șiruri de niște semnături. O filă ca toate celelalte. Și cu toate acestea, repet, nu-mi puteam lua ochii de la scrisul acela prelung, cu linii apăsate, puțin înclinat, ca și cum omul ar fi scris nu pe masă, ci pe o spinare încovoiată, sau de la distanță, îmbulzit... Și scrisul acela îmi era cunoscut. Îl mai văzusem undeva, cândva, de zeci, de sute de ori, mi-era la fel de cunoscut ca propriul meu scris. Întîlnirea neașteptată cu el îmi dădea sentimentul că pe aproape, în preajmă, așteptînd să-l recunosc, cineva familiar și drag mă privește din spate. M-am întors. Nu era nimeni... Doar prin săli, pășind sfios, aproape pe vîrfuri, zeci de copii în grupuri, și printre ei însoțitorii, unii vîrstnici, cu părul nins — învățătorii. Atunci, deodată, fulgerător, cu o bucurie de nestăpînit, mi-am amintit... El era! Era scrisul lui! Și la sfîrșitul șirului de nume zării iscălitura cu aceleași litere prelungi și apăsate: „Învățătorul Dumitru Mironescu”.

Fostul meu învățător!

Intrase în clasa noastră în toamna lui 1945. Cu o manta pe umeri, înalt, voinic, dar palid și slăbit, cu ochii arzători sub fruntea mare, ca după o boală. S-a oprit întâi cu fața la tablă. Scriseam, ca de obicei, pe „răii clasei” iar scrisul, lăbărțat și cu greșeli, umpluse toată tabla:

„Anastase șa vărsat cernla pe banică.

Ispas face pe copii să rîdă și polecrește.

Ge. Florea deschide geamul și se face crt. (corent)...”

A citit pînă jos, apoi a clătinat din cap și s-a întors spre clasă:

— Cine a scris? a întrebat cu voce blîndă, dar slabă, de-abia auzită.

M-am ridicat din bancă, cu mîndrie:

— Eu, vă rog! Sînt șeful clasei. Aceștia sînt răii clasei...

— Rău.

În clasă s-a făcut deodată hărmălaie. Cei „scriși” țipau, se ridicau în picioare și ridicau degetele, ca o pădure de furculițe.

— Are rîcă pe mine! El strică! Pe Voicu de ce nu l-a scris? Spun eu ! Puneți-mă pe mine să-i scriu ! Eu! Eu !

A ridicat mîna și zarva a încetat. A repetat apoi ca pentru sine:

— Rău... S-a apropiat de mine și, mîngîindu-mă ușor, l-am auzit: Șterge, te rog, toată tabla.

A trecut apoi prin bănci, a răsfoit cîteva caiete și, pentru a treia oară în acea zi, a exclamat abia auzit:

— Rău ! Apoi s-a oprit în fața clasei și ne-a vorbit: Pînă acum, de curînd, a fost război, copii. Ați învățat pe apucate. Va trebui să muncim serios, cu rîvnă, fără preget. Scoateți caietele și copiați prima temă.

Și, în timp ce toți copiii scotoceau prin bănci și în ghiozdane, și-a smuls mantaua de pe umeri și s-a îndreptat spre tablă.

În clipa aceea — țin minte ca acum — parcă o mână ne-a oprit deodată răsuflarea tuturor, iar foșnetul caietelor a încetat. Îl priveam înmărmuriți, în timp ce el, la tablă, scria cu greutate, strîmb și prelung, rînd după rînd. Învățătorul nostru nu avea mîna dreaptă. O pierduse pe front, în luptă cu fasciștii. Scria cu mîna stîngă...

Tîrziu, s-a întors spre clasă, cu fruntea brobonată de sudoare, palid, și a vorbit șoptit și tremurat:

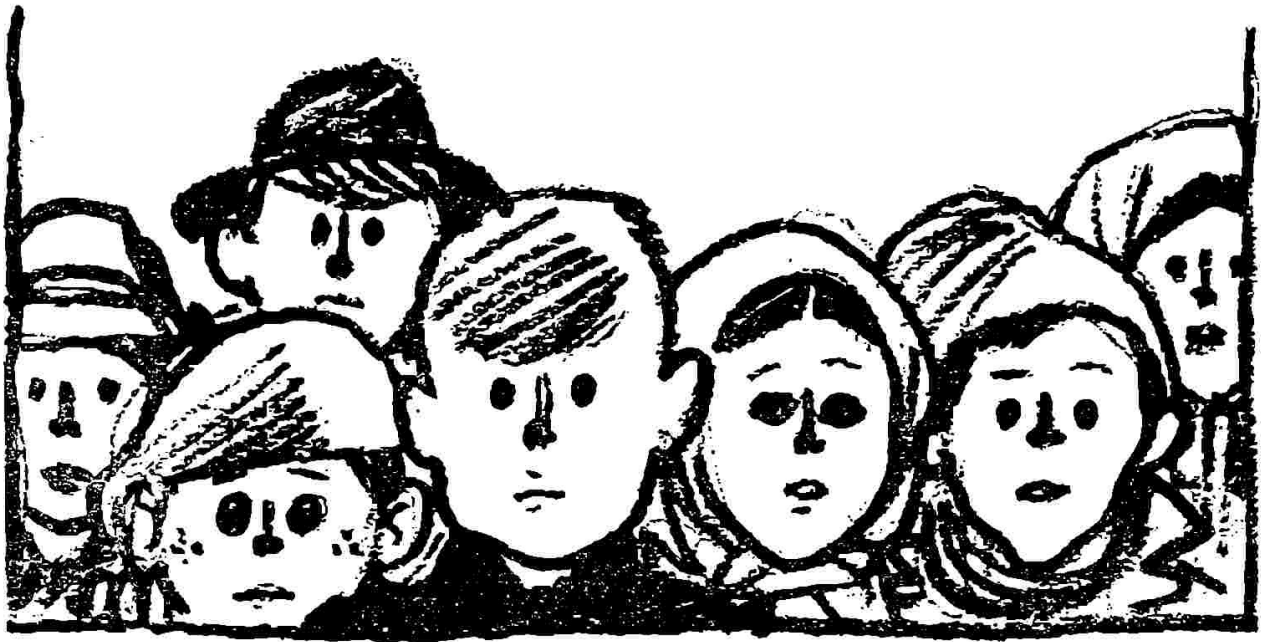
— Vă făgăduiesc ca data viitoare să scriu mai frumos.

Prin iarnă, scria la tablă cu ușurință. Ne corecta caietele, îndreptînd cu roșu literă cu literă, și de fiecare dată scria în josul paginii cîteva cuvinte: „Mai atent”; sau: „Mai ordonat”; sau, cîteodată: „Bine, sînt mulțumit”. Priveam scrisul lui prelung, apăsător, copiat parcă din abecedar, puțin pieziș, priveam și scrisul nostru... Ne rușinam cel mai adesea și ne luam, tăcuți și încrunțați, angajamentul să scriem tot așa ca el... Ciudat. Pe nesimțite, îi imitam scrisul. Scriam mai toți aplecat spre stînga, dar cîteodată literele ieșeau pocite, îngrămădite, strîmbe. A doua zi, mîhniți, vedeam în josul temei aceeași propoziție, ca din abecedar, cu roșu: „Mai ordonat”; sau: „Mai cu grijă”, și hotărăm din nou să ne îndreptăm. Scriam, rupeam foile, și cînd, la sfîrșit, dădeam caietele la control, așteptam cu sufletul la gură ca el să scrie dedesubt, a doua zi: „Acum este mai bine, sînt mulțumit”...

Și, în acest timp, în mintea tuturor se ridica întrebarea: „Cum poate să scrie atît de frumos și atît de repede cu mîna stîngă?” Scria adesea în fața noastră pe tablă cu mîna stîngă, răsucit, încovoiat, pînă cînd ajungea să umple tabla, apoi se ridica îngrijorat, cu fruntea brobonată de sudoare, zîmbind cu mulțumire clasei:

— Copiați!

Dar într-o zi de iarnă noi am aflat secretul.

— Vreți să vedeți ceva? ne-a întrebat băiatul femeii de serviciu, coleg cu noi. O să rămîneți trăsniți. Veniți mîine la școală mai de dimineață.

Am venit. Nici nu se luminase pe deplin. În toată școala, o singură fereastră luminată: a clasei noastre. Ne-am adunat sub geam și am privit înăuntru. L-am văzut pe el, singur, la tablă. Își dăduse jos haina și scria. Încet, cu grijă, literă cu literă... Cînd a umplut tabla, s-a dat înapoi cîțiva pași și a privit. Am văzut și noi atunci toată tabla. Nu cuprindea nici o propoziție, nici un cuvînt. De sus și pînă jos era o singură literă: a mic, a mare.

Învățătorul nostru s-a apropiat apoi de tablă și a șters-o. Pe urmă a început să scrie iarăși, mai repede, tot mai repede... și, cînd a isprăvit, s-a îndepărtat nițel, a clătinat din cap și am auzit în clasa goală un cuvînt, unul singur:

— Rău!

S-a îndreptat spre burete, a șters în grabă totul și a început din nou să scrie: a mic, a mare...

...Din ziua aceea, cuvintele „Mai atent”, „Mai ordonat” n-au mai apărut pe caietele clasei a patra...

Vizitatorii se îngrămădeau în spatele meu. Am mai privit o dată fila cu scrisul învățătorului meu. Am privit cele două șiruri de semnături ale elevilor săi — aproape toate plecate nițel spre stînga, cu litere prelungi și apăsate. Apoi, fericit și tulburat de această neașteptată întîlnire, mi-am pus și eu semnătura dedesubtul numelui învățătorului meu și-am adăugat — spre nedumerirea celor din jur, tot cu litere prelungi și apăsate: „Elev”.

CUPRINS

<u>Motivarea absenței</u>	5
<u>Cai și bibilici</u>	8
<u>Mărinimie</u>	12
<u>Hamurabi</u>	15
<u>Necunoscute</u>	17
<u>Carnetul carnetului</u>	21
<u>Unde se varsă Nilul?</u>	24
<u>O lucrare scrisă... vorbită</u>	26
<u>Jocul culorilor</u>	28
<u>Un șmecher la lecție</u>	31
<u>Însemnări de lector</u>	35
<u>Obiect neidentificat</u>	38
<u>La vară o să fie cald</u>	41
<u>Istorie... veche</u>	45
<u>Desen după natură</u>	48
<u>De ce au dispărut zmeii?</u>	51
<u>N-am cuvinte</u>	55
<u>Scrisoare pe adresa unui chiulangiu</u>	59
<u>Mi s-a terminat caietul</u>	64
<u>Cavalerul dreptății</u>	68

<u>Băiatul cu semnele</u>	71
<u>Dubla calitate</u>	75
<u>Un băiat citit</u>	78
<u>Autogol</u>	80
<u>Dărnicie</u>	84
<u>Cel mai bun prieten</u>	86
<u>Superlativul</u>	89
<u>Propoziții simple</u>	91
<u>Post-scriptum</u>	94
<u>Mi se spune Fantomas</u>	97
<u>Revelion</u>	101
<u>A se feri de umezeală!</u>	105
<u>O poveste plicticoasă</u>	112
<u>Poveste cu un cocoș</u>	117
<u>Un mamifer nevertebrat</u>	121
<u>Imaginație creatoare</u>	125
<u>Cap! Spic!</u>	129
<u>Se caută o greșeală</u>	133
<u>Scrisoare pe adresa unui anumit întârziat</u>	139
<u>Portretul colegei de bancă</u>	144
<u>La telefon</u>	150
<u>Sufletelul învață</u>	155
<u>Un ambițios</u>	161
<u>Un vocabular literalmente bogat</u>	166
<u>E grea geometria?</u>	173
<u>Demostene</u>	178
<u>Recapitulare</u>	183
<u>P.T.T.R.</u>	190
<u>Scrisori fictive</u>	194
<u>Decembrie</u>	201
<u>Între prietene</u>	205
<u>Cea mai interesantă acțiune</u>	208

<u>Amintiri</u>	213
<u>Un visător</u>	216
<u>Dormitor în doi</u>	222
<u>32 de premianți</u>	226
<u>Păsărește</u>	231
<u>Uriășul</u>	234
<u>„Necunoscut la adresă”</u>	242
<u>„Voi ce aveți la română?”</u>	250
<u>Un amănunt</u>	255
<u>Cartofii</u>	258
<u>Interviu în oglindă</u>	263
<u>Cum se prinde o muscă?</u>	267
<u>S-a pierdut un orfan!</u>	274
<u>Sport, artă și istorie</u>	279
<u>Secretul</u>	286
<u>A fi sau a nu fi</u>	290
<u>O mică greșală</u>	295
<u>Caise cu ceapă</u>	305
<u>O mare rușine</u>	310
<u>Unde începe și unde se termină o durere de cap</u>	318
<u>Poștașul</u>	322
<u>Goarna</u>	331
<u>Ce mai faci, bunico?</u>	338
<u>O temă grea</u>	343
<u>Scrisoare din Hunedoara</u>	350
<u>Vecinul</u>	355
<u>Elev</u>	359

Lector : DELIA DAMIRESCU
Tehnoredactor : ȘTEFANIA MIHAI

*Dat la cules 15 VI. 1973. Bun de tipar 19.XI.1973.
Apărut 1973. Comanda nr. 646. Tiraj 32 000. Bro-
șate 27 000. + legate 1/1 5 000. Coli de tipar 23.*

**Tiparul executat sub comanda
nr. 30 467 la Combinatul Poligrafic
„Casa Scînteii”, Piața Scînteii nr. 1,
București,
Republica Socialistă România**

EDITURA ION CREANGĂ
BUCUREȘTI

Lei 13